NORA ROBERTS

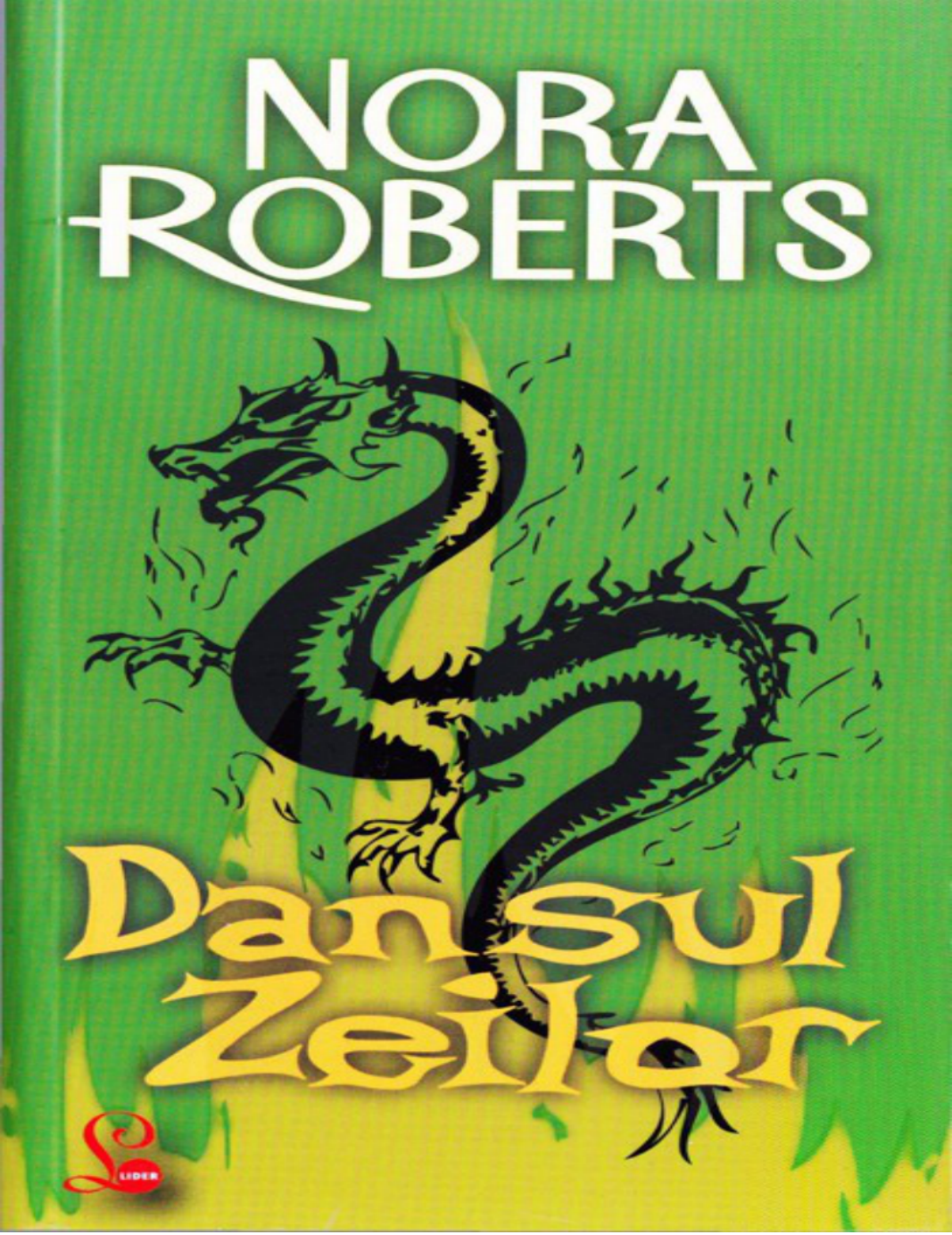

Dansul zeilor

LIDER

NORA ROBERTS

DANSUL ZEILOR

Traducere:
DORU MĂRCULESCU

EDITURA LIDER

DANCE OF THE GODS
Copyright © 2006, by Nora Roberts

PROLOG

Când soarele ajunse jos pe cer, aruncându-şi ultimele săgeţi de foc, copiii se strânseră unul în altul pentru a asculta continuarea poveştii. Bătrânului i se părea că figurile lor nerăbdătoare şi ochii măriţi de uimire luminau întreaga încăpere. Povestirea, pe care începuse s-o depene într-o după-amiază mohorâtă şi ploioasă, avea să-şi urmeze acum cursul, în vreme ce amurgul se lăsa peste câmpie.

Lemnele trosneau în focul din şemineu, aceste sfârâituri constituind unicele zgomote care se mai auzeau în încăpere, pe când el sorbea din vin şi îşi căuta în gând cele mai potrivite cuvinte.

— De-acum ştiţi cum a început povestea cu Magicianul Hoyt şi vrăjitoarea de dinaintea vremii lui. Ştiţi cum s-a ivit vampirul şi cum savanta şi cel ce-şi putea lua orice formă au trecut, prin Dansul Zeilor, de pe Tărâmul Făgăduinţei, pe teritoriul Irlandei. Mai ştiţi şi cum a fost pierdut un prieten şi un frate şi cum a venit să li se alăture şi războinica.

— S-au adunat cu toţii împreună, spuse unul dintre copiii cu ochii larg deschişi. S-au adunat ca să lupte pentru a salva toate lumile.

— Acesta este adevărul şi aşa s-a întâmplat. Aceştia şase, formând un cerc de curaj şi de speranţă, au fost desemnaţi de către zei, prin intermediul mesagerei lor, Morrigan, Zeiţă a Bătăliei, să înfrunte în luptă armata vampirilor, aflată sub comanda ambiţioasei regine Lilith.

— Ei i-au învins pe vampiri în acea încleştare, zise unul dintre cei mici, iar bătrânul ştiu că acesta se şi vedea drept unul dintre viteji, ridicând sabia şi veghind cu îndrăzneală ca tot răul să fie distrus.

— Şi acest lucru este la fel de adevărat şi aşa s-a petrecut totul. În noaptea în care magicianul şi vrăjitoarea şi-au dat mâna, în noaptea în care şi-au promis dragostea pe care şi-au găsit-o în nişte vremuri atât de teribile, cercul celor şase i-a înfrânt în marea bătălie şi i-a respins pe demoni. Bravura şi dârzenia lor n-au putut fi puse nicicum la îndoială. Însă aceea n-a fost decât o singură bătălie şi a avut loc în prima dintre cele trei luni de zile pe care le aveau ei la dispoziţie pentru a salva lumile.

— Cât de multe lumi există în total?

— Ele nu pot fi numărate, le spuse bătrânul. Tot aşa precum nu pot fi numărate nici stelele de pe cer. Şi toate aceste lumi erau ameninţate. Fiindcă, în cazul în care cei şase nu ieşeau învingători în luptă, aceste lumi ar fi urmat să fie transformate, la fel cum poate fi transformat un om în demon.

— Dar ce s-a mai întâmplat după aceea?

În acel moment, pe figura lui brăzdată de ani şi luminată acum de jocul flăcărilor din cămin, înflori un zâmbet.

— Păi, o să vă povestesc. După noaptea bătăliei, apărură şi zorile de ziuă, aşa cum se întâmplă întotdeauna. Era o dimineaţă blândă şi ceţoasă, liniştită ca tăcerea de după furtună. Ploaia spălase şi îndepărtase tot sângele, atât omenesc, cât şi demonic, însă pământul era ars acolo unde loviseră săbiile de foc. Şi totuşi, tânguitorii porumbei gângureau încă, iar pârâul susura la fel ca mai înainte. În lumina aceea matinală, frunzele şi florile, udate de ploaie, străluceau. Pentru asta se luptaseră ei, continuă bătrânul, pentru aceste lucruri atât de fireşti şi de banale, deoarece omul mai are nevoie şi de confortul adus de simplitate, la fel de tare precum îşi doreşte să dobândească şi cât mai multă glorie. Apoi bătrânul îşi termină de băut vinul şi puse deoparte paharul, adăugând: Aşa că ei se strânseseră pentru a proteja tocmai aceste lucruri. Şi astfel, aflaţi acum împreună, îşi începură călătoria.

1

Clare
Întâia zi din septembrie

Larkin şchiopăta prin casa tăcută şi încremenită ca un mormânt. În aer plutea un parfum dulceag, plin de mireasma florilor culese din abundenţă, pentru ritualul strângerii de mână, din noaptea precedentă.

Sângele fusese deja şters, iar armele curăţate. Toastaseră cu vinul cel spumos pentru Hoyt şi Glenna şi mâncaseră tort. Însă în dosul zâmbetelor, se ascundea în continuare, asemenea unui oaspete nepoftit, gândul la oroarea bătăliei nocturne.

Acea zi, presupunea Larkin, urma să fie destinată odihnei şi pregătirilor suplimentare. Pentru el era un adevărat chin să-şi reprime nerăbdarea de a se antrena şi de a-şi făuri planuri. Cel puţin, în seara anterioară se luptaseră, îşi zise în sinea lui, în timp ce îşi apăsa o mână pe coapsa rănită de o săgeată ce i se înfipsese în cursul încleştării în care căzuseră mulţi demoni răpuşi, ceea ce însemna o mare glorie.

În bucătărie, el deschise frigiderul şi scoase o sticlă de coca-cola. Prinsese gustul respectivei băuturi şi ajunsese să o prefere, în locul ceaiului de dimineaţă.

Răsuci în mână sticla, minunându-se de ingeniozitatea recipientului – atât de neted, de transparent şi de solid în acelaşi timp. Şi totuşi, ceea ce într-adevăr avea să-i lipsească lui, după întoarcerea lor în Ţara Făgăduinţei, urma să fie ceea ce se afla în interiorul sticlei, conţinutul acesteia, adică.

Avea puterea de a recunoaşte faptul că n-o crezuse pe verişoara lui, Moira, atunci când aceasta îi vorbise despre zei şi despre demoni, ca şi despre un întreg război pentru protejarea lumilor. El doar o însoţise în trista zi a înmormântării mamei ei, ca să aibă grijă de ea. Moira îi era nu numai o apropiată rudă de sânge, ci şi o foarte bună prietenă, urmând să devină şi regină în Oraşul Făgăduinţei.

Dar absolut toate vorbele pe care i le spusese Moira, la câţiva paşi de mormântul mamei ei, nu constituiseră decât purul adevăr. Ei se îndreptaseră apoi către Dansul Zeilor şi rămăseseră nemişcaţi chiar în inima acelui cerc. Şi totul după aceea se schimbase.

Nu doar locul şi timpul în care se aflau, medită el, pe când deschidea sticla şi sorbea din ea acea primă înghiţitură atât de înviorătoare, ci absolut totul se schimbase. În vreme ce stăteau în

picioare sub soarele de după-amiază din Ţara Făgăduinţei, brusc apăruse o lumină strălucitoare şi se dezlănţuise vântul, însoţit de un mare vuiet.

Apoi se făcuse dintr-odată noapte şi cei doi se treziră în Irlanda, un loc pe care Larkin îl asociase dintotdeauna cu un tărâm de basm cu zâne, fără nicio legătură cu realitatea.

El nu crezuse niciodată în bazaconiile acelea de adormit copiii şi nici în balauri sau în alţi monştri, iar în ciuda propriului său har supranatural, nu privea cu ochi buni ideea de magie.

Însă magia exista cu-adevărat, era pe deplin convins el acum. Şi tot aşa de reali erau şi Irlanda, şi monştrii. Adică respectivii demoni care îi atacaseră – ţâşnind din bezna pădurii şi aruncându-se asupra lor, cu ochii aceia roşii şi cu colţii ascuţiţi. Având fiecare o înfăţişare omenească, se gândi el, dar nefiind câtuşi de puţin umani.

Erau vampiri.

Aceştia existau ca să se hrănească pe seama oamenilor. Iar acum, ei se grupaseră sub comanda reginei lor, ca să distrugă totul.

El venise aici ca să-i oprească pe demoni, definitiv şi cu orice preţ. Se afla aici, din însărcinarea zeilor, pentru a apăra şi a salva de la pieire toate lumile omului, pentru a le proteja împotriva vampirilor.

Bărbatul îşi scărpină alene coapsa rănită, care începuse deja să i se vindece, şi îşi zise în sinea lui că anevoie s-ar fi aşteptat cineva din partea lui să salveze omenirea pe stomacul gol.

În consecinţă, îşi tăie o felie de tort, ca să aibă după ce să bea matinala sa coca-cola, apoi linse glazura care i se lipise pe un deget. Până în acel moment, prin diverse şiretlicuri şi tertipuri, el se eschivase de la toate lecţiile de artă culinară ale Glennei. Lui îi plăcea să mănânce, nu putea să conteste acest lucru, însă era cu totul altceva să şi găteşti în mod efectiv de mâncare.

Era înalt, slăbănog şi deşirat, având o chică deasă de păr castaniu-roşcat, vâlvoi. Ochii lui, cam de aceeaşi nuanţă cu aceea a părului, erau alungiţi ca aceia ai verişoarei sale şi aproape la fel de pătrunzători. Avea o gură extrem de mobilă, obişnuită să zâmbească uşor şi rapid, nişte mâini iuţi şi îndemânatice şi un fel plăcut de a fi.

Cei care îl cunoşteau ar fi zis despre el că era generos şi cu timpul şi cu banii săi, fiind un om pe care ţi-ai fi dorit să-l ai alături, atât la bine, cât şi la rău.

Fusese binecuvântat cu nişte trăsături uniforme şi bine conturate, cu o spinare puternică şi cu o mână dispusă în permanenţă să-i ajute pe cei care aveau nevoie de ajutor. Şi mai era dăruit şi cu harul de a-şi putea preschimba forma în aceea a oricărei fiinţe vii.

El luă o îmbucătură zdravănă de tort, în timp ce stătea în picioare, dar în casă i se părea a fi parcă prea multă linişte, după gustul lui. Dorea şi simţea acut nevoia de activitate, de larmă, de mişcare. Şi,

fiindcă nu mai putea dormi, se decise să-l scoată pe armăsarul lui Cian la o alergare, pe când se crăpa de ziuă.

Lui Cian i-ar fi fost imposibil să facă acest lucru, căci el era vampir.

Larkin ieşi pe uşa din spate a marii case din piatră. Aerul era îngheţat, dar omul avea pe el puloverul şi jeanşii pe care i-i cumpărase Glenna din sat. În picioare avea cizmele sale – şi purta şi crucea de argint căreia Glenna şi cu Hoyt îi conferiseră puteri fermecate.

El văzu unde era pârjolit pământul şi unde era bătătorit de picioare. Îşi văzu şi propriile sale urme de copite, lăsate în pământul îmbibat cu apă, atunci când galopase în bătălie, sub formă de cal. Şi o văzu şi pe femeia care îl călărise, lovind fără milă, în dreapta şi-n stânga, cu o incandescentă sabie învăpăiată de flăcări.

Femeia trecea acum încet şi graţios prin ceaţă, efectuând ceea ce ar fi putut să fie luat drept un dans, în cazul în care Larkin n-ar fi cunoscut prea bine faptul că acele mişcări şi controlul total asupra lor erau doar încă o altă formă de pregătire pentru luptă.

Braţele şi picioarele ei lungi se mişcau atât de lin, încât de-abia dacă deranjau valurile de ceaţă din atmosferă. El îi putea vedea tremurul muşchilor, pe când poza îndelung, în timp ce braţele ei erau lăsate dezgolite de către o îmbrăcăminte lejeră pe care nicio femeie din Ţara Făgăduinţei n-ar fi îndrăznit s-o poarte şi în afara dormitorului său.

Femeia îşi duse înapoi un picior, îndoit de la genunchi, întinzând apoi braţul de aceeaşi parte pentru a-şi apuca piciorul gol. Bluza i se ridică pe trunchi, dezgolind-o şi mai mult.

Numai unui bărbat trist i-ar fi displăcut priveliştea aceea, îşi spuse Larkin în sinea lui.

Ea avea părul scurt şi negru ca pana corbului, iar ochii ei erau mai albaştri chiar decât lacurile din Fonn. În lumea lui, ea n-ar fi fost considerată drept o frumuseţe, căci îi lipseau rotunjimile dulci şi formele pline, însă el considera silueta ei ca fiind atrăgătoare prin forţa pe care o emana, prin unghiurile feţei şi prin unicitatea interesantei arcuiri a sprâncenelor.

Femeia îşi lăsă jos piciorul, mişcându-şi-l apoi lateral şi, în sfârşit, ghemuindu-se îndelung, cu braţele întinse paralel cu solul.

— Întotdeauna mănânci atât de mult zahăr dimineaţa?

Vocea ei îl luă prin surprindere, făcându-l să tresară. Bărbatul stătuse nemişcat şi nu scosese niciun sunet, crezând că ea nu-i remarcase prezenţa datorită acestui fapt. N-ar fi trebuit să se lase păcălit de aparenţe. Luă o îmbucătură din felia de tort pe care şi uitase deja că o ţinea în mână, zicând:

— E tare bună prăjitura asta.

— Sunt convinsă. Blair îşi coborî braţele şi se întinse, adăugând: Astăzi, te-ai trezit mai devreme ca de obicei, nu-i aşa?

— N-am putut dormi.

— Înţeleg ce vrei să spui. A fost o luptă a naibii de grozavă!

— Grozavă? El se uită la pământul ars şi se gândi la zbierete, la sânge şi la moarte, replicând: N-a fost chiar ca o noapte petrecută la cârciumă.

— Şi totuşi, a fost antrenantă. Blair se uită drept în ochii lui, şi bărbatul remarcă strălucirea metalică a privirii ei. I-am altoit crunt pe vampiri, ceea ce constituie o inegalabilă distracţie de seară.

— Ar mai exista şi alte modalităţi, chiar şi mai plăcute, de divertisment nocturn.

— Al dracului iureş, totuşi. Femeia îşi alungă orice urmă de încordare musculară în zona umerilor, în timp ce se uita în direcţia casei, continuând: Şi nu-i la îndemâna oricui să treacă de la o cununie la o bătălie şi înapoi, ca învingători. Mai ales dacă analizezi şi alternativa.

— Presupun că aceea ar fi fost problema.

— Sper că Glenna şi Hoyt o să apuce să se bucure măcar de câteva clipe de intimitate, pentru că, în cea mai mare parte a ei, sărbătoarea a fost compromisă într-o manieră absolut lamentabilă.

Cu pasul mare şi aproape fluid, pe care el ajunsese să i-l admire, Blair se apropie de masa pe care ei o folosiseră în cursul antrenamentelor din timpul zilei, pentru a depozita pe ea arme şi provizii. Ea ridică sticla cu apă, pe care o lăsase acolo, şi bău din ea, cu înghiţituri mari şi lacome.

— Văd că ai un semn regal.

— Ce-ai spus?

Larkin se apropie de ea şi o atinse uşor cu buricul unui deget pe un omoplat, acolo unde se afla semnul în forma unei cruci asemănătoare aceleia pe care o purta el la gât, doar ceva mai îngroşată şi de un roşu-sângeriu.

— E numai un tatuaj.

— În Ţara Făgăduinţei, numai conducătorul are voie să poarte un semn distinctiv pe corp. Atunci când este uns un nou rege sau o nouă regină şi când respectiva persoană ridică sabia de pe piatră, îi şi apare ca prin farmec semnul. Chiar aici, uite, îi arătă el, bătându-se uşor cu mâna pe bicepsul drept. Nu este semnul unei cruci, dar se zice că este pus acolo de către degetul zeilor.

— Beton! Adică, excelent, îi explică ea, atunci când bărbatul se încruntase nedumerit.

— Eu unul n-am văzut niciodată minunea asta.

Femeia îşi înălţă fruntea.

— Şi nu crezi decât ceea ce vezi cu ochii tăi?

El ridică din umeri.

— Mătuşa mea, mama Moirei, are un astfel de semn, însă ea a

devenit regină înainte de a mă fi născut eu, aşa că personal eu unul n-am văzut cum i-a apărut semnul.

— N-am mai auzit niciodată partea asta a legendei. Şi fiindcă tot îi era la îndemână, Blair îşi trecu un deget prin glazura de cremă de pe felia de tort din mâna lui Larkin şi apoi şi-l supse, delectându-se cu savoarea dulce înainte de a continua: Cred că nu orice poate să se ivească aşa, din senin.

— Tu cum te-ai ales cu semnul tău?

Nostim individ, se gândi Blair. Îl roade curiozitatea. Şi are nişte ochi nemaipomeniţi. Pare periculos, ca Will Robinson, îşi zise în sinea ei. Acel soi de tip distractiv care caută cu lumânarea tot felul de complicaţii. Iar ea, pur şi simplu, nu era făcută pentru a se complica – şi aflase asta pe propria ei piele.

— M-am ales cu el contra cost. Multă lume se tatuează. Asta s-ar putea zice că este ca un fel de exprimare a personalităţii. Şi Glenna şi-a făcut un tatuaj. Blair mai bău din sticlă, uitându-se la el, în timp ce îi arăta cu mâna un loc din mijlocul spatelui ei, şi-i spunea: Cam pe-aici pe undeva îl are ea. Tatuajul ei reprezintă o pentagramă. Iar eu i l-am văzut atunci când am ajutat-o să se îmbrace pentru festivitatea cununiei.

— Prin urmare, tatuajele astea sunt doar pentru femei?

— Nu numai. Da' de ce întrebi? Vrei şi tu unul?

— Cred că am să mă abţin, îi răspunse Larkin, frecându-şi coapsa cu un aer absent.

Blair îşi aminti cum îi smulsese ea însăşi săgeata înfiptă în el şi cum Larkin de-abia dacă scosese vreun sunet. Tipul nu era deloc slab de înger, în afară de faptul că avea nişte ochi minunaţi şi o curiozitate înnăscută. Nu era câtuşi de puţin nepriceput în luptă şi nu se plângea deloc după bătălie.

— Te supără piciorul?

— E puţin înţepenit şi mă doare un pic. Glenna este o foarte bună vindecătoare. Dar piciorul tău ce face?

Blair îşi îndoi piciorul înapoi, lipindu-şi călcâiul de fesă, după care trase de el ostentativ.

— E bine. Eu mă vindec repede – asta fiind o particularitate a familiei. Şi totuşi, nu mă vindec la fel de repede ca un vampir, ţinu ea să mai adauge. Însă vânătorii demonilor se vindecă mai repede ca un om de-al vostru obişnuit.

Femeia îşi luă jacheta pe care şi-o aruncase pe masă, punându-şi-o pe ea ca să se apere de răcoarea dimineţii.

— Vreau şi eu nişte cafea.

— Mie nu-mi place cafeaua. Prefer coca-cola. Apoi fermecătorul bărbat îi aruncă un zâmbet irezistibil înainte de a o întreba: O să-ţi pregăteşti tu micul dejun?

— Acuşica. Până atunci, mai am câteva lucruri de făcut.

— Poate că o să ai amabilitatea să pregăteşti mâncare suficientă pentru două persoane, ce zici?

— Poate. Era şi descurcăreţ omul, se gândi ea. Nu puteai să nu-i admiri abilitatea, îşi mai zise în sinea ei, după care rosti cu glas tare: Tu eşti ocupat acum?

El nu răspunse imediat, ştiind că încerca să-şi petreacă în fiecare zi câte puţin timp şi cu miraculoasa invenţie numită televiziune. Era mândru să constate că învăţa noi limbaje.

— Tocmai mă pregăteam să scot calul la plimbare, iar după aceea să-l hrănesc şi să-l ţesal.

— Astăzi e lumină din belşug, şi totuşi, n-ar fi bine să intri în pădure neînarmat.

— O să-l călăresc în câmp deschis. Aa, Glenna mă va întreba dacă n-am călărit cumva singur prin pădure. Nu-mi place s-o necăjesc şi s-o îngrijorez. N-ai vrea să călăreşti şi tu?

— Socotesc că am călărit îndeajuns azi-noapte, mulţumită ţie. Înveselită, ea îi dădu un pumn uşor în piept şi îi zise pe un ton admirativ: Da' ştiu că prinzi ceva viteză, nu glumă, băiete!

— Dar şi tu ştii să conduci din şa. El se uită apoi din nou la pământul bătătorit de picioare şi încuviinţă: Ai dreptate. A fost o luptă grozavă.

— Să ştii tu că da! Însă data viitoare, n-are să mai fie la fel de uşor.

Larkin îşi ridică sprâncenele.

— Prin urmare, de data asta zici că a fost uşor?

— Comparativ cu ceea ce are să vină, poţi fi cât se poate de sigur.

— Păi, atunci, zeii să ne apere şi să ne aibă în paza lor pe noi toţi. Şi dacă te-ai gândit să găteşti nişte ouă cu slănină, atunci e foarte bine. Poate că n-ar fi rău să mâncăm acum pe săturate, cât încă mai avem stomacuri pe care să le putem umple.

Amuzant gând, îşi zise Blair, pe când intra în casă. Amuzant pe naiba, dacă el chiar intenţionase să glumească! Femeia nu cunoscuse niciodată pe nimeni atât de detaşat ca Larkin, în materie de viaţă şi de moarte. Nu era resemnat. Ea fusese crescută în spiritul resemnării în faţa inevitabilului, nu bărbatul acela – ci doar cu un fel de convingere că el urma să trăiască, dacă asta opta să facă, până ce şi-ar fi sfârşit în mod voluntar viaţa.

Ea admira acest mod de abordare a respectivei idei.

Blair fusese astfel educată, încât să fie în permanenţă conştientă de faptul că monstrul de sub pat era real şi că acesta nu aştepta decât un singur moment de neatenţie din partea ta ca să te muşte letal de beregată.

Şi femeia cea războinică era pregătită să amâne şi să îndepărteze oricând un asemenea moment, atâta vreme cât avea să fie în stare să

se ridice în picioare şi să se lupte, să hăcuiască şi să dea foc, scoţând în felul acesta din circulaţie cât mai mulţi vampiri era omeneşte posibil, deoarece, dincolo de forţă, de inteligenţă şi de continuele antrenamente, se afla convingerea ei fermă că altminteri, într-o nefericită zi şi în cine ştie ce mod şi împrejurare, ea ar fi urmat să nu mai fie îndeajuns de iute, de isteaţă şi de norocoasă.

Iar atunci, monstrul avea s-o învingă.

Şi totuşi, întotdeauna existase un echilibru în această privinţă – între demon şi vânătorul acestuia, fiecare dintre cei doi constituind o pradă pentru celălalt. Acum, însă miza era cu mult mai ridicată, până la un înspăimântător nivel universal, se gândi Blair, în timp ce punea de cafea. Nu avea în sânge doar simţul datoriei şi tradiţia de aproape un blestemat de mileniu.

Acum, era vorba despre o luptă pentru salvarea întregii omeniri.

Ea se afla aici, cu acest mic şi straniu grup – dintre care doi, un vampir şi un magician, îi erau strămoşi – ca să poarte bătălia bătăliilor.

Îşi zise în sinea ei că mai erau două luni până la Halloween, până la Samhain şi la răfuiala finală, pe care o prorocise zeiţa. Trebuia ca ei să fie pregătiţi, se gândi Blair, în timp ce îşi turna prima ceaşcă de cafea. Fiindcă altfel nu mai exista nicio ieşire.

Femeia urcă apoi cu cafeaua sa la etaj şi intră la ea în cameră.

Din punct de vedere al ambianţei, aceasta semăna mult cu apartamentul ei din Chicago, în care locuise pe parcursul ultimului an şi jumătate. Patul avea la unul dintre capete o tăblie înaltă şi dragoni sculptaţi pe fiecare latură. Orice femeie s-ar fi putut simţi în acel pat ca o prinţesă vrăjită – dacă s-ar fi aflat într-o stare adecvată de spirit.

În ciuda faptului că respectiva casă aparţinea unui vampir, exista acolo şi o oglindă lată, cu o ramă groasă din lemn de mahon. Şifonierul ar fi putut înghiţi până şi de trei ori mai multe haine decât îşi adusese Blair cu ea, aşa că femeia îşi ţinea în el armele pe care le folosea mai puţin şi îşi îndesase veşmintele de călătorie în comoda cu sertare. Pereţii erau zugrăviţi într-o nuanţă mohorâtă de prune brumării, iar tablourile atârnate pe ei înfăţişau peisaje împădurite, în amurg sau înainte de ivirea zorilor, aşa că încăperea părea să fie cufundată într-o perpetuă umbră, dacă draperiile erau închise. Însă acest lucru n-o deranja. Ea trăise o mare parte din viaţa ei între umbre.

Şi totuşi, Blair trase în acel moment draperiile, ca să lase să pătrundă lumina dimineţii, după care se aşeză la micul şi minunatul pupitru, pentru a-şi verifica e-mailul pe laptopul ei.

Femeia nu-şi putu controla mica pâlpâire de speranţă şi nici n-o putu opri să se stingă, atunci când constată că nu primise niciun mesaj de răspuns din partea tatălui său.

Nimic nou, îşi zise în sinea ei şi se rezemă de spătarul scaunului. El călătorea, pe undeva prin America se Sud, din câte ştia ea. Şi ştia asta doar pentru că îi spusese fratele ei.

Trecuseră deja şase luni de când pierduse orice contact cu tatăl ei şi nici acest lucru nu constituia o noutate. Îndatoririle lui faţă de ea fuseseră îndeplinite cu ani în urmă, după părerea lui. Şi poate că avea şi dreptate să considere astfel. El o învăţase tot ce ştia şi o antrenase, deşi ea nu ajunsese niciodată suficient de pregătită încât să merite laudele lui.

Ea, pur şi simplu, nu era înzestrată cu echipamentul potrivit pentru asta. Nu i se născuse un fiu, ci o fiică. Dezamăgirea pe care o simţise el atunci când constatase că o fetiţă îi moştenise harul a fost atât de profundă, încât nici nu s-a mai ostenit să şi-o ascundă vreodată. Nu era Sean Murphy omul care să-şi mascheze nemulţumirile de orice fel. Iar de când împlinise fiica sa vârsta de optsprezece ani, el îşi cam luase mâna de pe ea.

Blair îşi călcă pe suflet şi îi trimise prin e-mail un al doilea mesaj, deşi el nu catadicsise să-i răspundă nici măcar la primul. Îi transmisese acel prim e-mail înainte de a fi plecat spre Irlanda, pentru a-l anunţa că se pregătea ceva, că urma o mare zguduire, iar ea avea nevoie de sfatul lui. Prea mult îi căutase atunci în coarne, se gândi ea acum, mai ales atunci când încercase din nou, după sosirea ei la destinaţie, să-i comunice faptul că zguduirea era una majoră.

El îşi avea propria lui viaţă, modul său unic de a se comporta şi niciodată nu pretinsese altceva. Era problema ei că râvnea să aibă mereu aprobarea lui. Femeia renunţase cu multă vreme în urmă să mai încerce să-i câştige iubirea.

Blair opri calculatorul, îşi trase pe ea un tricou şi se încălţă cu nişte adidaşi. Se hotărî să meargă în sala de antrenament, ca să-şi alunge acolo frustrarea şi să-şi recapete pofta de mâncare, trăgând de fiare şi ridicând greutăţi.

Casa aceea, după cum i se spusese, era chiar cea în care se născuseră Hoyt şi fratele acestuia, Cian, pe la începutul secolului al doisprezecelea. Bineînţeles că ea mai fusese între timp modernizată şi extinsă, însă Blair putea să-şi dea seama după structura iniţială a construcţiei că familia Cionaoith deţinuse o avere considerabilă.

Desigur că Cian avusese nevoie de aproape un mileniu ca să-şi strângă propria lui avere, pentru a achiziţiona din nou casa. Şi asta, deşi din frânturile pe care le reconstituise, Blair dedusese că el nu locuia acolo.

Blair nu obişnuia să stea la discuţii cu vampirii, ci doar îi omora. Dar în privinţa lui Cian, făcea o excepţie. Din raţiuni care femeii nu-i erau pe de-a-ntregul limpezi, şi Cian se lupta cu vampirii, ba chiar patronând într-o oarecare măsură mica lor escapadă războinică.

Iar, în plus, ea văzuse şi maniera în care se luptase el în noaptea trecută, cu o ferocitate cumplită. Loialitatea lui faţă de ei şi înverşunarea lui în bătălie puteau fi elementele care înclinaseră în favoarea lor balanţa victoriei.

Femeia urcă treptele scării cotite de piatră spre ceea ce fusese cândva un hol măreţ, apoi, în anii din urmă, o enormă sală de bal, în prezent, spaţiul acela generos servindu-le lor drept un ideal loc de antrenament. Ea se opri brusc în pragul respectivei încăperi, atunci când dădu înăuntru cu ochii de verişoara lui Larkin, Moira, care făcea acolo extensii pentru muşchii pectorali, cu greutăţi de două kilograme şi jumătate.

Femeia din Ţara Făgăduinţei îşi împletise părul castaniu peste cap într-o coadă groasă care îi ajungea până-n talie. Sudoarea i se prelingea pe tâmple şi îi închidea la culoare spatele tricoului alb pe care îl purta. Ochii ei, de o nuanţă cenuşie, priveau drept înainte, concentraţi, presupuse Blair, asupra cine ştie cărui lucru care ar fi ajutat-o să-şi continue cu conştiinciozitate exerciţiile.

Blair estima că Moira trebuia să aibă înjur de un metru şi şaizeci de centimetri înălţime şi poate de-abia vreo cincizeci de kilograme în greutate, şi asta cântărită după ce ar fi ieşit dintr-un lac cu hainele ude. Însă era neînfricată. Iar vitejia atârna mult în balanţă, în concepţia lui Blair. Ceea ce i se păruse la început că era doar o agitaţie ca de şoricel a Moirei, de fapt, era în realitate o permanentă vigilenţă asociată cu o atenţie încordată. Micuţei femei nu-i scăpa absolut nimic.

— Credeam că mai eşti încă în pat, i se adresă Blair, pe când se apropia.

Moira lăsă jos greutăţile, după care îşi şterse cu antebraţul transpiraţia de pe frunte.

— M-am sculat de curând. Vrei cumva să foloseşti camera?

— Da, dar există aici spaţiu berechet pentru noi amândouă. Blair înaintă şi îşi alese nişte greutăţi de cinci kilograme fiecare. Văd că în dimineaţa asta nu te-ai mai cufundat în lectura cărţilor.

— Păi… Moira oftă şi îşi întinse braţele, aşa cum fusese instruită să facă. Şi-ar fi dorit ca şi braţele ei să fie la fel de musculoase ca acelea ale lui Blair, însă nimeni nu i le-ar mai fi considerat catifelate. Mi-am început aici ziua, înainte de a mă duce în bibliotecă. Şi, în general, înainte de a se mai fi trezit şi altcineva în casă.

— Foarte bine. Curioasă, Blair se uită la Moira, în timp ce îşi lucra tricepşii. Dar de ce faci tu asta pe ascuns?

— Nu ţin niciun secret în privinţa asta. Nu chiar un secret propriu-zis. Moira luă o sticlă cu apă şi îi deşurubă capacul. Apoi înşurubă capacul la loc. Sunt cea mai firavă şi mai bicisnică dintre noi toţi. Nu-i necesar ca tu sau Cian să-mi spuneţi asta verde în faţă – cu toate că,

din când în când, câte unul dintre voi îmi mai dă de înţeles acest lucru.

Lui Blair i se puse un mic nod în gât înainte de a-i da replica Moirei:

— Iar aşa ceva nu-ţi poate face nicio plăcere. Aş vrea să ştii că îmi pare rău, fiindcă eu ştiu cum este să fii complet desconsiderată, atunci când îţi dai toată silinţa.

— Toată silinţa mea nu este pe deplin satisfăcătoare, aşa-i? Nu, eu n-am nevoie de păreri de rău, continuă ea, înainte ca Blair să apuce să mai zică ceva. E greu să auzi spunându-ţi-se că ai deficienţe, însă asta-i situaţia mea – cel puţin până acum. Astfel că dimineţile urc aici devreme şi ridic afurisitele astea de porcării, după cum mi-aţi arătat voi. Nu vreau să mai fiu în continuare cea mai prăpădită, cea în privinţa căreia trebuie să-şi facă ceilalţi atâtea griji.

— Încă n-ai o masă musculară prea mare, dar stai bine în privinţa vitezei. Şi eşti absolut genială la tragerile cu arcul. Dacă n-ai fi fost înzestrată cu această pricepere, atunci lucrurile ar fi putut lua o altă întorsătură azi-noapte.

— În timpul meu liber, muncesc ca să-mi înlătur slăbiciunile şi să-mi sporesc forţa. Asta-i ceea ce mi-ai spus tu – şi m-am înfuriat la auzul cuvintelor tale, până când am înţeles înţelepciunea lor. Iar acum nu mai sunt înfuriată. Ştii bine cum să antrenezi. King era… El era ceva mai îngăduitor cu mine, probabil ca oricare alt bărbat. Un adevărat as în domeniu, adăugă Moira, cu multă părere de rău în ochi. Şi unul care îmi purta o mare afecţiune, tocmai fiindcă eu eram cea mai mică dintre toţi.

Blair nu-l cunoscuse pe King, prietenul lui Cian, cel care fusese capturat şi apoi omorât de către Lilith. Şi care, după aceea, fusese preschimbat în vampir şi trimis înapoi printre oameni.

— Poţi să n-ai nicio îndoială că eu una n-o să te cocoloşesc câtuşi de puţin, ţinu Blair s-o asigure pe Moira.

După ce termină şirul de exerciţii cu greutăţile şi făcu un duş rapid, Blair simţi că îi revenise apetitul. Se hotărî să-şi pregătească ceva care îi plăcea foarte mult şi se apucă să-şi adune cele necesare pentru a face pâine franţuzească prăjită sau, altfel spus, nişte friganele.

Aruncă într-o tigaie nişte slănină irlandeză pentru a-şi asigura aportul de proteine şi selectă la playerul ei MP3 melodia Green Day (Ziua cea verde). Aceasta era o piesă muzicală în acordurile căreia se putea găti în mod plăcut orice mâncare.

Femeia îşi turnă şi cea de-a doua ceaşcă de cafea, după care sparse câteva ouă într-un castronaş şi le bătu spumă. Tocmai amesteca aluatul, când în pragul uşii îşi făcu apariţia şi Larkin. Acesta se opri brusc şi se uită la playerul ei.

— Ce este asta?

— Este un – cum aş putea să-ţi explic mai clar? Un mod de a fluiera în timp ce lucrezi.

— Nu, nu la aparat mă refer. Sunt atât de multe din astea, că nu le pot ţine minte chiar pe toate. Dar ce fel de sunet se aude?

— Ooo, păi, e o muzică populară. Muzică rock – mai precis, hard-rock.

El începu să rânjească, ţinându-şi capul ridicat în timp ce asculta.

— Rock, repetă bărbatul. Îmi place cum sună.

— Cui ar putea să nu-i placă? În dimineaţa asta nu fac omletă, ci pregătesc de mâncare pâine franţuzească prăjită, adică friganele.

— Pâine prăjită? Dezamăgirea care i se citea pe faţă alungă expresia de plăcere la auzul muzicii. Doar pâine coaptă?

— Nu numai atât. Iar, în plus, atunci când gătesc eu, tu eşti nevoit să te mulţumeşti doar cu ceea ce-ţi prepar, altminteri îţi faci singur altceva care să-ţi placă mai mult.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, fiindcă te pricepi să găteşti.

Tonul lui era atât de îndurerat, încât ea se abţinu cu greu să nu izbucnească în râs.

— Ai încredere în mine şi mergi pe mâna mea în privinţa asta. Am văzut eu cam ce anume îţi place să mănânci, băiete. Te asigur că, la fel de mult ca şi muzica rock, o să-ţi placă şi ceea ce-ţi prepar eu acum, mai ales dacă o să-i pui pe deasupra şi nişte unt şi sirop. O să fie gata imediat. Ce-ar fi să întorci între timp bucăţile de slănină în tigaie?

— Trebuie mai întâi să mă spăl. Tocmai am curăţat de bălegar grajdul şi celelalte anexe şi încă nu pot să ating nimic.

Ea ridică o sprânceană, pe când el ieşea precipitat din încăpere. Îl văzuse deja eschivându-se în toate modalităţile posibile de la îndatoririle din bucătărie şi trebuia să recunoască faptul că dădea dovadă de şiretenie de fiecare dată.

Resemnată, Blair întoarse tot ea slănina, după care înfierbântă pe foc şi o a doua tigaie. Tocmai se pregătea să înmoaie prima bucată de pâine, când auzi nişte glasuri. Proaspăt căsătoriţii se treziseră şi ei, îşi dădu ea seama, şi lăsă deoparte aluatul, pentru a-i întâmpina.

Păreau extrem de degajaţi. Era o atitudine firească din partea Glennei, îşi zise Blair în sinea ei. Glenna intră în bucătărie, îmbrăcată într-un pulover de un verde ca de salvie şi nişte jeanşi negri, iar părul ei de un roşu-aprins era lăsat liber. În cazul ei, urbanitatea precumpănea asupra caracterului relaxat, de provincie, presupuse Blair. Iar, dacă mai adăugai şi frumoasa îmbujorare a unei femei căreia în mod evident îi plăceau hârjonelile matinale, aveai imaginea ei completă.

Glenna nu prea semăna cu o femeie capabilă să pună pe fugă o

întreagă ceată de vampiri, scoţând crunte urlete de luptă şi agitând în văzduh o bardă războinică, însă exact asta făcuse.

— Mmm, friganele? Parcă mi-ai fi citit gândurile. Îndreptându-se spre ibricul de cafea, Glenna o mângâie în trecere uşor şi absent pe Blair pe un braţ şi se oferi: Vrei să-ţi dau o mână de ajutor?

— Mă descurc şi singură. Tu deja ţi-ai luat partea leului în privinţa robotelii din bucătărie, iar eu mă pricep la micul dejun mai bine decât la prepararea cinei. Doar mi s-a părut mie sau chiar l-am auzit şi pe Hoyt?

— El se afla imediat în urma mea. Vorbeşte acum cu Larkin despre cal. Cred că Hoyt este puţin deranjat de faptul că n-a ajuns el la Vlad înaintea lui Larkin. E foarte bună cafeaua. Ai dormit bine?

— Am dormit buştean, vreme de vreo două ore. Blair înmuie felia de pâine, o puse apoi la prăjit în tigaia încinsă, să sfârâie, şi continuă: Apoi, nu ştiu de ce, dar m-am trezit într-o stare de agitaţie cumplită şi n-am mai putut adormi. Parcă eram în priză. Ea îi aruncă Glennei o privire, adăugând: Şi nici n-aveam unde să-mi consum excesul de energie, spre deosebire de mireasă.

— Sunt nevoită să recunosc că mă simt extrem de liniştită şi de relaxată în dimineaţa asta. Cu o excepţie. Tresărind uşor, Glenna îşi masă bicepsul braţului drept. Am senzaţia că jumătate de noapte am mânuit un baros greu.

— Şi barda de luptă este o unealtă suficient de grea. Iar tu ai făcut cu ea o treabă foarte bună.

— Nu ştiu dacă aşa stau lucrurile. Dar n-am chef să mă mai gândesc acum la asta – cel puţin până nu mănânc mai întâi. Răsucindu-se, Glenna deschise dulapul de farfurii şi întrebă: Ştii tu cât de des am luat eu un astfel de mic dejun – cu friganele şi cu şuncă prăjită – înainte să înceapă toată povestea asta?

— Nu.

— Niciodată. Absolut niciodată, accentuă ea, zâmbind în colţul gurii. Am avut grijă de greutatea mea ca şi când, ei bine, ca şi când de acest lucru ar fi depins soarta întregii lumi.

— Acum te antrenezi din greu. Blair întoarse felia de pâine, pentru a o prăji şi pe cealaltă parte. Trebuie să-ţi completezi necesarul de carburant. Dacă vei creşte în greutate cu câteva kilograme, îţi pot garanta că vei adăuga pe tine numai muşchi.

— Blair, îi zise Glenna, uitându-se către uşă pentru a se asigura că Hoyt nu intrase încă. Tu ai în domeniul ăsta mai multă experienţă decât oricare dintre noi ceilalţi. Aş vrea ca măcar deocamdată lucrul acesta să rămână doar între noi două, dar ai putea să-mi spui cu sinceritate cum ne-am descurcat noaptea trecută în luptă?

— Am supravieţuit cu toţii, rosti sec Blair, continuând să scoată friganele rumene pe o farfurie şi să prăjească alte felii de pâine cu

glazură de ouă bătute. Asta-i concluzia finală.

— Dar…

— Glenna, o să-ţi vorbesc pe şleau. Blair se întoarse, rezemându-se cu spatele de masă pentru o clipă, în timp ce pâinea sfârâia mai departe în tigaie şi răspândea arome plăcute în atmosferă. Nu m-am mai confruntat niciodată până acum cu aşa ceva.

— Şi totuşi, tu faci asta – adică îi vânezi – de ani şi ani de zile.

— Ai dreptate. Însă n-am mai văzut niciodată atât de mulţi adunaţi în acelaşi timp la un loc, şi nici nu i-am văzut vreodată aşa de bine organizaţi ca acum.

Glenna respiră adânc.

— Asta nu poate fi considerată drept o veste bună.

— Bună, rea, asta-i situaţia! Din câte ştiu eu din experienţa mea de până acum – nu s-a mai întâmplat niciodată ca dihăniile astea să trăiască, să lucreze sau să lupte în grupuri mari. Am luat legătura cu mătuşa mea şi am întrebat-o şi pe ea ce părere are despre asta, iar ea mi-a spus acelaşi lucru. Ei sunt ucigaşi şi pot călători, vâna şi chiar locui împreună în găşti. Dar în găşti mici, conduse de câte un element dominant alpha, masculin sau feminin. Niciodată nu i-am văzut acţionând astfel.

— Nu ca o armată, murmură Glenna.

— Nu într-o structură organizată. Iar ceea ce am văzut noi azi-noapte a fost un adevărat escadron – adică o mică secţiune dintr-o veritabilă armată. Şi, ceea ce e mai important, ei s-au arătat dispuşi să moară pentru ea, pentru Lilith, acest lucru fiind o chestiune de forţă.

— Bine. Bine, zise Glenna, în timp ce punea masa. Aşa-mi trebuie; am primit ceea ce am meritat, dacă ţi-am cerut să-mi vorbeşti cu sinceritate.

— Hei, fruntea sus! Nu uita că am supravieţuit, da? Asta-i o victorie.

— Bună dimineaţa, îi spuse Hoyt lui Blair, în timp ce intra în încăpere. Apoi privirea lui se îndreptă direct spre Glenna.

Ei aveau acelaşi colorit în obraji, se gândi Blair, adică ea şi cu strămoşul ei de-atâtea generaţii. Ea, magicianul şi fratele geamăn al acestuia, vampirul, împărtăşeau aceeaşi ascendenţă şi aceleaşi origini, iar acum şi această misiune, presupuse femeia.

Soarta era în mod neîndoielnic cât se poate de capricioasă, blestemata!

— Voi doi cu siguranţă radiaţi de fericire, le zise ea, atunci când Glenna îşi ridicase privirea, căutând buzele lui Hoyt. Practic, aveţi nevoie de umbrele mele.

— Ei îşi apără ochii de soare şi sunt o expresie vie a modei sexy, îi replică Hoyt, făcând-o să râdă.

— Ia loc! Femeia opri muzica, după care aduse la masă platoul

încărcat cu vârf. Am făcut de mâncare pentru o întreagă armată, socotind că aşa ceva chiar şi suntem, de fapt.

— Pare a fi un ospăţ în toată regula. Îţi mulţumim.

— Mi-am îndeplinit doar partea mea din îndatorire, spre deosebire de unii dintre noi, care se cam fofilează şi trag mereu chiulul, întâmpină ea, scuturând din cap, apariţia perfect sincronizată a lui Larkin. Ai sosit exact la ţanc, i se adresă Blair.

Bărbatul avea o expresie nevinovată şi în acelaşi timp prietenoasă.

— Mâncarea este deja gata? Mi-a luat ceva mai mult timp să ajung înapoi, dat fiind faptul că am trecut şi pe la Moira ca să-i spun că micul dejun este în curs de pregătire. Ce priveliştе plăcută!

— Acum că tot te-ai uitat, apucă-te să şi înfuleci. Şi Blair puse pe o farfurie patru friganele pentru el. După aceea însă, tu şi cu verişoara ta aţi face foarte bine să spălaţi şi vasele.

2

Poate că era vorba doar despre surescitarea de după bătălie, însă Blair nu-şi mai putea găsi locul. După o altă repriză de vindecare cu Glenna, rănile tuturora erau în curs de tămăduire, aşa că se puteau antrena cu toţii. *Trebuia* ca ei să se pregătească, îşi spuse femeia. Poate că efortul şi sudoarea îi vor alunga starea de agitaţie. Dar ea avea o altă idee.

— Cred că s-ar cuveni să ieşim.

— Să ieşim? se miră Glenna, apoi verifică diagrama cu îndatoririle domestice ale fiecăruia prin casă şi se gândi – Dumnezeu să-i apere – că îi venea rândul lui Hoyt să spele rufele, după care ea întrebă cu voce tare: Oare am rămas cumva în urmă cu ceva treburi?

— Nu ştiu. Blair parcurse programele afişate la vedere pe frigider. Se pare că ţii bine sub control listele de aprovizionare şi de sarcini pentru fiecare – ca o adevărată şefă de stat-major ce te afli peste întreg cartierul general.

— Ooo, şefă de stat-major! Glennei îi sticliră ochii de bucurie. Îmi place asta. Aş putea primi şi o insignă corespunzătoare funcţiei?

— Să văd ce pot să fac. Însă atunci când zic că ar fi bine să ieşim, mă gândesc mai mult la o expediţie de recunoaştere, decât la o raită pentru a face cumpărături. Ar trebui să mergem şi să spionăm baza de operaţiuni a lui Lilith.

— Bună idee! încuviinţă Larkin, răsucindu-se dinspre chiuveta în care îi picurau clăbucii de săpun de pe mâini, în vreme ce arborase o mină nefericită. S-o luăm niţeluş prin surprindere, ca să mai schimbăm registrul tactic.

— S-o atacăm pe Lilith? întrebă Moira, oprindu-se din încărcarea maşinii de spălat vase. Tocmai astăzi?

— Eu n-am zis s-o atacăm, nu te ambala chiar aşa de tare! i se adresă Blair lui Larkin. Suntem în inferioritate numerică faţă de ei şi eu nu cred că localnicii ar tolera o baie de sânge, ziua în amiaza mare. Dar însăşi lumina din toiul zilei este elementul esenţial în toată treaba asta de-acum.

— Mergem înspre sud, la Chiarrai, zise liniştit Hoyt. Către stânci şi peşteri, cât timp se află soarele sus pe cer.

— Aşa mai vii de-acasă. Ei nu vor putea ieşi. Şi n-au cum să ne împiedice să ne băgăm nasul acolo şi să aruncăm o privire. Iar asta are să fie o drăguţă continuare a distracţiei de aseară când i-am pus pe fugă.

— Un fel de război psihologic, încuviinţă Glenna, dând din cap. Da,

înţeleg.

— Şi asta, se declară de acord Blair, şi poate că o să culegem şi nişte informaţii utile. O să vedem ce-i de văzut, o să schiţăm diversele lor trasee de deplasare în diferite direcţii şi o s-o lăsăm în mod intenţionat pe Lilith să afle că suntem şi noi acolo sau că am fost acolo.

— Ar fi bine dacă am putea să-i ademenim pe câţiva dintre ei să iasă afară. Ori să pătrundem noi la ei suficient de mult, încât să le pricinuim mari necazuri. Focul! exclamă Larkin. Ar trebui să existe o cale de a aprinde un foc în peşteri.

— Asta nu-i o idee care merită să fie luată în considerare. Blair continuă să mediteze cu glas tare: Nemernica ar putea să încerce să ne prindă rapid în cursă. Noi o să mergem pregătiţi pentru asta şi înarmaţi. Însă o s-o pornim în tăcere şi cu multă grijă. Nu vrem să riscăm ca vreun turist sau cine ştie ce localnic să alerteze cumva poliţia – iar după aceea noi să le explicăm de ce dubiţa noastră este burduşită cu arme.

— Focul lasă-l în seama mea şi a Glennei, îi zise Hoyt lui Blair, ridicându-se în picioare.

— De ce?

În loc de răspuns, Glenna îşi întinse o mână şi în căuşul palmei ei îndreptate în sus se ivi dintr-odată o strălucitoare minge de foc.

— Frumos, aprecie Blair.

— Dar Cian? întrebă Moira, văzându-şi mai departe de spălatul vaselor. El n-ar putea să iasă din casă.

— Atunci, el va rămâne aici, rosti sec Blair şi adăugă: Larkin, dacă ai terminat acolo, hai să mergem să încărcăm nişte arme în maşină.

— Mai avem şi noi în turn nişte lucruri care s-ar putea să ne fie de folos. Hoyt? i se adresă ea, mângâindu-l uşor pe bărbat cu degetele pe braţ.

— Nu putem să-l lăsăm, pur şi simplu, baltă aici, fără să-i spunem măcar ce avem de gând să facem.

— Şi vrei să trezim un vampir la ora asta din zi? Blair ridică din umeri. Bine, fie, ia-o tu înainte.

Lui Cian nu-i păsa dacă era deranjat în cursul timpului său de odihnă. El îşi închipuia că uşa închisă şi încuiată de la dormitorul său ar fi trebuit să constituie pentru oricine un semnal limpede cum că dorea să fie lăsat singur. Dar lucrurile de felul acesta nu-l opriseră niciodată pe fratele lui. Aşa că vampirul şedea acum treaz în semiobscuritatea din încăpere, ascultând expunerea planului pentru ziua respectivă.

— Prin urmare, dacă am înţeles eu bine, m-ai trezit pentru a-mi spune că ieşiţi cu toţii ca să mergeţi spre Kerry, să vă băgaţi prin

grote?

— Noi n-am vrut să te scoli cumva şi să constaţi că am plecat cu toţii de-acasă.

— Aşa ceva depăşeşte orice putere de închipuire, îi răspunse Cian, fluturându-şi cu nepăsare o mână. În mod vădit, frumoasa luptă sângeroasă din noaptea trecută nu este îndeajuns pentru vânători.

— Pare a fi o bună strategie să mergem acolo.

— Ultima oară când am făcut asta, nu ne-am descurcat prea bine, aşa-i?

Câteva clipe, Hoyt nu mai zise nimic, gândindu-se la King şi la pierderea acestuia.

— Şi nici mie şi nici ţie nu ne-a mers chiar foarte bine, în alte împrejurări survenite mai de demult, adăugă Cian. Tu abia dacă mai puteai umbla, ca să poţi pleca de-acolo, în timp ce eu am suferit o blestemată de căzătură drept în cap, de pe o stâncă înaltă. Nu este una dintre cele mai fericite amintiri ale mele.

— În acele cazuri, împrejurările au fost cu totul diferite, iar tu ştii asta foarte bine. Acum mergem în plină zi, iar de data asta ea n-are să afle că venim. Şi fiind o înfruntare la lumina zilei, va trebui ca tu să rămâi ascuns aici.

— Dacă ai impresia că eu am să fiu bosumflat din pricina asta, află că te înşeli amarnic. Am de lucru până peste cap, ca să-mi ocup timpul. Am de dat o mulţime de telefoane şi trebuie să trimit e-mailurile pe care le-am neglijat în ultimele săptămâni. Mai am şi afacerile care îmi solicită atenţia şi de care am să mă ocup acum îndeaproape, dacă tot m-ai trezit din somn, chiar în toiul zilei ăsteia afurisite. Şi aş vrea să-ţi mai aduc la cunoştinţă şi faptul că va fi pentru mine o plăcere nemaipomenită să-mi dispară pentru câteva ore din casă cinci fiinţe omeneşti atât de zgomotoase, poţi fi sigur de asta. El se ridică, merse apoi la pupitru şi scrise ceva pe o foaie de hârtie detaşabilă dintr-un carnet, continuând: întrucât tot eşti plecat haihui să bântui pe-afară, aş avea şi eu nevoie să mergi în locul notat aici, la un măcelar din Ennis. El are să-ţi vândă nişte sânge. Sânge de porc, preciză Cian, zâmbind dulce, în vreme ce îi întindea fratelui său bileţelul pe care notase adresa respectivă. O să-l sun eu la telefon, ca să ştie dinainte că o să vină la el cineva din partea mea. Plata n-o să reprezinte nicio problemă, deoarece am cont deschis la el.

Mâna cu care scria fratele său îşi modificase în tot acest timp scrisul, remarcă în gând Hoyt. Dar se mai schimbaseră şi alte lucruri.

— Dar nu se întreabă el oare de ce…?

— Dacă o face cumva, este destul de înţelept, încât să nu ceară niciun fel de explicaţii. Şi nu încape îndoială că este extrem de mulţumit să-i intre şi mai mulţi euro în buzunar. Asta-i moneda folosită acum pe-aici.

— Da, mi-a explicat şi Glenna. O să ne întoarcem înainte de asfinţit.

— Mai bine zis, aşa speraţi voi că o să se întâmple, preciză Cian, pe când Hoyt părăsea încăperea.

*

Afară, Blair îndesa vreo duzină de ţăruşi într-o găleată de plastic. Săbiile, topoarele şi coasele erau deja în maşină. Se afla acolo o diversitate înfiorătoare de arme. În cazul în care aveau să fie opriţi pe drum, ar fi urmat să aibă loc o interesantă discuţie pentru lămurirea lucrurilor, însă ea nu avea de gând să scotocească prin bârlogul vampirilor, fără să fie înarmată până-n dinţi.

— Cine doreşte să se suie la volan? o întrebă Blair pe Glenna.

— Eu cunosc drumul, îi răspunse aceasta.

Blair se urcă în maşină, alegându-şi locul din spatele Glennei, în timp ce i se alăturau şi ceilalţi.

— Ia spune, Hoyt, ai mai fost vreodată în grote? Îmi închipui că peşterile de soiul ăsta nu se modifică prea tare, în câteva sute de ani.

— Am fost în ele de multe ori. Dar s-au schimbat acum.

— Am intrat acolo, îi explică Glenna. Prin magie. Hoyt şi cu mine am făcut o vrajă înainte să plecăm de la New York. A fost una extrem de puternică.

— Povesteşte-mi şi mie cum a fost.

Blair ascultă cu luare-aminte, refăcând în gând itinerariul, memorând punctele de reper şi dând atenţie tiparelor de trafic.

În orice privinţă, ea vizualiza mintal ceea ce descria Glenna. Adică un întreg labirint de tuneluri şi de săli blocate cu uşi groase, precum şi multe trupuri îngrămădite ca gunoiul adunat în exces. Oameni închişi în celule ca de temniţă, precum vitele ţinute în ţarcuri. Şi toate sunetele de-acolo Blair le putea auzi clar într-un colţişor îndepărtat al creierului ei – şi plânsetele, şi ţipetele, şi rugile.

— Apartament de lux pentru vampiri, murmură ea. Şi câte intrări există acolo?

— N-aş putea spune asta cu precizie. Pe vremea mea, stâncile erau găurite de grote. Unele mici, în care de-abia se putea târî un copil, iar altele suficient de mari pentru a-i permite unui adult să stea în picioare. Acum erau mai multe tuneluri, mai largi şi mai înalte decât îmi aminteam eu să fi fost.

— Înseamnă că ea a făcut excavaţii. A avut la dispoziţie timp berechet pentru a amenaja acolo un loc confortabil.

— Ar fi nemaipomenit să-i putem bloca înăuntru, începu Larkin, însă Moira se răsuci oripilată în direcţia lui şi protestă:

— E multă lume înăuntru. Oamenii sunt ţinuţi acolo ca în nişte cuşti, precum animalele. Cadavrele sunt aruncate alături, căci le

lipseşte chiar şi minima decenţă de a le înmormânta cum se cuvine.

Bărbatul îşi puse mâna pe braţul ei şi tăcu.

— Nu-i putem scoate de-acolo. Asta-i ceea ce nu-ţi spune el, interveni şi Blair, după care războinica se gândi: Totuşi trebuia precizat acest lucru. Apoi femeia continuă cu voce tare: Chiar dacă unii dintre noi ar fi vrut să efectueze un raid sinucigaş, asta-i exact ceea ce s-ar întâmpla. Am muri şi noi şi ar muri şi ei. O acţiune de salvare nici nu poate fi luată în calcul. Îmi pare rău, însă aşa stau lucrurile.

— Dar poate măcar nişte farmece, insistă Moira. Ceva care să orbească sau să paralizeze doar până ce o să-i eliberăm pe cei ţinuţi în captivitate.

— Am încercat noi s-o orbim, îi răspunse Glenna, privind-o pe Moira drept în ochi, prin oglinda retrovizoare. Însă am dat greş. Poate că o vrăjitorie de teleportare ar avea mai mult succes, zise ea şi se uită apoi în direcţia lui Hoyt, întrebându-l: Crezi că am putea fi noi doi în stare să teleportăm oameni prin magie?

— Eu încă n-am făcut niciodată aşa ceva. Riscurile…

— Acolo înăuntru, ei o să moară oricum. Mulţi dintre ei deja au şi murit. Moira se răsuci cu rapiditate şi îl înşfacă strâns pe Hoyt de umăr, adăugând: Ce risc mai mare decât moartea ar putea exista?

— Le-am putea face mult rău. Utilizarea magiei asupra lor le-ar putea dăuna foarte tare…

— Dar poate că aţi izbuti totuşi să-i salvaţi. Ce alternativă crezi că ar mai avea ei? Şi ce altă variantă aţi putea folosi voi?

— Moira are dreptate, o susţinu Blair, gândindu-se că, în cazul în care ei ar fi putut salva măcar o singură persoană, acest lucru ar fi meritat orice efort şi ar fi constituit şi o palmă peste obrazul lui Lilith. Există vreo şansă de reuşită? întrebă ea în continuare.

— E necesar să vezi ceea ce vrei să muţi dintr-un loc într-altul, îi explică Hoyt. Şi reuşeşti cu atât mai uşor, cu cât eşti mai aproape de ceea ce teleportezi. Însă în cazul de faţă, ar fi vorba despre o teleportare prin stâncă şi n-am putea vedea nimic prin aceasta.

— Nu în mod obligatoriu, îl contrazise Glenna. Hai să ne gândim la asta şi să discutăm.

În timp ce vorbeau ei – şi aduceau argumente pro şi contra – Blair lăsă lucrurile să-i dospească în subconştient. Frumoasă zi, îşi zise în mod absent în sinea sa. Soarele străluceşte, luminând atâta verdeaţă. O încântătoare întindere de câmpie presărată cu vaci păscând lenevos. Pe-afară avea să fie plin de turişti dornici să profite de timpul acum minunat, după furtuna din ziua precedentă, fie năvălind la cumpărături prin oraşe, fie deplasându-se cu maşinile să caşte gura la Stâncile din Mohr sau fotografiind şi filmând ruinele din Burren.

Odinioară, şi ea făcuse acelaşi lucru.

— Există asemenea privelişti şi în Ţara Făgăduinţei?

— Aproape la fel, îi răspunse Larkin. Aici este aproape totul ca acasă, foarte asemănător, exceptând, bineînţeles, şoselele, maşinile şi majoritatea clădirilor.

— Şi ce o să faci tu, când o să ajungi înapoi acolo?

— În ce privinţă?

— Păi, un bărbat trebuie să-şi câştige cumva existenţa, nu-i aşa?

— Oo, da. Desigur că lucrăm şi noi pământul. Şi creştem cai de rasă tot mai bună ca să-i vindem. Extraordinari cai. Venind aici, l-am cam lăsat pe tata fără mână de lucru. S-ar putea ca el să nu fie prea mulţumit de mine în momentul de faţă.

— Probabil că va înţelege, dacă până la urmă vei izbuti să salvezi lumea. S-ar fi cuvenit ca ea să-şi dea seama că Larkin avea mâini muncite, îşi zise apoi Blair în sinea sa. Mâinile lui erau puternice şi aspre, iar omul avea, după cum presupunea femeia, înfăţişarea cuiva care-şi petrecuse cea mai mare parte a timpului în aer liber, având multe şuviţe aurii în păr şi pielea de o nuanţă uşor arămie.

Trebuia însă să-şi ţină în frâu hormonii. El nu era decât unul dintre membrii echipei în care fusese cooptată şi ea. Ar fi dat dovadă de isteţime dacă ar fi încercat să afle cât mai multe despre cei alături de care lupta, şi de prostie dacă s-ar fi lăsat pradă tentaţiilor instinctuale exercitate de aceştia.

— În consecinţă, eşti fermier.

— În esenţă, da.

— Şi cum de ştie un fermier să mânuiască o sabie aşa de bine ca tine?

— Aa. El se răsuci ca s-o privească în ochi. Pentru o clipă, doar pentru o singură fracţiune de secundă, bărbatul îşi pierdu şirul gândurilor. Ochii ei erau atât de adânci şi de albaştri. Bineînţeles că mai organizăm şi noi nişte turniruri. Nişte jocuri distractive. Obişnuiesc să particip la ele. Îmi place să ies învingător.

Ea putea vedea limpede acest lucru, deşi totul părea să aibă mai degrabă un aspect hollywoodian, decât să semene cu ceva de pe Tărâmul Făgăduinţei.

— Da, îi replică Blair. Şi mie îmi place să înving.

— Prin urmare, şi tu participi la diverse jocuri?

Din tonul întrebării lui răzbătea o aluzie glumeaţă cu conotaţii sexuale. Femeia trebuia să aibă creierul adormit, ca să nu observe acest lucru. Trebuia să-şi fi pierdut vreme de o lună de zile încheiată uzul raţiunii, ca să nu sesizeze mica insinuare, îşi zise în sinea ei.

— Nu particip prea des la jocuri, însă atunci când o fac, ies întotdeauna câştigătoare.

El îşi trecu un braţ pe după spătarul scaunului ei cu un gest degajat, zicându-i:

— Există şi anumite jocuri în care câştigă în egală măsură ambele părţi implicate.

— Poate că da, şi totuşi, mai ales, de când am plecat la luptă, nu-mi mai arde câtuşi de puţin de joacă.

— Jocul contrabalansează lupta, nu crezi? Iar turnirurile noastre, ei bine, ele au servit ca un fel de pregătire pentru ceea ce are să urmeze. În Ţara Făgăduinţei, există mulţi bărbaţi, precum şi câteva femei în afară de aceştia, care se pricep foarte bine să mânuiască sabia ori lancea. Iar, dacă războiul se va extinde şi acolo, aşa cum ni s-a spus că se va întâmpla, vom avea deja o armată pe care să ne putem baza, ca să-i înfruntăm pe vrăjmaşi.

— Vom avea nevoie de această armată.

— Dar tu ce faci? Glena zice că pe-aici femeile trebuie să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. Sau cele mai multe dintre ele aşa fac. Primeşti şi tu bani, în schimbul vânării demonilor?

— Nu. Bărbatul n-o atingea, iar ea nu putea spune că el chiar îi făcea avansuri. Însă Blair se simţea ca şi cum el ar fi procedat întocmai. Altfel stă situaţia, în ceea ce mă priveşte. Familia mea are ceva bani. Nu zic că dispunem de averi incomensurabile, dar nici de căruţă nu rămânem vreodată. Suntem proprietarii unui lanţ de restaurante în Chicago, New York şi Boston.

— Restaurante? Îmi place un restaurant bun.

— Cui nu-i place? În orice caz, eu mai fac şi pe chelneriţa şi mai urmez şi un anumit program de pregătire personală.

El ridică mirat din sprâncene.

— Pregătire? Pentru bătălie cumva?

— Nu chiar. Este mai mult pentru sănătate şi pentru vanitate. Ah, asta îi ajută pe oameni să fie mereu în formă, să mai slăbească şi să se fortifice. Eu n-am nevoie de foarte mulţi bani, aşa că mă descurc satisfăcător. Asta îmi oferă şi o oarecare libertate de mişcare, ca să mai plec să-mi văd şi de ale mele, la nevoie.

Ea se uită apoi într-o parte. Moira privea afară prin geamul lateral, având întipărită pe faţă o expresie visătoare. Pe locurile din faţă, Hoyt şi cu Glenna continuau să vorbească despre magie. Blair se aplecă spre Larkin şi îi vorbi cu glas scăzut:

— Uite ce e. Poate că porumbeii noştri vrăjitori vor izbuti să realizeze numărul lor de teleportare, sau poate că nu. În cazul în care ei vor da greş, va trebui ca tu să ai grijă de verişoara ta şi să-i spui ce să facă.

— N-o s-o dădăcesc eu pe Moira.

— Ba cu siguranţă o să faci lucrul ăsta. Dacă o să încercăm o mică năruire sau o să dăm foc prin grote, o să fim nevoiţi să facem asta.

Feţele lor erau acum foarte apropiate şi cei doi vorbeau în şoaptă.

— Şi cu oamenii dinăuntru cum rămâne? O să-i incendiem sau o să-

i îngropăm de vii? Ea n-o să accepte aşa ceva. Şi nici eu nu sunt de acord.

— Ştii la ce chinuri sunt ei acum supuşi înăuntru?

— N-avem ce face.

— Ei sunt încarceraţi şi torturaţi. Femeia nu-l slăbea din ochi, iar vocea ei era joasă şi seacă. Sunt siliţi să privească ori de câte ori unul dintre ei este târât afară din celulă şi devorat. Înspăimântaţi sau mai degrabă terorizaţi, se întreabă dacă nu vor urma cumva ei la rând. Poate chiar speră să le vină lor rândul, pentru ca astfel să li se curme o dată pentru totdeauna suferinţele.

Nu mai avea nimic glumeţ nici în expresia feţei şi nici în tonul glasului atunci când el spuse:

— Ştiu ce le fac ei.

— Doar crezi că ştii. Poate că nu le sug sângele încă, nu de prima dată. Poate nici a doua oară. Pur şi simplu, îi aruncă înapoi în celule. Muşcătura îi arde. Dacă îi supravieţuieşti, atunci te arde. Carne, sânge, oase totul nu-i decât o amintire a unei dureri de nesuportat, atunci când acei colţi ascuţiţi se înfig în tine.

— Dar tu de unde ştii asta?

Ea îi arătă partea interioară a încheieturii mâinii, astfel încât el să-i poată vedea palida cicatrice, după care îi răspunse:

— Aveam optsprezece ani, eram enervată nu mai ştiu din ce cauză, şi din acest motiv şi neatentă. Mă aflam într-un cimitir din Boston, aşteptând să se ridice un vampir. Fusesem colegă de şcoală cu individul. Participasem şi la înmormântarea lui şi auzisem destule ca să-mi dau seama de faptul că fusese muşcat. Trebuia să descopăr dacă fusese transformat şi el în vampir, aşa că am mers acolo în cimitir şi am început să aştept.

— El ţi-a făcut asta? o întrebă Larkin, trecându-şi un deget peste cicatrice.

— A avut ajutor. Un proaspăt vampir în niciun caz n-ar fi izbutit de unul singur. Însă cel care l-a transformat în vampir s-a întors. Era mai în vârstă, mai experimentat, mai inteligent, mai puternic. Eu am făcut câteva greşeli, iar el a profitat de asta.

— De ce ai mers acolo neînsoţită?

— Pentru că eu vânez vampiri de una singură, îi reaminti ea. Dar de data aceea ieşisem ca să dovedesc cuiva un anumit lucru. Asta n-are nicio importanţă, numai că m-a făcut să fiu mai neatentă. Nu m-a muşcat vampirul mai bătrân. Ăla doar m-a ţinut imobilizată, în timp ce se târa celălalt în direcţia mea.

— Stai puţin. Poţi cumva să-mi spui dacă aşa se întâmplă întotdeauna cu o progenitură de vampir? Părintele lui îi asigură…

— Hrana?

— Da. Ăsta ar fi termenul cel mai potrivit, nu-i aşa?

Era o întrebare bună, îşi zise ea. Şi se bucura că el voia să înţeleagă psihologia şi patologia inamicilor.

— Doar uneori se întâmplă aşa. Nu mereu. Aş zice că asta depinde de motivul pentru care vampirul părinte optează să-şi transforme victima în vampir, în loc să se mulţumească doar să-i sugă sângele. Între cei doi se poate forma un soi de ataşament sau părintele îşi doreşte un partener de vânătoare. S-ar putea chiar ca el să vrea să aibă pe lângă el pe cineva mai tânăr care să mârâie în locul lui. Să ştii că mârâitul ăsta e un soi de muncă pentru ei.

— Înţeleg asta. În consecinţă, vampirul părinte a reuşit să te imobilizeze şi te-a ţinut aşa, pentru ca progenitura să se poată hrăni prima. Larkin se gândi apoi că trebuia să fi fost înfiorător pentru ea să fie ţinută cu forţa şi probabil chiar rănită. Să aibă doar optsprezece ani şi să fie singură, în timp ce o entitate cu o figură pe care o cunoscuse cândva venise atunci după ea s-o prindă şi să-i sugă sângele.

— El încă mai mirosea a mormânt. Şi era prea flămând ca să mă muşte de beregată, aşa că m-a apucat de-aici, de încheietura mâinii. Asta a fost o greşeală din partea lor, a amândurora. Durerea m-a trezit la realitate. Este indescriptibil de cruntă. Femeia tăcu o clipă. O surprinsese felul în care bărbatul îi mângâia acum cu degetele cicatricea, de parcă i-ar fi alinat o veche rană. Nu-şi mai amintea când o atinsese cineva ultima dată ca să-i alunge vreo suferinţă. După aceea, Blair continuă: Dar în orice caz, eu am pus o mână pe cruciuliţa mea şi i-am dat nenorocitului cu ea o lovitură drept în ochi, celui care mă ţinea, adică. Doamne, ce-a mai urlat! Celălalt era cu mult prea ocupat încercând să se alimenteze cu sângele meu, ca să mai fie atent şi la altceva. A fost o victimă uşoară, pentru mine, apoi i-am învins pe amândoi fără efort.

— Erai doar o copilă.

— Ba nu-i adevărat. Eram acolo pe post de vânător de demoni şi am fost o proastă. Ea prinse privirea lui Larkin, astfel încât el putu vedea că alinarea şi compasiunea nu cedau locul în faţa înţelepciunii şi a strategiei. În cazul în care el mi-ar fi sărit imediat la gât, acum aş fi fost moartă demult. Da, probabil că eu aş fi acum moartă şi noi doi n-am putea purta această discuţie. Ştiu ceea ce am simţit atunci când individul s-a apropiat de mine în costumul lui negru cel bun, în care mama lui a hotărât să-l îngroape. Ştiu ceea ce simt oamenii aceia închişi în grote, ştiu asta cel puţin parţial. Dacă nu-i putem salva, atunci moartea va fi mai blândă decât ceea ce-i aşteaptă.

El îi cuprinse încheietura în palmă, acoperindu-i în întregime cicatricea şi surprinzând-o prin tandreţea atingerii, după care o întrebă:

— Şi l-ai iubit mult pe respectivul băiat?

— Da. Ei bine, l-am iubit pe băiatul acela aşa cum poţi iubi la

vârsta pe care o aveam noi atunci. Ea uitase asta aproape în întregime, uitase aproape de tot cât de tristă fusese, în pofida durerii pe care o resimţea. Tot ce am putut să fac pentru el a fost să-l scot definitiv din circulaţie şi la fel şi pe cel care îl omorâse.

— Te-a costat mai mult decât atât. Larkin îi ridică mâna şi îi lipi uşor cicatricea de buzele sale. Mai mult decât durerea şi arsura.

Blair îşi dădu seama de faptul că aproape uitase şi cum era să ai alături pe cineva care să te înţeleagă.

— Poate că ai dreptate, însă am învăţat din asta ceva important. Mi-am dat seama că nu-i poţi salva chiar pe toţi.

— Tristă lecţie. Nu crezi totuşi că, până şi dacă ştii că nu-i poţi salva, tot s-ar cuveni să încerci?

— Astea-s doar nişte vorbe goale, pe care le rostesc numai diletanţii. Aici n-avem de-a face cu un joc sau cu o competiţie. Aici, în cazul în care te învinge cineva, înseamnă că ai murit.

— Ştiu că nu este şi Cian acum cu noi, pentru a analiza chestiunea, dar tu chiar ţi-ai putea dori să trăieşti la nesfârşit?

Ea râse scurt înainte de a-i răspunde:

— La dracu', la dracu'. Bineînţeles că nu.

Se mai aflau şi alţii de-a lungul acelei singuratice întinderi stâncoase de pe ţărmul mării, însă nu chiar atât de mulţi precum se aşteptase Blair. Peisajele erau uluitoare, şi totuşi ea presupunea că mai existau şi altele la fel de spectaculoase, dar mai uşor accesibile.

Parcară vehiculul şi îşi luară acele arme şi unelte care puteau fi cel mai uşor camuflate. Cineva ar fi putut zări sabia ei în teaca de la spate, ieşind de sub lunga-i haină de piele, se gândi Blair. Dar erau nevoiţi să-şi înceapă căutarea. Iar după aceea, ce aveau oare să mai facă?

Ea cercetă întinderea de pământ, drumul şi celelalte maşini parcate de-a lungul acestuia. O pereche între două vârste se căţărase pe nişte stânci cu vârful plat, de la baza promontoriului, acolo unde acesta se apropia de şosea. Cei doi se uitau la mare – şi n-aveau nici cea mai mică idee de dezastrul de sub picioarele lor.

— Perfect, deci e peste dig şi dincolo de colină. O să fie cam umed, concluzionă femeia, uitându-se în jos la îngusta fâşie argiloasă, apoi la colţurile pietroaielor de care se spărgeau valurile şi printre care se agita apa mării. Blair se uită în urmă, la ceilalţi, şi îi întrebă: Vă puteţi descurca aici?

În loc de răspuns la întrebarea ei, Larkin se rostogoli pe deasupra zidului. Ea dădu să strige la el să aştepte, să aştepte măcar un blestemat de minut, însă bărbatul deja se îndrepta în josul povârnişului abrupt şi accidentat, care se prăbuşea în mare. Nu s-a preschimbat într-o şopârlă, constată Blair, însă era în stare să se cţere

exact ca o astfel de lighioană. Femeia nu avea cum să nu-i acorde calificative maxime pentru îndrăzneală şi agilitate.

— Hai, uşor, Moira! Ia-o încetişor. Dacă aluneci, atunci vărul tău va trebui să-ţi întrerupă căderea. În timp ce Moira trecea pârleazul, Blair se uita deja la Glenna.

— Niciodată nu m-am mai căţărat pe niciun fel de stânci, murmură aceasta. Nici măcar nu m-am gândit până acum că o să fac vreodată o treabă atât de afurisită. Îmi închipui că există un început pentru orice.

— Te vei descurca perfect, Glenna, o încurajă Blair. Între timp, ea urmări înaintarea Moirei şi respiră uşurată văzând că aceasta se dovedea aproape la fel de agilă ca şi vărul ei. Şi Blair continuă: O eventuală cădere pe panta asta n-ar fi chiar aşa de cumplită de aici. N-o să păţeşti nimic rău!

Ea nu mai adăugă şi faptul că oasele oricui s-ar fi zdrobit în accident. Nu era nevoie de asta. Hoyt şi cu Glenna trecură împreună, iar Blair îi urmă imediat.

Femeia descoperi faptul că existau câteva puncte de sprijin de care te puteai prinde cu mâinile atâta vreme cât nu te îngrijora starea manichiurii tale. Ea era preocupată să găsească succesiunea adecvată a paşilor, ignorând stropii reci de apă, în timp ce îşi croia drum în jos. Pe ultima porţiune, nişte mâini o apucară de mijloc şi o luară pe sus.

— Mulţumesc, dar mă descurcam şi singură, îi zise ea lui Larkin.

— Ţi-e puţin cam peste mână, atunci când te împiedică sabia. El îşi ridică privirea spre şosea, rânjind. A fost nostim, totuşi.

— Hai să ne menţinem alaiul în mişcare. Probabil că ei şi-au pus străjeri peste tot. Poate pe nişte oameni, servitori de-ai lor, deşi trebuie să fie cam greu să ţii oameni atât de ispititori, când acolo sunt atât de mulţi vampiri, aşa după cum aţi afirmat că există.

— Eu n-am văzut nicio fiinţă vie în exteriorul celulelor, atunci când ne-am uitat data trecută, îi zise Glenna.

— Acum suntem aici în carne şi oase, aşa încât, în cazul în care ei totuşi au pe cineva de pază, îi vor trimite afară pe respectivii. Hoyt, tu mai bine ai sta cu ochii-n patru, dacă tot eşti deja familiarizat cu zona.

— E altfel acum, înţelege că nu mai este cum era. Din vocea lui răzbăteau câteva dintre emoţiile care îl încercau, precum şi părerea de rău. Natura şi mâna omului au făcut multe schimbări. Mă refer la acel drum de deasupra noastră, la zidul digului şi la turnul cu lumină în vârf.

Uitându-se în sus, el văzu deasupra stâncile pe care le cunoştea şi ieşitura din perete, cea care îi salvase viaţa atunci când se luptase cu ceea ce devenise Cian. Cândva, demult, se gândi el, stătuse acolo sus şi invocase fulgerul la fel de uşor precum îşi cheamă un om câinele.

Totul se modificase acum, el nu putea tăgădui asta. Dar în esenţă, acesta era încă locul lui. Îşi croi drum printre bolovani şi peste aceştia,

prin ceaţa provocată de apa de mare pulverizată. Ar fi trebuit ca aici să fie o grotă. Iar în prezent nu mai e decât…

El îşi lipi mâinile de pământ şi de piatră.

— Ceea ce-i aici nu e real. Totul este fals.

— Poate că eşti doar puţin derutat, zise Blair.

— Aşteaptă niţeluş. Glenna se apropie de el şi îşi puse şi ea mâinile lângă ale lui, concluzionând: Aici e hotarul unui obstacol artificial ridicat.

— Invocat prin farmece de către duhurile rele, încuviinţă Hoyt, şi vrăjit în aşa fel, încât să arate şi să se simtă la fel ca uscatul, însă nefiind deloc aşa ceva. Aici nu-i pământ şi piatră. Este doar o închipuire, o iluzie.

— Şi poţi s-o dobori? zise Larkin lovind cu pumnul în rocă.

— Stai un pic. Blair se încruntă şi îşi dădu pe spate părul ud, continuând: Lilith are suficientă forţă magică pentru asta sau dispune înăuntru de cineva capabil de aşa ceva, căci noi nu ştim ce mai are ea pe-acolo. Este o găselniţă nemaipomenită. Blair testă apoi ea însăşi peretele. Nimeni nu intră, decât dacă vrea nemernica să-i dea drumul înăuntru. Şi nimeni nu iese, în afară de ceea ce are permisiunea ei să iasă.

— Păi şi-atunci, ce facem? Ne lăsăm păgubaşi?

— N-am zis asta.

— Mai există şi alte deschizături şi nişe în perete. Sau cel puţin aşa erau, se corectă Hoyt. Asta-i o vrajă extrem de puternică.

— Şi nimeni nu se arată curios – dintre cei care vin aici sau locuiesc prin împrejurimi – în legătură cu tot ce s-a întâmplat cu ei, încuviinţă Blair, dând din cap. Lilith doreşte să fie lăsată în pace. Însă noi suntem nevoiţi s-o cam dezamăgim, în privinţa asta. Cu mâinile înfipte în şolduri, Blair se răsuci pe călcâie, studiind locul, după care continuă: Hei, Hoyt, tu şi cu Glenna aţi putea cumva ciopli un mesaj pentru Lilith, în stânca aceea mare de colo?

— Desigur că putem face asta, îi răspunse Hoyt.

— Şi care ar fi mesajul? o întrebă Glenna.

— Trebuie să mă gândesc bine de tot la un mesaj adecvat, atâta vreme cât: „O să ţi-o tragem, lepădătură ce eşti!“ mi s-ar părea a fi un mesaj olecuţă cam prea trivial.

— „Teme-te!“ ar putea fi un mesaj potrivit, murmură Moira, iar Blair înclină din cap în direcţia acesteia, în semn de aprobare.

— Excelent! exclamă ea. Scurt şi cuprinzător, şi doar oleacă impertinent, mergând drept la ţintă. Ai grijă tu de asta, vrei? Apoi vom declanşa şi tot restul.

— În ce constă restul? se arătă curios Larkin, după care dădu un şut în zidul de piatră. Un mesaj mai puternic ar fi ruperea acestei vrăji.

— Da, ai dreptate, şi totuşi, chiar acum mă gândeam că ea nici

măcar nu ştie că noi suntem aici afară. Acest lucru ar putea constitui un mare avantaj pentru noi. Blair auzi apoi o mică explozie ca de praf de puşcă şi se întoarse, văzând adânc cioplit în peretele stâncii laconicul mesaj: „Teme-te!“. Iar sub acesta, se afla cioplit şi altceva, ceea ce i se păru a fi imaginea lui Lilith cu inima străpunsă de un ţăruş. Blair se entuziasmă: Hei, dar voi doi aţi realizat o adevărată operă de artă. Bună treabă!

— Am mai adăugat doar un mic ornament, zise Glena scuturându-şi praful de pe mâini. Eu pictez şi n-am putut rezista tentaţiei de a-i face astfel o aluzie răutăcioasă.

— De ce anume aveţi nevoie, pentru a încerca să faceţi magia de teleportare?

Glena răsuflă adânc şi îi răspunse:

— De timp, de spaţiu, de concentrare şi de al dracului de mult noroc.

— Şi nu o vom face de aici, scutură din cap Hoyt. Stâncile sunt ale mele. Grotele sunt ale ei. Oricât de multă vreme ar fi trecut, stâncile tot ale mele au rămas. O să facem vraja de deasupra. Bărbatul se întoarse către Glenna şi continuă: Trebuie ca, mai întâi, să stabilim contactul vizual cu persoanele care urmează a fi teleportate. Nu putem teleporta ceea ce nu vedem. E foarte probabil ca Lilith să ne simtă prezenţa şi să facă tot posibilul ca să ne oprească.

— Poate nu chiar imediat. De data asta, n-o căutăm pe ea, ci vrem să salvăm nişte oameni. S-ar putea ca Lilith să nu-şi dea seama ce facem noi şi astfel să ne ofere răgazul de care avem nevoie. Hoyt are dreptate. E mai bine să acţionăm de pe stânci, îi zise Glenna lui Blair. Dacă putem extrage de-acolo pe cineva, în niciun caz n-am vrea să-l aducem aici.

— Bine gândit! exclamă Blair, după care îşi zise în sinea ei: Poate că oamenii dinăuntru nu vor păstra în memorie nicio informaţie fermă referitoare la această călătorie, însă s-ar putea şi ca ei să nu plece de-acolo chiar cu mâna goală. Apoi Blair adăugă cu voce tare: Şi ce-o să facem cu ei, dacă va funcţiona teleportarea?

— Îi vom lua de-acolo pe toţi şi îi vom duce într-un loc sigur. Glenna îşi ridică mâinile. O să înaintăm încetişor, pas cu pas.

— Aş vrea să încerc să vă ajut şi eu. Chiar dacă n-am prea multă putere de a face farmece, o să-mi dau silinţa, cu toate forţele mele, să vă fiu de folos, le zise Moira.

— Orice strop de forţă magică se poate dovedi cât se poate de util, o încurajă Glenna.

— Perfect! încuviinţă Blair. Atunci, voi trei vă urcaţi pe stânci. Eu şi cu Larkin o să rămânem aici, pentru cazul în care… Ei bine, pentru orice eventualitate. Orice va ieşi la lumină pe-aici, ca să ne dea de furcă, va trebui în mod obligatoriu să fie o fiinţă umană. Ne vom

descurca noi doi.

— S-ar putea ca totul să dureze ceva timp, o preveni Glenna.

Blair se uită la cer.

— Mai e destul timp până ce o să se întunece, zise ea.

Femeia aşteptă până ce începură ceilalţi să se caţere pe stânci şi de-abia după aceea i se adresă lui Larkin:

— Noi nu putem intra. Chiar dacă magia asta va deschide grotele, noi tot nu putem intra acolo. Îţi vorbesc cât se poate de serios. Ea îi dădu în joacă un pumn în braţ şi mai adăugă: Cam bănuiesc ce anume îţi trece prin minte.

— Da' ce, acum îmi poţi citi şi gândurile?

— Ai vrea să dai acolo năvală, să înşfaci vreo fătucă disperată sau chiar vreo două şi să ieşi apoi în mare grabă, ca un erou.

— Te înşeli în privinţa presupusei mele dorinţe de a face în final pe eroul. Nu asta urmăresc. Însă cu greu poate rezista un bărbat tentaţiei de a salva o fătucă disperată.

— Reprimă-ţi respectiva tentaţie! Tu nu cunoşti grotele, nu ştii unde-şi ţine Lilith prizonierii şi nu ştii nici câţi vampiri sunt înăuntru şi nici cât de bine sunt ei dotaţi. Ascultă! Nu spun că într-o oarecare măsură nu mi-ar plăcea şi mie să pornesc înăuntru la atac, dacă s-ar deschide o breşă de intrare, să dau iama în monştrii ăia şi poate să salvez şi vieţile câtorva oameni. Însă noi n-am mai putea ieşi vii de-acolo, şi nimeni n-ar putea face asta.

— Noi avem săbiile vrăjite de către Hoyt şi Glenna. Săbiile noastre de foc, îi replică Larkin.

Ea încercă să-şi reprime frustrarea care o invadase. Era al dracului de enervant să fie nevoită să-i explice strategia fundamentală:

— Şi noi fără îndoială că vom nimici mulţi vampiri. După aceea însă, ei ne vor copleşi numeric, cu săbiile noastre fermecate cu tot.

— Înţeleg şi eu raţiunea spuselor tale, însă e greu să stai şi să aştepţi fără să mai faci nimic altceva, îi replică bărbatul.

— Dacă magia alor noştri eşuează de data asta, atunci n-o să fie nicio supărare. Dar tu eşti prea priceput şi preţios pentru noi în luptă ca să riscăm să te pierdem într-o asemenea încercare completamente lipsită de orice sorţi de izbândă.

— Ooo, mulţumesc pentru compliment. Nu se întâmplă prea des ca tu să rosteşti astfel de vorbe la adresa mea. El rânji în direcţia ei, în vreme ce picăturile de apă de mare îi sclipeau în păr. N-am să intru acolo. Îţi dau cuvântul meu, în privinţa asta. Larkin o luă de mână şi i-o strânse uşor, adăugând: Însă nu văd de ce n-am arunca nişte flăcări înăuntru, în cazul în care se va ivi vreo deschizătură în stânca asta blestemată. Iar vorbele tale ar putea fi luate drept ceea ce tu ai categorisi ca fiind o declaraţie, nu-i aşa?

— Cred că da. Numai să nu devii prea încrezut, din pricina asta,

Larkin, bine?

— Desigur, dar mi-e tare teamă că aşa m-am născut. În definitiv, cum anume s-ar cuveni să se comporte un bărbat?

El se întoarse cu faţa în direcţia peretelui de piatră şi se rezemă cu spatele de una dintre stâncile ude, în timp ce spuma crestei valurilor era pulverizată peste tot în atmosferă. Iar omul părea destul de relaxat, remarcă Blair, de parcă s-ar fi aflat într-un salon, şezând chiar lângă focul din şemineu.

— Ei bine, probabil că avem chiar acum un pic de timp la dispoziţie, aşa că te-aş întreba cum de ţi-ai dat seama prima dată că urma să te ocupi cu vânătoarea de demoni? o întrebă Larkin în continuare.

— Vrei să auzi cumva povestea întregii mele vieţi? Chiar imediat?

El ridică din umeri.

— Poate că astfel va trece timpul mai uşor. Şi trebuie să recunosc că sunt şi destul de curios în această privinţă. Înainte de a pleca din Ţara Făgăduinţei, nu mi-aş fi putut închipui nimic din toate astea. Iar acum, ei bine… Omul se uită apoi îngândurat la zidul de piatră şi ţărână acoperită cu iarbă. Cum anume s-ar cuveni să se comporte un bărbat? repetă el întrebarea.

Femeia îşi zise în sinea ei că Larkin părea a fi extrem de convingător. Ea se apropie de el, înclinându-se în aşa fel, încât să supravegheze una dintre laturile stâncii, în timp ce bărbatului nu-i scăpa din ochi cealaltă latură.

— Aveam patru ani.

— Erai micuţă. Prea micuţă ca să fi putut înţelege semnificaţia tuturor chestiunilor ăstora şi a întunericului. Faptul că totul era real, vreau să zic, şi nu doar nişte umbre pe care un copil le poate confunda în imaginaţia lui cu nişte monştri.

— Lucrurile sunt puţin diferite în familia mea. M-am gândit că vânător de vampiri ar fi urmat să devină fratele meu, aşa credeam eu. Îl invidiam. Presupun că este destul de firească rivalitatea dintre fraţi şi surori. Ea îşi strecură mâinile în buzunarele hainei, jucându-se mecanic cu sticla de apă sfinţită, pe care şi-o pusese acolo încă dinainte de a pleca de-acasă. El trebuie să fi avut pe atunci vreo şase ani – sau mai precis, şase ani şi jumătate. Tatăl meu lucra cu el în mod asiduu. Îl învăţa să practice gimnastica acrobatică, trânta simplă, artele marţiale de bază şi mânuirea armelor. În perioada aceea, domnea o atmosferă tensionată în casă la noi. Căsnicia părinţilor mei se ducea de râpă.

— Cum aşa?

— Se mai întâmplă şi lucruri din astea, îi răspunse Blair, după care se gândi: Poate că în lumea lui, cerul era mereu de un roz trandafiriu, iar dragostea eternă. Apoi, femeia continuă cu glas tare: Oamenii

devin câteodată nemulţumiţi, iar sentimentele lor se mai schimbă cu timpul. Şi dacă mai adaugi şi faptul că mama mea se săturase până peste cap de viaţa ei, ai imaginea completă a lucrurilor care l-au îndepărtat pe tatăl meu de ea şi l-au făcut să-şi ia lumea-n cap şi să plece unde vedea cu ochii. Ea voia să ducă un trai normal şi a greşit că s-a măritat cu un bărbat care nu i-a putut niciodată oferi aşa ceva. În aceste condiţii, ea nu mai prididea căutându-i nod în papură şi certându-se cu tata, în timp ce el se străduia din răsputeri s-o ignore şi să-l antreneze în permanenţă pe fratele meu.

Ceea ce ar însemna, se gândi Larkin, că ei nu-i dădea nimeni nicio atenţie, biata mieluşea micuţă.

— Astfel încât eu mă ţineam încontinuu de capul tatălui meu să mă antreneze şi pe mine şi nu-l slăbeam deloc cu insistenţele mele ca să fac o parte din ceea ce făcea fratele meu.

— Şi frăţiorul meu mai mic se ţinea după mine ca o umbră, în copilăria noastră. Presupun că se întâmplă la fel în toate lumile.

— Şi ce-ţi făcea? Te urmărea? Te sâcâia în permanenţă? îi ceru ea precizări.

— Of, uneori chiar mă scotea din minţi. Alteori, nu mă deranja chiar aşa de mult. Dacă se aţinea aproape de mine, atunci îmi era mai uşor să-l trimit la plimbare. Şi totuşi, ei bine, erau destule ocazii în care prezenţa lui nu mi se părea chiar atât de neplăcută.

— Într-o manieră foarte asemănătoare se petreceau lucrurile şi între mine şi fratele meu, îi zise Blair. Apoi, într-o bună zi, tatăl şi fratele meu se aflau în zona de antrenament – un spaţiu în care cei mai mulţi oameni ar fi avut o cameră de zi pentru întreaga familie. Dar pentru a preţui la justa valoare o încăpere a familiei, trebuie ca, mai întâi, să ai cu-adevărat o familie, se gândi ea, după care continuă cu voce tare: Acolo se aflau mijloacele de antrenament: greutăţi, un cal cu mânere, nişte paralele inegale, inele şi altele. Un întreg perete era complet acoperit cu oglindă.

Blair vedea totul parcă aievea, inclusiv felul cum privise în peretele de oglindă imaginile tatălui şi fratelui ei, atât de apropiaţi între ei, în timp ce ea şedea deoparte. Şi era, ca de obicei, de una singură.

— Îi urmăream în oglinzile de pe perete; ei nu ştiau că mă aflam acolo, vorbi mai departe femeia. Tatăl meu îl muştruluia cu tristeţe pe Mick – adică pe fratele meu – pentru că acestuia nu-i reuşea mişcarea. Fă un salt înapoi, murmură Blair, plonjează, roteşte larg braţul din umăr şi aruncă ţepuşa, să se înfigă în ţintă. Mick, pur şi simplu, nu putea înţelege, iar tata se ambiţiona şi nu accepta să renunţe. În cele din urmă, Mick şi-a ieşit din sărite şi a aruncat ţepuşa cât colo, de-a curmezişul încăperii, aproape atingându-mi degetele, din câte îmi amintesc.

Ca şi cum ţepuşa ar fi fost menită să-i ajungă ei în mână, îşi zise

femeia în gând.

— Şi ţepuşa aceea s-a rostogolit drept în direcţia mea, rosti ea răspicat. Iar eu ştiam că eram în stare să execut în mod corect mişcarea. Şi doream doar să-i arăt tatălui meu că puteam s-o fac. Voiam numai ca el să se uite la mine. Aşa că am făcut-o. L-am strigat: „Priveşte-mă, tăticule“, după care am executat-o, exact aşa cum îl văzusem chiar pe el făcând-o în mod repetat, în încercarea lui de a-l antrena pe Mick, astfel încât să înţeleagă şi să-i prindă ritmul. Ea îşi închise pentru o clipă ochii, deoarece încă se putea vedea pe ea însăşi atunci şi era în stare să retrăiască sentimentele de odinioară. De parcă întreaga lume încremenise şi numai ea se afla în mişcare, vreme de acele câteva secunde. Şi am nimerit ţinta chiar în inimă. A fost o şansă, însă am nimerit direct în inimă. Eram atât de fericită! Uite ce am făcut! Lui Mick parcă-i ieşiseră în acel moment ochii din cap, ca la melc… iar în ei am remarcat o umbră de surâs. Nu ştiam ce putea însemna asta. Am socotit că fusese şocat de ceea ce tocmai reuşisem eu, fiindcă noi doi ne înţelegeam, în general, foarte bine. Tata n-a spus nimic vreme de câteva secunde bune – care mie mi se păreau a fi o oră întreagă – şi eu am crezut că el avea de gând să ţipe la mine.

— Pentru că ai făcut ceva bine?

— Pentru că i-am ieşit în cale. Şi nu era vorba că o să ţipe cu adevărat. El niciodată nu ridica tonul; avea un foarte bun autocontrol. Mi-am închipuit că o să mă trimită înapoi la etaj, la mama. Înţelegi tu – să mă respingă şi să mă îndepărteze de-acolo. Însă n-a făcut-o. El i-a spus lui Mick să urce la etaj şi am rămas acolo numai el şi cu mine. Eram doar eu şi tatăl meu, şi el s-a uitat într-un târziu şi la mine.

— Probabil că era extrem de mândru şi de mulţumit.

— Pe naiba! Câtuşi de puţin! Râsetul ei fu scurt şi lipsit de orice urmă de veselie. El s-a arătat dezamăgit că izbutisem eu şi nu Mick. Acum îi rămăsesem eu pe cap.

— Cu siguranţă că el… Larkin vorbi pe un ton tărăgănat, atunci când ea întoarse capul în direcţia lui şi privirile lor se întâlniră. Îmi pare rău. E mare păcat că lipsa lui de orizont te-a rănit.

— Nu poţi schimba ceea ce eşti, zise ea, după care se gândi apoi că asta fusese o altă lecţie pe care o învăţase în mod dureros pe propria piele. Apoi Blair continuă: Aşa că tata a început să mă antreneze pe mine, iar Mick a ajuns să joace baseball. Asta i-a readus zâmbetul pe buze, l-a făcut să se simtă eliberat şi bucuros nevoie-mare. Mick n-a vrut niciodată ceea ce dorea tata pentru el. O moştenise mai mult pe mama. Când aceasta a plecat, intentând adică acţiune de divorţ, mama l-a luat cu ea pe Mick, iar eu am rămas cu tata. Şi astfel am obţinut eu, într-o oarecare măsură, ceea ce îmi dorisem.

Femeia se îmbăţoşă, atunci când Larkin îşi petrecu un braţ pe după umerii ei, însă când ea dădu să se îndepărteze, el o strânse şi mai tare

la piept.

— Nu-l cunosc nici pe tatăl tău şi nici pe fratele tău, dar ştiu că îmi doresc mai mult decât oricare dintre ei doi să mă aflu aici împreună cu tine. Tu te lupţi asemenea unui înger al răzbunării. Şi ai şi un parfum minunat.

Pe neaşteptate Blair izbucni într-un râs cristalin şi, în acelaşi timp, se relaxă rezemându-se de stânca umedă, în vreme ce el îşi ţinea în continuare braţul petrecut pe după umerii ei.

3

Sus pe stânci, cercul prinsese formă. Din când în când, se mai auzea zgomotul câte unei maşini care trecea pe şoseaua de dedesubt. Dar nimeni nu se aventura să se plimbe până acolo şi nu făcea poze şi nu admira priveliştea de pe promontoriu.

Poate că zeii au făcut tot ce au putut, se gândi Hoyt.

— E o vreme minunată azi. Moira se uită la cer şi adăugă: Nu se vede niciun nor.

— E atât de senin, încât se poate vedea peste apă, tocmai până la *Gaillimh*.

— Galway. Glenna stătea în picioare, adunându-şi puterile şi curajul. Mereu am tot vrut eu să merg acolo, ca să văd golful şi să colind încoace şi-ncolo, pe strada magazinelor.

— Şi o să mergem, o asigură Hoyt, luând-o de mână. După Samhain. Acum căutăm şi găsim. Eşti sigură în privinţa locului unde îi vom trimite pe toţi cei pe care îi vom putea teleporta, dacă vom reuşi acest lucru?

Glenna dădu din cap.

— Ba bine că nu. Femeia o luă la rândul ei pe Moira de mână. Concentrează-te! o îndemnă ea. Şi rosteşte cuvintele!

Apoi Glenna simţi din direcţia lui Hoyt un prim flux de energie emanată şi se îndreptă spre el, trăgând-o şi pe Moira după ea.

— În această zi şi la această oră, invoc sfânta putere a lui Morrigan zeiţa şi mă rog ca aceasta să ne binecuvânteze cu vitejia ei şi cu graţia ei divină. În numele tău, Mamă, încercăm să vedem şi te rugăm să ne călăuzeşti către lumină.

— Stăpână, începu şi Hoyt. Arată-ne unde sunt cei ţinuţi sub pământ, contra voinţei lor. Ajută-ne să-i găsim pe cei pierduţi.

— Orbeşte-le pe dihăniile care vor să ucidă, zise Moira luptându-se din răsputeri să se concentreze cât mai intens, în timp ce aerul începuse să se învârtejească în jurul ei. Pentru ca niciun nevinovat să nu mai pătimească, adăugă ea.

— Zeiţă şi Mamă, spuseră toţi trei într-un singur glas, uneşte-ne forţele ca să aducem la lumina zilei tot ce este prins în capcana întunericului nopţii. Acum încercăm să vedem. Ajută-ne să ne împlinim voinţa şi să salvăm orice firicel de viaţă.

Bezna şi umbrele şi neplăcutul aer rece şi umed duhneau toate de izurile fetide ale morţii şi putreziciunii. Acum în semiîntuneric începu să se întrezărească o licărire de lumină, ivindu-se pâlpâiri de contururi mişcătoare în penumbră. Se auzea sunetul unor plânsete, atât de

sfâşietoare şi de omeneşti, precum şi tânguielile şi bolboroselile acelora cărora le secaseră până şi lacrimile.

Ei pluteau acum prin labirintul de tuneluri şi simţeau frigul de parcă trupurile lor chiar s-ar fi aflat efectiv acolo. Şi până şi gândul li se cutremura de ceea ce vedeau.

Celulele se îngrămădeau, adânci de un metru şi înalte de un metru şi ceva, în jurul unei grote scăldate într-o anemică lumină verzuie. Dar minţile lor vedeau, prin toată acea întunecime, până şi sângele care băltea pe pardoseală şi figurile oamenilor înnebuniţi de spaimă. Tocmai când se uitau ei acolo, un vampir descuie una dintre celule şi o târî afară pe femeia dinăuntru. Sunetul pe care îl scotea aceasta era un fel de bocet, în timp ce ochii ei păreau deja lipsiţi de viaţă.

— Lora este plictisită, vorbi spurcăciunea, pe când o trăgea pe femeie de păr, prin toată murdăria de pe jos. Ea vrea o jucărie.

În una dintre celule, un bărbat începu să bată în gratii şi să zbiere:

— Ticăloşilor! Ticăloşilor!

Glenna simţi rostogolindu-i-se pe obraz o lacrimă rece.

— Hoyt.

— O să încercăm cu el, cu acela care strigă acum. Este puternic şi ne poate fi de ajutor. Uită-te numai în direcţia lui. Să nu te mai intereseze nimic altceva.

Şi deoarece avea nevoie şi de vorbele descântecului, la fel de mult ca şi de contactul vizual, Glenna îşi începu incantaţia. Vocea Moirei i se alătură.

Iar pământul începu să se zguduie.

Larkin cânta şi el. Cânta despre o fată cu părul negru, despre o fată din Dara. Pe Blair n-o deranja să-l asculte; bărbatul avea un glas limpede şi plăcut. Ea se gândi că avea glasul unui om deprins să se facă auzit într-o bodegă sau în timp ce se plimba pe câmp. Şi era liniştitor să fie înconjurată de sunetele acelei melodii, de vuietul constant al mării şi de razele calde ale soarelui.

În plus, era ceva neobişnuit pentru ea să se afle în compania cuiva. De obicei, atunci când aştepta, o făcea de una singură.

— Nu ţi-ai luat cu tine drăcovenia aia mică, aceea cu muzică în ea?

— Nu mi-am luat-o. Îmi pare rău. Data viitoare, n-o să mai uit. Îmi cumpăr o pereche de căşti Oakley Thumps, care au playerul MP3 încorporat în ele. Acelea, ca nişte ochelari de soare. Ea mimă forma lor pe figura ei – şi îi trecu prin minte gândul că şi Larkin ar arăta al naibii de bine purtând aşa ceva. Ochelari cu mica drăcovenie cu muzică în interiorul lor.

— Să poţi purta pe tine muzica? Bărbatului i se lumină întreaga faţă. Cât de miraculoasă mai este şi lumea asta!

— Nu ştiu nimic în privinţa miracolelor, dar este într-adevăr

împănată toată de tehnologie. Ar fi fost bine să mă fi gândit să aduc cu mine aici playerul şi-mi pare rău că n-am făcut-o. Apoi femeia îşi spuse în sinea sa că muzica ar fi fost de preferat, în locul acestei conversaţii. La naiba! Ea era obişnuită să aştepte singură, nu să se afle în compania cuiva, pălăvrăgind nimicuri şi depănându-şi poveştile vieţilor.

Asta-i cam provoca mâncărimi pe piele.

— Nu-i nimic, îi răspunse el. Ar fi fost însă frumos dacă aş fi avut şi pipa la mine.

— Pipa, zise Blair şi îşi întoarse capul. Nu i se părea deloc potrivită ideea unei pipe în combinaţie cu figura aceea a lui, de frumos zeu irlandez. Da, ce? Tu fumezi pipă?

— Să fumez? Nu, nu! Mă refeream la pipa sau muştiucul fluierului, îi explică el râzând, ridicându-şi mâinile în faţa gurii şi mişcând din degete. Eu mai cânt uneori şi la fluier.

— Aaa, bine. Ochii lui aveau nuanţa mierii brune. Putea să arate nemaipomenit cu ochelari de soare Oakleys, cugetă ea, şi totuşi era mare păcat să ascunzi în dosul unor lentile colorate acei ochi minunaţi. Aşa mai merge.

— Tu cânţi la vreun instrument?

— Eu? Nu! N-am avut niciodată timp pentru aşa ceva. Asta doar dacă nu pui la socoteală cât am bătut darabana pe spinările vampirilor. Ea mimă şi mişcarea respectivă, agitându-şi pumnii în aer. Se părea că amândoi preferau să discute în şarade.

— Ei bine, află că sabia ta cântă, atunci când o mânuieşti. Nu planează niciun fel de îndoială asupra acestui amănunt. Şi bărbatul îi dădu lui Blair un uşor ghiont amical în umăr. Nu ştiu dacă am mai auzit vreodată un sunet asemănător. Iar aici mă gândesc că ar fi un loc numai bun pentru o bătălie. El bătu apoi ritmic cu degetele în mânerul sabiei lui. Marea, stâncile, strălucitorul soare. Da, da, o minunăţie de loc.

— Desigur, în cazul în care îţi convine să n-ai nicio portiţă de retragere la nevoie sau nu te deranjează să te dezechilibrezi pe pietrele alunecoase şi să te îneci.

Bărbatul o privi compătimitor şi oftă.

— Văd că nu te impresionează deloc dramatismul întregii ambianţe. Vampirii se pot îneca şi ei? o întrebă apoi Larkin.

— Nu prea. Ei… Ai simţit şi tu asta? Femeia se desprinse de stânca de care se sprijinea, simţind cum pământul începuse să-i vibreze sub picioare.

— Da, am simţit şi eu. Poate că se rupe vraja. Bărbatul îşi scoase apoi sabia şi se uită cu mare atenţie la peretele de stâncă. Poate că vor apărea imediat grotele din cealaltă parte a zidului.

— Dacă se va întâmpla aşa, să nu care cumva s-o zbugheşti

înăuntru. Ţi-ai dat cuvântul.

— Obişnuiesc să-mi respect cuvântul dat. Chipul lui exprima irascibilitatea. Acesta era acum soldatul din el, şi nu fermierul cântăreţ din fluier, remarcă ea în gând. Dar dacă vreuna dintre toate scârnăviile acelea îşi va scoate năsucul ei de-acolo… Tu vezi ceva? Mie unul nu mi se pare să se fi schimbat absolut nimic.

— Şi mie la fel. Poate că o fi fost vorba despre trioul magic de pe stânci. Probabil că ei au avut suficientă vreme să acţioneze în vreun fel. În timp ce îşi croia drum, cât mai departe îndrăznea, în direcţia valurilor înspumate care se izbeau de ţărm, femeia îşi ţinea mâna încleştată pe ţepuşa de la cingătoare. Din locul acesta nu izbutesc să văd mai nimic. N-ai putea să te preschimbi într-o pasăre? Într-un şoim sau în ceva asemănător? Şi apoi să arunci o privire pe-acolo pe sus?

— Bineînţeles că pot. Dar nu-mi place să te las singură aici.

Blair nu-şi putea reprima iritarea. Era nevoită să-i dea încă o dată lui Larkin aceleaşi explicaţii:

— Mă aflu în plin soare. Vampirii nu pot ieşi. Iar în afară de asta, eu lucrez de multă vreme singură. Hai să vedem acum în ce stadiu au ajuns cu magia. Nu-mi place să nu ştim în orice moment cum stăm.

El putea să facă totul repede, se gândi bărbatul. Putea să se înalţe în zbor, să se uite şi să se şi întoarcă în doar câteva minute. Iar de sus din văzduh, o putea vedea şi pe ea şi tot ce s-ar fi putut apropia, ca s-o ameninţe, precum vedea la fel de bine şi grupul celorlalţi de pe stânci.

Aşa că Larkin îi lăsă femeii sabia lui şi se concentră asupra ideii de şoim. Asupra formei acestuia, asupra imaginii respectivei păsări şi asupra inimii ei. Lumina fulgeră în el şi deasupra lui. În acea transformare, în timp ce braţele îi deveneau aripi, buzele luau forma unui cioc, iar tălpile i se strâmbau şi i se arcuiau, omul simţi o bruscă şi imperceptibilă durere.

Apoi urmă libertatea.

El se avântă în zbor drept în sus, în înaltul cerului, preschimbat fiind acum într-un şoim auriu care pluti şi făcu un viraj pe deasupra lui Blair, scoţând un strigăt triumfător.

— Ooo! se minună aceasta, privind în sus la el, urmărindu-i zborul, admirându-i puritatea forţei degajate şi maiestuozitatea alurii. Ea îl mai văzuse luând diverse forme şi chiar călărise în spinarea lui în bătălie, după ce se preschimbase în cal, şi totuşi încă se simţea stupefiată. Cât de sexy i se părea în toate aceste ipostaze!

Şi pe când pământul continua să se cutremure, ea îşi încleştă o mână pe sabia lui Larkin, iar cu cealaltă mână îşi scoase propria ei sabie. Şi cu spatele întors spre mare, femeia continuă să supravegheze cu mare atenţie peretele gol al stâncii din faţa sa.

Deasupra, sus pe cer, şoimul plana în văzduh, peste stânci. El vedea atât de clar, încât putea distinge, de departe de-acolo de unde zbura,

până şi fiecare fir de iarbă în parte şi petalele ţepoaselor floricele sălbatice care îşi scoteau tulpinile prin crăpăturile stâncilor, în căutarea soarelui. El desluşea lunga panglică a şoselei, neteda întindere uriaşă a mării şi vedea chiar, dincolo de aceasta, până în punctul unde marea întâlnea din nou uscatul.

Şoimul tânjea după zbor şi vânătoare. Bărbatul din interiorul păsării îşi concentrase toate forţele pentru a anihila această dorinţă arzătoare a şoimului, chiar în timp ce zbura spre cer.

El îi putea vedea dedesubt pe verişoara lui, pe vrăjitoare şi pe magician, ţinându-se de mâini pe pământul cuprins de zguduituri. Exista o puternică lumină albă, atât în ei, cât şi în jurul lor, un cerc rotitor care se înălţa ca un turn, agitând aerul, la fel ca şi pământul.

Iar vântul format se năpusti asupra lui, înşfăcându-l de aripi cu degete lacome. În acel iureş, putea auzi vorbele celor trei, amestecate într-un singur glas, şi le simţea puterea, ca pe un şuvoi care trecea prin vârtejul din atmosferă.

Apoi acel vânt îl izbi din plin şi îl aruncă într-o cădere învârtejită.

Blair auzi ţipătul şoimului şi îl văzu căzând pe o traiectorie în spirală. Inima îi sări în piept şi femeii i se puse un nod în gât, în timp ce Larkin cădea, răsucindu-se prin aer. Nodul îi persistă ca o minge tare şi fierbinte, chiar şi după ce şoimul îşi schimbase traiectoria şi reîncepuse să plutească lin, cu aripile larg desfăcute, planând apoi uşor spre pământ şi aterizând cu graţie la picioarele ei.

Vreme de-o clipă, ea văzu combinarea dintre şoim şi om, după care în faţa ei nu mai rămase decât Larkin, stând în picioare cu răsuflarea întretăiată şi palid la faţă.

— Ce naiba a mai fost şi asta? Ce s-a întâmplat? Am crezut că aveai să plonjezi în mare. Vezi că-ţi curge sânge din nas.

Vocea ei îi sunase dogit în urechi, aşa că el scutură din cap, ca şi când ar fi vrut să n-o mai audă, după care îi răspunse:

— Nici nu mă surprinde. Apoi Larkin se şterse de sânge şi continuă: Ceva se întâmplă acolo sus. Ceva extrem de important, după toate probabilităţile. Lumina aia afurisită aproape că m-a orbit, iar vântul ăla blestemat a fost extrem de puternic. N-aş putea spune cu certitudine dacă ei se află cumva în pericol sau nu, dar cred că ar trebui să mergem şi noi sus, să vedem cum stau lucrurile.

— Bine. Ea dădu să-i înapoieze sabia, iar în acel moment pământul se cutremură din nou. Pierzându-şi echilibrul, femeia se poticni înainte. El izbuti să o prindă, însă impactul fu atât de puternic, încât căzu pe spate pe stâncă şi puţin a lipsit să nu ajungă amândoi în valuri. Iartă-mă! Iartă-mă! îi zise ea. Şi totuşi, trebuia să se încleşteze cu toate puterile de el, altfel s-ar fi prăbuşit. Ai păţit ceva?

— Doar m-am lovit puţin şi-mi curge iar sânge. Asta-i tot.

Următoarea spumă de val de mare spart de stânci îi stropi pe-

amândoi din cap până în picioare.

— La naiba! Hai să ne cărăbănim rapid de-aici.

— N-am nimic împotrivă. Hai, cu grijă!

Cei doi îşi petrecură fiecare câte un braţ pe după mijlocul celuilalt, luptându-se să se menţină la verticală. Pe suprafaţa stâncii începură să se scurgă pietricele şi ţărână, astfel că perspectiva de a urca din nou pe-acolo nu le surâdea deloc.

— Eu pot să te urc şi pe tine la ceilalţi, îi spuse Larkin femeii. Tu trebuie doar să te ţii bine de mine şi eu o să…

Bărbatul tăcu pe neaşteptate, în vreme ce peretele începu să vibreze, să se modifice, să se deschidă.

— Ei drăcie cu pălărie! murmură el apoi. Dar ce se întâmplă aici? Vraja a cedat sau a fost ruptă. S-ar putea să iasă cu mare tărăboi.

— Sper din toată inima.

— Şi eu la fel.

Nici n-apucă bine Larkin să rostească aceste cuvinte, că inamicii se şi năpustiră afară, mari şi puternici şi înarmaţi cu săbii.

— Dar cum pot ei să…

— Fiindcă ăştia nu sunt vampiri. Blair se îndepărtă de partenerul ei de luptă şi se înfipse bine pe picioare, gândindu-se că zguduirile pământului îi deranjau la fel de mult şi pe duşmani, ca şi pe ei înşişi. Acum să pornim la luptă, iar explicaţiile o să le descoperim după aceea, după ce vom ieşi învingători.

Ea îşi ridică sabia şi pară întâia lovitură. Forţa acesteia îi îndoi braţul, chiar în clipa în care pământul se înălţa sub picioarele ei. Femeia se folosi de acel prilej, lăsându-se în jos şi scoţându-şi de la cingătoare una dintre ţepuşe. Blair i-o înfipse în picior adversarului, iar acesta se poticni şi urlă de durere, în timp ce ea se ridică şi se aruncă asupra lui lovindu-l cu sabia.

Pe primul l-am doborât, îşi zise în sinea ei şi îşi reprimă orice regret, apoi pivotă şi aproape căzu, atunci când pământul se ridică din nou, după care încrucişă zgomotos săbiile cu inamicul care ţâşnise din spatele său.

Cu coada ochiului, ea îl văzu pe Larkin luptând cu doi duşmani în acelaşi timp.

— Gheare de urs! îi strigă femeia.

— Bună idee, încuviinţă el, după care braţul începu să i se îngroaşe şi să i se lungească, iar ghearele negre şi ascuţite să i se încovoaie. Omul lovea cu ele, în timp ce se lupta, şi cu sabia ţinută în cealaltă mână.

Ei doi le ţineau piept adversarilor, însă asta era tot, se gândi ea. Nu aveau loc unde să se desfăşoare, atâta vreme cât un singur pas greşit în spaţiul acela îngust ar fi însemnat prăbuşirea lor în mare.

Striviţi de stânci şi luaţi de valuri. Şi totuşi, nu puteau urca, cel

puţin pentru moment. Singura soluţie era să rămână acolo şi să lupte. Blair alunecă şi se rostogoli, iar sabia se înfipse în solul pietros, la doar câţiva centimetri de faţa ei. Ea lovi cu piciorul, trimiţându-şi adversarul drept în mare.

Însă inamicii erau prea mulţi, cu mult prea mulţi, îşi spuse în sinea ei, pe când sărea din nou în picioare, clătinându-se. Dar putea fi chiar şi mai rău. S-ar fi putut să…

Lumina zilei începu deodată să slăbească în intensitate. Şi odată cu lăsarea falsului crepuscul, începură să cadă şi primii stropi de ploaie.

— Doamne-Dumnezeule! Lilith aduce întunericul.

În acelaşi timp, vampirii începură să se strecoare afară din grotă. Dintr-odată, marea şi o moarte violentă prin înecare păreau a deveni cea mai bună variantă.

Cântărind cu rapiditate şansele de reuşită, ea trimise valuri de foc din lama sabiei sale. Îi puteau bloca prin intermediul flăcărilor, şi astfel i-ar fi împins înapoi pe o parte dintre ei, iar pe alţii i-ar fi doborât. Însă vampirii i-ar fi copleşit numeric şi i-ar fi scos din luptă.

— Larkin, numai noi doi nu putem face faţă acestui asalt. Ia din nou forma unui şoim, ca să zbori până la ceilalţi şi să-i anunţi şi pe ei să plece de-aici. Eu o să încerc să le ţin ăstora piept cât mai mult timp.

— Lasă prostiile! Urcă pe mine. Bărbatul îi aruncă şi sabia lui. Şi ţine-te bine, mai adăugă el, după care îşi modifică din nou forma, dar nu deveni iar şoim, ci se transformă într-un balaur care-şi desfăcu lângă ea aripile aurii şi care, în timp ce se dădea înapoi, îi despică imediat cu coada pe cei care ieşeau de prin caverne.

Ea nu se mai gândi, ci doar îi sări în spinare, fixându-şi bine picioarele pe suprafaţa lui ondulată. Apoi lovi cu o sabie în stânga, despicând un vampir care îi atacase în disperare. După aceea, se simţi ridicată în aer, trecând prin penumbră şi prin umeda pâclă.

Şi nu-şi putu reprima un impuls irezistibil, astfel că slobozi un strigăt sălbatic de încântare pură, dându-şi capul pe spate, în timp ce înălţa săbiile către cer. Amândouă împroşcau scântei.

Vântul trecea în grabă pe lângă ea, iar pământul rămânea iute în urmă. Femeia îşi puse una dintre săbii în teacă, ca să mângâie cu mâna rămasă liberă balaurul pe spinare. Solzii acestuia, cu sclipiri aurii, semănau cu nişte bijuterii frumos şlefuite, netede şi încălzite de soare. Privind în jos, Blair văzu pământul şi marea şi vârtejurile de ceaţă care învăluiau suprafeţele stâncilor.

Apoi ea zări pe culmea promontoriului trei siluete împrăştiate pe iarba udă.

— Coboară acolo! Coboară cât mai repede acolo! Femeia ştia că Larkin o putea auzi şi înţelege, orice formă ar fi îmbrăcat el, însă putea la fel de bine să-şi fi ţinut răsuflarea şi să nu-i fi spus nimic. Iureşul vitezei o înclina spre spate, în timp ce el se îndrepta ca o

săgeată spre pământ. Ea sări jos chiar în clipa în care el ateriza şi se transformă la loc în om.

Teama i se adunase ca un ghemotoc în coşul pieptului, însă Blair îl văzu apoi pe Hoyt încercând să se ridice în şezut şi întinzând mâna spre Glenna. Nasul lui Hoyt sângera, la fel ca şi cel al Glennei. Când Larkin ajunse la Moira şi o întoarse cu faţa-n sus, Blair văzu sânge pe buzele acesteia.

— Trebuie să plecăm cât mai repede de-aici. Vampirii s-ar putea să ne urmărească, şi în cazul acesta se vor mişca extrem de iute. Ea o ridică pe Glenna în picioare şi adăugă: să-i întrecem în rapiditate.

— Mă simt ameţită. Iartă-mă! Eu…

— Sprijină-te de mine! Larkin o să… Însă acesta deja trecuse la acţiune, fără să aştepte îndemnul ei. Blair îşi aranjă rapid părul ud, în timp ce o împingea pe Glenna spre calul în care se transformase el. Încalecă! Tu şi cu Moira veţi merge călare. Hoyt şi cu mine o să venim imediat în spatele vostru. Apoi Blair îl întrebă pe Hoyt: Poţi să umbli?

— Pot. Chiar dacă picioarele bărbatului erau cam nesigure şi îi tremurau, el tot se deplasa, şi chiar repede, pe când Larkin o luase deja la galop. Ce mult timp a trecut! Uite, deja s-a înserat.

— Ba nu! Întunecarea asta a fost provocată de către Lilith. Ea dispune de puteri mai mari decât mi-am închipuit eu.

— Nu! Nu ea. Hoyt fu nevoit să se rezeme cu o mână de un umăr al lui Blair pentru a-şi putea păstra echilibrul. Ea doar are pe cineva sau ceva în stare să facă astfel de lucruri.

— O să ne dăm noi seama, până la urmă, despre ce este vorba. Femeia aproape că îl târa spre dubiţa în care Larkin deja le ajuta pe celelalte două femei să se suie. Glenna, dă-mi te rog cheile, i se adresă Blair. O să conduc eu.

Glenna bâjbâi cu mâna în buzunarul ei şi scoase cheile de la maşină.

— Aş fi avut nevoie doar de un minut-două, ca să-mi trag sufletul. A fost o experienţă… totul a fost extrem de dur. Moira, tu cum te simţi?

— Bine. Numai puţin năucită, nimic mai mult. Şi am şi un pic de greaţă. Eu niciodată… niciodată până acum nu m-am mai confruntat cu aşa ceva.

Blair accelera vehiculul suficient de tare, încât să se îndepărteze cât mai repede, aruncându-şi des privirea în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă nu le luase cineva urma.

— Cutremure de pământ, un amurg fals, un mic fulger. A naibii raită am mai dat noi acum. Ea mai încetini apoi, în vreme ce soarele reapăruse pe cer. Se pare că ea a renunţat deocamdată să ne mai urmărească. Nimeni dintre noi nu-i rănit? Suntem cu toţii numai zdruncinaţi?

— Nu, răniţi n-avem. Hoyt o cuprinse apoi pe după umeri pe Glenna, o sărută pe obraji şi îi sorbi lacrimile, îndemnând-o cu tandreţe: Nu mai plânge! Dragostea mea, nu plânge!

— Erau atât de mulţi. Atât de mulţi năpăstuiţi. Şi urlau.

Blair inspiră adânc şi le spuse cu blândeţe:

— Nu vă autoînvinovăţiţi. Aţi încercat şi aţi făcut tot ce aţi putut. Mereu a durat foarte mult şi a fost foarte greu până să scoţi pe cineva de-acolo.

— Dar noi am reuşit. Glenna îşi întoarse faţa sprijinind-o de umărul lui Hoyt. De cinci ori. Adică am eliberat cinci persoane de-acolo, după care n-am mai rezistat.

Uluită, Blair îndreptă maşina în exteriorul drumului şi opri, apoi se răsuci spre ceilalţi.

— Aţi scos cinci oameni de-acolo? Şi unde sunt acum?

— La spital. M-am gândit…

— Glenna a fost de părere că, în cazul în care reuşea să-i scoatem de-acolo, atunci îi puteam şi teleporta într-un loc unde să se afle în siguranţă şi să primească o bună îngrijire, zise Moira, privind în jos, la mâinile sale goale.

— Inteligent. Cu-adevărat inteligent. Ei beneficiază imediat de asistenţa medicală de care au nevoie, iar noi nu suntem puşi în situaţia de a răspunde la nişte eventuale întrebări stânjenitoare. Felicitări.

Glenna îşi ridică fruntea şi o ţintui cu o privire inexpresivă.

— Însă erau atât de mulţi. Şi încă mai sunt atât de mulţi.

— Iar cinci oameni au scăpat cu viaţă, sunt teferi şi în siguranţă acum.

— Ştiu, ai dreptate, ştiu. Ea se îndreptă de spate şi îşi şterse faţa cu mâinile. Sunt doar zguduită.

— Am făcut ceea ce ne-am propus. Ba chiar mai mult decât atât.

— Dar ce erau nemernicii care ne-au atacat? o întrebă Larkin pe Blair. Ce erau aceia pe care i-am respins acolo? Mi-ai spus că nu sunt vampiri.

— Sunt vampiri numai pe jumătate. În rest, sunt încă oameni. Au fost muşcaţi, probabil, de mai multe ori, însă nu le-a fost supt sângele. Şi nu li s-a permis să-şi amestece sângele; nu s-au modificat.

— Şi-atunci, de ce au luptat împotriva noastră?

— Fiindcă sunt controlaţi. Cel mai potrivit termen cred că este acela de *înrobiţi*. Ei sunt într-un fel de sclavie şi fac ceea ce li se porunceşte să facă. Am numărat şapte indivizi, cu toţii nişte tipi solizi. Noi am eliminat patru. Ea probabil că nu mai are sau nu mai are prea mulţi din ăştia. Trebuie să dai dovadă de o mare duritate, ca să ţii asemenea creaturi sub control.

— A avut loc o luptă? se interesă Glenna.

Blair intră din nou cu maşina pe carosabilul şoselei.

— Cavernele s-au deschis. Lilith şi-a trimis afară un prim val de asalt, plasându-i în linia întâi pe aceşti semivampiri. Apoi a făcut mica ei şmecherie cu starea vremii şi lăsarea unei false înserări.

— Şi tu ai crezut că eu aveam să te las singură acolo, interveni şi Larkin în discuţie. Ai crezut că aveam să te părăsesc, abandonându-te în mâinile lor.

— Prioritatea fundamentală este întotdeauna aceea de a-ţi scăpa propria piele.

— Se poate, şi totuşi eu unul niciodată nu-mi las la ananghie un prieten sau un soldat, camarad cu mine. Ce soi de bărbat socoteşti că sunt eu?

— Bună întrebare.

— Răspunsul este că în niciun caz nu sunt un laş, îi spuse el băţos.

— Nici pe departe, într-adevăr. Blair se întrebă apoi în gând dacă ea l-ar fi părăsit pe el într-o situaţie similară, şi se văzu nevoită să recunoască faptul că n-ar fi făcut-o. Nu l-ar fi abandonat şi s-ar fi simţit ofensată dacă i s-ar fi cerut să plece. După aceea, ea continuă cu voce tare: A fost primul lucru care mi-a venit în minte, pentru a-i salva pe ceilalţi şi a o împiedica pe Lilith să învingă. De unde puteam să ştiu că aveai în repertoriu şi rolul unui balaur?

Pe bancheta din spate, Glenna bâigui gâtuită de emoţie:

— Rolul unui balaur?

— Îmi pare rău că nu l-ai văzut. Era cu-adevărat sălbatic. Dar, Dumnezeule, Larkin, chiar balaur? Probabil că tot l-o fi văzut cineva. Bineînţeles că toţi ceilalţi vor crede că au avut halucinaţii, şi totuşi…

— De ce zici asta?

— De ce? Fiindcă, ştii şi tu, tocmai un balaur, adică ceva care nu există în realitate…

Simţindu-se fascinat în acel moment, el se răsuci pe locul lui.

— Cum? Dar voi aici n-aveţi balauri?

Blair se uită în direcţia lui şi îi răspunse încet:

— Nu, n-avem balauri.

— Cu siguranţă, e mare păcat! Moira, ai auzit? Aici în Irlanda nu există niciun fel de balauri.

Moira îşi deschise ochii ei osteniţi şi îi replică:

— Cred că ea a vrut să spună că nu există balauri pe nicăieri în lumea asta a lor.

— Vai, dar aşa ceva ar fi imposibil, nu crezi?

— Îmi pare rău, însă în toată lumea asta a noastră nu există balauri, îi confirmă Blair. Nici inorogi, nici cai înaripaţi şi nici centauri.

— Ei bine, asta e! El întinse mâna şi o bătu uşor pe femeie cu palma pe braţ, ca s-o consoleze. Dar voi aveţi maşini şi acestea sunt

extrem de interesante. Mie unul mi s-a făcut o foame de lup, zise el după o clipă. Vouă nu? Atâtea preschimbări mi-au mărit pofta de mâncare. Nu credeţi că am putea să ne oprim pe undeva pe drum şi să cumpărăm nişte pungi din acelea de cartofi-pai crocanţi ca să avem ce ronţăi?

Nu era chiar un festin menit să celebreze victoria obţinută în luptă, atunci când înfulecau cu toţii chipsuri cu sare şi cu oţet şi gâlgâiau dintr-o sticlă o băutură acidulată, însă, în cele din urmă, ajunseră şi acasă.

Când sosiră acolo, Blair îşi puse cheile la ea în buzunar şi zise:

— Voi trei duceţi-vă acum înăuntru. Larkin şi cu mine o să ne ocupăm şi singuri de arme. Voi încă nu v-aţi revenit pe deplin.

Hoyt ridică bagajul conţinând sângele pe care îl cumpărase de la măcelar.

— O să-i duc eu asta lui Cian.

Blair aşteptă până ce intrară ceilalţi în casă.

— Va trebui să stăm cu ei de vorbă, îi zise ea apoi lui Larkin. Să stabilim anumite reguli şi să precizăm limitele ce trebuie păstrate.

— Da, ai dreptate. El se rezemă de dubiţă, privind către casă şi gândindu-se că era plăcut şi oarecum neobişnuit ca ei doi să se înţeleagă câteodată unul cu celălalt fără a rosti niciun cuvânt. Aşadar, ne-am înţeles? Ei să nu mai poată utiliza acest gen de magie, cel puţin nu adeseori, şi să nu-l folosească decât atunci când nu mai au încotro.

— Sângerări nazale, senzaţii de vomă, dureri de cap. Ea luă armele din zona de descărcare, pe când îşi zicea în sinea ei că, având o echipă, nu se putea să nu-şi facă griji în legătură cu membrii acesteia. N-avea de ales. Apoi, femeia continuă cu voce tare: A fost de-ajuns să mă uit la Moira ca să-mi dau seama că o durea capul. Nu le poate face decât foarte rău o asemenea suprasolicitare fizică.

— În primul moment, când i-am văzut căzuţi acolo, pe pământ, am crezut… am crezut că…

— Da, încuviinţă şi Blair, răsuflând adânc. Şi eu la fel.

— Am ajuns să nutresc un sentiment puternic pentru Hoyt şi Glenna, ca şi în privinţa lui Cian, de altfel. Este ceva mai profund chiar decât prietenia. Poate că este chiar mai mult decât o relaţie de rudenie. Moira… Ea este dintotdeauna legată de mine, ştii tu ce simţământ ai în legătură cu aşa ceva. Nici nu ştiu ce m-aş face şi cum aş mai putea trăi, dacă i s-ar întâmpla vreun lucru rău, iar eu nu l-aş putea preîntâmpina.

Punând armele deoparte, Blair se urcă pe platforma din spate a dubiţei şi îi replică:

— Eu nu cred că ar fi posibil. Mă refer la cazul în care i s-ar întâmpla ce poate fi mai rău, ei sau oricăruia dintre noi ceilalţi, iar

respectivul lucru n-ar putea fi împiedicat. Depinde doar de fiecare dintre noi să facem tot ce trebuie ca să supravieţuim şi în acelaşi timp să-i protejăm şi pe ceilalţi. Însă…

— Tu nu înţelegi, zise el, privind-o crunt, drept în ochi. Ea este ca o părticică din mine.

— Nu, n-am cum să înţeleg asta, fiindcă n-am întâlnit niciodată, în toată viaţa mea, o asemenea persoană. Dar cred că o înţeleg şi o cunosc destul de bine, încât să ştiu că s-ar simţi ofensată sau poate chiar sâcâită dacă s-ar gândi că tu îţi asumi vreo responsabilitate faţă de ea.

— Nici nu simt vreo responsabilitate faţă de ea. Asta ar face să fie o obligaţie din partea mea, iar eu nu mă simt câtuşi de puţin obligat. Este vorba despre iubire. Ştii şi tu ce înseamnă asta, nu-i aşa?

— Da, ştiu şi eu ce înseamnă asta. Iritată, Blair dădu să sară jos de pe platformă, însă el îşi schimbă poziţia, mişcându-se şi răsucindu-şi corpul, până ce îi blocă trecerea, după care o întrebă:

— Tu crezi cumva că eu nu am simţit nimic pentru tine, chiar absolut nimic, atunci când stăteam amândoi cu spatele la mare, iar acei demoni ticăloşi tot ieşeau din grotă? Ai crezut că nu simţeam nimic, aşa că aveam să plec şi să-mi salvez pielea, fiindcă tu mi-ai spus să fac asta?

— Nu ştiam că aveai de gând să scoţi un balaur din pălărie, aşa că…

Ea se întrerupse şi se încordă, atunci când Larkin întinse mâna şi îi prinse bărbia între degete.

— Ai crezut că nu simţeam nimic? o întrebă el încă o dată, uitându-se la femeie cu nişte ochi adânci, aurii şi îngânduraţi. Şi acum tot mai crezi că nu simt nimic?

La naiba, îşi zise Blair în sinea ei. Îi venea să-şi dea singură palme.

— Eu nu te întreb pe tine despre ceea ce simţi, începu ea.

— Iar eu îţi spun totuşi asta, indiferent dacă îmi ceri tu să o fac sau nu. El veni şi mai aproape de femeie, cu picioarele înfipte zdravăn de-o parte şi de alta a membrelor ei inferioare şi cu privirea aţintită asupra chipului ei. Nu pot să spun însă chiar cu exactitate ceea ce simt, fiindcă nu cred că am mai simţit aşa ceva până acum, continuă Larkin. Dar un sentiment există, când mă uit acum la tine, când te văd în luptă, dar şi când te-am zărit în dimineaţa asta mişcându-te ca prin farmec, în ceaţă.

La fel precum şi ea simţise ceva pentru el, atunci când călărise pe spatele lui, în bătălie, recunoscu femeia în gând. Sau când îl privise delectându-se cu muzica pe care o asculta şi luminându-se la faţă.

— Nu-i deloc o idee bună, îi replică Blair.

— Însă eu n-am zis că mi-ar fi trecut prin minte vreo idee. Şi totuşi, am şi eu anumite simţăminte, atât de multe, încât mi se pare imposibil

să disociez vreunul de celelalte şi să-l analizez. Şi-atunci…

Femeia îşi dădu brusc capul pe spate, în vreme ce Larkin se apleca şi îşi apropia faţa de chipul ei. Apoi Blair îl lovi cu o mână peste încheietură şi îl prinse de aceasta.

— Of, stai şi tu liniştită o clipă! îi spuse el, aproape râzând. Şi lasă-mă să-mi pun în aplicare intenţia. Nu se poate să-ţi fie frică de un lucru atât de simplu şi uşor, cum este un sărut.

Nu era vorba de frică, ci mai degrabă de prudenţă. Şi desigur şi de curiozitate. Şi rămase aşezată acolo unde se afla, cu degetele de la o mână uşor îndoite peste marginea din spate a dubiţei, iar cu degetele de la cealaltă mână ţinându-l strâns pe bărbat de încheietură.

Buzele lui erau catifelate, lipindu-se de ale ei ca o adiere de-abia sesizabilă, ca o mângâiere, ca o dezmierdare şi ca o uşoară apăsare plăcută. Blair se gândi un moment că Larkin se pricepea de minune la acest joc, iar după aceea mintea i se înceţoşă.

El se gândi că ea era puternică. Bărbatul ştiuse că avea în faţa lui o forţă şi acest lucru constituia un puternic şoc pentru el. Dar exista şi multă gingăşie la Blair, în aceeaşi măsură, lucru de care nu fusese sigur. Aşa că, sărutând-o acum, se simţea ca şi cum ar fi băut un vin bun care îi pusese sângele în mişcare.

Sărutul lui deveni tot mai apăsat, astfel că Larkin o auzi în cele din urmă pe Blair torcând de plăcere din gâtlej, ca o pisică. În consecinţă, el strânse şi mai tare la pieptul lui acel minunat trup de femeie.

Dar când el încercă s-o întindă pe spate în dubiţă, lângă săbii şi topoare, Blair îi propti o mână în piept şi îl împinse, îndepărtându-l de lângă ea şi spunându-i:

— Nu!

— Eu aud foarte clar ceea ce ai zis, însă gesturile tale mi-au dat de înţeles cu totul altceva.

— Poate că ai dreptate, şi totuşi, asta am spus eu, ăsta-i răspunsul meu.

El îşi trecu uşor un deget pe braţul ei, de la umăr până la încheietură, în timp ce ochii lui îi cercetau cu atenţie expresia feţei. Apoi, bărbatul o întrebă:

— De ce?

— Nici eu nu ştiu de ce, iar, dacă nu sunt sigură, atunci răspunsul meu este negativ.

Ea se răsuci şi începu să adune armele.

— Tot vreau să-ţi pun o întrebare şi nu mai apuc, îi zise Larkin, zâmbind când Blair îi arunca o privire peste umăr. Îţi tunzi părul atât de scurt ca să mă stârnească pe mine ceafa ta excitantă? Curbura ei fermecătoare mă face să-mi doresc s-o sărut şi s-o dezmierd cu limba.

— Nu. Apoi ea se gândi la felul în care îşi modula bărbatul vocea lui învăluitoare şi care probabil că le făcea pe femeile din Ţara

Făgăduinţei să alerge după el cu limbile scoase, precum căţeluşii, după care Blair continuă: Mi-am tăiat părul atât de scurt ca să nu mă poată apuca şi trage de el inamicul în bătălie, în eventualitatea în care acesta vrea să se lupte ca o fată. După aceea, femeia se întoarse şi adăugă: Dar îmi şi stă cel mai bine aşa.

— Ce-i drept e drept. Arăţi ca o regină din basme. Mereu m-am tot gândit că, în cazul în care astfel de regine ar fi existat şi în realitate, atunci ar fi trebuit să li se poată citi pe faţă forţa şi curajul.

El se aplecă din nou către ea, iar femeia îi puse în faţa pieptului tăişul unei săbii.

Larkin îşi coborî ochii spre sabie şi apoi îşi înălţă din nou privirea către Blair. De data asta, zâmbetul lui era plin de veselie.

— Asta-i cu mult mai mult decât un simplu nu. Eu aveam de gând doar să te mai sărut o dată. Nu ţi-aş fi cerut nimic altceva. Voiam numai încă un sărut.

— Eşti al naibii de dulce, îi replică ea după câteva clipe. Şi aş minţi dacă ţi-aş spune că nu m-am simţit tentată şi eu. Dar tocmai fiindcă eşti cumplit de drăguţ şi de atrăgător, o să ne rezumăm doar la un singur sărut.

— Atunci, foarte bine, dacă altfel nu se poate. El întinse apoi mâna dincolo de ea, luând un topor şi găleata cu ţepuşe. Însă am să mă tot gândesc la încă unul. Şi la fel şi tu.

— Poate, acceptă ea şi se îndreptă în direcţia casei, având braţele pline de arme. Puţină frustrare o să mă stârnească şi mai mult.

Larkin scutură din cap, în timp ce se uita lung în urma ei, gândindu-se că Blair era cea mai fascinantă dintre toate femeile pe care le cunoştea el.

4

Blair urcă direct la etaj, ca să pună armele în încăperea destinată antrenamentelor, după care coborî scările din spate, spre bucătărie. Femeia se gândi că Larkin putea curăţa şi singur săbiile. Omul şi-ar mai fi consumat astfel o parte din surplusul de energie sexuală care deborda din el.

Ea o găsi pe Glenna în bucătărie, punând la fiert ibricul cel mare.

— O să vă fac tuturor un ceai bun, dintr-un amestec de plante care ar trebui să alunge oboseala acestei zile.

— Eu una am auzit că alcoolul are un asemenea efect. În consecinţă, Blair deschise frigiderul, luându-şi dinăuntru o bere.

— În ce mă priveşte, alcoolul poate să mai aştepte. Îmi simt tot organismul încă dat puţin peste cap. Hoyt a urcat la Cian ca să-i comunice noutăţile.

— Bine. Glenna, trebuie să vorbim ceva.

— N-am putea să lăsăm pe mai târziu etapele unor eventuale farmece, dacă ai nevoie de aşa ceva? Totul mi se pare pentru moment niţeluş cam dificil de îndeplinit.

— Nu, n-am nevoie acum de astfel de lucruri – ăsta-i teritoriul tău. Blair se sprijini de masă şi se uită la Glenna care se străduia să-şi menţină mâinile în permanenţă ocupate. Vorbesc serios. Spre deosebire de tine, eu sunt novice în privinţa asta. Există şi în familia mea persoane înclinate către magie şi înzestrate cu aptitudini legate de domeniul vrăjitoriei, dar nici pe departe atât de dotate ca voi.

— Acum am puteri mai mari decât înainte. Poate că actualmente am devenit mai receptivă faţă de astfel de lucruri. Glenna îşi strânse şi îşi fixă cu nişte agrafe pe care şi le scosese din buzunar claia de păr în creştetul capului. Poate că a contribuit la asta şi relaţia cu Hoyt şi conexiunile pe care le-am stabilit unii cu alţii aici, noi toţi. Însă indiferent care ar fi motivul, eu îmi descopăr acum nişte puteri interioare pe care nici măcar nu mi le-am bănuit vreodată.

— Iar asta te face să şi arăţi foarte bine. Însă tu trebuie să ştii, să accepţi, să înţelegi că tot ce aţi izbutit să faceţi astăzi voi trei a fost un lucru uluitor şi de mare forţă şi a salvat vieţi omeneşti. Şi totuşi, făcând abstracţie de acest fapt, trebuie, de asemenea, să ştii, să accepţi şi să înţelegi că nu este un lucru care să poată fi făcut din nou. Cel puţin, nu în viitorul apropiat.

— Cred că noi puteam realiza şi mai mult, rosti Glenna, fără să se întoarcă. Poate dacă ne rezumam la doar unul sau doi, de fiecare dată. Ne-am lăcomit şi am vrut să obţinem cât mai mult, insistând prea tare.

— Glenna, după cum ţi-am mai spus, ăsta-i domeniul tău de competenţă, în care personal nu mă pricep câtuşi de puţin. Însă eu am fost aceea care s-a uitat la voi trei, după ce s-a pornit întreg tămbălăul cel mare. Şi adevărul este că Larkin şi cu mine, amândoi, am avut pentru câteva clipe impresia că voi zăceaţi acolo morţi. Iar voi eraţi doar totalmente secătuiţi de puteri.

— Da, este absolut adevărat. Ăsta e termenul potrivit, pentru starea în care ne aflam.

— La o eventuală dată următoare, s-ar putea să nu vă mai puteţi reveni în simţiri.

— Dar nu ne aflăm oare aici tocmai pentru a risca totul? o întrebă Glenna, în vreme ce stabilea cu nişte mâini acum din nou ferme dozajul frunzuliţelor de plante medicinale pentru ceai. Nu-i adevărat cumva şi faptul că oricare dintre noi s-ar putea să nu se mai întoarcă, de fiecare dată când iese pe uşă sau când ridică o armă? De câte ori ţi-ai folosit tu sabia şi harul pe care îl posezi în mânuirea acesteia, riscându-ţi astfel viaţa?

— De nenumărate ori; le-am pierdut şirul. Totuşi, asta-i altceva, iar tu o ştii foarte bine! Larkin şi cu mine… noi avem nevoie de voi toţi ceilalţi, sănătoşi şi plini de forţă.

— Şi tu ai fost aproape de moarte astăzi, nu-i aşa?

— Da, dar datorită tânărului balaur…

— Blair! Glenna se răsuci, păşi spre cealaltă femeie şi o apucă strâns de mână.

Era vorba despre stabilirea unor legături interumane, după cum spusese Glenna, iar Blair simţea acum din plin acest lucru. Nu-ţi puteai pierde simţul realităţii dacă aveai lângă tine pe cineva de care erai atât de strâns legat, se gândi Blair.

— Ei bine, a fost rău – a fost atât de rău, încât eu am avut serioase îndoieli că o să mai scăpăm cu viaţă. Şi cu toate astea, noi toţi am făcut ceea ce aveam de făcut şi uite că acum am ajuns ca eu să beau aici o bere, iar tu să pregăteşti un ceai din plante medicinale. Bravo nouă!

— Tu eşti mai pricepută decât mine la chestiunile de felul ăsta, murmură Glenna.

— Ba nu, nu sunt. Doar m-am obişnuit cu ele. Şi fiind familiarizată cu astfel de situaţii, ştiu că îmi pot permite să sărbătoresc evenimentul cu o bere, deoarece, Glenna, noi nu numai că am biruit-o pe Lilith astăzi, ci am şi insultat-o grav, spre marea mea satisfacţie. Şi îţi dai cumva seama ce anume mi-ar plăcea să fac în continuare?

— Cred că da, ştiu. Cred că ţi-ar plăcea să te întorci acolo şi să iei totul de la capăt, încă o dată.

— Poţi să fii sigură că nimic nu mi-ar plăcea mai mult ca asta. E adevărul gol-goluţ. Însă ar fi un lucru prostesc, dovedind multă

slăbiciune şi vanitate, şi probabil că ne-ar duce pe toţi la pieire. Savurează victoria asta, Glenna, fiindcă e absolut sigur că tu ai câştigat-o. Şi împacă-te cu ideea că s-ar putea să nu mai reuşeşti să o repeţi şi altă dată.

— Sunt conştientă că aşa este. Glenna se îndreptă din nou spre aragaz, auzind că apa începuse să fiarbă. Ştiu că ai dreptate şi că ăsta-i adevărul. Şi e greu de recunoscut aşa ceva. În ultimele câteva săptămâni, am făcut nişte vrăji mai puternice decât orice am visat vreodată că era posibil. Iar asta emoţionează şi lasă urme adânci. Ştiu că vom avea nevoie de mai mult timp şi de pregătiri suplimentare dacă vom mai încerca să facem ceea ce am făcut astăzi, spuse ea în şoaptă. Femeia turnă apoi apa în cană şi continuă pe un ton scăzut: Am crezut atunci că am pierdut-o pe Moira. Am simţit-o îndepărtându-se şi căzând în somn. Ea nu are o forţă magică la fel de mare ca a mea şi cu-atât mai puţin ca a lui Hoyt. În timp ce opărea frunzele de ceai, Glenna se întoarse din nou spre Blair, adăugând: Şi, în consecinţă, n-am mai forţat-o şi n-am mai tras-o după noi. Am lăsat-o liberă, doar cu o clipă înainte să se declanşeze totul. Nu ştiu ce i s-ar fi întâmplat, dacă o mai ţineam şi în continuare împreună cu noi.

— Fără ajutorul ei, aţi mai fi putut salva tot atâţia oameni?

— Nu. Pentru acest lucru, am avut mare nevoie de ea.

— Bucură-te de victorie. A fost o zi fericită. Dar aş mai vrea să-ţi pun o întrebare. Cum ai ştiut unde să-i trimiţi pe cei salvaţi? Nu în ceea ce priveşte farmecele făcute, ci doar geografic şi organizatoric vorbind.

— Ooo, am avut o hartă. Glenna schiţă un zâmbet. Calculasem dinainte cele mai rapide trasee către spitalele din împrejurimi, pentru cazul în care vreunul dintre noi ar fi urmat să aibă, eventual, nevoie cumva de asistenţă medicală. Aşa că totul n-a fost decât o chestiune de, ei bine, numai de urmarea unei rute pe o hartă.

— Pe o hartă, repetă Blair râzând, apoi luă o înghiţitură zdravănă de bere. Eşti o figură, Glenna. Eşti o mare figură. Dacă tu ai fi de partea nemernicei vampiroaice şi ai lupta în tabăra acesteia, atunci cred că am fi fost de multă vreme pierduţi. A naibii zi a mai fost şi asta, mai zise Blair, oftând. Eu am zburat în spinarea unei ciudăţenii de balaur.

— A fost drăguţ, nu-i aşa, mai ales când el a aflat cu surprindere că noi nu avem pe nicăieri niciun fel de balauri? Chicotind în continuare din ce în ce mai destinsă, Glenna scoase din dulăpior ceşti şi farfurioare. Cum arăta Larkin în postură de balaur? se interesă ea în continuare. Eu mai pictez şi din ăştia uneori.

— Presupun că arăta exact aşa cum te-ai aştepta să arate. Era longilin, avea o coadă foarte mare şi a şi lovit imediat cu ea doi duşmani. Iar trupul lui nu era chiar ca de şarpe, ci mult mai ondulat.

Da, era lunguieţ şi sinuos, şi la corp, şi la coadă, şi la cap. Şi avea şi nişte splendizi ochi aurii. Doamne, cât de frumos mai era cu aripile sale largi, ascuţite şi aproape transparente. Şi avea şi nişte solzi mari cât mâna mea fiecare, cu nişte nuanţe mergând de la auriu-deschis până la tentele cele mai întunecate, trecând prin toată paleta de culori intermediare. Şi se mişca şi cu o rapiditate nemaivăzută. Doamne-sfinte, ce iute mai era! Parcă ai fi călărit însuşi soarele. Eu eram doar… Vocea i se frânse, când o văzu pe Glenna rezemându-se cu spatele de masă şi surâzând. Şi Blair o întrebă: Ce s-a întâmplat?

— Aş fi curioasă să aflu dacă strălucirea aceea din ochii tăi se datorează balaurului sau omului din el.

— Era vorba despre balaur. Dar nici omul nu-i de lepădat.

— E splendid şi absolut încântător şi are o inimă extraordinară, de adevărat campion.

Blair ridică din sprâncene.

— Hei, nu cumva te-ai căsătorit recent cu altcineva?

— Ba da, însă acest lucru nu m-a orbit. Tu chiar nu vezi? Larkin are din când în când o privire extrem de semnificativă atunci când se uită la tine.

— Poate că aşa este şi poate că o să iau în seamă acea privire într-una din zilele astea. Dar pentru moment… Şi ea plecă de lângă masă, adăugând: Am de gând să urc la etaj şi să fac un duş cu adevărat fierbinte şi îndelungat.

— Blair? Câteodată o inimă de campion poate fi extraordinar de blândă şi de tandră.

— Nu îmi propun să zdrobesc inimi cu tot dinadinsul.

— Mă gândeam în acelaşi timp şi la inima ta, replică Glenna, după ce rămase singură.

În trecere, Blair auzi nişte glasuri venind din bibliotecă şi se îndreptă într-acolo, apropiindu-se ca să le identifice. Satisfăcută de faptul că desluşise vocea lui Larkin care vorbea cu Moira, femeia îşi schimbă din nou traiectoria în direcţia treptelor, pentru a urca la etaj. Nu voia nimic altceva decât să se cureţe de sarea marină, de sânge şi de moarte.

Ea se opri în capătul superior al scării, când îl văzu pe Cian în penumbra holului. Îşi dădu seama că degetele ei se îndreptaseră automat spre ţepuşa pe care o purta înfiptă sub centură şi nu se mai osteni să-şi camufleze gestul. Îi zvâcniseră genunchii. Era o întâlnire dintre vânător şi vampir. Amândoi trebuiau să accepte situaţia şi să-şi vadă de treabă.

— E olecuţă cam devreme pentru tine să-ţi începi fâţâiala nocturnă, nu crezi?

— Fratele meu n-are nicio brumă de respect faţă de asigurarea unui ciclu de somn normal pentru mine.

Femeia se gândi că era ceva nefiresc de sexy în felul în care trăgea cu ochiul un vampir din semiobscuritate. Sau poate că se petrecea ceva cu vampirul ăsta.

— Hoyt a trecut printr-o grea încercare.

— Am remarcat şi singur asta. Părea bolnav. Dar n-ai ce-i face… zâmbi el cu prudenţă. În definitiv, nu-i decât un biet om.

— Îţi cultivi cumva aceste lucruri? Mă refer la vocea catifelată şi la surâsul acela periculos de fermecător.

— Aşa m-am născut şi tot aşa am şi murit. O să ne putem oare înţelege în mod civilizat vreodată, tu şi cu mine?

— Cred că da. Blair văzu cum privirea lui coborâse spre mâna ei şi spre ţepuşa de sub aceasta. Nu mă pot abţine. Dar îşi mută mâna mai încolo şi îşi agăţă degetul mare sub curea. Mi s-a înrădăcinat acest obicei.

— Şi îţi place munca ta?

— Presupun că-mi place, într-o oarecare măsură. Mă pricep bine la asta şi trebuie să-ţi placă să faci ceea ce ştii să faci. Iar asta este misiunea mea. Cu asta mă ocup, asta sunt.

— Da, toţi suntem ceea ce suntem. El se apropie. Tu arăţi aşa cum trebuie să fi arătat şi ea, atunci când era de vârsta ta. Mai tânără, presupun că ea trebuie să fi fost şi mai tânără, Nola a noastră, atunci când arăta aşa cum ai arătat şi tu. Femeile se trec mai repede.

— De multe ori, vampirii fac primele omoruri în propria lor familie.

— Acasă este locul unde mergi şi unde ei trebuie să te aducă. Crezi că vreunul dintre ceilalţi aflaţi în casa asta ar mai fi în viaţă dacă aş fi vrut eu să se întâmple altfel?

— Nu. Ea se gândi că venise vremea sincerităţii şi continuă: Eu una cred că te-ai amuzat cu ei, vreme de câteva zile, poate chiar o săptămână. Ai făcut şi câteva glume pe tema asta, aşteptând până ce le-ai câştigat încrederea şi respectivii şi-au lăsat garda jos, astfel încât să-i poţi sfârteca mai uşor.

— Gândeşti ca un vampir, constată el. E şi ăsta un aspect al priceperii tale. Dar în cazul în care ai avea dreptate, de ce nu i-am măcelărit deja pe cei mai mulţi dintre ei?

Ea îl privi în continuare drept în ochi, izbită brusc de asemănarea dintre ei doi. Ochii lor aveau aceeaşi culoare şi aceeaşi formă.

— Suntem ceea ce suntem. Dar cred că tu nu eşti exact ceea ce eşti, sau mai bine zis, nu mai eşti.

— Mi-am făcut şi eu la vremea mea porţia de omoruri. Şi totuşi, exceptând faptul că o singură dată, demult, am încercat să-l ucid pe fratele meu, nu m-am atins de familia mea. Nu ştiu să spun de ce, în afară de faptul că n-am simţit dorinţa de a le lua vieţile membrilor familiei mele. Şi tu faci parte din familia asta, indiferent dacă

vreunuia dintre noi ne convine acest lucru, ori ba. Aduci mult cu sora mea. Ai aceiaşi ochi ca şi ea. Şi odinioară am iubit-o chiar foarte mult.

Ea simţea ceva pentru el – însă nu milă, ăsta nefiind un lucru acceptabil pentru el. Femeia manifesta un fel de înţelegere faţă de Cian. Urmându-şi respectivul simţământ, Blair îşi scoase ţepuşa de la cingătoare, ţinând vârful acesteia îndreptat spre ea şi întinzându-i-o lui Cian. Faţa vampirului exprima veselie, pe măsură ce el studia ţepuşa, după ce o luase din mâna lui Blair.

— N-am de gând ca de-acum încolo să-ţi adresez apelativul „Nenea Cian“, bine?

În ciuda rânjetului pe care îl arboră, el părea foarte îndurerat.

— Chiar te rog să n-o faci.

Cei doi se despărţiră, Cian coborând la parter şi intrând în bucătărie. El o găsi acolo pe Glenna agitându-se în jurul tăvilor de ceai. Femeia părea trasă la faţă şi cu ochii vineţi duşi în fundul capului.

— Te-ai gândit vreodată să mai laşi şi pe altcineva să joace rolul de mamă?

Ea tresări la auzul vocii lui, zăngănind pe tavă ceaşca pe care o ţinea în mână.

— Cred că sunt cam încordată, îi zise Glenna, repunând cu grijă ceaşca pe farfurioară. Ce spuneai?

— Mă întrebam de ce nu poate şi altcineva să se ocupe din când în când de pregătirea mesei.

— Păi, aşa se şi întâmplă. E drept că Larkin se cam eschivează, însă ceilalţi nu trag deloc chiulul. În orice caz, am astfel ceva care să mă ţină ocupată.

— Din câte am auzit, ai mai fost ocupată şi cu lucruri mai puţin domestice.

— Ţi-a dat raportul Hoyt.

— Hoyt nu ezită să mă trezească din somn ziua-n amiaza mare, fapt pentru care am acum poftă de cafea, mai adăugă el, îndreptându-se spre masă pentru a-şi pregăti cafeaua. Când remarcă privirea încruntată a Glennei la vederea ţepuşei pe care el o pusese lângă ibric, Cian ridică din umeri. Ăsta-i un soi de propunere pentru încheierea unui pact mutual de neagresiune, venită din partea lui Blair.

— Ei bine, ăsta mi se pare a fi un lucru bun, ţie nu?

El se apropie de ea şi o prinse uşor cu mâna de bărbie.

— Du-te şi întinde-te, roşcato, înainte să cazi din picioare de osteneală.

— Tocmai pentru aşa ceva am preparat ceaiul ăsta. Are calităţi tonice şi îţi redă vigoarea. Avem nevoie de el. Ni s-au cam descărcat bateriile. Femeia încercă să schiţeze un surâs timid, care însă i se stinse repede. Lilith a stârnit o furtună, Cian. Are cu ea pe cineva cu

suficientă putere, încât să poată provoca o vijelie şi să poată bloca lumina soarelui, aşa că trebuie să ne reîncărcăm rapid bateriile. Hoyt şi cu mine avem de lucru şi urmează s-o cooptăm şi pe Moira. Trebuie să-i activăm puterile de care dispune şi să o ajutăm să şi le poată folosi cu mai multă eficienţă.

Glenna se răsuci apoi şi începu să aranjeze prăjiturele pe nişte mici şi frumoase farfurii, încercând să facă orice ca să-şi găsească o ocupaţie. Noi am fost izolaţi astăzi, toţi trei, sus pe stâncile înalte, în vreme ce Blair şi cu Larkin rămăseseră mai jos, dedesubtul nostru. Ei şi-au riscat vieţile şi noi n-am fi avut cum să-i ajutăm să scape şi cum să oprim totul. Noi n-am văzut dezlănţuirea de forţe, fiindcă eram prea concentraţi asupra vrăjii de teleportare. Şi atunci când aceasta s-a declanşat, când energia s-a dezlănţuit şi asupra noastră, cu toţii eram deja storşi de puteri şi de energie.

Şi suportau acum consecinţele, se gândi el. Fiinţele umane sufereau de fiecare dată ulterior pentru ceea ce făcuseră sau pentru ceea ce nu făcuseră.

— Prin urmare, acum v-aţi format o idee mai precisă asupra limitelor voastre.

— Nu ne putem permite să avem limite.

— Lasă vorbele mari, Glenna, îi zise el şi înşfacă o prăjiturică. Bineînţeles că aveţi limite. De data asta vi le-aţi depăşit şi probabil că veţi încerca şi în continuare să vi le tot depăşiţi, până în ultima clipă. Şi ea îşi are limitele ei şi asta-i ceea ce uitaţi voi. Lilith are şi ea părţi slabe şi nu este nici atotputernică şi nici invulnerabilă. Iar tocmai lucrul ăsta l-aţi dovedit voi astăzi, şterpelindu-i chiar de sub nas cinci dintre trofeele ei.

Vampirul muşcă din prăjiturică, în timp ce luă din dulap o cană mare.

— Ştiu că s-ar cuveni să mă gândesc, în primul rând, la cei cinci oameni pe care i-am salvat din mâinile ei. Blair m-a îndemnat să mă bucur de această victorie.

— Şi a avut dreptate.

— Ştiu. *Ştiu!* Însă, of, Doamne, mi-aş dori să nu-i fi văzut pe cei care au mai rămas acolo. Aş fi preferat să-mi şterg din memorie figurile şi urletele lor. Nu-i putem salva pe toţi şi asta i-am spus şi lui Hoyt, încă de când mă aflam la New York. Dar atunci îmi era uşor să-i vorbesc aşa. Femeia scutură apoi din cap, înainte de a continua: Şi trebuie să recunosc faptul că ai dreptate când zici că am nevoie de odihnă. Am să duc sus tava asta, să văd dacă ceilalţi vor şi ei să ia câte o îmbucătură. Ai putea şi tu să mă ajuţi puţin.

— Cred că da.

— Ai putea duce tava cealaltă în bibliotecă. Acolo se află Moira.

— Nu m-ar surprinde câtuşi de puţin dacă ar crede că toate astea

sunt otrăvite, atâta vreme cât o să i le aduc eu.

— Of, încetează!

— Bine, bine. Dar să nu dai vina pe mine dacă n-o să iasă totul aşa cum ar trebui. Şi el ridică tava, bodogănind ceva abia inteligibil, în timp ce ieşea din bucătărie. Pentru numele lui Dumnezeu! Eu sunt totuşi vampir! Creatură a blestematei nopţi şi băutor de sânge. Şi uite cum mă joc acum de-a majordomul pentru o regină de odinioară din Ţara Făgăduinţei. E ceva de neimaginat!

I-ar fi plăcut şi *lui* să-şi petreacă o vreme în bibliotecă, citind o carte, lângă focul din şemineu.

Cian intră acolo, cuprins de o stare de irascibilitate şi de-abia reţinându-şi pe vârful limbii un comentariu usturător.

Iar acest lucru ar fi fost cu totul inutil, atâta vreme cât ea era ghemuită pe una dintre canapele şi dormea buştean, îşi zise Cian în sinea lui.

Ce naiba ar fi fost cazul să facă el acum? S-o lase-n pace să doarmă sau s-o trezească din somn şi să-i toarne ceaiul revigorant pe gât?

Neştiind ce să facă, rămase nemişcat, studiind-o.

Era destul de drăguţă, se gândi el, şi ar fi putut să devină cu-adevărat frumoasă, în cazul în care ar fi depus un cât de mic efort în direcţia respectivă. Cel puţin atunci când dormea, ochii ei mari, fiind închişi, nu mai arătau ca şi cum i-ar fi acoperit aproape în totalitate chipul şi l-ar fi sorbit din priviri pe oricine în direcţia căruia s-ar fi îndreptat acele imense balize cenuşii.

Existase o vreme în care i se păruse nostim să corupă sufleteşte şi să pângărească felul ei de nevinovăţie. Să-l desfiinţeze strat cu strat, până ce din respectivul soi de inocenţă n-ar mai fi rămas absolut nimic.

În prezent, el prefera simplitatea femeilor mai experimentate, a femeilor care îşi doreau acelaşi lucru ca şi el, şi anume, doar câteva ore de fierbinţeală în beznă.

Creaturile precum aceasta de-aici necesitau depunerea unui efort mult prea mare. Cian nici nu-şi mai amintea de când nu se mai simţise suficient de provocat, încât să se joace cu o asemenea făptură.

Într-un târziu, vampirul se hotărî să lase tava pe masă. Dacă Moira se trezea, ea ar fi băut ceaiul. Dacă nu, ei bine, atunci însuşi somnul în sine ar fi refăcut-o într-o mare măsură.

Iar în oricare dintre cele două variante, el tot îşi va fi îndeplinit corvoada casnică.

Cian se apropie de masă şi aşeză uşor tava pe aceasta, provocând doar un abia perceptibil sunet de porţelan lovit încet pe suprafaţa de lemn a mesei. Dar în ciuda precauţiei, femeia tot începu să se foiască prin somn, să fie cuprinsă de un mic tremur şi să scoată un geamăt profund. El se dădu atunci tiptil înapoi, nedezlipindu-şi privirea de pe figura ei – şi se dovedi suficient de neatent, încât să păşească în

dreptul unui subţire fascicul de raze de soare.

Fulgerătoarea durere arzătoare din umărul lui îl făcu să blesteme printre dinţi, în timp ce se ferea rapid de fâșia de lumină. Supărat pe Glenna, pe el însuşi şi pe regina adormită, vampirul se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să plece.

În acel moment, ea începu să tresară prin somn, scoţând din gâtlej slabe sunete de teamă. Trupul femeii se rostogoli şi se ghemui încordat, dârdâind. Şi tot prin somn, Moira se apucă să turuie pe nerăsuflate:

— Nu, nu, nu! Şi continuă tot aşa fără oprire, până ce trecu la vorbe de neînţeles, rostite în limba celtă.

Ea se zvârcoli, întorcându-se cu faţa-n sus şi arcuindu-se încordată la maximum, pe când îşi expunea vederii conturul beregăţii.

El se mişcă iute, păşind în spaţiul dintre canapea şi masă, aplecându-se şi scuturând-o zdravăn pe Moira.

— Trezeşte-te! îi strigă el. Scoală-te imediat din somn, că n-am eu răbdare pentru aşa ceva.

Femeia acţionă repede – iar el şi mai repede ca ea, lovind cu palma peste ţepuşa cu care Moira intenţionase să-l străpungă şi care îi zbură acesteia cât colo din mână, zuruind pe duşumea, la vreo zece paşi depărtare.

— Să nu mai faci una ca asta! ţipă el, înşfăcând-o de încheietură şi simţindu-i sub degete pulsul bătând ca un ciocan pe o nicovală. Data următoare când vei mai încerca să faci o astfel de cascadorie, s-ar putea să te trezeşti că-ţi rup mâna, ca pe o surcică. Să fii absolut sigură de asta.

— Eu… eu… eu…

— Înţelegi ce-ţi spun?

Ochii ei imenşi şi sticloşi de frică cercetau cu febrilitate încăperea, de jur împrejur.

— A fost şi ea aici, a fost şi ea aici. Ba nu, nu aici! Moira se ridică în genunchi, încleştându-şi mâna liberă pe braţul lui. Unde-i Lilith? Unde? Încă-i simt mirosul. Excesiv de dulceag şi cu mult prea greu.

— Opreşte-te şi vino-ţi în fire! Cian îi eliberă încheietura mâinii şi o prinse de umeri, scuturând-o încă o dată, ca s-o trezească la realitate, de-i clănţăniră femeii toţi dinţii din gură, apoi adăugă: Dormeai şi visai.

— Ba nu. Eu nu… Sau chiar adormisem? Nu mai ştiu nici eu. Încă nu s-a întunecat afară, dar era… Ea îşi puse mâinile sprijinite pe pieptul lui, însă în loc să-l împingă cât colo, aşa după cum s-ar fi aşteptat el, femeia, pur şi simplu, îşi rezemă uşor şi capul acolo şi continuă: Iartă-mă, iartă-mă, îmi pare rău. Am nevoie de câteva clipe ca să-mi revin în simţiri.

Vampirul rezistă impulsului de a-i mângâia Moirei părul, acea

coadă groasă de culoarea lemnului de stejar. Mâna lui se lăsă lateral în jos.

— Ai adormit aici, pe canapea, îi zise el pe un ton neutru. Şi ai avut un vis. Iar acum te-ai trezit iar din somn.

— Credeam că Lilith… Ea se dădu puţin înapoi şi continuă: Aproape că te-am străpuns cu ţepuşa.

— Ba nu, nici vorbă de aşa ceva.

— N-am vrut – nici nu m-aş fi gândit să fac una ca asta. Ea închise ochii, într-o evidentă încercare de a-şi redobândi stăpânirea de sine. Iar atunci când şi-i deschise din nou, ochii ei erau mai limpezi şi îl priveau drept în faţă. Îmi pare foarte, foarte rău, pentru ceea ce s-a întâmplat, însă din ce cauză te afli acum aici? El făcu un pas lateral şi arătă spre masă. Pe faţa femeii apăru imediat o expresie de-a dreptul şocată. Tu… tu mi-ai pregătit ceai şi prăjiturele?

— Glenna le-a făcut, restabili el adevărul, surprinzător de stânjenit doar la gândul acela. Eu nu-s decât cel care le-a adus aici.

— Ăăă, e la fel de frumos din partea ta şi acest lucru. N-am vrut să aţipesc. Mă gândisem doar să citesc ceva, după ce Larkin a urcat la etaj. Dar eu…

— Acum bea ceaiul ăsta! Probabil că o să te simţi mai bine după aceea. Văzând însă că ea doar dăduse din cap şi nu făcuse nicio mişcare în direcţia tăvii, Cian îşi ridică exasperat privirea către tavan, apoi îi turnă ceai într-o ceaşcă, întrebând-o pe Moira: Ce preferaţi în el? Lămâie sau frişcă, Luminăţia Voastră?

Ea îşi ridică privirea, ca să se uite la vampir.

— Eşti supărat pe mine şi ai şi tot dreptul să fii. Tu mi-ai adus ceai, iar eu drept mulţumire am încercat să te omor.

— Atunci, nu mă mai face să-mi pierd inutil timpul şi nu ignora blestematul ăsta de ceai. Poftim! Şi Cian îi puse ceaşca în mână. Bea-l pe tot. Aşa a poruncit Glenna.

Fără să-l slăbească din priviri, ea luă o înghiţitură.

— E foarte bun. Apoi buzele ei începură să tremure şi ochii i se umplură de lacrimi.

El simţi că i se încordează măruntaiele.

— În consecinţă, eu o să te las în continuare cu ceaiul tău şi cu lacrimile tale.

— N-am fost destul de puternică. Lacrimile nu i se rostogoleau Moirei pe obraji, ci îi străluceau în ochi, ca picăturile de ploaie în ceaţă. Nu i-am putut ajuta să ne reuşească pe deplin vrăjitoria. N-am izbutit să susţin farmecele, aşa că acestea s-au destrămat, sfărâmându-se ca nişte cioburi de sticlă în interiorul nostru şi sfâșiindu-ne pe dinăuntru. Şi prin urmare, noi n-am mai putut să teleportăm şi să salvăm şi alţi oameni, din celule.

El se întrebă dacă ar fi cazul să-i atragă atenţia că Lilith urma, pur

şi simplu, să-i înlocuiască extrem de repede pe cei salvaţi, ba chiar să aducă, în furia ei, probabil, de două ori mai mulţi oameni decât pierduse.

— Nu te mai lamenta şi nu-ţi mai pierde inutil vremea autoînvinovăţindu-te fară rost şi plângându-ţi de milă pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă ai fi putut face mai mult, atunci cu siguranţă aşa ai fi procedat.

— În visul meu, Lilith spunea că nu avea să se ostenească să-mi sugă sângele. Fiindcă eu sunt cea mai pricăjită şi mai neputincioasă dintre toţi, nu merita deranjul.

El se aşează pe masă, cu faţa spre Moira, servindu-se cu o prăjiturică de pe tavă şi replicându-i femeii:

— Lilith minte.

— De unde ştii asta?

— Nu uita că şi eu sunt o creatură a nopţii. Cel mai mic este, de regulă, şi cel mai delicios. Ca un fel de aperitiv, dacă vrei. În cazul în care aş mai avea acest obicei, te-aş muşca imediat.

Ea puse deoparte ceaşca de ceai şi se încruntă la el.

— Reprezintă cumva aceste vorbe, într-o manieră cât se poate de stranie, un fel de compliment la adresa mea?

— Eşti liberă să iei vorbele mele oricum pofteşti.

— Ei bine, în acest caz, presupun să se cuvine să-ţi şi mulţumesc.

— Termină de băut tot ceaiul. Cian se ridică apoi în picioare şi adăugă: Să nu uiţi să-i ceri Glennei ceva pentru blocarea viselor. E imposibil să nu ştie să facă aşa ceva.

— Cian, i se adresă Moira, pe când el se îndrepta spre uşă. Îţi sunt recunoscătoare pentru tot.

Vampirul doar dădu din cap şi îşi continuă drumul către ieşire, gândindu-se că de o mie de ani încă nu-i înţelegea cu-adevărat pe oameni – şi cu-atât mai puţin le înţelegea pe femei.

După ce sorbi din ceaiul Glennei, Blair se decise să se destindă la orizontală, oferindu-şi o oră de relaxare muzicală, cu căştile pe urechi. Muzica i-ar fi odihnit mintea, oferindu-i timpul necesar pentru limpezire şi pentru reîncărcarea cu energie. Iar totul se confunda cu impresionanta voce a lui Patty Griffin.

Marea, stâncile, bătălia. Momentul acela în care cerul s-a întunecat, momentul de absolută certitudine că îi sosise şi ei sfârşitul. Şi acea imperceptibilă senzaţie de uşurare că în cele din urmă totul se va fi isprăvit.

Ea nu simţea dorinţa de a muri, îşi zise în sinea sa. Chiar nu o simţea câtuşi de puţin. Însă exista în ea acel loc tainic în care se săturase până peste cap să mai fie singură, să fie ceea ce era şi ceea ce-i impunea să rămână şi pe mai departe de una singură, fără nimeni

lângă ea, pentru vecie.

Singură doar cu sângele şi cu moartea şi cu violenţa fără de sfârşit.

Iar acest lucru o costase pierderea iubirii unui bărbat pe care femeia şi-l dorise nespus de mult alături de ea, ca şi pierderea viitorului pe care ea crezuse că ar fi urmat să-l aibă împreună cu el. Aşa fusese oare totul încă de la bun început? se întreba Blair. Sau începuse totul de-abia atunci când mica sămânţă a uşurării încolţise înăuntrul ei, adică în noaptea în care Jeremy o părăsise?

Mare păcat, se gândi ea şi îşi scoase căştile de pe urechi. Totul i se părea lamentabil. Avea să permită ca psihicul ei să fie tulburat de către un biet bărbat, şi încă de unul care nu avusese în el suficientă bărbăţie, încât să se confrunte direct cu ea şi să vrea să mai aibă de-a face cu ea?

Cum ar fi putut ea să se împace cu moartea, numai fiindcă el nu o acceptase aşa cum era şi fiindcă se ocupa cu ceea ce se ocupa?

Asta nu era decât o imensă porcărie. Femeia se întoarse pe-o parte, strângându-şi în braţe perna, în vreme ce se uita la lumina abia perceptibilă care intra pe fereastră.

Blair se gândise la Jeremy numai din cauză că Larkin o cam răscolise, stârnindu-i din nou hormonii moleşiţi. Ea nu era dispusă să ajungă din nou în postura de îndrăgostită şi să se lase pradă acestui gen de emoţii dezlănţuite.

Sexul era minunat, atâta timp cât nu însemna absolut nimic mai mult decât eliberarea din starea de tensiune şi alinarea adusă de satisfacerea acelor nevoi fireşti. Nu se simţea în stare să mai suporte iar acea suferinţă cumplită şi să aibă din nou acel îngrozitor simţământ de abandonare, rămânând apoi cu inima zdrobită.

Ei nu i se alătura nimeni, se gândi femeia, în timp ce închidea ochii. Şi nimic nu dura o veşnicie, pentru ea.

Blair nu mai era învăluită de muzica din căştile cărora omisese să le regleze sonorul în aşa fel încât să se audă ca din depărtare.

Acum îi mai răsuna în creier doar zgomotul pulsului ei accelerat de surescitare. Se făcuse aproape dimineaţă; schimbul de noapte se terminase. Dar ea era atât de plină de energie, atât de treză încă, încât ştia că starea asta ar fi urmat să mai dureze ore întregi.

Se privi din cap până în picioare, pe când străbătea ultimii metri până la ea acasă. Îşi rupsese încă o bluză. Se gândi că ocupaţia asta a ei îi distrugea garderoba. Avea îmbrăcămintea sfâşiată şi însângerată, iar umărul ei stâng era plin de răni şi de vânătăi şi o durea îngrozitor.

Însă se simţea nespus de satisfăcută şi străbătută de fiori plăcuţi!

Strada aceea de la periferie era frumoasă şi liniştită – toţi cei care locuiau acolo, dormind în siguranţă în paturile lor. Şi în timp ce răsărea soarele, sângerul şi magnoliile căpătau nuanţe rozalii. Ea putea simţi mirosul florilor şi inspiră adânc aromele dulci şi blânde ale

primăverii.

Era dimineaţa zilei în care împlinea optsprezece ani de viaţă.

Aşa că avea de gând să se spele, să se odihnească şi să-şi petreacă apoi multă vreme făcându-se absolut irezistibilă pentru o incitantă aniversare a zilei sale de naştere.

Pe când descuia uşa de la intrarea din faţă a casei în care locuia împreună cu tatăl său, Blair îşi luă de pe umărul valid geanta şi o puse jos. Trebuia să-şi cureţe armele, dar, mai întâi, voia să bea apă din belşug, până ce ar fi făcut broaşte-n burtă.

Apoi zări valizele rânduite lângă uşă şi îi pieri brusc tot cheful.

El cobora scările, deja cu haina pe umeri. Era atât de chipeş, îşi zise Blair în sinea ei. Înalt şi oacheş, cu o figură frumos dăltuită, nişte ochi cutezători şi câteva fire argintii în păr. Inima ei se umplu de iubire şi de tristeţe.

— Văd că te-ai întors, constată bărbatul, uitându-se lung la bluza ei. Dacă tot ai de gând să-i laşi să te umple de sânge, ai măcar grijă să-ţi schimbi îmbrăcămintea. Umblând în halul ăsta, o să atragi atenţia asupra ta.

— Dar nu m-a văzut nimeni. Tu unde pleci?

— În România. În primul rând, ca să mă documentez.

— În România? N-aş putea merge şi eu cu tine? Mi-ar plăcea cu-adevărat să văd…

— Nu. Eu ţi-am lăsat un carnet de cecuri. Ar trebui să fie îndeajuns pentru cheltuielile casei, vreme de câteva luni de zile.

— Luni? Dar… când ţi-ai propus să te întorci acasă?

— Nu mă mai întorc niciodată acasă. El ridică o mică geantă de voiaj, atârnându-şi-o pe umăr. Am făcut pentru tine tot ce am putut. Acum ai optsprezece ani. Ai ajuns o persoană adultă.

— Însă – nu poţi – te rog, nu pleca aşa, pur şi simplu. Am făcut ceva rău?

— N-ai făcut nimic rău. Casa am trecut-o pe numele tău, să ştii. Poţi locui în ea sau o poţi vinde, ca să pleci oriunde vrei. E vorba despre viaţa ta.

— Dar de ce? Cum de poţi să mă laşi baltă astfel? Doar eşti tatăl meu.

— Te-am pregătit cum m-am priceput mai bine. Nu mai pot face pentru tine nimic altceva.

— Ai putea sta şi în continuare să locuieşti împreună cu mine. Ai putea încerca să mă iubeşti măcar puţin.

Bărbatul deschise uşa şi ridică valizele. Ceea ce însă desluşi Blair pe faţa lui nu era deloc regret, ci o indiferenţă totală, iar ea înţelese faptul că el nu mai era demult acolo.

— Am o cursă aeriană mâine-dimineaţă devreme. Dacă o să mai am nevoie şi de altceva de pe-aici, o să trimit pe cineva să-mi aducă.

— Însemn eu oare ceva pentru tine?

De data asta el o privi drept în ochi.

— Eşti urmaşa şi moştenitoarea mea, îi răspunse bărbatul şi părăsi casa.

Bineînţeles că ea a plâns îndelung, rămânând acolo în picioare de una singură, în adierea uşoară a vânticelului blând de primăvară.

Blair şi-a contramandat apoi întâlnirea, petrecându-şi singură acasă ziua ei de naştere. La câteva zile după aceea, ea şedea, tot de una singură, în cimitir, pregătindu-se să distrugă ceea ce devenise băiatul la care ţinuse atât de mult.

Tot restul vieţii ei avea să se întrebe dacă acesta ar fi supravieţuit, în cazul în care ea nu şi-ar mai fi anulat atunci întâlnirea cu el.

Apoi ea se văzu stând în picioare în dormitorul apartamentului ei din Boston, înfruntându-l pe bărbatul către care îşi canalizase întreaga dragoste şi în care îşi pusese toate speranţele.

— Jeremy, te rog, hai să ne aşezăm. Trebuie să stăm de vorbă.

— Să stăm de vorbă? În ochii lui încă se vedea o vagă surpriză, în timp ce omul îşi îndesa hainele într-o geantă. Nu pot să vorbesc despre asta. Nici nu vreau să ştiu absolut nimic despre aşa ceva. Nimeni nu s-ar cuveni să afle una ca asta.

— Am procedat greşit. Ea întinse mâinile spre el, dar bărbatul ridică din umeri respingând contactul cu ea, astfel că femeia se cutremură profund şi continuă: N-ar fi trebuit să te iau şi pe tine şi să-ţi arăt totul. Însă nu m-ai fi crezut dacă aş fi încercat să-ţi povestesc.

— Că ucizi vampiri? La ce să mă fi gândit, ca să nu te fi crezut?

— Trebuia să-ţi fi arătat. Nu ne puteam căsători, dacă n-ai fi ştiut totul despre mine. N-ar fi fost cinstit faţă de tine.

— Cinstit? Bărbatul se răsuci în direcţia ei şi ea văzu limpede totul pe faţa lui. Nu numai teama, nu numai furia, ci şi dezgustul. Asta numeşti tu cinste? Să mă minţi şi să mă induci în eroare tot timpul ăsta?

— Nu te-am minţit cu nimic, ci doar am omis să-ţi spun şi-mi pare rău pentru asta. Doamne, cât de rău îmi pare! Şi totuşi, nu era un lucru pe care să ţi-l pot povesti încă din primul moment când noi doi… şi nici măcar nu ştiam cum să-ţi spun ce sunt şi cu ce anume mă ocup.

— Eşti o ciudată, asta eşti! Atât şi nimic mai mult.

Ea îşi dădu capul pe spate, ca şi cum el ar fi pălmuit-o pe obraz.

— Nu sunt ciudată. Ştiu că eşti supărat, dar…

— Supărat? Nu ştiu nici cine eşti, nici ce anume eşti. Doamne-Dumnezeule, cu cine m-am culcat eu oare în aceste ultime luni? Dar ceva tot ştiu precis, şi anume că nu vreau ca tu să te mai apropii vreodată de mine, de familia mea şi de prietenii mei.

— Ai nevoie de timp ca să te obişnuieşti cu ideea. Am priceput asta, şi totuşi…

— Ţi-am acordat deja maximum de timp posibil. Mi-e silă până şi să mă mai uit la tine.

— Destul!

— E mai mult decât destul. Chiar crezi că noi doi am mai putea să fim împreună şi eu aş fi în stare să te ating din nou, după toată povestea asta?

— Ce-i cu tine, de nu înţelegi? îl întrebă ea. Ceea ce am făcut eu a salvat multe vieţi omeneşti. Chestia aia ar fi ucis multă lume, Jeremy. Ar fi hăituit şi ar fi omorât persoane nevinovate. Eu am oprit-o.

— Ea nici nu există. El îşi luă geanta de pe patul pe care cei doi îl împărţiseră vreme de aproape şase luni. După ce plec eu de-aici, ea încetează să existe pentru mine, şi la fel şi tu.

— Eu credeam că mă iubeşti.

— Se pare că ne-am înşelat amândoi în această privinţă.

— Prin urmare, pleci, iar eu încetez să mai exist pentru tine, zise ea cu o voce stinsă.

— Exact.

Şi nici măcar n-ar fi prima dată când i s-ar întâmpla una ca asta, nu, nu, n-ar fi deloc întâia oară, îşi spuse Blair în sinea sa. Unicul bărbat la care mai ţinuse ea procedase la fel. Încet, femeia îşi scoase de pe deget inelul de logodnă, cu diamant.

— Poate că e mai bine să-l păstrezi tu.

— Nu-l mai vreau înapoi. Nu-mi doresc niciun obiect atins de tine. El o porni spre uşă şi aruncă la un moment dat o privire înapoi, peste umăr, întrebând-o pe Blair: Cum de te poţi suporta?

— Fiindcă asta sunt, atât şi nimic mai mult, răspunse femeia încăperii în care deja nu se mai afla decât ea singură. Apoi puse inelul pe măsuţa de toaletă, se lăsă pe podea şi începu să plângă.

Bărbaţii sunt nişte creaturi dominate de răutate. Se folosesc de femei şi îşi fac mendrele cu acestea, după care nici nu se mai interesează de ele. Le lasă singure, cu inimile frânte. Ar fi mai bine să-i părăsească ele primele, nu-i aşa? Încă şi mai bine ar fi să fie răsplătiţi pe măsură şi să fie lăsaţi să sângereze singuri.

Te-ai săturat până peste cap să fii numai tu cea lăsată baltă, nu-i aşa? Şi eşti sătulă şi de atâta luptă şi de atâta moarte. Eu te pot ajuta în această privinţă. Mi-ar plăcea nespus de mult să te ajut, dacă m-ai lăsa.

Ce-ai zice să stăm de vorbă doar eu şi cu tine, aşa ca între noi, fetele? Hai să bem câte ceva şi să-i bârfim pe bărbaţi, vrei?

Şi n-ai odată de gând să mă inviţi în casă?

Blair se ridică în picioare în faţa ferestrei, iar figura de-afară, de dincolo de fereastră, îi zâmbi. Mâinile lui Blair se apropiară de fereastră pregătindu-se s-o ridice.

Deschide mai repede! Pofteşte-mă înăuntru, Blair. Asta-i tot ce trebuie să faci.

Ea deschise gura, având pregătite în minte cuvintele pe care urma să i le adreseze.

Apoi, ceva se năpusti în zbor asupra ei din spate şi o trase de-acolo, trântind-o de-a curmezişul încăperii.

5

Creatura care plutea afară în faţa ferestrei scoase un răcnet de furie. Geamul de sticlă vibră, aproape arcuindu-se către interior sub presiunea undei sonore.

Apoi arătarea dispăru învăluită în ceaţă. Blair simţea camera parcă rotindu-se.

— Ooo, nu, n-o să faci un asemenea lucru. Larkin o înşfăcase cu fermitate pe Blair de umeri şi o ridică în genunchi, întrebând-o: Ce mama dracului aveai de gând să faci?

Ea nu-i vedea prea clar faţa, aşa că îi zise:

— Îmi pierd cunoştinţa. Scuze!

Următorul lucru pe care îl remarcă femeia fu acela că îşi revenea în patul ei, în timp ce Larkin o pălmuia uşor pe obraji.

— Ah, iată-te din nou. Rămâi aici, de data asta, împreună cu mine, vrei, dulceaţă? Mă duc s-o chem pe Glenna.

— Nu! Aşteaptă puţin! Mai lasă-mă o clipă. Simt doar o uşoară greaţă. Ea înghiţi anevoie în sec şi îşi apăsă o mână pe abdomenul dureros. Ca şi cum aş fi întrecut măsura cu nişte cocteiluri. Trebuie să fi visat. Mi s-a părut că eu… Oare am visat cumva cu-adevărat?

— Stăteai în picioare lângă fereastră şi tocmai erai pe punctul de a o deschide. Ea stătea afară, în faţa ferestrei. Era franţuzoaica.

— Lora. Iar eu tocmai mă pregăteam s-o invit să intre în cameră. Blair îşi întoarse către Larkin nişte ochi înspăimântaţi. Of, Doamne! Eram pe punctul s-o poftesc înăuntru. Cum de s-o fi întâmplat oare aşa ceva?

— Arătai… în neregulă. Aş zice că păreai că dormi, doar că aveai ochii deschişi.

— Ca o somnambulă. Eram în transă. Nemernicii mi-au intrat în creier şi mi-au umblat rău pe-acolo. Însă ce-or fi păţit ceilalţi?

El o ţinu culcată în continuare, când ea încercase să sară jos din pat.

— Sunt la parter cu toţii. S-au adunat în bucătărie, acolo unde Glenna a pregătit de mâncare. Dumnezeu s-o binecuvânteze. Ea mi-a cerut să te chem şi pe tine. Eu am venit aici şi am bătut la uşă, dar tu nu mi-ai răspuns. Larkin se uită acum din nou spre fereastră şi pe faţa lui apăru o expresie cruntă. Era cât pe ce să plec, socotind că, probabil, adormiseşi şi că somnul avea să-ţi facă la fel de bine ca şi mâncarea. Însă în acel moment, mi s-a părut că am auzit… că am auzit-o vorbind cu tine.

— Dacă aş fi lăsat-o să intre… Niciodată până acum n-am auzit ca

ei să-ţi poată controla mintea, dacă nu te-au muşcat în prealabil. Asta-i ceva nou. Ar fi bine să coborâm imediat şi să-i avertizăm şi pe ceilalţi.

El o mângâie uşor pe păr.

— Tremuri încă. Aş putea să te duc eu în braţe.

— Sunt convinsă că ai putea, îi replică Blair amuzată, după care continuă: Poate data următoare. Femeia se ridică apoi în şezut, se aplecă spre Larkin şi îl sărută uşor pe buze, adăugând: Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat.

— Cu multă plăcere. Bărbatul o luă de mână şi o ajută să coboare din pat, iar după aceea o cuprinse în braţe, văzând că Blair se clătina.

— Uşurel, că mi se-nvârte capul. Larkin, nemernicii tot mi-au făcut ceva. S-au folosit de amintirile şi de emoţiile mele. De nişte lucruri dintre cele mai intime. Asta mă irită cumplit.

— Ţi-ar fi fost şi mai rău, dacă scârnăvia te-ar fi determinat s-o inviţi în cameră.

— Ai dreptate. Bine, hai acum să coborâm şi să… Ea se împletici iar şi mormăi o înjurătură.

— Facem până la urmă aşa cum am zis eu, o preveni el şi o luă pe sus.

— N-am nevoie decât de încă o clipă, ca să-mi recapăt echilibrul.

— Mie mi se pare că, pentru moment, nu ţi-ai pierdut echilibrul. Bărbatul îşi lăsă privirea în jos şi zâmbi galeş. Mai ai şi nişte forme încântătoare. Şi îmi place că straiele pe care le porţi nu camuflează câtuşi de puţin aceste forme. Iar momentan, ai şi o mireasmă minunată, extrem de potrivită cu înfăţişarea ta. Respectivul miros seamănă puţin cu aroma de mere verzi.

— Tu acum vrei cumva să-mi abaţi atenţia de la faptul că aproape am invitat neam de vampir la cină?

— Şi am reuşit să ţi-o abat?

— Puţin, da.

— Păi atunci, să încercăm ceva mai mult. Larkin se opri, îşi aplecă fruntea şi îi luă în stăpânire gura, cu buzele lui.

Blair se simţi zguduită. Nu mai era un sărut la fel de jucăuş precum fusese mai înainte, iar femeia îşi dădu seama de faptul că în sufletul acelui bărbat pe nume Larkin se adunase multă mânie şi teamă în legătură cu ameninţările ce planau asupra ei. Nici măcar nu mai reuşea să-şi amintească când se mai întâmplase să-i fie cuiva frică pentru ceea ce ar fi putut păţi ea. Mai înainte de a fi izbutit să se înfrâneze, Blair îi răspunse la sărut, întorcându-se şi lipindu-se tot mai tare de Larkin, trecându-şi degetele prin părul acestuia şi umplând cu prezenţa lui acea dureroasă singurătate care urmase ieşirii din visul ei.

— E cât se poate de eficient, murmură ea, atunci când el îşi ridicase din nou capul.

— Ei bine, cert este că ţi-a mai readus culoarea în obraji, aşa că până acum metoda sărutului a dat roade.

— Ar fi mai bine să mă laşi acum pe propriile mele picioare. Dacă ai să intri acolo cărându-mă în braţe, acest lucru s-ar putea să-i sperie. Şi-aşa o să fie destul de speriaţi, atunci când o să le povestim ce s-a întâmplat.

El o puse cu tălpile pe pardoseală, însă continuă s-o sprijine:

— Acum ai suficientă stabilitate?

— Da, îmi este mult mai bine.

Şi totuşi, el îi susţinu în continuare braţul, în timp ce se apropiau de bucătărie.

— Dacă e posibil aşa ceva, de ce n-au făcut asta şi până acum? Hoyt şedea în capul mesei din sufragerie, iar în spatele lui trosneau lemnele care ardeau în focul din şemineu. El se uită la Cian, aflat în partea opusă a mesei.

— N-am auzit niciodată până acum să se fi făcut una ca asta. Dând din umeri, Cian îşi tăie o bucată din peştele pe care îl gătise Glenna. În condiţiile unei legături personale între vampir şi om, da, o invitaţie poate fi obţinută prin seducţie sau prin linguşeli. Dar cel mai des acest lucru se datorează faptului că omul neagă instinctiv ceea ce vede. Asta-i însă altceva, iar din câte mi-aţi spus şi tu şi Larkin, am înţeles că tu dormeai.

— Există un început pentru orice. Deşi n-avea deloc poftă de mâncare, Blair înghiţea îmbucătură după îmbucătură, deoarece avea nevoie de combustibil, pentru a se reface complet. Noi avem în echipă persoane pricepute la vrăjitorii şi, la rândul său, are şi ea. A fost un soi de vrajă.

— Eu am adormit în bibliotecă, şi… Moira sorbi nişte apă ca să-şi umezească gâtlejul care i se uscase. Şi s-a petrecut ceva. Nu ceea ce ţi s-a întâmplat ţie, nu acelaşi lucru. Însă am avut senzaţia că se afla şi ea acolo, împreună cu mine. La Lilith mă refer. Ba mai mult, eu stăteam lângă ea şi parcă nu mai eram în bibliotecă. Ea şedea lângă mine, în dormitorul meu de-acasă, din Ţara Făgăduinţei.

— Şi ce s-a întâmplat? Îţi mai aminteşti cumva?

— Eu… Privirea Moirei era îndreptată în jos, spre farfurie, în timp ce femeia se îmbujora. Vedeţi voi, eu eram adormită şi se părea că ea era chiar acolo, părând la fel de reală ca şi tine. Şi s-a suit în pat lângă mine şi a început să mă atingă peste tot, în cele mai intime locuri ale trupului meu. Îi simţeam mâinile mângâindu-mi pielea.

— Asta nu-i ceva neobişnuit, îi replică Blair, jucându-se cu bucata de peşte din farfuria sa. Visul, claritatea lui, poate chiar şi conţinutul. Vampirii sunt creaturi sexuale şi foarte adesea şi bisexuale. Se pare că ea experimenta cu tine nişte lucruri, ca într-o joacă.

— Am avut şi eu o viziune, imediat după ce ne-am întors aici, spuse Glenna. După aceea, am avut grijă să mă protejez în timpul somnului, ca să nu-mi mai intre în vis. A fost o prostie, *o mare prostie* din partea mea să nu mă gândesc să-i protejez şi pe toţi ceilalţi.

— Ei bine, în viitor, asta o să fie o preocupare generală permanentă, conchise Blair, agitându-şi furculiţa în direcţia Glennei. Glenna nu se poate gândi la toate.

— Îţi mulţumesc că mă aperi de acuzaţia de superficialitate, şi totuşi, s-ar fi cuvenit să iau în calcul asta încă de la bun început.

— O să ne gândim cu toţii de-acum încolo, fiindcă e inadmisibil ca ei să deoache pe vreunul dintre noi şi apoi să ţopăie de bucurie prin toată casa.

— Ei au de partea lor pe cineva înzestrat cu o mare putere. Nu un vampir. Aşteptând o confirmare, Moira se uită la Cian şi acesta înclină uşor din cap, în semn de încuviinţare. Am citit că există anumiţi vampiri care pot induce transa, dar aceştia trebuie să se afle acolo lângă victima lor, din punct de vedere fizic vorbind. Sau să-şi fi muşcat în prealabil victima. Respectiva muşcătură produce o legătură între cei doi, astfel încât fiinţa umană poate fi ţinută sub controlul vampirului.

— În cazul de faţă, n-avem de-a face cu niciun fel de muşcături, preciză Blair.

— Da, iar tu dormeai tot aşa ca şi mine – şi la fel ca Glenna mai înainte. În timpul somnului, ei nu-ţi pot capta privirea ca să te hipnotizeze.

— Unui vampir îi e necesar mult efort pentru a deochea un om. Multă energie, explică Blair. Şi antrenament.

— Cât se poate de adevărat, confirmă Cian.

— Aşa că şi-au transformat în vampir o vrăjitoare sau un magician, opină Hoyt.

— Nu. Moira îşi muşcă buzele. Eu nu cred asta, în cazul în care este adevărat ceea ce am citit. Vampirul poate prinde puteri bând sânge energizant, dar slăbeşte în timp. Iar, dacă acea persoană de o mare forţă supranaturală este convertită, ea îşi va pierde în cea mai mare parte sau chiar în întregime puterea magiei. Ăsta-i preţul nemuririi. Se transformă într-un demon căruia i-a dispărut tot harul sau care mai păstrează doar infime resturi din acesta.

— În consecinţă, este mai probabil ca Lilith să aibă, ca să zic aşa, pe statul ei de plată persoane capabile să facă asemenea farmece sau orice indivizi cu astfel de puteri supranaturale. În timp ce mânca, Blair analiză ceea ce tocmai afirmase şi continuă: Să aibă pe cineva care deja a trecut în partea întunecată. Sau vreo persoană pe care a subjugat-o, înrobindu-şi-o. Pe un astfel de semi-vampir. Pe unul având multă putere.

— Eu nu ştiu dacă despre asta e vorba. Spre deosebire de ceilalţi, Larkin îşi golise de-acum farfuria şi se pregătea să şi-o mai umple o dată. Am ascultat cu atenţie totul.

— Cum pot oare urechile tale să audă atât de bine, atâta vreme cât gura ţi-e atât de ocupată cu masticaţia? dădu glas Blair unei nedumeriri personale.

Bărbatul nu făcu altceva decât să surâdă, în timp ce înfuleca şi mai mult peşte, cu şi mai mult pilaf, după care îi spuse Glennei:

— Ai făcut o mâncare foarte bună. Dacă eu n-aş mânca-o, de unde-ai şti că o apreciez atât de mult?

— Tare mi-ar plăcea să aflu unde şi cum de poate încăpea în tine atât amar de apreciere. Dar ce anume spuneai? mai adăugă Blair, gesticulând.

— Ziceam că lucrurile de felul acesta s-au întâmplat numai în timpul somnului, aşa că mie mi s-ar părea că vraja respectivă nu poate avea efect asupra unor minţi treze. Nu cumva ar fi nevoie de mult mai multă forţă magică, pentru a… Şi el căută un termen adecvat, optând pentru cel utilizat de către Blair şi folosindu-l în continuare… pentru a deochea o persoană în stare de veghe şi aflată pe fază, cu întreaga atenţie încordată?

— Ba cum să nu? dădu Hoyt din cap. Bineînţeles că pentru aşa ceva ar fi nevoie de mult mai multă putere şi de un consum sporit de energie intelectuală.

— Şi s-au întâmplat nu numai din cauza stării de somnolenţă, firească într-o zi ca asta. Moira era extenuată în urma activităţii la care tocmai luase parte. Iar Blair se afla şi ea la capătul puterilor. Eu nu ştiu cu ce a semănat totul atunci când ţi s-a întâmplat şi ţie, Glenna, însă…

— Eram întoarsă pe dos, epuizată, supărată. Asta a fost una dintre cauzele pentru care nu m-am gândit să-mi iau nicio precauţie, mai înainte de a mă băga în pat.

— S-ar putea ca lucrul ăsta să fi fost motivul. Nu ai dormit, pur şi simplu, ci ai adormit când trupul îţi era extrem de slăbit, iar mintea vulnerabilă. Aşa că mie unul mi se pare că oricine sau orice, de care s-ar fi putut folosi ea, nu ar fi trebuit să dispună de o putere atât de mare precum avem noi aici, la această masă.

Blair chibzui asupra spuselor lui Larkin.

— Acest flăcău-balaur aflat aici de faţă pare să ne fi expus un solid punct de vedere. Lilith ne loveşte atunci când ne prinde cu garda jos şi a fost cât pe ce să obţină câştig de cauză. Ce facem noi în privinţa asta?

— Hoyt şi cu mine vom lucra la sistemul de apărare. Eu utilizez cel mai puternic scut de protecţie cunoscut până în prezent. Glenna se uită la Hoyt. Noi doi o să-l punem în aplicare.

— N-ar fi rău dacă am putea asigura şi casa cu un astfel de sistem de protecţie, accentuă Blair. Cu un soi de bau-bau care să stea de pază şi să-i sperie, astfel ca ei să nu poată intra, chiar dacă ar fi invitaţi şi i-ar ispiti ceva să o facă.

— O invitaţie nu poate fi blocată, zise Cian, rezemându-se de spătarul jilţului, cu paharul de vin în mână. O poţi retrage, prin intermediul unei vrăji adecvate, însă n-o mai poţi bloca.

— Bine, să zicem că ai dreptate şi n-o mai poţi bloca. Dar ceva care înconjoară perimetrul ar putea crea o zonă sigură în jurul casei în sine.

— Noi am încercat şi aşa ceva. Hoyt acoperi cu palma mâna Glennei şi adăugă: Dar tentativele noastre nu au fost încununate de succes.

— Ceva care să aibă efect ar fi ca un alt strat. Şi e cu atât mai bine, cu cât ei sunt nevoiţi să pătrundă prin tot mai multe straturi. Gândiţi-vă la o zonă în care să nu poată intra vampirii.

— Poate că s-ar cuveni ca eu să mă mut într-un loc liniştit şi plin de verdeaţă, sugeră Cian, făcând-o pe Blair să se încrunte, până ce femeia înţelese într-un târziu.

— Ooo! Oo, ai dreptate. Iartă-mă, am uitat. Nu putem avea o zonă inaccesibilă vampirilor, atâta vreme cât aici se află chiar locuinţa unui vampir.

— Noi încă n-am reuşit să descoperim o modalitate de a-l exclude pe Cian, dar câteva idei tot ne-au trecut prin minte, le explică Glenna. Poate că sunt, de fapt, mai mult concepte decât idei propriu-zise, recunoscu ea, continuând apoi: Şi Hoyt lucrează deja de-o bună bucată de timp la o vrajă menită să realizeze un fel de scut pentru tine, Cian, astfel încât să poţi ieşi din casă şi în timpul zilei când străluceşte soarele pe cer.

— Au mai încercat şi alţii să facă aşa ceva şi au eşuat de fiecare dată. E un lucru care pare imposibil de realizat.

— În vechime, oamenii mai credeau şi că pământul este plat, puse Blair punctul pe i.

— E destul de adevărat şi acest lucru, zise Cian ridicând din umeri. Însă aş fi tentat să cred că, în cazul în care ar fi fost posibil, s-ar fi făcut deja, în mileniile astea de când existăm. Iar experimentările în privinţa asta reprezintă o inutilă pierdere de timp.

— E vorba despre timpul meu, rosti încet Hoyt.

— Ne-ai fi putut fi de folos astăzi, zise Glenna, după câteva clipe de tăcere. La Kerry, pe stânci. Merită să-ţi pierzi timpul pentru asta. Noi credem că am avea mai mult succes, dacă ne-ai da puţin din sângele tău.

— Da? rosti sec Cian. Asta-i tot?

— Mai gândeşte-te. Oricum, prioritatea noastră principală va fi tot

protecţia. Hoyt şi cu mine vom pune până la urmă totul cap la cap. Ea îi strânse lui Cian mâna. De ce nu ne-am îndrepta eforturile în direcţia asta?

— Iar între timp, nu mai doarme nimeni până când nu vom beneficia de protecţie. În cadrul echipamentului meu de luptă, mai am câteva cruciuliţe suplimentare şi nişte apă sfinţită. Blair se ridică în picioare. Cian, dacă n-ai de gând să ieşi la plimbare, eu o să încerc să montez acum la uşi şi la ferestre nişte dispozitive elementare de protecţie.

— Te rog chiar. Însă asemenea fleacuri n-au să reziste unei invitaţii.

— Straturi cât mai multe, spuse din nou Blair.

— O să vă ajut şi eu, se oferi Larkin, dându-şi în sfârşit farfuria deoparte. Sunt foarte multe uşi şi ferestre.

— Foarte bine, atunci se pare că vom lucra în perechi, încuviinţă Blair. Hoyt şi Glenna vor asigura partea de magie. Larkin şi cu mine vom face tot posibilul să blocăm toate căile de acces. Asta le va permite lui Cian şi Moirei să se concentreze asupra punctelor esenţiale şi să-şi înceapă serviciul în bucătărie.

Asta nu însemna că n-avea încredere în Hoyt şi în Glenna – credea în ei la fel de mult ca în oricine altcineva. Şi nici că n-ar fi fost deschisă către magie şi farmece. N-avea cum să nu fie.

Însă chiar cu un talisman sub perna ei, cu lumânarea aprinsă şi cu o a doua amuletă atârnând împreună cu o cruciuliţă la fereastră, Blair tot a dormit pe sponci în noaptea aceea.

Şi la fel şi în noaptea următoare.

Antrenamentele o ajutau, adică efortul pur fizic pe care îl presupuneau acestea, precum şi scopul lor. Şi ea muncea din greu la acele antrenamente. Nimeni, inclusiv ea, nu sfârşea ziua fără contuzii şi dureri musculare. Dar tot nimeni, inclusiv ea, nu sfârşea vreo zi fără a dobândi mai multă forţă şi a se mişca măcar un pic mai repede.

Femeia o urmărea pe Moira înflorind – sau se gândea astfel la evoluţia acesteia. Ceea ce-i lipsea Moirei în privinţa puterii era compensat de aceasta prin viteză şi prin flexibilitate, ca şi printr-o hotărâre nestrămutată. Şi nimeni nu se putea pune cu Moira, atunci când ea avea în mâini un arc şi nişte săgeţi.

Glenna îşi perfecţiona abilităţile pe care deja le avea – adică spiritul de conservare şi puternicele instincte. Iar ea progresa rapid în mânuirea sabiei şi a toporiştii.

Hoyt făcea totul la o intensitate maximă. Indiferent dacă se lupta cu sabia, cu arcul sau cu mâinile goale, el îşi concentra întreaga atenţie asupra acţiunii respective. Blair îl socotea cel mai demn de încredere soldat.

Iar pe Cian, drept cel mai elegant şi mai depravat. Acesta avea forţa

superioară caracteristică soiului său şi o viclenie animalică. Şi ar fi putut ucide cu un amestec de graţie şi violenţă, credea Blair.

Ea îl socotea pe Larkin un jucător extrem de util. În lupta corp la corp, acesta era un bătăuş care nu ceda nici în ruptul capului. Îi lipseau înverşunarea lui Hoyt în bătălie şi eleganţa lui Cian în mânuirea spadei, dar se lupta neobosit, până ce îşi dobora adversarii sau până când aceştia, pur şi simplu, căzeau de extenuare. Se pricepea să tragă foarte bine şi cu arcul – nu chiar ca Moira, pentru că pe Moira n-o întrecea nimeni la acest capitol.

Şi nu puteai şti niciodată când vrea să facă una dintre micile lui şmecherii, aşa că ajungeai să te lupţi cu un bărbat cu cap de lup sau cu gheare de urs, sau cu coadă de balaur.

Era îndemânatic şi eficient.

Şi mai era şi al naibii de atrăgător.

Existau momente în care el o exaspera pe Blair. Era puţin cam prea impulsiv şi de multe ori adopta o atitudine ostentativă, cam în genul lui Errol Flynn, socotea femeia. Iar fandoselile lui Larkin erau adeseori deplasate.

Însă atunci când analiza la rece, dacă ea trebuia să aleagă alături de cine ar fi preferat să lupte în bătălia pentru salvarea lumii, Blair nu ar fi ezitat nicio clipă să opteze pentru Larkin.

Şi totuşi, până şi soldaţii angrenaţi într-un război pe viaţă şi pe moarte aveau nevoie să mai şi mănânce, să-şi spele rufele şi să-şi ducă gunoiul.

Blair merse la cumpărături pentru că ardea de nerăbdare să mai şi iasă din casă. Două zile de ploaie limitaseră drastic activităţile exterioare şi o făcuseră ţâfnoasă la culme. Dacă o persoană, doar una singură, ar fi afirmat că ploaia era cea care făcea din Irlanda o ţară atât de înverzită, atunci Blair i-ar fi crăpat capul cu barda.

În afară de aceasta, după noaptea apropiatei ei întâlniri cu Lora, n-a mai existat niciun semn de viaţă din partea inamicilor. Acalmia aceea îi sporea încordarea şi irascibilitatea, făcând-o să tresară la fiecare pas.

Ceva fierbea latent, iritând-o. Ceva urma să dea cât de curând în clocot.

Ea ar fi preferat să meargă de una singură, să aibă câteva ore numai pentru ea însăşi, împreună doar cu propriile-i gânduri şi numai în compania ei. Dar nu fusese în stare să recunoască faptul că era un risc inutil. Şi totuşi, ea făcuse o concesie dându-i o lecţie de conducere auto lui Larkin, în drum spre Ennis.

— Nu ştiu de ce nu mă simt în stare s-o fac, i se plânse acesta. Am văzut cum conduce Glenna maşina şi cum l-a învăţat şi pe Hoyt să şofeze.

— Hoyt conduce ca un bătrân orb din Florida.

— Nu ştiu ce vrea să însemne asta, cu excepţia faptului că mi se

pare a fi o jignire inacceptabilă. Eu m-aş descurca mai bine ca el şi cu maşina asta şi cu cealaltă frumuseţe pe care şi-o ţine Cian în grajd.

— În garaj. Maşinile sunt ţinute în garaj, nu în grajd. Iar Cian a afirmat că va suge tot sângele persoanei care ar îndrăzni să se atingă de Jaguarul lui.

— Ai putea să mă înveţi să conduc pe maşina asta. El întinse mâna şi o mângâie cu un deget pe gât, spre umăr. O să fiu un elev silitor.

— Farmecele nu ţin aici. Blair porni radioul maşinii. Uite! Ascultă muzica şi bucură-te de călătorie.

El îşi înălţă capul.

— Asta-mi sună familiar.

— E un post irlandez de radio care transmite muzică tradiţională.

— Nu crezi că e minunat să poţi asculta muzică oricând vrei? Sau să te poţi deplasa dintr-un loc într-altul atât de iute, într-o maşină?

— Nu şi în traficul aglomerat din Chicago. În loc să mergi, acolo mai mult stai în coloană şi-ţi blestemi zilele.

— Povesteşte-mi şi mie despre acest Chicago al tău.

— Nu-i al meu acest Chicago. Este doar locul unde am locuit în ultimii câţiva ani.

— Al tău a fost Bostonul de dinainte de Chicago.

— Da. Dar Bostonul însemnase pentru ea Jeremy şi, în consecinţă, se simţise nevoită să plece de acolo. Chicago. Ah, este o adevărată metropolă. Unul dintre cele mai mari oraşe din Vestul Mijlociu al Statelor Unite. E aşezat pe malul unui lac – al unui lac uriaş.

— Şi tu pescuieşti în lacul acela?

— Să pescuiesc? Eu? Nu. Nici vorbă de aşa ceva. S-ar putea ca lumea să pescuiască acolo. Aaa, şi se navighează pe lac. Se practică pe el sporturi nautice şi alte asemenea activităţi de agrement, însă iarna e un frig năprasnic şi bate un vânt cumplit. În zona lacului, cade foarte multă zăpadă şi e un ger de crapă pietrele. Dar, nu ştiu nici eu ce să mai zic, există o mulţime de lucruri de făcut acolo. Sunt multe restaurante, magazine mari, unde îţi poţi face cumpărăturile, muzee, şi cluburi. Şi mai există şi vampiri.

— Un oraş mare? Mai mare ca Ennis?

— Cu mult mai mare. Ea încercă să-şi închipuie ce anume înţelegea el din vorbele ei şi, pur şi simplu, nu reuşi.

— Dar cum se face că o metropolă atât de mare, cu atât de mulţi locuitori, nu s-a organizat ca să lupte cu forţe unite contra vampirilor?

— Oamenii de-acolo nu cred în existenţa vampirilor sau, chiar dacă unii cred, pretind contrariul. Dacă este atacat, ori ucis cineva, lucrurile sunt puse pe seama bandelor de răufăcători sau a asasinilor descreieraţi. În general, nu se vorbeşte despre vampiri, cel puţin aşa a fost până de curând. Victimele acestora sunt alese din rândul sărmanilor lipsiţi de adăpost, dintre fugari şi dintre cei aflaţi în

trecere, adică dintre persoanele cărora ceilalţi nu le prea simt lipsa.

— În Ţara Făgăduinţei existau legende referitoare la creaturile ce bântuiau noaptea şi îi atacau odinioară pe oameni. Eu n-am crezut niciodată în legendele respective, până când regina – adică mătuşa mea – n-a fost omorâtă şi ea de către acei vampiri. Şi nici măcar atunci…

— E greu să crezi în ceea ce ai fost învăţat că nu este decât o fantasmagorie sau o poveste lipsită de orice fundament real. Aşa că ai ridicat un zid de neîncredere. Este firesc.

— Dar tu n-ai făcut asta. El îi cercetă înfăţişarea. Femeia avea un profil bine conturat, da, însă cu o frumoasă arcuire a obrajilor şi cu acel păr atât de închis la culoare, care contrasta izbitor cu albul imaculat al pielii ei. Tu ai ştiut dintotdeauna. Ţi-ai dorit vreodată să se fi întâmplat altfel? Ai fi vrut să fi făcut şi tu parte dintre cei înconjuraţi de ziduri de neîncredere? Dintre cei care n-au ştiut niciodată de existenţa lor?

— N-are niciun rost să-ţi doreşti ceea ce nu poţi avea nicicând.

— Dar ce rost ar avea să-ţi doreşti ceea ce îţi stă în puteri să faci? o contrazise Larkin.

Bărbatul avea şi el dreptate, în felul lui, hotărî Blair. Aşa se întâmpla de fiecare dată când îl ascultai cu suficientă atenţie.

Ea găsi un loc liber într-o parcare auto şi scoase banii pentru bilet. Larkin rămase în picioare, cu mâinile înfipte în buzunarele jeanşilor pe care i-i adusese Glenna când fusese mai demult la cumpărături. El se uita curios peste tot.

Respiră uşurată când constată că n-o mai bombarda cu zeci de întrebări. Ea ştia că bărbatul mai fusese în oraş, însă îşi imagina că orice nouă vizită acolo era pentru el aproape ca o plimbare prin Disney World.

— Nu te depărta de mine, ai înţeles? Nu vreau să fiu nevoită să mă apuc să te caut.

— Nu aş pleca de lângă tine, sub niciun motiv. Bărbatul o luă de mână, strângând-o uşor atunci când ea începuse să-l muştruluiască. S-ar cuveni să fii atentă, să mă ţii bine şi să ai grijă de mine, să nu mă rătăcesc, îi zise el, cu o candoare desăvârşită. Eu aş putea lesne să mă pierd pe-aici.

— Vorbeşti prostii şi faci pe naivul.

— Câtuşi de puţin. Larkin îşi împleti degetele cu ale ei şi dădu s-o pornească la plimbare. M-aş putea rătăci în mulţimea asta, pe străzile acestea aglomerate cu atâtea sunete şi imagini de locuri noi şi atrăgătoare pentru mine. Acasă la mine, satul nu este nici pe departe atât de mare ca oraşul ăsta şi nu are în el aşa de multe lucruri interesante de văzut. Doar în zilele de târg, devine aglomerat şi pitoresc. Dar pe-acolo, eu cunosc toate rosturile.

— Tu cunoşti toate rosturile de pretutindeni, mormăi ea printre dinţi.

Însă el avea auzul fin, aşa că se grăbi să-i dea replică.

— În zi de târg, vine la noi în sat lume de prin toată regiunea. Şi e acolo multă mâncare minunată…

— Lucru care ar constitui principala ta prioritate, nu-i aşa?

— Un bărbat are nevoie să mănânce. Dar există acolo şi postavuri şi artizanat şi bărci şi muzică. Mai sunt şi pietre minunate culese de prin munţi şi cochilii de scoici şi melci din mare. Şi poţi să te târguieşti, înţelegi? Ăsta-i tot farmecul. Când o să ajungem din nou la mine acasă, o să-ţi cumpăr şi ţie un cadou, de la târg.

Larkin se opri să studieze suvenirurile şi bijuteriile din vitrina unei dughene. Aici nu te poţi tocmi pentru nimic, iar Hoyt zice că nici măcar nu putem folosi monedele pe care le-am luat cu mine. Ţie îţi plac fleacurile astea de împodobit, arătă bărbatul cu degetul către unul dintre cerceii de la urechile lui Blair. Aşa că într-o bună zi am să-ţi cumpăr o astfel de jucărioară de la noi din târg.

— Cred că o să fim prea ocupaţi ca să mai avem timp pentru a cumpăra nimicuri. Haide, vino! Ea îl trase de mână. Ne aflăm acum aici pentru a cumpăra provizii, nu gablonţuri strălucitoare.

— Nu-i nevoie să ne grăbim chiar aşa de tare. Putem să ne mai şi distrăm puţin, printre picături. Din câte observ eu, nu ţi-ar strica niţel amuzament.

— Dacă o să mai trăim şi în noiembrie, eu o să fac, pur şi simplu, tumbe, în plină stradă. O să fac, despuiată, o mulţime de tumbe în văzul lumii.

El îi aruncă un rânjet fugar.

— Acest lucru constituie încă un motiv important pentru mine ca să mă lupt cu ardoare. La tumbe nu m-am gândit, însă despuiată mi te-am imaginat, măcar o dată sau de două ori. Ooo, ia te uită acolo! Sunt prăjituri!

Numai la sex şi la mâncare îi era gândul, îşi zise Blair în sinea ei. Dacă ar da pe gât şi o bere şi ar urmări şi un eveniment sportiv, ar fi întruchiparea masculului tipic.

— Nu! Femeia îşi dădu ochii peste cap şi se răsuci cam în silă pe călcâie, în timp ce el o târa de-a curmezişul străzii. N-am venit nici ca să ne îmbuibăm cu prăjituri. Am o listă întreagă de cumpărături. O listă destul de lungă.

— O să-i vină şi ei rândul să ne ocupăm de ea. Ah, uită-te la prăjitura aceea lunguiaţă, cu glazură şi cremă de ciocolată.

— E un ecler.

— Ecler, repetă bărbatul, făcând acel cuvânt să sune de parcă ar fi desemnat un act sexual extrem de satisfăcător. S-ar cădea să-ţi cumperi şi să mănânci una dintre alea, şi la fel şi eu. Şi Larkin îşi

întoarse spre ea ochii săi migdalaţi, de un cafeniu-roşcat intens, adăugând: Fii atât de drăguţă, Blair, vrei? O să mă revanşez faţă de tine.

— La cât mănânci, ar trebui să fii gras ca un porc, murmură ea, dar intră totuşi în brutărie pentru a cumpăra două ecleruri.

Şi femeia ieşi apoi şi cu vreo duzină de brioşe în plus.

Ea nu avea idee cum de o convinsese bărbatul să le ia sau să mai facă un ocol şi prin alte zece magazine, tot ca să ronţăie. De obicei – ba la naiba, chiar întotdeauna – se menţinea mai ferm pe poziţie.

Blair remarcă felul în care se uitau la el vânzătoarele, celelalte cliente şi trecătoarele de pe stradă. Trebuia să se ţină mult mai tare pe poziţie, decise femeia.

După ce pierdură mai mult de o oră fără să facă nimic, ea îl trase după sine ca să termine lista de provizii, apoi îi zise:

— Perfect, asta e. Să rămânem cu picioarele pe pământ. Ducem la maşină toate proviziile astea şi ne îndreptăm spre casă. Gata cu vitrinele magazinelor şi cu flirturile cu fetele care ne-au servit.

— Cu siguranţă a fost ruşinos modul în care ţi-ai exercitat farmecele asupra acelei biete femei.

Blair îi aruncă o privire calmă, asigurându-l:

— Eşti un adevărat mucalit. Apoi făcu un gest cu bărbia, indicând direcţia: Mergem imediat într-acolo, fără niciun alt ocol.

— Să ştii că felul cum este construită localitatea asta – şi mă refer acum la maniera în care sunt făcute drumurile – îmi aminteşte de satul meu. Şi tot aşa şi modul cum sunt îngrămădite laolaltă prăvăliile. Şi aici totul seamănă cu locurile de la mine de acasă. Mai înainte de a fi apucat ea să-l oprească, Larkin deschise uşa unei bodegi. Vai, ce miros familiar! Şi au aici şi muzică. Hai să mai zăbovim câteva clipe şi în locul ăsta.

— Larkin, trebuie să ne întoarcem.

— Şi o vom face cât de curând. Însă s-ar cădea ca, mai întâi, să bem o bere. Îmi place berea. Întrucât braţele ei erau pline de cumpărături, Blair nu izbuti să opună prea multă rezistenţă atunci când bărbatul o îndemnă să intre. E drăguţ aici, spuse acesta. Şi e bine ca, după atâta plimbare, să poţi să te aşezi şi să bei în tihnă o halbă. Ba nu-i halbă, îşi aminti el.

— O cană. E puţin mai mare şi ei obişnuiesc să-i spună aici cană. Femeia îşi zise apoi în gând că, probabil, din cauza plimbării cedase atât de uşor. Larkin era exasperant, dar şi foarte amuzant. Ea lăsă cumpărăturile pe un scaun şi se aşeză alături, la o masă joasă. O singură bere, îi atrase apoi atenţia, ridicându-şi vertical degetul arătător. Şi cu asta basta. Nu mai vreau să-mi faci şi alte necazuri.

— Ţi-am produs eu vreun necaz? Bărbatul îi luă mâna şi i-o ridică pentru a-i săruta degetele. Cu certitudine n-a fost cu intenţie.

Blair miji din ochi.

— Ia stai puţin. Te joci cu mine? Nu cumva a fost ideea ta să ne petrecem o zi romantică împreună?

El se încruntă.

— Am cam pierdut şirul zilelor. Nici măcar nu mai ştiu ce zi e azi.

— Altceva voiam să spun eu. Las-o baltă. Apoi ea îi dădu comanda chelneriţei care îşi făcuse apariţia: O cană de bere Guinness şi un pahar de Harp.

— Şi cum îţi merg treburile pe-aici? o întrebă şi Larkin pe ospătăriţă, iar aceasta îl învălui într-un zâmbet radios.

— Foarte bine, mulţumesc. Dar ţie?

— Am petrecut o zi încântătoare. Eşti de-aici din localitate?

— Da, locuiesc în Ennis. Sunteţi în vilegiatură?

— Da. Doamna mea este din Chicago.

— Ooo, am şi eu nişte verişori acolo. Păi atunci, fiţi bineveniţi în Irlanda. Sper să vă facă plăcere şederea aici. Mă duc să vă aduc berea.

Blair bătu alene cu un deget uşor în masă, în timp ce se uita cu atenţie la omul de lângă ea.

— Nici măcar nu trebuie să faci vreun efort, nu-i aşa? Eşti în vervă în permanenţă.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui.

— Probabil că nu-nţelegi. Şi fetele de la tine de acasă tot aşa îţi mănâncă din palmă? Tot roşind şi accelerându-li-se pulsul?

Bărbatul îşi puse palma pe mâna ei.

— Nu trebuie să fii geloasă, dragostea mea. Eu nu mă gândesc la nicio altă femeie, în afară de tine.

— Las-o baltă, râse ea. N-aş lua în seamă asemenea vorbe, nici dacă s-ar apropia sfârşitul lumii.

— Nicio femeie din lume, nici de aici şi nici de la mine de-acasă, nu mi-a captat niciodată atenţia în felul în care ai făcut-o tu. Mă întreb dacă o să mă mai uit la vreo altă femeie vreodată, acum după ce te-am cunoscut pe tine. Tu nu eşti deloc ca femeile pe care le-am întâlnit până acum.

— Nimeni n-a mai întâlnit o femeie ca mine.

Surâsul abia schiţat se şterse de pe buzele lui Larkin.

— Tu crezi că e ceva în neregulă cu tine, un defect sau… un obstacol, îi spuse el. Crezi că e ceva care te face mai puţin atrăgătoare în comparaţie cu alte femei. Acest lucru nu-i deloc adevărat. Când îţi spun că nu eşti ca alte femei, mă refer la faptul că eşti mult mai interesantă, mai ispititoare şi mai incitantă. Mai fascinantă, mai încântătoare şi mai minunată. Opreşte-te!

Brusca şi neaşteptata iritare din vocea lui o făcu să tresară.

— Din ce să mă opresc?

— Iar faci grimasa aceea având semnificaţia *„rahat cu perje“*. Mie-

mi place să le vrăjesc pe femei, fiindcă asta nu face rău nimănui. Larkin aşteptă, iar de data asta Blair observă că el depuse oarece efort ca să-i zâmbească fermecător ospătăriţei, atunci când aceasta le aduse comanda. Mulţumesc, îi zise el fetei, după care îşi ridică de pe masă cana şi sorbi îndelung din bere.

— Eşti iritat, murmură Blair, recunoscându-i sclipirea din ochi. Ce s-a întâmplat, de te-ai supărat aşa?

— Nu-mi place felul în care te subestimezi.

— Mă subestimez pe naiba! Visezi cumva? Ţi-ai pierdut minţile?

— Taci, te rog. Am spus că îmi place să le vrăjesc pe doamne, şi chiar aşa şi este. Mă bucură câte un flirt pe ici, pe colo şi câte o tăvăleală atunci când mi se oferă ocazia. Însă eu nu le rănesc pe femei, nici fizic şi nici prin vorbe. Eu nu mint, aşa că atunci când îţi spun cum anume te văd, înseamnă că ăsta este purul adevăr. Şi cred că eşti magnifică. Larkin bău din nou din bere, dând din cap când ea tăcu şi doar se uită la el. Ei bine, asta lămureşte lucrurile într-un mod satisfăcător. Eşti magnifică, îi repetă bărbatul. La trăsăturile figurii şi la forme, în suflet şi la minte. Magnifică prin ceea ce faci în fiecare zi, ca şi prin ceea ce ai făcut de ani de zile, încă de când nu erai decât o copilă. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva ca tine şi nu voi mai cunoaşte nicicând. Vreau să-ţi spun că, în cazul în care se uită un bărbat la tine şi nu observă cât eşti de minunată, de vină este numai defectul lui de vedere şi nicidecum fiinţa ta.

6

Cei şase reveniră la rutina zilnică, la antrenamente şi la elaborarea unei strategii superioare. Judecând după bubuiturile şi fulgerele care se desluşeau în turn, Blair ştia că se lucra în egală măsură şi la perfecţionarea vrăjitoriilor.

Însă ceea ce făceau înainte de toate în acele momente era să aştepte, îşi zise femeia în sinea sa.

— E necesar să acţionăm, într-un fel sau într-altul. Ea dădea lovituri rapide în sacul de box pe care îl atârnaseră într-o margine a cândva măreţei săli de bal. Suntem prinşi aici într-un cerc vicios, ca într-un laţ. Şi a cam venit vremea să facem totuşi ceva. Să mai agităm spiritele.

— Cu asta sunt şi eu de acord. Larkin îi urmărea mişcările, întrebându-se câte niveluri de frustrare o determinau să lovească atât de înverşunat sacul acela atât de mare, spânzurat de tavan. Şi mă gândeam la un atac, la lumina zilei, asupra cavernelor.

— Am fost deja acolo, zise ea cărând la pumni în sacul de box – stânga, stânga, dreapta. Am făcut lucrul acesta.

— Ba nu! Într-adevăr, am fost acolo, dar n-am declanşat niciun atac, aşa este?

Supărată, fiindcă bărbatul avea dreptate – ba chiar şi mai mult, fiindcă el nu menţiona şi faptul că ea fusese atât de aproape de a fi răpusă de vampiri, după raidul de la Kerry – Blair aruncă o privire în direcţia lui Larkin.

— Dacă intrăm acolo, dăm cu toţii ortul popii sau cei mai mulţi dintre noi.

— S-ar putea, însă e foarte probabil ca noi, oricum să murim încă înainte de a se termina toată povestea asta.

Apăsător adevăr, se gândi ea. Dar trebuia să-l recunoască.

— Da, s-ar putea întâmpla şi aşa ceva.

— Păi atunci, poate că ar exista o modalitate de a-i pune pe gânduri, fără ca noi să intrăm în mod efectiv în catacombe şi să grăbim această eventualitate. Deşi mie unul nu mi-ar displăcea câtuşi de puţin să-i trimit la naiba chiar şi pe terenul lor propriu. El ridică o ţepuşă şi o azvârli înspre manechinul de antrenament, folosit drept ţintă.

Ea îi înţelese simţământul şi fu cuprinsă de sentimente asemănătoare, dar ştia că nu era cazul să se lase copleşiţi de ele.

— Oricând este posibil să faci acest lucru, nu-i înfrunţi în condiţiile dictate de ei şi pe terenul lor propriu. Intrarea noastră în grotele

acelea ar fi curată sinucidere.

— Am putea să-i punem în dificultate, dacă am lumina totul înăuntru.

Femeia mai dădu un pumn în sacul de box şi apoi se răsuci către Larkin, întrebându-l:

— Să luminăm totul înăuntru?

— Să aprindem un foc mare. Însă ar trebui să fim doar noi doi. Ceilalţi şi, mai ales, Moira, n-ar fi niciodată de acord cu asta.

Intrigată, Blair îşi depărta mâinile de sacul de box.

— Intenţionam să te întreb şi înainte. Atunci când iei formă de balaur, arunci flăcări pe nări?

Larkin se holbă la ea.

— Dacă arunc flăcări pe nări?

— Da, balaurii aruncă flăcări pe nări, nu-i aşa?

— Nu-i aşa! De ce ar vrea balaurii să facă una ca asta? Şi cum ar putea s-o facă oare?

— Tot atât de firească este şi întrebarea privind modalitatea în care izbuteşte un om să se transforme într-un balaur, dar e-n regulă, e şi asta doar o altă fantezie spulberată. Şi-atunci, cum ai de gând să dai foc în peşteri?

El ridică o sabie.

— Asta ar necesita doar ca unul dintre noi să se apropie suficient de mult şi să înainteze măcar cu câţiva paşi înăuntru. M-ar bucura să fac eu lucrul acesta. Însă… Şi Larkin lăsă din nou sabia în jos, adăugând: Un procedeu mai practic este acela cu săgeţi aprinse.

— Să trimitem în caverne, ziua-n amiaza mare, săgeţi aprinse. Ei bine, asta n-ar trebui să atragă prea tare atenţia. Nu vreau să te contrazic cu tot dinadinsul, continuă ea mai înainte de a apuca el să riposteze. Un cutremur de pământ şi zborul unui balaur de-abia ar face pe cineva să clipească. Oamenii au ochelari de cal. Dar mai sunt şi alte elemente demne de luat în considerare. Mai este încă multă lume acolo înăuntru.

— Ştiu şi eu asta. Şi mai putem salva mulţi oameni de-acolo?

— Foarte puţin probabil.

— Dacă aş fi încuiat într-o celulă, aşteptând să devin hrană pentru vampiri sau să fiu transformat şi eu într-o astfel de creatură, atunci aş prefera să fiu incinerat de viu. Ai afirmat şi tu mai înainte ceva asemănător.

— Nu cred că te înşeli, şi totuşi, am avea nevoie de un atac de proporţii, pentru a crea o breşă considerabilă. Şi ai dreptate şi atunci când zici că nu vom beneficia de sprijinul celorlalţi pentru o asemenea acţiune. Ea înaintă spre el şi se uită cu atenţie la figura lui. Iar tu doar spui că vrei asta, însă la o adică, nici tu n-o vei putea face. Nu atunci când vei fi pus în faţa situaţiei concrete.

Bărbatul se îndreptă spre manechin şi smulse din acesta ţepuşa. Judecând la rece, el ar fi vrut s-o facă. Dar ceea ce simţea în suflet… asta era o cu totul altă poveste.

— Tu ai putea s-o faci?

— Da, aş putea. Iar apoi aş fi nevoită să mă confrunt cu sentimentul de vinovăţie şi chiar aşa s-ar şi întâmpla în realitate. Larkin, eu de când mă ştiu tot port războiul ăsta. Nu poţi participa la el fără să te împaci cu ideea victimelor colaterale. A victimelor nevinovate, a pierderilor inerente unui astfel de război. Însă dacă aş fi fost convinsă că în acest fel s-ar sfârşi cu vampirii sau i s-ar aplica lui Lilith serioase lovituri, aş fi făcut-o demult.

— Şi tu crezi că eu nu pot.

— Eu ştiu că nu poţi.

— Deoarece sunt o fiinţă slabă de înger?

— Nu, ci fiindcă nu eşti lipsit de inimă.

El se răsuci, aruncă din nou ţepuşa şi nimeri drept în inima manechinului de antrenament.

— Iar tu eşti?

— Trebuie să fiu. Tu n-ai văzut câte am văzut eu la viaţa mea şi oricât ai şti, e prea puţin faţă de ce ştiu eu. Sunt nevoită să-mi împietresc inima. Ceea ce sunt mă face să fiu nemiloasă.

— Ceea ce eşti, adică o războinică vânând vampiri, reprezintă un har şi o îndatorire. Să te înăspreşti în această activitate este alegerea ta. Eu pot să fac ceea ce trebuie făcut, iar, dacă singura cale presupune sacrificarea unor oameni nevinovaţi, urmează să trăiesc şi eu cu vina respectivă în suflet. Asta mă va apăsa, mă va afecta şi mă va marca, însă nu voi ezita să fac ceea ce trebuie.

Aceasta era o povară considerabilă, se gândi ea, în timp ce Larkin părăsea încăperea. Trebuia să te întăreşti, altminteri erai strivit sub greutatea ei.

Şi tocmai de aceea, ea muncea de una singură, îşi repetă în sinea sa. De aceea, trăia singură. Astfel, nu mai trebuia să dea explicaţii sau să se justifice. De aceea, se resemnase, după Jeremy, cu faptul că unica modalitate de a face lucrurile pe care avea menirea să le ducă la bun sfârşit era aceea de a rămâne de-a pururi singură.

Femeia auzi de deasupra din turn o bufnitură înfundată şi ridică privirea. Sigur că unii oameni descoperiseră împreună acea intimitate şi acea unitate care îi ajutau să conviețuiască în armonie. Însă cei doi trebuiau, în primul rând, să se înţeleagă reciproc şi să-şi accepte unul celuilalt laturile întunecate. Nu doar să şi le tolereze, ci să şi le privească cu compasiune şi delicateţe.

Dar pentru ea şi viaţa ei nu existase un asemenea lucru. Ea strânse din nou pumnii şi reîncepu să lovească cu îndârjire sacul de box.

— Te gândeşti la cineva care îţi este cunoscut? o întrebă Cian, din

cadrul uşii.

Blair de-abia catadicsi să-i arunce o privire. Acum lovea şi cu picioarele, în aceeaşi măsură ca şi cu pumnii. Şuturi laterale, din spate, din sărituri duble. Făcuse suficient efort pentru ca acum să răsufle întretăiat.

— Mă gândesc la profesoara mea de algebră, din clasa a zecea.

— Sunt sigur că ea ar trebui să-şi găsească o ascunzătoare bună. Ai găsit vreodată o utilitate a domeniului algebrei?

— Niciuna.

El o urmări cum îşi lua avânt în fugă şi cum lovea sacul din zbor cu piciorul, aproape smulgându-l din lanţul de care atârna.

— Drăguţ stil! În mod bizar, eu parcă văd pe acel sac mutra lui Larkin. Cian schiţă un surâs, atunci când femeia se oprise să-şi mai tragă sufletul şi să ia câteva înghiţituri de apă. Tocmai am trecut pe lângă el, pe când cobora, şi mi s-a părut cam supărat – lucru care i se întâmplă rar, omul fiind, de obicei, extrem de binevoitor şi de cordial, nu?

— Aşa îi supăr eu, în general, pe oameni.

— E destul de adevărat. Însă el este un băiat fermecător, plăcut şi atrăgător.

— Şi mie îmi place foarte mult de el.

— Hmm. Cian traversă sala şi luă câteva cuţite, pe care începu să le arunce în ţinta din cealaltă parte a încăperii. Când te afli printre oameni de atâta vreme ca mine, începi să recunoşti anumite particularităţi specifice şi anumite semne. Şi, dacă te-ai pune în locul meu, ai avea o mare curiozitate, privind opţiunile lor. Aşa că nu pot să nu mă întreb din ce cauză voi doi nu sunteţi, pur şi simplu, împreună. Trăim nişte vremuri primejdioase, ni se pot sfârşi în orice moment zilele şi aşa mai departe.

Ea se îndreptă de spate, simţindu-şi literalmente mişcarea vertebrelor.

— Eu una nu mă las antrenată în tăvăleală de fiecare dată când întâlnesc câte un individ priceput şi îndemânatic, dacă te interesează cu tot dinadinsul să ştii.

— Alegerea îţi aparţine, bineînţeles. El se îndreptă apoi spre ţintă şi recuperă cuţitele. Când se întoarse, i le întinse cu un gest degajat şi aproape prietenesc femeii, adăugând: Însă eu unul cred că e ceva mai mult decât simpla prezenţă a acestui tip disponibil aflat la îndemâna ta.

Ea aruncă de probă un cuţit în aer, după care îl azvârli către ţintă, nimerind-o drept în centru, şi îi replică vampirului:

— Da' cum se explică interesul tău brusc faţă de viaţa mea amoroasă?

— E doar un mic studiu de-al meu în privinţa reacţiilor omeneşti.

Fratele meu a tot circulat din şi în lumea asta. Zeiţa i-a indicat direcţia, iar el a urmat-o.

— El nu a urmat doar îndemnul zeiţei.

— Nu, îi spuse Cian după o clipă. El a venit ca să mă găsească pe mine. În definitiv, suntem gemeni, iar ataşamentul dintre noi este foarte profund. În plus, mai este din fire şi supus şi loial.

De data asta, Blair fu cea care merse să recupereze cuţitele din ţintă înainte de a adăuga:

— Şi mai este şi puternic şi curajos.

— Aşa, este. Cian luă de la femeie cuţitele şi le aruncă în ţintă. Există riscul de a-l vedea murind. Şi n-am de ales. Chiar dacă supravieţuieşte încercării ăsteia, el tot va îmbătrâni, trupul i se va rablagi şi până la urmă va da colţul.

— Văd că eşti plin de optimism, nu-i aşa? Poate s-o sfârşească împăcat în somn, după o viaţă lungă şi împlinită. Poate după o ultimă partidă de sex cu adevărat magnific şi înflăcărat.

Cian zâmbi timid, dar zâmbetul nu i se extinse şi asupra ochilor de un albastru rece.

— Indiferent dacă-i o moarte violentă sau una din cauze naturale, rezultatul final e acelaşi. Spre deosebire de tine, eu am văzut mult mai multă moarte. Şi totuşi, şi tu ai văzut mai multă în comparaţie cu majoritatea oamenilor. Iar asta ne deosebeşte şi ne izolează, pe mine şi pe tine, de toţi ceilalţi.

— N-avem încotro, în privinţa asta.

— Ba bine că nu. Cum să n-avem? Eu mai ştiu câte ceva şi despre singurătate şi despre ceea ce o poate alunga, măcar pentru o scurtă vreme.

— Prin urmare, susţii că ar fi cazul să sar pe Larkin, doar fiindcă sunt o fiinţă însingurată?

— Ar fi şi ăsta un răspuns. Cian recuperă cuţitele din nou şi de data asta le repuse la locul lor. Celălalt răspuns ar putea fi să te uiţi mai îndeaproape la el şi la ceea ce vede el atunci când te priveşte cu atenţie. Între timp, încordarea şi reprimarea simţămintelor te aduc frumuşel aproape de limită, pe muchie de cuţit. Vrei cumva să facem o încăierare sau două?

— N-am nimic împotrivă.

Femeia se simţea ceva mai bine. Era învineţită, dar satisfăcută. Pentru a-ţi limpezi mintea, nimic nu se putea compara cu o încleştare pe cinste cu un vampir – şi chiar şi cu unul care nu voia să te omoare. Trebuia acum doar să coboare şi să mănânce ceva, înainte de sesiunea de antrenament de seară.

Însă, mai întâi, avea să se oprească în camera ei şi să-şi ungă vânătăile cu nişte alifie fermecată pe care i-o preparase Glenna.

Blair intră în încăpere, urcând pe înălţimea de deasupra Văii Tăcerii.

— Of, la naiba, la naiba! N-am nevoie să văd din nou asta.

— Ba da. Morrigan stătea în picioare lângă ea, mantia de un albastru-deschis fluturându-i în vânt. Trebuie să-i cunoşti la perfecţie fiecare piatră, fiecare adâncitură, fiecare fir de iarbă. Ăsta este câmpul tău de bătălie. Ăsta va fi fundamentul omenirii, nu grotele din Kerry.

— În consecinţă, doar aşteptăm?

— Va fi mai mult decât o simplă aşteptare. Tu eşti acum şi vânător şi vânat. Ceea ce faci, tot ce optezi să faci, te aduce din ce în ce mai aproape de ţintă.

— O singură bătălie decisivă. Simţindu-se dintr-o dată ostenită peste măsură, Blair îşi trecu o mână prin păr. Orice altceva nu este decât încă o încăierare care ne va conduce tot într-acolo. Doar despre asta este vorba mereu, nu-i aşa? Cu asta se va isprăvi şi va începe totul acolo?

Morrigan îşi întoarse ochii ca de smarald către ochii lui Blair.

— Asta nu se termină niciodată. Ştii şi tu acest lucru. Cu fiecare părticică din tine, cunoşti acest adevăr unic. Dar, dacă ea, Lilith, vă înfrânge pe respectivul câmp de luptă, atunci toate lumile vor fi lăsate pradă haosului. Şi vor fi şi suferinţă, şi moarte, şi îngrozitoare chinuri, mai presus de orice închipuire.

— Am înţeles asta. Şi care sunt veştile bune?

— Tot ce vă trebuie pentru a cuceri acel teritoriu se află în voi. Cercul vostru are puterea de a învinge în acest război.

— Dar nu şi de a-i pune capăt. Blair îşi aruncă din nou privirea peste teatrul de operaţiuni. Pentru mine, asta n-o să se termine niciodată.

— Alegerea îţi aparţine, copilă, alegerea ţi-a aparţinut dintotdeauna.

— Mi-aş dori să pot pleca. Mi-aş mai dori şi alte lucruri. Altele pe care mă gândesc că le-aş putea face, şi totuşi uite ce fac eu în schimb. Iar aceasta mă determină să mă simt, ei bine, aşa cum se cuvine, cred eu, îndreptăţită în orice caz. Însă în unele zile când mă întorc acasă după o vânătoare, iar acasă nu mă aşteaptă nimeni, viaţa mi se pare insuportabil de pustie.

— Ai fi meritat să se îngrijească şi de tine cineva, însă n-ai avut parte de asta, îi spuse Morrigan, cu blândeţe. Şi totuşi, ceea ce ţi s-a întâmplat înainte şi ceea ce ţi se întâmplă acum au făcut din tine ceea ce eşti. Ai de câştigat mai mult decât o singură bătălie, şi nu este vorba doar de o simplă aventură. Şi întotdeauna, copilă, dispui de mai mult decât de o unică opţiune.

— O cotitură a vieţii mele într-o altă direcţie nu constituie o opţiune posibilă pentru mine. Aşa că noi vom veni aici şi vom învinge.

Asta este ceea ce trebuie să facem. Nu mi-e frică de moarte. N-aş putea spune că o aştept cu nerăbdare, însă nici nu mă sperie.

Blair privi înapoi la câmpul de luptă, uitându-se la felul în care ceţurile umpleau adânciturile pământului şi la modul cum îl străpungeau bolovanii. Şi acum, tot aşa ca întotdeauna, imaginea lui o înfioră. Acum, la fel ca de fiecare dată, ea se văzu acolo zăcând însângerată, la capătul puterilor.

Ar fi vrut să afle dacă tot ce vedea preceda realitatea sau constituia doar rodul imaginaţiei sale, dar ştia că niciun zeu nu i-ar fi răspuns la o asemenea întrebare.

— Aşa că, în cazul în care o să mă duc, rosti răspicat femeia, o să iau cu mine al dracului de mulţi vampiri.

— Peste o săptămână, voi, membrii cercului celor şase, veţi merge la Dansul Zeilor, iar de acolo, veţi trece, din lumea reală, pe Tărâmul imaginar al Făgăduinţei.

Blair se răsuci pe călcâie şi o privi în acel moment pe Morrigan drept în faţă.

— Peste o săptămână, o îngână Blair.

— O săptămână, începând de azi. Aici aţi făcut deja ceea ce trebuia făcut. V-aţi adunat cu toţii, iar acum, tot împreună, veţi face această călătorie în Ţara Făgăduinţei.

— Cum anume?

— O să ştii. Într-o săptămână. Trebuie să ai încredere în cei care sunt cu tine şi în ceea ce există în tine însăţi. În eventualitatea în care cercul vostru nu ajunge în Ţara Făgăduinţei şi nu e prezent acolo la momentul stabilit, atunci această lume închipuită, ca şi lumea voastră şi toate celelalte lumi vor fi cu toatele cufundate în întuneric.

În acea clipă, soarele dispăru. În bezna generală, Blair auzi ţipetele, urletele, plânsetele. Deodată, aerul începu să duhnească a sânge.

— Nu eşti singură, îi spuse Morrigan. Nici măcar aici.

Blair se dădu brusc înapoi şi se holbă la Larkin. Ea simţi cum degetele bărbatului i se înfipseseră strâns în umeri.

— Bine că ţi-ai revenit. Femeia era prea uluită ca să se mai opună, atunci când el o trase la pieptul lui şi o strânse în braţe, imobilizând-o, după care îşi apăsă buzele în părul ei. Bine că ţi-ai revenit, îi repetă Larkin. Era tot un vampir?

— Nu. Ah! Nu mă mai strânge aşa de tare!

— În câteva clipe, o să-ţi dau drumul. Acum tremuri.

— Nu cred. Aş zice că mai degrabă tu tremuri.

— S-ar putea. Ştiu că m-ai speriat cât pentru şase vieţi. Bărbatul o desprinse uşor de el, dând-o înapoi doar cu doi-trei centimetri. Am constatat că doar stăteai acolo, doar stăteai în picioare şi te uitai în gol. Nu m-ai auzit, atunci când am vorbit cu tine. Nu m-ai văzut, deşi eram chiar în faţa ta. Iar ochii tăi… El îşi lipi acum buzele de fruntea

ei, cu fermitate, în felul în care ea îşi imagina că părinţii verificau dacă odraslele lor aveau sau nu febră mare. Iar ochii tăi erau atât de închişi la culoare şi atât de adânci!

— A fost Morrigan. M-a luat cu ea într-o mică excursie. N-am păţit nimic rău.

— N-ai vrea să te întinzi puţin şi să te odihneşti? Să te mai linişteşti puţin. O să rămân lângă tine.

— Nu. Doar ţi-am spus că n-am nimic. Am crezut că erai furios pe mine.

— Am fost – şi încă mai sunt puţin. Eşti o fiinţă frustrantă, Blair, iar eu n-am fost niciodată nevoit să depun atâta efort şi să fiu atât de insistent atunci când am făcut curte cuiva.

— Să-mi faci curte mie? Femeii i se puse un nod în gât. Nu-mi prea place toată tevatura asta de a mi se face curte.

— E un lucru evident, şi totuşi, eu, oricum, îţi fac curte. Iar un bărbat trebuie să simtă o mulţumire sufletească, la fel ca şi femeia care i-a atras atenţia, nu-i aşa? Însă indiferent dacă sunt sau nu supărat şi frustrat, eu unul nu te-aş părăsi pentru nimic în lume.

Bărbaţii întotdeauna asta îi făceau, îi şopti lui Blair o slabă voce interioară. Mai curând sau mai târziu tot la aşa ceva se ajungea.

— Doar ţi-am mai spus că n-am nimic. Sunt numai oleacă impresionată, fiindcă am primit un mesaj din lumea zeilor.

— Şi care-i conţinutul respectivului mesaj?

— Ar trebui să se adune cu toţii imediat ca să-l audă. Să vină în bibliotecă. Acolo e cel mai bine.

Ea se tot fâțâia încoace şi-ncolo, în aşteptarea lui Hoyt şi a Glennei. Se părea că vrăjitoriile nu puteau fi întrerupte nici măcar de către mesajele venite din partea zeilor. Luptându-se din răsputeri împotriva nerăbdării, ea se juca absent cu cele două cruciuliţe pe care le purta la gât. Una dintre acestea se afla pe lănţişorul din jurul gâtului ei. Era o moştenire de familie, venită prin Nola şi Hoyt. O cruciuliţă de la Morrigan, una dintre acelea care îi fuseseră dăruite magicianului încă de la începutul marii bătălii din vremea lui. Cealaltă cruciuliţă fusese realizată de către Hoyt şi Glenna din argint şi din foc, şi prin magie. Ca o emblemă a grupului lor, presupunea Blair, şi în aceeaşi măsură ca un scut de apărare, pe care îl purta în permanenţă fiecare dintre ei, cu excepţia lui Cian.

Prima cruciuliţă îi salvase ei viaţa cândva, îşi reaminti femeia. Aşa că magia avea prioritate faţă de nerăbdare, presupuse Blair în gând.

Şi totuşi, atunci când Moira îi oferi nişte ceai, Blair refuză, scuturând din cap. Deja îşi derula în minte ceea ce trebuia făcut şi respectivele lucruri nu-i plăceau câtuşi de puţin. Iar asta deşi ele însemnau mişcare, iar de mişcare aveau cu toţii mare nevoie.

— Sunt doi afară, îi zise Moira încet. De zile întregi n-am mai văzut niciunul, însă acum sunt afară doi, chiar lângă liziera pădurii.

Blair se apropie de fereastră alături de Moira şi scrută împrejurimile.

— Da, îi văd. Cu greu i-am zărit.

— Să-mi folosesc împotriva lor arcul şi săgeţile?

— E o distanţă mare pentru a nimeri o ţintă pe întuneric, îi răspunse Blair, după care ridică din umeri. Dar, bineînţeles, de ce nu? Chiar dacă nu loveşti pe nimeni, tot o să le demonstrăm că nu dormim.

În timp ce Moira ieşea, Blair se uită de jur împrejur. Cian şedea răstignit într-un fotoliu cu o carte în poală şi cu un pahar cu vin într-o mână, iar Larkin o privea cu atenţie, şezând pe canapea, în timp ce sorbea din când în când dintr-o bere. Femeia nu voia ceaiul pe care îl adusese Moira din cauza efectului lui liniştitor. Şi nu dorea să se relaxeze nici cu ajutorul alcoolului.

Aşa că ea se mai învârti încă puţin, ca o leoaică în cuşcă, apoi se opri din nou, lângă fereastră. Blair văzu vampirul din stânga lăsându-se pe vine. Femeia nici măcar nu zărise săgeata, însă acum remarcă faptul că al doilea vampir se făcuse rapid nevăzut printre arbori.

Nu, noi nu dormim, îşi spuse în sinea ei.

— Scuze pentru că a durat atât de mult, dar nu puteam să lăsăm treaba asta neterminată. Avem ceaiul gata făcut? E grozav! După ce intrară amândoi, Glenna se îndreptă direct spre masă, turnând o ceaşcă de ceai pentru ea şi una pentru Hoyt. Ce s-a întâmplat aici?

— Moira se va întoarce imediat. Ea tocmai a urcat la etaj şi l-a eliminat pe unul dintre cei doi vampiri de-afară.

— Ooo! Glenna scoase un mic gâfâit, în timp ce se aşeza. Prin urmare, s-au reîntors. Ei bine, a fost foarte frumos totul cât timp au stat departe de noi.

— N-am putut nimeri decât unul, zise Moira, intrând cu arcul în mână. Era prea întuneric ca să-l pot vedea şi pe cel de-al doilea şi, probabil, că aş fi irosit inutil o săgeată. Dar femeia îşi propti arcul şi tolba cu săgeţi lângă fereastră pentru eventualitatea în care ar fi urmat să i se mai ivească o altă ocazie.

— E-n regulă, încuviinţă Blair. Acum ne-am adunat cu toţii. Morrigan mi-a făcut o vizită sau m-a determinat să-i fac eu ei una. În orice caz, procedeul a funcţionat.

— Ai avut o viziune? o întrebă Hoyt.

— Nu ştiu precis ce anume a fost, însă ceva tot s-a întâmplat. Mă aflam împreună cu ea pe câmpul de bătălie. Acesta era pustiu. Erau acolo numai ceaţă, vânt şi Morrigan. Şi nişte îndemnuri încifrate ale zeilor, concluzia finală fiind aceea că ea ne-a transmis faptul că, de azi într-o săptămână, noi trebuie să plecăm în Ţara Făgăduinţei.

— Să ne întoarcem acolo? întrebă Moira, apropiindu-se de Larkin şi strângându-l cu o mână de umăr. Revenim pe Tărâmul Făgăduinţei.

— Aşa ne-a comunicat zeiţa, confirmă Blair. Avem o săptămână pentru a ne pregăti de drum, o săptămână în care să ne gândim bine de ce avem nevoie, să ne facem bagajele şi să terminăm lucrurile începute în turnul magiei. Mergem la cercul de piatră, la fel cum aţi venit voi aici, continuă ea, dând din cap în direcţia lui Larkin şi a Moirei. Tot aşa cum a trecut şi Hoyt. Nu ştiu cum funcţionează, dar…

— Avem noi cheile, o lămuri Moira. Morrigan mi-a dat mie o cheie, iar altă cheie i-a dat-o lui Hoyt.

— Aş zice că pregătirile pentru această călătorie sunt de competenţa voastră, dragii mei. Vom lua cu noi toate armele pe care le putem duce. Vom mai lua şi tot felul de licori şi loţiuni – adică orice socotesc Hoyt şi cu Glenna că ne-ar fi folositoare. Neajunsul major pe care îl văd eu este acela referitor la posibilitatea lui Cian de a ajunge cu bine şi el acolo; nu ne rămâne decât să sperăm că va fi o zi extrem de înnourată sau să plecăm de-acasă după asfinţit. Deoarece ei şi-au trimis iar iscoade, vor şti când o s-o pornim la drum. Şi nu încape nicio îndoială asupra faptului că se vor strădui să ne oprească.

— Şi îi vor spune şi lui Lilith că am plecat, adăugă Glenna.

— Iar aceasta va şti încotro ne îndreptăm. Când vom pleca spre Ţara Făgăduinţei, va pleca şi ea pe urmele noastre. Mâna Moirei se încordă din nou pe umărul lui Larkin. Voi aduce această pacoste pe capul poporului meu.

— N-avem încotro, începu Blair.

— Spui asta fiindcă tu ai fost obişnuită să trăieşti astfel. Eu vreau să merg acasă, îi replică Moira. Şi vreau asta mai mult decât se poate exprima prin cuvinte, însă fără să aduc cu mine şi un lucru atât de rău. Şi dacă bătălia n-o să mai aibă loc? Poate că o să găsim intrarea ei blocată cumva. Am putea modifica destinul.

În opinia lui Blair, destinul nu putea fi înfruntat.

— Atunci, bătălia o să aibă loc aici, unde nu este aşteptată. Şi aş zice că astfel scad şansele noastre de a învinge.

— Moira. Larkin se ridică şi dădu ocol canapelei, până ce ajunse în faţa verişoarei sale. Şi eu iubesc Ţara Făgăduinţei tot aşa de mult ca şi tine, însă asta-i singura cale de urmat şi n-avem de ales.

— Larkin.

— Pacostea despre care vorbeşti a infestat deja Lumea Făgăduinţei. Şi a răpus-o şi pe mama ta. Mi-ai putea cere să nu mai fiu eu însumi, dacă ar fi să-ţi înşel şi încrederea şi toate aşteptările. Să risc totul?

— Nu. Iartă-mă. Nu-mi mai este teamă pentru mine însămi. Dar tot am în faţa ochilor figurile oamenilor acelora din celule şi ele se transformă în feţele celor pe care îi cunosc de-acasă, iar atunci mi se face frică de-a binelea. Se mai linişti şi continuă: Nu este vorba numai

despre Ţara Făgăduinţei, ştiu. O să plecăm acolo peste o săptămână.

— Şi odată ajunşi la destinaţie, vom aduna o armată. Hoyt se uită la Moira, adăugând: Tu îi vei cere poporului tău să lupte şi să se reunească sub acest cerc.

— Ei vor lupta.

— Asta va presupune foarte multe antrenamente, accentuă Blair. Şi are să fie cu mult mai complicat decât ceea ce facem noi în mod obişnuit. Noi nu suntem decât şase, dar cu toate astea va trebui să fim în stare să adunăm sute de oameni şi nu este vorba doar să le punem în mâini ţepuşe, ci să-i învăţăm cum să omoare vampirii.

— În afară de unul, preciză Cian, ridicându-şi paharul în semn de salut.

— Nimeni nu va pune mâna pe tine, îl asigură Moira, iar el îi răspunse printr-un zâmbet leneş.

— Micuţă regină, în cazul în care aş fi crezut altfel, aş fi aruncat cu nişte confetti şi v-aş fi urat tuturor călătorie sprâncenată.

— Perfect, asta-i cu totul altceva. Blair trecu din nou pe lângă fereastră, numai ca să vadă dacă vreun vampir îndrăznise să se mai apropie de casă. Din câte ştim, suntem siguri că Lilith poate pleca şi ea în aceeaşi direcţie ca şi noi. Ea ar putea să ajungă acolo chiar mai repede ca noi. N-am putea să aranjăm cercul – poate printr-o vrajă – în aşa fel încât să ştim şi noi în fiecare moment în care acesta este utilizat pentru… deschiderea porţii de trecere dincolo?

— Trebuie să fie posibil, îi răspunse Glenna, uitându-se întrebător la Hoyt. Da, cred că putem realiza aşa ceva.

— Nu-i nevoie să vă mai osteniţi. Lilith nu poate folosi Dansul Zeilor, le zise Larkin, întinzându-şi din nou mâna după berea lui. N-ai spus tu, Moira, atunci când am venit aici, că niciun demon nu poate intra în cerc?

— E puritatea întruchipată, încuviinţă aceasta. Creaturi ca ei nu pot intra în inel, şi cu-atât mai puţin ar fi în stare să-l folosească pentru a călători între diverse lumi.

— Foarte bine. Şi, în consecinţă, ne confruntăm cu o problemă şi mai mare.

Cian confirmă printr-o altă ridicare a paharului adevărul conţinut în comentariul pe care tocmai îl făcuse Blair, după care spuse:

— În definitiv, până la urmă, se pare că tot va trebui să arunc cu acele confetti.

— E ca un şut în dos, nu-i aşa? Uitasem. Larkin îşi ţuguie buzele, mai înainte de a sorbi iar din bere. Aşa că vom găsi o cale de a rezolva problema. După cum înţeleg eu, trebuie să mergem toţi şase, aşa că nu se poate să nu existe o modalitate de a face asta, şi nu ne rămâne altceva de făcut decât să descoperim care anume poate să fie respectiva modalitate.

— Mergem cu toţii împreună, rosti răspicat Hoyt, după care îşi lăsă deoparte ceaiul şi preciză: Ori mergem toţi, ori nu mai merge niciunul.

— Da. Larkin preciză: Nu lăsăm pe nimeni în urmă. Iar de data asta, luăm şi calul cu noi. Îşi reaminti de el însuşi şi surâse cu multă degajare în direcţia lui Cian, adăugând: Asta în eventualitatea în care nu te deranjează.

— Analizăm chestiunea. Îţi trece cumva prin minte vreo soluţie fermecată? îl întrebă Blair pe Hoyt.

— Zeiţa trebuie să intervină. E obligatoriu. Dacă noi, Glenna şi cu mine, încercăm să deschidem poarta de capul nostru ca să-l lăsăm şi pe Cian să treacă, s-ar putea să schimbăm totul, să distrugem forţa şi să închidem complet şi definitiv trecerea, astfel încât nimeni să nu mai poată intra sau ieşi vreodată prin ea.

— De fiecare dată când schimbi natura unui lucru, îţi asumi riscul apariţiei unor consecinţe, le explică Glenna. Magia are cu-adevărat multe în comun cu fizica. Cercul este un loc sfânt, un pământ sacru, iar noi nu putem să nu ţinem cont de acest lucru. Însă, în acelaşi timp, Cian este desemnat să meargă şi el, şi asta la porunca zeiţei. Aşa că vom lucra asupra deschizăturii de trecere.

— Dacă există cumva şi vreun alt portal pe care ar urma să-l folosească Lilith, l-ar putea utiliza şi Cian, zise Blair, încruntându-se în direcţia vampirului. Iar asta ar fi cea de-a doua mea opţiune, în ultimă instanţă. Nu-mi place o astfel de separare, şi cu-atât mai puţin în ziua călătoriei.

— Asta făcând abstracţie de faptul că eu nici habar nu am unde s-ar putea afla blestemata aia de poartă sau de fereastră de trecere.

— Da, asta cam aşa este. Dar poate că o să descoperim acest lucru.

— Altă vrajă de căutare? Glenna îl luă de mână pe Hoyt. Putem încerca.

— Nu, eu nu mă gândeam la farmece. Nu chiar propriu-zis la vrăji. Şi Blair îşi întoarse capul şi îl privi pe Larkin cu multă atenţie, glăsuind: Orice făptură însufleţită, da?

Bărbatul îşi puse deoparte berea, zâmbind galeş.

— Asta-i toată şmecheria. La ce anume te-ai gândit?

— Eşti absolut sigur că vrei să faci asta? Blair stătea în picioare în turn împreună cu Larkin. Ştiu că a mea a fost ideea, şi totuşi…

— Ei bine, este o idee nemaipomenită. Aaa, însă acum de ce îţi faci griji pentru mine, dragostea mea?

— Păi, te trimit într-un veritabil viespar fortificat al vampirilor, unul apărat prin nişte scuturi vrăjite – şi pe deasupra eşti complet neînarmat. Într-adevăr, eu n-aş avea niciun motiv să-mi fac griji.

— Iar mie nici nu mi-ar fi uşor să port o armă, având în vedere felul în care merg acolo.

— Dacă ţi se pare ceva în neregulă, o ştergi imediat de-acolo. Să nu faci pe eroul!

— Dar eu tocmai pentru asta m-am născut: ca să fiu un erou.

— Vorbesc serios, Larkin, nu te mai umfla atâta în pene! Femeii deja începuse să i se strângă inima. Asta-i doar pentru a culege informaţii. Trebuie să descoperi orice indicii cum că Lilith s-ar pregăti de plecare, să estimezi efectivele de care dispune, dacă îţi vei putea forma o idee clară în această privinţă şi să arunci o privire de ansamblu asupra armamentului lor.

— Cu siguranţă că asta nu-i prima oară când mă trimiţi în recunoaştere. Am mai făcut asta, o dată sau de două ori. Ţi-am dat oare vreun motiv să consideri că aş fi cam zăpăcit?

— Cel mai bine ar fi să aşteptăm ca, mai întâi, să se lumineze de ziuă, apoi să te ducem cu maşina până la stânci. Vom fi şi noi acolo pentru orice eventualitate.

— Şi cel mai probabil este ca ei să-şi ţină din nou grotele ferecate în cursul zilei, aşa după cum ai zis şi tu. Ar fi mai puţin probabil ca ei să se aştepte la aşa ceva în timpul nopţii, lucru pe care şi eu unul l-am mai afirmat categoric. Blair, dacă e să fiu unul dintre soldaţii angrenaţi în acest război, atunci trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă.

— Numai să nu comiţi vreun gest prostesc. Şi cedând în faţa dorinţei şi a îngrijorării, femeia îşi trecu mâinile prin părul lui şi îi întoarse brusc faţa spre ea.

Blair se strădui ca în sărut să nu i se simtă frica. Nu voia să-i transmită şi lui teama sa. În schimb, ea emana doar speranţă şi căldură, în timp ce impactul sărutului o înfiora până-n vârful degetelor de la picioare.

— Nu te grăbi aşa de tare, îi zise el, atunci când Blair încercă să se desprindă din îmbrăţişare. Şi bărbatul o răsuci, astfel ca spatele ei să ajungă lipit de zidul turnului. Încă n-am terminat ce aveam de făcut.

Asta căutase Larkin la ea, tocmai această flacără a pasiunii, care exploda ca o vâlvătaie lichidă din trupul ei şi le invada amândurora sângele. Bărbatul lăsă arşiţa să-l pârjolească, pe când o cuprindea strâns pe după şolduri, iar mâinile lui îi mângâiau tot corpul de parcă ar fi vrut să ia cu sine amintirea formelor ei frumos arcuite.

— Cian i-a ademenit spre partea din faţă a… Moira se opri brusc, făcând nişte ochi mari de uimire, atunci când îi văzu pe vărul ei şi pe Blair îmbrăţişaţi. Vă rog să mă iertaţi!

— Nu-i nimic. Eu doar îi dădeam lui Blair un dulce sărut de rămas-bun. Bărbatul îi cuprinse apoi obrajii în mâini. Mă-ntorc până dimineaţă. Apoi el se întoarse către Moira şi îşi desfăcu braţele.

Moira alergă la pieptul lui.

— Să fii prudent. N-aş putea să suport să te pierd. N-aş fi în stare de aşa ceva, Larkin. Să nu uiţi asta nicio clipă. Să-ţi reaminteşti în orice

moment că te aşteptăm cu toţii să te întorci teafăr şi nevătămat.

— În revărsatul zorilor, am să fiu şi eu înapoi. Bărbatul îşi sărută verişoara pe ambii obraji şi adăugă: Să ţii o lumânare aprinsă pentru mine.

— Noi o să stăm de veghe, îl asigură Blair, răsucindu-se şi deschizând fereastra. O să-ţi urmărim în globul de cristal al Glennei toate mişcările atâta timp cât va fi posibil.

— Nu m-ar deranja câtuşi de puţin dacă m-ar aştepta la întoarcere şi nişte friganele proaspăt pregătite, îi spuse el şi se uită drept în ochii femeii.

Ochii lui Larkin fură cei care i se modificară mai întâi. Ea nu remarcase acest lucru până atunci, îşi dădu seama Blair. Schimbarea omului începea cu ochii, respectiv cu pupila şi cu irisul, apoi urma licărirea luminii din ei.

Acum la femeie se uita un vultur, la fel precum se uitase şi bărbatul, cu câteva clipe mai devreme. Apoi pasărea îşi luă zborul în noapte, fără să facă niciun zgomot.

— N-o să păţească nimic rău, şopti Blair printre dinţi. N-o să păţească nimic rău.

Moira o luă de mână pe cealaltă femeie şi amândouă petrecură vulturul cu privirea, până ce pasărea ieşi din câmpul lor vizual.

7

El se avântă în văzduh. De la înălţimea la care se ridicase şi cu privirea lui de vultur, putea vedea toate creaturile care se furişau în jurul casei. Numără acolo opt exemplare – deci un mic detaşament şi, probabil, alcătuit doar din iscoade, după cum deja afirmase Blair. Nepăsător, Larkin mai dădu un tur prin aer, asigurându-se că era vorba despre o expediţie de recunoaştere şi nu de o forţă de asalt.

Făcând un ocol mai mare, bărbatul în trup de vultur zări la capătul aleii dubiţa, parcată imediat dincolo de răscruce. Bineînţeles, îşi zise în sinea sa. Vampirii aveau nevoie de un mijloc de locomoţie cu care să plece de la grote şi să se întoarcă acolo, nu-i aşa? Însă i se părea ofensator să-şi lase maşina chiar aşa de aproape de casă.

El mai dădu o tură în zbor lin, analizând situaţia, apoi plonjă spre pământ şi ateriză uşor.

Îşi reaminti de ceea ce-i spusese Glenna despre modul de funcţionare al unei dubiţe şi despre faptul că era nevoie de o cheie pentru a o băga în, cum oare îi zicea… în contact, pentru a alimenta sistemul de aprindere a combustibilului. Păcat însă că nemernicii nu uitaseră cheia introdusă în contact.

Însă omul îşi mai aminti şi tot ce-i explicase femeia despre faptul că roţile pe care se deplasa vehiculul erau umplute cu aer. Dacă roata era înţepată şi aerul ieşea din ea, atunci aceasta se dezumfla şi autovehiculul avea pană de cauciuc. Glenna spunea că asta era o mare belea.

El se gândi că ar fi fost folositor şi în acelaşi timp amuzant să-i bage pe vampiri într-o asemenea dandana.

Larkin se transformă atunci într-un inorog având o palidă nuanţă aurie pe pielea de culoare albă. Apoi, lăsându-şi în jos capul, el îşi înfipse unicul corn foarte ascuţit din frunte, în unul dintre pneurile maşinii. Se auzi o mică şi satisfăcătoare pocnitură, urmată de şuieratul aerului care ieşea din roată. Vrând să fie meticulos, el înţepă şi a doua oară roata.

Mulţumit de rezultat, Larkin se deplasă în jurul dubiţei, găurindu-i cu cornul şi celelalte trei roţi, până ce constată că dubiţa stătea pe patru roţi dezumflate. Să vedem ce veţi face atunci când veţi încerca să mai puneţi în mişcare maşina asta, nenorociţilor, îşi zise bărbatul în sinea sa. Apoi el se înălţă din nou în zbor şi se îndreptă spre sud. Lumina lunii era suficient de puternică încât să se poată orienta uşor, iar un vânt rece îl ajută să prindă viteză. Putea vedea teritoriul de dedesubt, înălţimile dealurilor şi diversitatea loturilor agricole

alăturate.

Luminiţele semnalau prezenţa satelor şi a oraşelor. El se gândea la cârciumile de-acolo unde cânta muzica şi se simţea mirosul de bere şi parfumul femeilor frumoase. Îl bucurau zumzetul vocilor animate în conversaţii, ca şi clinchetul cristalin al râsetelor. Într-o seară cândva, atunci când toate astea aveau să fie de domeniul trecutului, o să-şi împlinească dorinţa de a sta în tihnă într-o cârciumă împreună cu prietenii săi, aceştia cinci care prezentau atât de multă importanţă pentru el, şi pentru a bea o cană de bere, în toată acea larmă de glasuri şi cu toată acea muzică din jurul lor.

Era o imagine extrem de plăcută la care putea să se gândească în timpul îndelungatului său zbor către sălaşul monştrilor.

Dedesubtul lui, Larkin vedea încântătoarele meandre ale fluviului pe care localnicii îl denumeau Shannon.

Era un ţinut extrem de frumos, se gândi el, unul la fel de verde ca acasă şi aflat în vecinătatea mării. Putea auzi vuietul acesteia, în timp ce se îndrepta spre sud-vest.

Sub formă de balaur ar fi fost mai rapid, ştia foarte bine asta, dar îi plăcea mai mult să se preschimbe în vultur. Îşi dorea să poată zbura şi altă dată aici, ca balaur, cu Blair în spinare. Ea îi putea spune numele locurilor pe deasupra cărora zbura, ale oraşelor şi ale vestigiilor, ale râurilor şi ale lacurilor. Ea ar fi ştiut oare şi numele acelei cascade peste care Larkin tocmai trecea în zbor, cea tot aşa de mare şi de puternică ca şi Cascada Faerie, de la el de-acasă? El îşi amintea acum şi felul în care simţise picioarele ei strângându-se în jurul lui, în timp ce se înălţaseră în văzduh. Ca şi modul cum râsese ea. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca ea, războinică şi feminină în acelaşi timp, care să îmbine forţa cu vulnerabilitatea. Ea avea un pumn năucitor, concomitent cu o inimă plină de tandreţe.

Lui îi plăcea şi felul în care vorbea ea, repede şi apăsat. Şi modul în care buzele ei se arcuiau, mai întâi, într-o parte, apoi, şi-n cealaltă, atunci când femeia surâdea.

Bărbatul tânjea mereu după Blair, stare pe care ajunsese să o considere a fi la fel de firească precum respiraţia. Dar mai exista un simţământ care nu-i dădea pace, unul acut, dar greu de desluşit. Ar fi fost interesant să poată descoperi ce însemnau toate astea.

El plană pe deasupra cascadei şi a codrului des care o înconjura, trecând încet peste liniştita scânteiere a apei lacurilor în oglinda de la suprafaţa cărora se vedeau strălucind stelele de pe cer şi îndreptându-se către puternicul fascicul de lumină al farului de pe stânci, acolo unde se lăsă în jos şi ateriză tăcut ca o umbră.

Pe îngusta fâşie argiloasă, Larkin zări două siluete şi îşi dădu seama că era vorba despre o femeie şi un băieţel. Inima îi tresări în piept, de îngrijorare. Cei doi aveau să fie capturaţi, dacă se mai plimbau mult

pe-acolo pe lângă catacombe, prin beznă. Apoi aveau să fie închişi, molestaţi şi în final omorâţi. Iar el nu avea nicio armă asupra lui ca să-i apere.

Larkin aterizase la adăpostul unei stânci şi fu cât pe ce să se transforme la loc în bărbat, pentru a face tot ce ar fi putut, în vederea salvării celor doi. Însă femeia în acel moment începu să râdă, răsucindu-se şi uitându-se la copil, în timp ce lumina albă şi rece a lunii cădea direct pe faţa ei.

N-o mai văzuse decât o singură dată până atunci, stând în picioare pe nişte stânci înalte. Dar nu i-ar fi putut uita niciodată trăsăturile feţei.

Era Lilith, autoproclamata regină a cadavrelor vii.

— Te rog, mamă, *te rog.* Vreau să vânez.

— Davey, aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Noi nu vânăm aproape de casă. Avem mâncare din belşug înăuntru şi, deoarece ai fost atât de cuminţel… o să ai voie să-ţi alegi orice doreşti. Şi ea se aplecă şi îi atinse uşor cu un deget năsucul, într-un gest afectuos.

— Păi, toată povestea asta n-are niciun haz, atâta vreme cât ei sunt captivi acolo.

— Ştiu, puiule. Ea oftă, ciufulind luciosul păr auriu al băieţelului. E mai mult o corvoadă casnică, decât o plăcere. Dar nu va mai dura mult. Atunci când o să plecăm în Ţara Făgăduinţei, o să poţi vâna în fiecare noapte.

— Şi *când* se va întâmpla acest lucru?

— Foarte curând, scumpul meu mieluţ.

— M-am săturat de locurile astea de-aici, îi zise el cu o voce bosumflată şi dădu cu piciorul în roca argiloasă.

Larkin putu vedea că faţa băiatului semăna foarte bine cu aceea a unui drăcuşor – rotunjită şi dulce.

— Mi-aş dori să am o pisicuţă. Te rog, n-aş putea să am şi eu un puişor de pisică? Nu l-aş mai mânca, aşa cum am făcut data trecută.

— Tot aşa ai zis şi despre căţeluş, îi reaminti ea, scoţând un tril vesel şi zglobiu. Însă vom mai vedea. Şi totuşi, ce-ai zice dacă aş da drumul unuia pentru tine şi l-aş lăsa să alerge liber prin grote? L-ai putea hăitui şi vâna acolo. Nu crezi că ar putea fi distractiv?

Când micuţul rânji, lumina lunii îi scoase şi mai bine în relief pistruii de pe obrăjorii lui dolofani, iar colţii îi străluciră.

— N-aş putea avea doi?

— Vai ce lacom eşti! Ea îl sărută, dar nu în felul în care îşi sărută o mamă fiul, remarcă Larkin cuprins de repulsie. Şi tocmai de aceea te şi iubesc eu atât de mult, dragostea vieţii mele! Hai acum să intrăm şi să ţi-i alegi pe cei pe care o să-i vrei.

Larkin se preschimbă iar, în dosul stâncii, după care un şobolan întunecat şi lucios ţâşni în caverne, în urma faldurilor foşnitoare ale

lungii rochii a lui Lilith.

Simţea acolo mirosul morţii şi vedea demonii care se foiau în beznă, acele creaturi monstruoase care se înclinau adânc la trecerea lui Lilith. Lumina era extrem de slabă, doar ici şi colo existând câte o torţă aprinsă, fixată în perete. Însă pe măsură ce înaintau din ce în ce mai adânc, apărea tot mai pregnant o tentă verzuie a unei lumini pe care el o percepea ca fiind nenaturală. Larkin ştia că era vorba despre o lumină magică, dar mai ştia la fel de bine şi faptul că respectiva magie nu era deloc albă şi imaculată.

Lilith străbătea labirintul de tuneluri, ţinându-l de mână pe băieţelul care tropăia alături de ea. Vampirii se îngrămădeau pe pereţi ca păianjenii, ori stăteau atârnaţi de tavan precum liliecii.

Larkin nu putea decât să spere că aceştia nu erau din cale-afară de tentaţi să sugă sânge de şobolan.

El urmă foşnetul rochiei lui Lilith şi se strecură doar prin cele mai întunecoase unghere.

Începu treptat să se audă ecoul unor inimaginabile gemete omeneşti.

— Ce fel anume îţi doreşti, iubitul meu? Lilith îl luă de braţ pe băiat, ca şi cum cei doi s-ar fi pregătit să iasă în oraş la o trataţie promisă, şi continuă: Ceva tânăr şi fără grăsime sau poate ceva cu puţin mai multă carne?

— Încă nu ştiu nici eu. Aş vrea, mai întâi, să mă uit drept în ochii lor. De-abia după aceea o să ştiu.

— Inteligent băiat. Mă faci să mă simt tare mândră de tine.

Existau acolo mai multe celule decât îşi închipuise Larkin, şi bărbatul se străduia din răsputeri să-şi biruie senzaţia de oroare şi să nu-şi modifice forma în care se găsea. Se simţea tentat să se preschimbe la loc în bărbat, să înşface o sabie de la unul dintre paznici şi să înceapă să-i măcelărească pe vampiri.

El ar fi doborât câţiva, iar şi pentru asta poate că merita să mori. Însă n-ar fi izbutit să elibereze niciun prizonier.

Blair îl avertizase, dar bărbatul n-o crezuse pe deplin.

Băiatul lăsase mâna mamei lui şi acum se plimba cu mâinile la spate de-a lungul şirului de celule, fâţâindu-se încolo şi-ncoace, ca un copil trăgând cu ochiul şi poftind la minunile dintr-o patiserie, se gândi Larkin.

La un moment dat, Davey se opri, ţuguindu-şi buzele în vreme ce o studia pe o tânără femeie, ghemuită într-un colţ al unei celule. Ea părea să cânte sau poate că se ruga, cuvintele fiind neinteligibile. Însă Larkin putu vedea că ochii femeii respective erau deja lipsiţi de viaţă.

— N-ar avea niciun haz vânarea ăsteia. Chiar şi atunci când Davey o înghionti printre gratii, ea rămase inertă. Nu-i mai este frică, adăugă el.

— Câteodată, ei înnebunesc. În definitiv, au şi minţile la fel de slabe precum le sunt şi trupurile. Lilith arătă apoi către o altă cuşcă şi îl întrebă: Dar de ăsta ce părere ai?

Bărbatul dinăuntru legăna o femeie care fie că dormea, fie că leşinase, însă avea sânge pe gât şi era palidă la faţă precum ceara.

— Nemernico! Nemernică ce eşti, ce i-ai făcut? O să te ucid!

— Ei, ăsta parcă mai are oarece vlagă în el. Cu un rânjet larg pe buze, Lilith îşi dădu pe spate claia aurie de păr. Nu crezi şi tu tot aşa, dulceaţă mică?

Davey îşi înălţă fruntea şi apoi scutură din cap.

— El n-o s-o rupă la fugă. N-o să vrea să-şi părăsească femeia.

— Vai, Davey, cât de perspicace eşti! Şi ea se lăsă pe vine şi îl sărută pe copil pe obraji, cu vădită mândrie. Eşti un băiat tare deştept!

— Eu pe asta o vreau, arătă copilul înspre o femeie care se lipise strâns de partea din spate a cuştii. Ochii ei se roteau în toate direcţiile. Îi este teamă şi a ajuns să creadă că poate-poate tot va izbuti până la urmă să scape din celulă şi să alerge unde o vedea cu ochii. Şi îl mai vreau şi pe ăsta, făcu un alt gest Davey. Este înnebunit şi abia aşteaptă *să se ia la bătaie.* Uite cum mai scutură gratiile!

— Cred că ai făcut nişte alegeri excelente. Lilith pocni din degete către unul dintre cei doi paznici care purtau armuri uşoare şi coifuri pe cap, poruncindu-i: Eliberează-i pe ăştia doi şi ai grijă ca nimeni să nu le facă nimic în cazul în care nu încearcă să iasă din caverne. Ambii îi aparţin prinţului.

Davey începu să ţopăie de bucurie şi să bată din palme.

— Mulţumesc, mamă! Nu vrei să te joci şi tu cu mine? O să-i împart pe amândoi cu tine.

— Drăguţ din partea ta, însă acum am alte treburi de rezolvat. Iar tu să nu uiţi să te speli, după ce vei termina de mâncat. Ea se întoarse din nou în direcţia unuia dintre paznici. Să-i spuneţi lui Lady Lora că o aştept şi pe ea să vină în grota vrăjitorului.

— Daţi-i drumul mai întâi ei, arătă Davey înspre femeie.

Aceasta zbiera şi se zbătea, în timp ce paznicul o târa afară din cuşcă, iar un alt paznic îi lovea pe semenii ei care încercau s-o tragă înapoi în celulă.

Larkin îşi încordă întregul corp din dorinţa de a face măcar ceva, orice.

Copilul se aplecă şi o adulmecă pe femeie pentru a-i memora mirosul.

— Eşti a mea acum, iar eu o să mă joc cu tine oricât o să am chef. Aşa e, mamă?

— Aşa e, iubitul meu.

— Elibereaz-o, îi porunci Davey paznicului. Apoi, ochii băiatului căpătară o strălucire roşie, în timp ce acesta se uita la femeie. Fugi,

fugi, fugi! Să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, îi strigă el acesteia, pe când sărmana victimă se poticnea pe culoar.

Şi copilul făcu un salt pe perete şi se agăţă acolo, după care rânji peste umăr, în direcţia lui Lilith, apoi începu să se târască, dispărând în beznă.

— E minunat să-l văd distrându-se atât de bine. Dă-i şi celuilalt prizonier drumul, să zicem peste un sfert de oră. În timpul ăsta, eu am să fiu împreună cu vrăjitorul.

Se mai putea întoarce aici, îşi zise Larkin în sinea lui. Odată ce avea să-şi încheie misiunea, el putea reveni aici ca să creeze o diversiune, descuind celulele. Astfel, măcar le dădea prizonierilor o şansă de a se lupta ca să scape şi să supravieţuiască.

Însă, deocamdată, el dădu prioritate problemelor sale, faţă de vaietele şi urletele din cuşti, şi o urmă pe Lilith.

Închisoarea era despărţită de spaţiile pentru locuit, pentru depozitare şi pentru lucru, prin intermediul unui tunel lung. Lilith îşi construise aici un soi de conac subteran, remarcă Larkin. Încăperile se succedau una după alta, unele bogat mobilate, iar altele închise cu uşi păzite.

Două persoane, un bărbat şi o femeie, amândoi în jeanşi negri şi în pulovere, cărau prin tunel nişte rufărie proaspătă. Erau în mod evident servitori, decise Larkin, după toate probabilităţile nişte servitori-oameni. Cei doi se opriră la apropierea lui Lilith şi se înclinară adânc.

Lilith trecu pe lângă ei de parcă nici nu i-ar fi văzut.

Larkin auzi zgomot de luptă şi se opri ca să se uite de-a lungul unui alt coridor. Era o zonă de antrenament, nu cu mult deosebită de aceea pe care o utilizau ei, acasă la Cian. Aici creaturile, atât masculine, cât şi feminine, exersau procedeele de luptă cu sabia sau cu ghioaga, cu pumnalul sau cu mâinile goale.

Doi prizonieri, neînarmaţi şi cu mâinile încătuşate, erau folosiţi cam la fel, precum el şi colegii lui din cercul celor şase utilizau manechinele de antrenament.

Bărbatul o văzu pe creatura franţuzoaică, pe nume Lora, încrucişând spada cu un vampir mascul mult mai solid decât ea. Cei doi nu purtau echipament de protecţie, iar lamele armelor aveau tăişul extrem de ascuţit.

Lora tot sărea în jurul şi pe deasupra partenerului ei de antrenament, mişcându-se atât de repede, încât contururile îi deveniseră neclare. Şi exact atunci când se răsucea, ea îi străpunse pieptul, iar în timp ce el se prăbuşea, Lora tăbărî asupra lui.

— Niciodată nu reuşeşti să parezi lovitura asta. Ea se aplecă şi îi linse veselă sângele. Dacă erai om, *mon cher,* acum ai fi fost deja mort.

— Nimeni nu te poate învinge într-un duel cu sabia. Răsuflarea lui era horcăită, şi totuşi el izbuti să-şi ridice mâna şi s-o mângâie pe Lora

pe obraz. Nici nu ştiu de ce mai tot încerc.

— În cazul în care n-ar fi avut Lilith nevoie acum de mine, ne-am mai fi duelat o dată. Ea îşi trecu uşor un deget în josul obrazului lui şi apoi şi-l linse de sângele care se prinsese pe acesta.

— Poate puţin mai târziu… spre dimineaţă.

— Dacă regina nu mă doreşte imediat, atunci o să vin la tine. Şi Lora se aplecă din nou, sărutându-l îndelung şi cu ferocitate.

Apoi îşi reintroduse sabia însângerată în teacă şi o porni rapid, cu Larkin în spatele ei.

Ea de-abia apucă să se oprească, atunci când femeia care fusese lăsată liberă să fugă i se prăbuşi la picioare, plângând. Lora reuşi să păşească în ultimul moment peste aceasta şi îşi ridică privirea, văzând perechea de ochişori roşii sclipind în întuneric.

— Te joci de-a prinselea, Davey? îl întrebă ea pe prinţişor.

— Eu am vrut să mă joc de-a v-aţi ascunselea, însă ea tot cade mereu. Fă-o să se ridice, Lora! Fă-o să mai alerge. Joaca nu s-a terminat.

Lora slobozi un oftat prelung şi răbdător.

— Bine, fie. Apoi se lăsă pe vine, o apucă pe femeie de păr, îi întoarse faţa spre ea şi o ameninţă: Dacă n-o s-o rupi imediat la fugă şi n-o să-l distrezi pe iubitul nostru Davey, atunci eu o să încep să-ţi tai degetele de la mâini, unul câte unul, iar când o să termin, o să trec şi la degetele de la picioare. Lora se ridică, târând-o pe femeie de păr, după ea. Şi acum, hai! Aleargă!

După ce femeia îşi luase picioarele la spinare plângând, Lora îşi ridică privirea şi i se adresă lui Davey, uitându-se ţintă la acesta:

— Dă-i un avans mai mare! O să fie mai amuzant, iar joaca o să dureze ceva mai mult.

— Ar fi mai distractiv dacă te-ai juca şi tu cu mine. Întotdeauna e mai multă veselie cu tine.

— Şi nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât acest lucru, însă acum mă aşteaptă mămica ta. Poate o să inventăm un alt joc, ceva mai târziu. Apoi Lora îi trimise băiatului o bezea şi se îndepărtă.

Profund îngreţoşat, Larkin porni pe urmele ei.

Ea intră într-o sală. Larkin simţi acolo vibraţiile magiei, încă din primul moment în care ţâşnise după ea înăuntru. Uşa se închise cu o bufnitură cavernoasă.

— Aaa, Lora, te aşteptam.

— Tocmai am terminat o rundă de antrenament cu Lucius, după care am dat nas în nas cu Davey şi am văzut că se distrează de minune.

— A vrut să se joace. Lilith întinse o mână spre Lora. Aceasta înaintă şi i-o strânse cu fermitate. Cele două creaturi cu obrajii aproape lipiţi se uitară în direcţia bărbatului care stătea în picioare, în

centrul încăperii.

Respectivul purta o mantie neagră, cu marginile roşii. Părul lui era o deasă claie argintie înconjurând o figură împodobită cu nişte ochi negri ca onixul, cu un nas lung şi coroiat şi o gură severă, cu buzele subţiri. În spatele lui ardea un foc fără să se vadă vreun lemn sau vreun cărbune. Levitând deasupra acestuia se afla un cazan din care ieşea un fum verzuliu de aceeaşi culoare cu cea a luminii care licărea anemic prin catacombe. Pe două mese lungi se găseau tot felul de sticluţe, de retorte şi de alte recipiente. Fluidele din interiorul acestora păreau vâscoase şi însufleţite.

— Midir. Lilith făcu un gest larg cu braţul, în direcţia bărbatului. Am vrut să fie şi Lora prezentă aici cu noi, în timpul discuţiei pe care urmează s-o purtăm. Ea mă ajută să-mi păstrez calmul. După cum ştii, am avut nevoie de o vreme ca să mă mai liniştesc, după acel dezastru de acum câteva zile. Lilith se apropie de o masă, ridică de pe aceasta o carafa şi turnă într-un pahar o parte din lichidul roşu aflat în ea, după care îl adulmecă. E proaspăt? îl întrebă pe bărbat.

— Da, stăpână. Recoltat şi special pregătit pentru tine.

Ea sorbi din pahar şi i-l oferi apoi şi Lorei.

— Cred că s-ar cădea să te întreb dacă ţi-ai revenit complet în urma rănilor.

— M-am restabilit în totalitate, stăpână.

— Aş vrea să mă scuz pentru că mi-am pierdut cumpătul, însă tu m-ai dezamăgit, Midir, m-ai dezamăgit crunt. Şi ai fi fost pedepsit şi mai aspru, dacă nu m-ar fi potolit Lora. Ăia mi-au subtilizat vitele alea chiar de sub nasul meu, şi mi-au lăsat şi un mesaj insultător, chiar la intrare. Tu erai cel care s-ar fi cuvenit să-mi protejeze căminul de astfel de probleme şi ai eşuat într-o manieră de-a dreptul lamentabilă.

— Mă simt umilit, stăpână. El îngenunche şi îşi plecă fruntea. Am fost luat prin surprindere, atât de ceea ce s-a întâmplat, cât şi de forţa magică de care dispuneau ei. Nu se va mai întâmpla niciodată una ca asta.

— Cu siguranţă nu se va mai întâmpla, dacă o să te las pe mâna Lorei. Ştii cât de mult timp poate ţine ea un individ în viaţă? Şi Lilith se uită la tovarăşa ei, zâmbind blând şi atoateştiutor.

— A fost cel din Budapesta, îşi aminti Lora cu voce tare. Şase luni l-am ţinut. Ar fi putut să dureze şi mai multă vreme, dar m-am plictisit de el. De Midir nu cred că m-aş plictisi nici chiar ani de zile. Şi totuşi… Iar Lora începu să-i mângâie spatele lui Lilith. El ne este de folos, *chérie*. Are o mare putere şi este foarte ataşat de tine, *n'est-ce pas?*

— Mi-a făcut o grămadă de promisiuni. Să nu îndrăzneşti să deschizi gura, se răsti ea la Midir, atunci când acesta îşi ridicase din nou capul. Din cauza acestor promisiuni, încă nu mi-a simţit

muşcătura. Dar tu eşti câinele meu, Midir, să nu uiţi niciodată acest lucru.

El îşi ridică încet capul şi îi replică reginei:

— Te servesc, Maiestate, pe tine şi numai pe tine. Am vrut să mă aflu în compania ta, stăpână, şi să-ţi asigur accesul la poarta de trecere, astfel încât să te poţi mişca nestingherită între diversele lumi, ca să le stăpâneşti pe toate.

— Şi în felul ăsta, te poţi mişca şi tu între ele, vrăjitorule, adunând tot mai multă putere, ca şi cum ai culege flori, cu sprijinul armatei mele. Şi tot a fost înfrântă această putere a ta de către forţa pe care au exercitat-o muritorii.

— E adevărat că ar fi trebuit să nu-i scape din vedere, spuse din nou Lora, pe un ton liniştitor. Midir n-a prins de veste şi a îngăduit ca ei să te umilească, iar acest lucru este inadmisibil. Şi totuşi, o fi rău cu el, da' parcă şi mai rău fără el. Împreună cu Midir, o să-i terminăm pe toţi până la Samhain, la sărbătoarea sfârşitului verii.

— Vezi? Ea mă ajută să-mi păstrez calmul. Lilith îşi luă înapoi de la Lora pocalul, pe când cele două stăteau mai departe în picioare, fiecare cu câte un braţ petrecut pe după mijlocul celeilalte. Tu, Midir, mai eşti încă în viaţă din motivul pe care Lora deja l-a menţionat – şi cu care şi eu sunt de acord. În plus, ai avut cel puţin bunul-simţ de a întrona întunericul, de îndată ce am înţeles cu toţii că fusese creată o breşă în apărarea noastră. Ooo, dar ridică-te, ridică-te în picioare!

Vrăjitorul se conformă apoi şi o întrebă:

— Stăpână, îmi permiţi să-ţi vorbesc pe şleau?

— Cum să nu? Doar nu ţi-am tăiat limba.

— Mi-am pus numai şi numai în slujba ta toate puterile şi întreaga mea viaţă şi ţi-am dedicat de mai bine de două sute de ani întreaga mea forţă şi existenţă. Am realizat doar pentru tine locul acesta, exact aşa după cum ai poruncit să fie, sub pământ, şi l-am camuflat complet faţă de ochii oamenilor. Tot eu am fost acela care a făurit şi poarta de trecere, astfel încât tu şi armata pe care o conduci să puteţi călători nestingheriţi prin respectivul portal între diversele lumi, pentru ca tu, regina mea, să poţi ajunge şi pe Tărâmul Făgăduinţei, să-l devastezi şi să-l iei în stăpânire şi să-l cârmuieşti după bunul tău plac.

Ea înclină din cap şi pe faţa ei înflori un zâmbet, arcuindu-i buzele.

— Da, aşa este, recunoscu regina vampirilor, însă ce anume ai mai făcut pentru mine în ultima vreme?

— Până şi puterea mea este limitată, stăpână, iar camuflarea taberei noastre de-aici îmi solicită un mare consum de energie. Farmecele pe care le-au făcut ceilalţi au avut o forţă considerabilă, dar cu toate astea, în final eu tot am izbutit să-mi dovedesc superioritatea.

— E drept, e drept! Însă mă interesează ceea ce ai făcut după ce au fost ei aici la mine, ca să şterpelească.

— Ei sunt formidabili, stăpână. Vrăjitorul îşi încrucişă mâinile în aşa fel, încât acestea dispărură ascunse în mânecile largi ale robei sale, apoi continuă: Sunt nişte inamici vrednici de tine, iar astfel triumful tău va fi cu-atât mai măreţ, atunci când îi vei distruge.

— Ce bine te mai pricepi la vorbe!

— El realmente a fost cât pe ce să mă bage în casa lor, accentuă Lora. Am fost atât de aproape, încât parcă îi simţeam deja femeii gustul. A fost o vrajă extrem de reuşită, una suficient de puternică încât să anihileze voinţa oricărui vânător de vampiri. Am putea s-o mai încercăm şi altă dată.

— Într-adevăr, am putea, încuviinţă Midir. Şi totuşi, mai sunt doar două săptămâni până ce vom redeschide portalul de trecere. Voi avea nevoie de întreaga mea forţă pentru asta, Maiestatea Ta. Şi o să mai am nevoie de încă un sacrificiu.

— De încă unul? explodă Lilith, dându-şi ochii peste cap. Acest lucru mi se pare cam supărător. Şi aş putea băga mâna-n foc că vrei tot o fecioară neprihănită, nu-i aşa?

— Cu voia ta, stăpână. Dar până una-alta, aş avea pentru tine un cadou care sper din tot sufletul să-ţi fie pe plac.

— Alte diamante? Ea îşi flutură uşor o mână în faţa gurii, în timp ce căsca delicat. Mă cam plictiseşti.

— Nu, stăpână, nu-i vorba despre niciun fel de diamante. Cred că este ceva şi mai preţios. Şi el scoase atunci o mică oglindă de mână, ţinând-o de mânerul de os şi întinzându-i-o lui Lilith.

— Vrei cumva să mă iei peste picior? Numai aşa un flecuşteţ… Ea scoase apoi o exclamaţie de surpriză, în timp ce răsucea de mâner oglinjoara. Asta-i faţa mea! Plină de stupefacţie, îşi atinse cu o mână propriul ei obraz şi se uită în oglindă.

Avea senzaţia că privirea îi era înceţoşată, însă tot îşi putea vedea forma şi trăsăturile feţei, ochii şi gura. Bucuria pe care o resimţi îi aduse lacrimi în ochi.

— Ooo, uite, pot să desluşesc cum arăt! Sunt frumoasă. Vezi, am ochi albaştri, cu o nuanţă atât de superbă!

— Lasă-mă şi pe mine – Lora i se alătură lui Lilith, ochii lărgindu-i-se de uimire când îşi văzu imaginea în mica oglindă, alături de regina sa. Ooo! *C'est magnifique. Je suis belle.*

— Uită-te la noi două, Lora. Oo, oo, observi cât de minunate suntem?

— E cu mult mai bine decât într-o fotografie sau într-un desen. Ia te uită, se vede când ne mişcăm! Priveşte cum ni se ating obrajii.

— Aici sunt eu, murmură Lilith. Cu multă vreme în urmă, înainte de a-mi fi primit harul, îmi vedeam faţa pe sticla lustruită sau în apa limpede a câte unui lac. Desluşeam forma ei şi trăsăturile, precum şi felul în care mi se revărsa părul, ca să-mi încadreze conturul feţei. Ea

îşi atinse acum părul, urmărindu-şi în oglindă degetele care se mişcau prin el. Vedeam felul cum mi se mişcau buzele şi obrajii, atunci când zâmbeam, ca şi modul în care ridicam din sprâncene. Iar, în cele din urmă, ultima oară când mi-am văzut figura, a fost în ochii celui care m-a transformat în vampir. Două mii de ani au trecut de când m-am uitat data trecută în propriii mei ochi. Pe obrazul ei se rostogoli o lacrimă şi imaginea acesteia din oglindă o încântă pe Lilith. Aici sunt eu, repetă ea încet, cu glasul încărcat de emoţie. Aici sunt eu.

— Eşti mulţumită, Maiestatea Ta? Midir îşi coborî braţele încrucişate în jurul mijlocului. Eu m-am gândit că asta ţi-era cea mai fierbinte dorinţă.

— N-am mai primit niciodată un asemenea cadou. Uite cum mi se mişcă gura, atunci când vorbesc. Aş vrea o oglindă mare, Midir, una în care să mă pot vedea în întregime.

— Cred că se poate face şi aşa ceva, însă asta necesită un mare consum de timp şi putere. Iar portalul…

— Desigur, bineînţeles. Lilith înclină oglinjoara deasupra capului, pentru a încerca să vadă cât mai mult din ea însăşi. Şi eu sunt la fel de lacomă ca şi Davey şi nu mi-e nimic de ajuns, motiv pentru care îţi cer şi mai mult, chiar dacă ţin acum în mâini o veritabilă comoară. Midir, mi-ai făcut o mare plăcere. O să poruncesc să ţi se aducă tot ce o să ai nevoie. Atunci când el făcu o plecăciune în faţa ei, Lilith se apropie şi îl atinse pe obraz. N-am să uit că te-ai străduit să-mi aduci alinare.

Larkin se grăbi să le urmeze pe cele două afară din încăpere. Deoarece ele nu mai vorbeau despre nimic altceva decât despre acea oglindă şi despre propria lor frumuseţe, el îşi schimbă direcţia de deplasare şi începu să caute arsenalul de luptă al vampirilor, ca să-şi formeze o idee mai exactă asupra efectivelor acestora. Larkin începu să alerge cât mai repede, de-a lungul tunelurilor întunecoase, strecurându-se pe sub diferitele uşi pe care le întâlnea în cale. Într-una din încăperi, dădu peste trei vampiri care se ospătau dintr-un bărbat. Când respectivul bărbat gemu, şocul suferit de către Larkin îl făcu pe acesta să devină imprudent. Unul dintre vampiri îl zări şi pe faţa lui schimonosită înflori un surâs.

— Nu mi-ar displăcea câtuşi de puţin să mă delectez şi cu un mic şobolan, ca desert, spuse acesta.

În timp ce vampirul se năpustea în direcţia lui, Larkin o zbughi pe sub uşă şi traversă culoarul în goana mare către uşa următoare, fugind nebuneşte printre picioarele unui paznic şi intrând pe sub acea uşă.

Ca să nimerească drept în arsenal.

Erau acolo arme din belşug pentru vreo mie de luptători, îşi dădu el seama. Pentru vreo mie şi poate chiar mai mulţi. Săbii şi suliţe, arcuri cu săgeţi şi topoare, toate depozitate cu o precizie militară care îi întărea convingerea lui Larkin că aceasta era cu-adevărat o armată de

vampiri bine organizată şi nu doar o turmă de animale.

Iar această armată urma să invadeze Ţara Făgăduinţei pentru a o distruge.

Păi, n-ar fi stricat câtuşi de puţin ca, mai întâi, să le pricinuiască unele necazuri.

Preschimbându-se din nou la loc în bărbat, Larkin luă unica torţă de pe perete ca să dea foc la mesele, dulapurile şi cuferele de-acolo.

Diversiune şi distrugere, îşi zise în sinea sa, aruncând apoi torţa cât colo, după care se transformă iar în şobolan.

Larkin reveni în grabă în zona în care erau ţinuţi prizonierii şi văzu că bărbatul pe care îl alesese copilul nu mai era în cuşca lui. Prin urmare, în acel moment era deja prea târziu pentru a-l mai putea salva pe el sau pe femeie. Însă mai existau acolo, mai bine de douăzeci de alţi prizonieri, iar el avea să le ofere acestora măcar o mică şansă de scăpare.

Acum nu se mai afla acolo decât un singur paznic, care şedea rezemat cu spatele de zid şi care, în ciuda plânsetelor şi a tânguielilor ce se auzeau din celule, picotea cuprins de toropeală.

Larkin îşi zise în sinea sa că trebuia să acţioneze cu multă iuţeală şi să mai aibă în plus şi puţin noroc. Conta pe îndeplinirea acestor amândouă condiţii. Se preschimbă la loc, în om, înşfacă sabia de lângă vampir, o balansă şi izbi puternic cu ea.

Pe când pulberea exploda, răcnetele prizonierilor din cuşti deveniseră de-a dreptul asurzitoare.

— Trebuie să fugiţi de-aici mâncând pământul, le spuse Larkin, înşfăcând la repezeală cheile atârnate într-un cârlig din perete şi începând să descuie celulele. El trecu sabia în mâinile unui bărbat care se uita la aceasta cu nişte ochi goi. Poţi să le faci mult rău cu asta, îi explică pe fugă Larkin. Îi omori dacă le retezi capul. Şi îi mai poţi omorî şi cu ajutorul focului. Există prin tuneluri nişte torţe. Foloseşte-le pe acelea. Uite, poftim! Şi el puse cheile de la celule în mâinile altcuiva. Descuiaţi şi celelalte cuşti, descuiaţi-le pe toate. Apoi alergaţi cât vă ţin picioarele. Unii dintre voi ar putea să scape de-aici. Eu o să fac tot ce pot ca să vă eliberez drumul şi să vă netezesc calea.

Cu toate că era conştient de pericolul de a-şi epuiza resursele de energie, el se mai transformă încă o dată, în vreme ce în jurul său se întronase haosul. De data asta, luă forma unui lup, care dădu uşa de perete şi fugi pe coridor.

El coti la stânga, sperând să câştige timp, şi îl atacă pe primul vampir care îi ieşise în faţă. Îl luă pe nemernic prin surprindere şi îi sfâşie beregata. Cu sângele şiroindu-i pe bot, lupul fugi mai departe.

El sperase ca focul pe care îl aprinsese în arsenal să ţină ocupată o mulţime de vampiri. Dar încă nu se auzea niciun semnal de alarmă.

Văzu doi cărători de cadavre ducând un trup neînsufleţit spre o

movilă de leşuri. Se debarasează de ele ca de nişte gunoaie, se gândi Larkin. În vreme ce alerga, el se transformă din nou în om, iar între timp înşfăcă şi o sabie.

Şi îi doborî pe cei doi dintr-o singură lovitură.

Deja începuseră să se audă strigăte de peste tot. Vampirii îşi manifestau din plin furia. Încă o dată Larkin se preschimbă în lup, pentru a profita de viteza superioară a acestuia. Nu putea face mai mult decât făcuse deja.

Se năpusti de-a lungul unui tunel şi îl văzu acolo pe băiat.

Acesta se lăsase pe vine pe pământ şi se ospăta din bărbatul pe care şi-l alesese din cuşti. Părul strălucitor al copilului era acum năclăit de sângele care se scurgea de pe degetele şi de pe buzele acestuia.

Mârâitul profund pe care îl slobozi Larkin îl făcu pe băiat să-şi ridice privirea.

— Căţeluşule! îi zise Davey, rânjind oribil. Nu-ţi dau nimic, până ce nu mă satur eu mai întâi şi nu termin cu el. Am isprăvit-o pe asta de dincoace, aşa că asupra ei te poţi năpusti deja, dacă vrei, gesticulă el în direcţia femeii care zăcea inertă cu faţa în jos, la câţiva paşi distanţă. Cu ea n-a fost la fel atât de distractiv ca şi cu ăstălalt, aşa că am terminat-o foarte repede.

Cuprins de o furie nemărginită, Larkin se ghemui să sară către copil.

— Davey, aici erai! Partenerul de antrenament al Lorei o şi luase la fugă, apropiindu-se rapid prin tunel şi adresându-i-se băieţelului: Mama ta vrea să te duci imediat în camera ta. Câţiva oameni au scăpat din celule şi au izbutit să provoace un incendiu.

— Dar eu n-am isprăvit încă.

— Trebuie să laşi pe mai târziu treaba asta. Pe ăştia doi i-ai ucis tu singur? Sunt trofeele tale? El se lăsă pe vine şi îl bătu admirativ pe copil cu palma pe spate. Bravo ţie! Dar, dacă o să te mai îndopi mult din ei, are să ţi se facă rău de la stomac. O să trimit eu ceva mai încolo pe cineva să-i care în grămada de cadavre, însă acum tu trebuie să vii cu mine. Pe când vorbea, el se uită de jur împrejur şi, zărindu-l pe Larkin, continuă: Ăsta-i unul dintre lupii mamei tale? Eu credeam că a scăpat deja de toţi…

Larkin remarcă felul în care i se schimbase expresia feţei şi observă şi brusca încordare cuprinzându-i întreg corpul. Şi totuşi, sărise deja, dar îi ratase beregata, fiindcă vampirul parase atacul său. Forţa ripostei îl proiectă pe Larkin în perete, însă el se ridică imediat în picioare, atacând din nou, mai înainte ca nemernicul să apuce să-şi scoată sabia.

Se auziră nişte urlete, nişte oribile răcnete ale vampirului, amestecate cu propriile mârâieli şi lătrături ale lupului. Partea lupească din Larkin avea poftă de sânge, la fel precum omul

dinăuntrul lupului tânjea după răzbunare. El îşi înfipse ghearele în umărul şi în pieptul creaturii.

Apoi simţi o durere, o indescriptibilă durere, în momentul în care copilul-vampir îi sărise în spinare şi îşi înfipsese colţii în el. Urlând, Larkin se dădu înapoi şi reuşi să se scuture şi să-l arunce pe băiat de pe spinarea lui. Însă acesta era extrem de iute, iar vampirul căzut la pământ îşi întindea deja mâna după sabie.

Lupul nu mai avea nicio şansă de supravieţuire aici şi Larkin se rugă în sinea sa să-i mai fi rămas în el destulă forţă ca să reuşească să scape de-acolo cu fuga.

Lumina sa interioară scânteie şi pâlpâi palid. Durerea i se amplifică, şi împreună cu ea exista acum şi o generalizată moleşeală persistentă. Însă el deveni un şoricel, micuţ şi sprinten, furişându-se prin semiobscuritate prin locurile cele mai întunecoase şi ghidându-se după vuietul mării.

Arsura pe care o simţea la ceafă îi provoca o durere insuportabilă. Grotele răsunau de ţipete şi de tropăituri grăbite. El ajunsese aproape de capătul puterilor şi se deplasa acum cu viteză variabilă, dar continua să se îndrepte şovăitor spre anemica sticlire de lumină a lunii, strecurându-se în direcţia răgetelor de valuri agitate.

Lumea tot alerga, croindu-şi în disperare drum şi agăţându-se pentru a urca abrupţii pereţi ai stâncilor. Unii îi cărau pe cei lipsiţi de puteri şi pe cei răniţi. Larkin ştia că, în cazul în care ar fi încercat să se preschimbe din nou, ar fi ajuns să aibă el însuşi nevoie să fie luat pe sus şi cărat de-acolo.

Nu mai putea face nimic în plus. Cu ultimele puteri care îi mai rămăseseră, el îşi târî micuţul corp spre un bolovan şi se prăvăli inert în dosul acestuia.

Ultimul lucru pe care l-a mai văzut a fost licărirea stelelor stingându-se, în timp ce se apropia revărsatul zorilor.

8

— Ar fi trebuit ca el să se fi întors deja. De lângă fereastra salonaşului, Blair urmărea cum afară se crăpa de ziuă, după noaptea cea lungă ce se apropia de sfârşit. În orice caz, ar trebui să se afle de-acum pe drumul de înapoiere acasă. Poate că n-ar fi rău să începeţi din nou. Ea se răsuci spre Hoyt şi Glenna. Haide, nu mai staţi!

— Blair! Glenna se apropie de ea şi o mângâie uşor pe braţ. Te asigur că, de îndată ce va putea fi zărit, noi îl vom repera.

— A fost o idee prostească. Nechibzuită şi de-a dreptul idioată idee! Unde mi-o fi fost capul, de am putut să-l trimit tocmai acolo?

— Nu-i chiar aşa. El a vrut să meargă acolo, iar noi am fost toţi de acord. Suntem răspunzători în egală măsură. Niciunul dintre noi nu merită să poarte de unul singur întreaga povară a responsabilităţii, îi spuse Glenna, prinzând-o de braţe.

— El a intrat acolo fără nicio armă, fără nicio amuletă sau scut care să-l protejeze. Şi femeia îşi strânse în palmă cruciuliţele de la gât.

— I-ar fi fost prea greu să zboare, să se târască, ori să se strecoare spre un cuib de vampiri, purtând o cruciuliţă legată în jurul gâtului, preciză Cian. Cu un astfel de semnalizator, n-ar fi rezistat nici măcar cinci minute.

— Şi care-i diferenţa, dacă fără aşa ceva ar rezista doar zece minute?

— El n-a murit, zise încet Moira, aşezată în continuare pe podea şi uitându-se la foc. Aş fi simţit asta. Cred că ne-am fi dat cu toţii seama. Cercul ar fi fost rupt. Ea privi peste umăr şi îl întrebă pe Hoyt: Nu-i aşa?

— Cred că da. Poate că, pur şi simplu, el are nevoie să se mai odihnească. Probabil că preschimbarea într-o altă fiinţă îi solicită un mare consum de energie.

— Aşa este. Şi tocmai de aceea simte el nevoia de a mânca precum un cal de povară. Întorcându-se în grabă cu faţa la ceilalţi din încăpere, Moira reuşi să schiţeze un zâmbet timid. Şi după câte ştiu eu, Larkin niciodată nu s-a menţinut sub o altă formă decât aceea omenească, mai mult decât două sau maximum trei ore.

Ăsta era un alt coşmar de înfruntat, se gândi Blair. Să şi-l închipuie pândind prin catacombe, sub forma unui şobolan, aşa după cum hotărâseră ei, iar după aceea, dintr-odată, hopa, el se preschimba la loc în om, fără a avea nici măcar un baton cu care să mimeze cel puţin că se apără.

Însă el era încă în viaţă, şi asta îi ridică moralul. Cu siguranţă ei ar

fi simţit dacă Larkin ar fi fost cumva omorât. Şi totuşi, el putea să se afle într-o celulă, rănit sau supus unor inimaginabile torturi.

— Eu o să mă duc să pregătesc câte ceva de mâncare, i se adresă Glenna lui Blair şi o bătu uşor cu palma pe umăr, în semn de îmbărbătare.

— Aş prefera să fac eu de mâncare. Ar trebui să exersez mai mult cu gătitul hranei, spuse Moira, în timp ce se ridica în picioare. Şi, oricum, aş avea nevoie să-mi găsesc o ocupaţie, în loc să stau şi să-mi tot fac griji.

— Am să-ţi dau şi eu o mână de ajutor. Glenna îşi petrecu un braţ pe după umerii Moirei. În câteva minute, vă voi aduce tuturor nişte cafea.

— Eu o să ies puţin, le zise Hoyt, ridicându-se din fotoliu. S-ar putea ca astfel să-mi vină vreo idee bună, să simt ceva, dincolo de perimetrul casei.

— Vin şi eu cu tine.

Însă el scutură din cap în direcţia lui Blair şi îi spuse:

— Cel mai bine ar fi să rămân singur.

Şi-atunci, ea ce trebuia să facă? Nu era obişnuită să stea şi să aştepte. Se deprinsese să rezolve singură problemele, să-şi rişte viaţa. Nu-i stătea în fire să zăbovească frângându-şi mâinile de îngrijorare, în vreme ce altcineva înfrunta toate primejdiile.

— N-ai vrea să tragi şi celelalte draperii? Lumina va pătrunde mai întâi din direcţia aceea.

Nedumerită, Blair se uită înapoi. Cian şedea prăvălit lenevos într-un fotoliu – iar fâşia de lumină ce intra prin ferestrele dinspre răsărit ajunsese la numai un singur pas de vârfurile cizmelor lui. Ea îşi închipuia că majoritatea vampirilor ar fi plecat în mare grabă din calea acelei revărsări potenţiale de lumină, dar se convinse de faptul că unul ca Cian nu făcea nici pe departe aşa. Femeia se îndoia că el ar fi luat-o la goană, chiar dacă ar fi avut cizmele în faţa unei ferestre însorite.

— Da, desigur. Şi Blair se îndreptă spre ferestrele cu pricina şi trase bine draperiile, cufundând camera în penumbră. Nu se mai osteni apoi să aprindă vreo lampă. În acel moment, semiîntunericul constituia cea mai plăcută şi mai liniştitoare ambianţă.

— Şi ce i-ar face vampirii, dacă l-ar prinde? Să nu minţi şi să nu îndulceşti deloc realitatea. În cazul în care el le-ar cădea plocon în mâini, ce ar urma să-i facă?

Ştii şi tu singură, fără să-ţi mai spun eu, se gândi Cian.

— Lilith ar porunci să fie torturat, nu numai pentru a se distra, dar şi pentru a obţine informaţii.

— El nu ar divulga absolut nimic…

— Ba bine că nu. Cum dracu’ să nu-i mărturisească totul? Din tonul

vocii lui Cian răzbătea nerăbdarea sâcâită. Vampirului i se părea supărător faptul că se ataşase de Larkin suficient de tare, încât să se îngrijoreze pentru soarta acestuia. Ea îi poate face unui om nişte lucruri pe care nicio fiinţă umană nu le-ar putea îndura – şi doar îl poate menţine în viaţă, în timp ce îşi vede liniştit de treabă. El are să-i spună absolut totul. Şi la fel ai face şi tu şi tot aşa ar face oricare dintre noi. Şi-n definitiv, mai are vreo importanţă?

— Poate că nu. Blair se apropie şi, simţindu-şi picioarele ostenite, se aşeză pe măsuţa aflată în faţa fotoliului în care şedea Cian. Vampirul îi spunea adevărul gol-goluţ, cu obiectivitate şi fără niciun sentimentalism. Era exact lucrul de care avea ea nevoie. Şi are să-l transforme într-un vampir, nu-i aşa? Asta-i marea lovitură, să-l facă pe unul dintre noi vampir.

— Caz în care printre noi ar exista doi vampiri.

— Da, da, ai dreptate. Femeia îşi rezemă capul în palme, simţind că i se face greaţă. Începuse s-o doară stomacul. Cian. Dacă… o să fie nevoie ca noi să…

— Da, şi aşa vom face.

— Nu cred că aş putea suporta asta. Dacă el, pur şi simplu, moare şi gata, atunci pot, fiindcă altminteri moartea lui s-ar dovedi zadarnică. Dar în cazul în care Lilith ni-l trimite înapoi sub formă de vampir, şi noi trebuie să… Ea îşi ridică în acel moment privirea şi îşi frecă obrajii umezi cu mâinile. Cum ai trecut tu prin respectiva încercare, atunci când te-ai confruntat cu asta? După ceea ce i s-a întâmplat lui King. Glenna mi-a spus că tu şi cu King eraţi foarte apropiaţi, iar tu a trebuit să-l lichidezi. Cum ai putut depăşi momentul?

— Am fost vreme de câteva zile irascibil la culme.

— Şi te-a ajutat acest lucru?

— Nu în mod deosebit. Am fost profund îndurerat şi m-am apucat de băutură, după care mi-am ţinut în frâu mânia. Şi m-am dedicat până la capăt acestei activităţi din cauza nenorocirii lui King, mai mult decât din orice alt motiv. Cian înclină apoi din cap, se uită cercetător la Blair şi îi spuse pe un ton egal: Tu te-ai îndrăgostit de Larkin.

— Cum? Nici vorbă de aşa ceva – dar ţin mult la el, bineînţeles. Aşa cum ţinem cu toţii unii la alţii. Noi alcătuim un grup strâns unit.

— Fiinţele omeneşti sunt foarte bizare în privinţa modului cum reacţionează sub imperiul sentimentelor. În privinţa exprimării emoţiilor pe care le trăiesc. În cazul tău, pare să fie vorba despre o anume stânjeneală. De ce oare? Doar sunteţi amândoi tineri, sănătoşi şi angrenaţi într-o activitate pasionantă şi în acelaşi timp periculoasă. De ce nu s-ar cuveni să ţi se nască în suflet un ataşament faţă de el?

— Nu-i chiar aşa de simplu.

— Pentru tine, în mod evident, chiar că nu e. În clipa aceea,

privirea lui Cian fu atrasă de către Hoyt, care tocmai se întorcea de-afară, fapt care o făcu pe Blair să sară în picioare, ca împinsă de un resort.

— Pe aleea de acolo se află o dubiţă cu toate roţile găurite. În dubiţă sunt şi nişte arme.

Blair nu se mai încurcă să-şi pună pe ea o jachetă, ci o luă imediat la fugă afară, de-a lungul aleii. Portiera şoferului era deschisă, remarcă femeia. Cheia era în contact, de parcă s-ar fi încercat zadarnic pornirea maşinii, după care aceasta fusese abandonată în mare grabă.

În zona pentru marfă a maşinii, existau câteva săbii, ca şi o geantă frigorifică, plină cu mai multe recipiente conţinând sânge.

— Ei bine, asta-i maşina vampirilor, îi zise Blair lui Hoyt. Nu încape nicio îndoială asupra acestui fapt. Iar probabilitatea de a i se sparge întâmplător în acelaşi timp toate patru roţile este infimă. Ea se ghemui şi îşi băgă un deget în gaura cea largă din cauciuc, adăugând: Într-un fel sau intr-altul, Larkin le-a făcut asta.

— Probabil că au abandonat-o aici şi au luat-o pe jos, prin pădure, probabil ca să se ferească de soare.

— Da. Zâmbetul ei trăda intenţii criminale. În sfârşit, am şi eu acum un front de lucru. O să mă duc să-mi iau armele.

— Vin şi eu cu tine.

Blair se avântă printre copaci, având în mâini arbaleta şi ţepuşa şi cercetând cu luare-aminte zonele umbrite bine, în timp ce se mişcau amândoi, fără zgomot. La o bifurcare a potecii, ea şi Hoyt se despărţiră, fiecare din ei afundându-se tot mai adânc în lumina anemică şi plină de umbre.

Femeia descoperi o creatură înfricoşată, făcută ghem pe pământul acoperit de muşchi, în umbra deasă. Un băiat, observă ea, cu vârsta de maximum optsprezece ani, în momentul morţii lui. După haine – jeanşi ciuruiţi şi o bluză flanelată şi decolorată – îşi dădu seama că el probabil fusese un student plecat în drumeţie, doar cu un rucsac în spinare.

— Scuze pentru deranj, îi zise Blair.

El sâsâi în direcţia ei drept răspuns şi se târî să se ascundă după trunchiul unui copac.

— Ei, hai! Da' ce, crezi că acolo n-o să te mai văd? Nu mă face să vin după tine!

Ea nu auzi creatura care-i venea prin spate, însă o simţi. Blair efectuă o jumătate de pivotare şi îşi coborî umărul drept, astfel încât, atunci când îi sări spurcăciunea în spinare, ea o zvârli cât colo.

Aceasta avea cam aceeaşi vârstă cu prima, era o fată şi părea cu mult mai zburdalnică şi mai vioaie.

— Voi doi sunteţi împreună? Formaţi cumva un cuplu? E un lucru drăguţ, dar aduce ghinion.

Fata atacă din nou, iar Blair îşi coborî arbaleta. Ea îşi dădu seama de faptul că nu voia doar să ucidă, ci îşi dorea, în primul rând, să se lupte. Femeia făcu o eschivă şi evită lovitura de picior, primind atacul principal în partea laterală, în şold, iar a doua lovitură în mijlocul spatelui, cu suficientă forţă, încât s-o arunce înainte, doborând-o. Apoi ateriză în mâini, dar se împinse şi sări înapoi, lovind cu călcâiul ghetei drept în figura vampiriţei.

— Ai învăţat box tailandez, nu? Ea văzu ceva în ochii creaturii, atunci când aceasta atacase din nou şi reîncepuseră schimburile de lovituri. Stârpitura nu se hrănise şi era acum disperată, înţelese Blair, amintindu-şi de geanta frigorifică din dubiţă, în care se aflau mai multe recipiente cu sânge.

Iar a mai amâna uciderea creaturii însemna numai prelungirea unei torturări inutile a acesteia. Şi tocmai de-aceea, de data asta când o atacă din nou spurcăciunea, Blair îşi scoase ţepuşa şi i-o înfipse drept în inimă, străpungând-o instantaneu.

— Căţea! Căţea tâmpită ce eşti! strigă atunci vampirul din dosul copacului, iar puternicul accent de New Jersey din glasul său aproape că o înveseli pe Blair.

— La care dintre noi două te referi?

Când el făcu un salt, femeia pivotă pe vârfuri, însă văzu că vampirul o luase la sănătoasa.

— Of, pentru Dumnezeu! Ea îşi ridică arbaleta şi îl străpunse cu o săgeată, strigând în urma lui: Laşule!

Apoi se întoarse brusc, auzind un zgomot în spatele ei, după care se linişti, atunci când îl zări pe Hoyt apropiindu-se pe cărare.

— Am găsit numai unul, îi spuse acesta.

— Eu am dat aici peste doi. Poate că mai sunt şi alţii, dar s-au ascuns în adâncul codrului. Ar trebui să plecăm acum înapoi, ca să vedem dacă n-a dat cumva Larkin vreun semn de viaţă.

— Nu pot eu simţi chiar orice, dar nici că ar fi murit n-am sesizat. El este un bărbat inteligent, Blair, şi pe deasupra ingenios, aşa cum ţi-ai putut da seama după ce a găurit roţile dubiţei vampirilor.

— Într-adevăr, el nu-i deloc o stârpitură de nătărău, deşi s-ar putea transforma la nevoie şi în aşa ceva.

— Ştiu şi eu cum este atunci când ţii mult la o persoană şi când îţi faci mari griji pentru viaţa acesteia. Şi pe când cei doi se deplasau printre arbori, privirea lui Hoyt era atentă şi încordată, scrutând prin desiş. Ne putem apăra reciproc în expediţia asta, însă nu ne putem proteja unul pe celălalt. Glenna m-a învăţat deosebirea dintre aceste două situaţii.

— Niciodată până acum n-a trebuit ca eu să-mi fac griji pentru cineva. Nu cred că mă pricep foarte bine la asta.

— Te pot asigura că talentul pentru aşa ceva apare cu multă

uşurinţă.

Când ieşiră cei doi din pădure, o văzură pe Moira părăsind casa şi alergând spre ei, ca şi cum ar fi scăpat dintr-un incendiu. Faţa îi era luminată de o bucurie de nedescris, care alungă din sufletul lui Blair orice urmă de teamă.

— Vine înapoi, strigă ea. Larkin se întoarce acasă!

— Ai văzut? Hoyt o cuprinse cu un braţ pe după umeri pe Blair, în vreme ce amândoi respirau uşuraţi. În consecinţă, azi nu mai trebuie să-ţi exersezi îndemânarea în privinţa grijilor pe care ţi le faci.

*

Larkin se văzu silit să-şi mobilizeze toate resursele pentru a rămâne în postura de vultur şi pentru a se menţine zburând în văzduh. Durerea şi oboseala ameninţau să-l biruie şi să-i consume tot restul de putere din el. Pierduse mult sânge, ştia asta, dar nu putea spune cu precizie cât de mult anume. Exact ştia doar faptul că muşcătura din ceafa îl ardea neîntrerupt, ca un foc mistuitor.

Nu mai zărise acolo absolut pe nimeni, nici fiinţă omenească şi nici vampir, atunci când, după răsăritul soarelui, revenise la forma anterioară. Pe fâşia argiloasă de pământ, văzuse bălţi de sânge, nu în totalitate al său. Însă nu era îndeajuns, se autoîncurajă el, nu îndeajuns de mult sânge, încât să semnifice faptul că toţi prizonierii pe care îi eliberase fuseseră ajunşi din urmă şi măcelăriţi.

Cu siguranţă că măcar o parte dintre aceştia tot reuşiseră să scape cu fuga. Cel puţin unul…

El începu să tremure, îşi simţi o aripă vibrând şi încercând să se preschimbe la loc, într-un braţ. Mai pierdu din altitudine şi invocă vulturul să-l susţină.

Iată şi fluviul, îşi zise în sinea sa. Este Shannon. Larkin străbătuse deja o bună bucată din drumul de întoarcere acasă.

El îşi imagină chipul lui Blair, cu gropiţe în obraji atunci când zâmbea, cu albastrul intens al ochilor şi cu muzicalitatea vocii ei. Larkin se gândi că, în mod sigur, avea să reuşească să străbată şi aceşti ultimi kilometri.

Îşi putea simţi inima – adică inima vulturului – bătându-i extrem de rapid. Până şi răsuflarea îi solicita un efort cumplit, iar vederea i se împăienjenise deja. Dar mai simţea şi altceva în el, ceva inoculat odată cu muşcătura demonului-copil. Ceva răspândindu-i-se în sânge şi otrăvindu-i-l.

O sfârşeală ce pusese stăpânire pe trupul său îi inoculase dorinţa de a se lăsa păgubaş.

Apoi Larkin auzi o altă voce interioară, şi mai puternică:

Ai ajuns foarte aproape de casă, flăcăule-pasăre. Ţine-o tot aşa, că nu mai ai mult. Noi toţi te aşteptăm cu nerăbdare. Îţi pregătim un mic dejun al

campionilor – ca să mănânci pe săturate. Hai, Larkin, revino acasă!

Era Blair. El se delectă cu sunetul vocii ei şi zbură mai departe.

Şi iată şi pădurea, iată şi frumosul pârâiaş, şi casa de piatră, şi grajdurile. Iar dincolo de toate acestea, se vedea şi cimitirul, unde el era al dracului de ferm hotărât să nu fie încă îngropat, şi cu-atât mai puţin acum când ajunsese atât de aproape.

Uite, acolo îl aştepta Blair, în faţa casei, cu privirea aţintită în sus pe cer, astfel ca el să-i poată zări cât mai repede figura. Şi mai ales ochii. Alături de ea se aflau Moira, draga de Moira, şi toţi ceilalţi, cu excepţia lui Cian. Larkin înălţă o rugăciune de mulţumire la adresa tuturor zeilor.

Apoi, îl lăsară complet puterile şi ultimii trei metri ai coborârii sale îi parcurse ca om, aflat în cădere liberă spre sol.

— Vai, Doamne-Dumnezeule! Blair o rupse la fugă în direcţia lui Larkin, ajungând lângă acesta cu mult înaintea celorlalţi. Aşteptaţi, fiţi atenţi, aveţi grijă! Trebuie să vedem, în primul rând, dacă nu cumva şi-o fi fracturat vreun os.

Femeia îşi plimbă mâinile pe corpul lui, chiar şi atunci când Glenna făcu acelaşi lucru. Blair simţi apoi pielea aspră din dreptul muşcăturii de pe ceafa bărbatului şi îi dădu la o parte şuviţele de păr.

Ea se uită drept în ochii înlăcrimaţi ai Moirei şi îi spuse:

— Larkin a fost muşcat.

— Vai, Dumnezeule! Dar el nu pare schimbat. Moira îşi duse la gură una dintre mâinile ei lipsite de vlagă şi adăugă: Nu poate rămâne afară, în plin soare, dacă a fost transformat în vampir.

— Nu, n-a fost transformat. Şi nu şi-a rupt nimic. A avut mare noroc, atunci când a căzut. Glenna, dar pulsul lui este foarte slab.

— Hai să-l ducem în casă.

— Are nevoie de hrană. Moira se precipita înainte, în vreme ce Hoyt şi cu Blair se opinteau să-l ridice pe Larkin. Nemâncat vreme de câteva zile, el ar deveni la fel ca noi ceilalţi. Îi trebuie alimente şi lichide multe. O să-i aduc eu câte ceva.

— Duceţi-l pe canapeaua din salon, le spuse Glenna. Eu o să aduc imediat toate cele trebuincioase.

După ce îl lungiră pe sofa, Blair se ghemui lângă capul lui. Larkin era alb ca varul şi deja i se formaseră hematoame.

— E-n regulă. Ai ajuns acasă acum. Numai asta-i ceea ce contează. Eşti acasă.

— Cian… Cian a spus să începem cu asta. Moira dăduse buzna în încăpere, aducând un pahar mare, plin cu suc de portocale. Ca să-şi refacă rezerva de lichide şi de zahăr din organism.

— Da, bine. Trebuie să-l repunem pe picioare. Haide, băieţel zburător!

— Lăsaţi-mă să încerc asta. Glenna îngenunche alături de canapea,

îşi afundă degetul mare într-un borcănel cu balsam şi îl unse cu acesta, mai întâi în mijlocul frunţii. Chiar pe chakre, le explică ea, în timp ce lucra. O mică reechilibrare chi. Moira, prinde-l de cealaltă mână şi încearcă să-i transferi o parte din forţa ta. Ştii cum. Blair, tu vorbeşte-i în continuare lui Larkin, aşa cum te-am învăţat să o faci, atunci când el se afla în văzduh. Vorbele tale vor ajunge la el. Hoyt?

— Da. Hoyt îi prinse uşor capul lui Blair, din lateral. Spune-i lui Larkin să se întoarcă.

— Haide, Larkin, trebuie să te trezeşti. Nu poţi, pur şi simplu, să zaci cu gândurile duse cine ştie pe unde, ziulica întreagă. Iar în afară de asta, e gata şi micul dejun. Te rog să-ţi revii chiar acum. Eu te aştept cu nerăbdare. Ea îi luă mâna şi i-o apăsă pe obrazul său. Stau acum aici şi te veghez. Uite că a mişcat din degete! Te-am tot aşteptat încă de când ai plecat. A fost o zi încărcată de dramatism.

Pleoapele bărbatului se mişcară şi ele.

— De ce oare sunt femeile atât de cicălitoare cu bărbaţii? întrebă el.

— Cred că, pur şi simplu, aşa ne-a fost dat, îi răspunse ea.

— Bea asta. Moira ocoli canapeaua, îi ridică şi îi susţinu capul lui Larkin, ducându-i paharul la buze.

Bărbatul bău însetat ca o cămilă, apoi reuşi să-i zâmbească verişoarei sale.

— Uite-o şi pe iubita mea. Ia te uită ce imagine minunată! Trei chipuri încântătoare. O să vă dăruiesc toate bunurile mele lumeşti şi o să vă fiu recunoscător tot restul vieţii, dacă o să binevoiţi să-mi aduceţi şi ceva de mâncare.

Cian intră tocmai atunci în încăpere, aducând cu el o farfurie mică, pe care se aflau două felii de pâine prăjită.

— Trebuie să începi să mănânci câte puţin. Vampirul schimbă apoi o privire cu Blair. Aceasta închise apoi ochii şi dădu uşor din cap. Nu le înfuleca pe nemestecate, îl avertiză ea pe Larkin.

— Doar pâine goală? Nişte cărniţă n-aş putea primi? Îţi jur că în clipa asta aş fi în stare să devorez chiar şi o jumătate de căprioară. Sau mai degrabă aş prefera felul acela gustos de mâncare pe care îl prepari tu, Glenna, cu perişoare de carne şi cu tăiţei.

— O să-ţi fac aşa ceva diseară.

— Acum trebuie să mănânci doar atâta cât să te refaci puţin şi să-ţi mai recapeţi din puteri, începu Blair. Dacă o să mănânci pe săturate, ai să vomiţi totul atunci când o să ne ocupăm de muşcătura pe care o ai la ceafă.

— M-a muşcat ţâncul, adică progenitura lui Lilith. Micul nemernic. În acel moment, eu aveam formă de lup, aşa că muşcătura n-a fost prea de adâncă.

— Glenna are nişte balsam. Ea l-a folosit şi pe mine, atunci când

am fost şi eu muşcată de vampiri, îi mai zise Moira, mângâindu-i părul lui Larkin. Ştiu că ai nişte usturimi care te ard îngrozitor, însă balsamul o să ţi le aline.

— Tu n-ai fost muşcată, rosti cu hotărâre Cian. Ai avut doar o zgârietură, nu o perforare.

— Şi care-i diferenţa?

— E una considerabilă. Blair se îndreptă de spate. Este vorba despre infectare şi mai există şi riscul ca acela care te-a muşcat să preia controlul asupra ta.

— Da, aşa e, ai dreptate! Larkin se încruntă şi închise ochii. Am şi simţit întâmplându-se în interiorul meu. Dar…

— Vom avea noi grijă de asta. Trebuie să te purifici cu apă sfinţită.

— E-n regulă. Iar după aceea, dacă o să fiu tratat cu acel miraculos balsam despre care a vorbit Moira, precum şi cu o masă îndestulătoare, am să fiu ca nou – făcând abstracţie de faptul că toate oasele mă dor de parcă aş fi fost bătut cu un ciocan, din cap până-n picioare.

Acesta era purul adevăr, se gândi Blair. Şi un adevăr extrem de dureros.

— Îţi aminteşti de arsura pe care ai simţit-o când creatura şi-a înfipt colţii în ceafa ta? Simţi şi acum arsura?

— Da.

— Asta are să fie o durere şi mai cumplită. Îmi pare rău. Şi femeia se grăbi să urce la etaj. Iar Moira o urmă imediat.

— Nu se poate să nu existe şi o altă cale. Cum putem noi oare să-l facem să sufere din nou? Este încă atât de slăbit şi are dureri cumplite. Îi pot lesne citi în ochi suferinţa.

— Crezi că eu nu văd? Blair se îndreptă spre camera ei, adăugând: Altă cale nu există.

— Ştiu că în cărţi aşa scrie. Le-am citit şi eu. Însă cu Glenna şi cu Hoyt…

Blair scoase din trusa ei o sticluţă de apă sfinţită, iar atunci când se întoarse, avea o figură hotărâtă. Ea rosti răspicat:

— Realmente nu există altă cale. Larkin este contaminat. Asta îl pune şi pe el, şi ne pune şi pe noi toţi ceilalţi într-un mare pericol. Femeia întinse braţul şi îşi răsuci mâna, cu interiorul încheieturii la vedere, arătându-i celeilalte cicatricea şi continuând: Ştiu exact cum este. Dacă ar mai fi existat şi altă cale, nu crezi că aş fi încercat-o?

Moira răsuflă întretăiat, cutremurându-se.

— Şi eu ce pot să fac?

— Poţi să dai o mână de ajutor la imobilizarea lui.

Blair aduse jos prosoape, pansamente şi bandaje, se apropie de Larkin şi se uită drept în ochii acestuia, spunându-i:

— Asta o să cam doară.

— O să doară al naibii de tare, sublinie Cian.

— Of, bine. Larkin îşi linse buzele. E încurajator ceea ce spuneţi, nimic de zis!

— Poate că o să fiu în stare să-ţi alin întrucâtva durerea, începu Glenna.

— Nu cred că o să poţi şi nici măcar că ar trebui să încerci, scutură Blair din cap. Este şi asta o parte intrinsecă a procesului. Aşa se face. Uite, trebuie să-l culcăm pe podea, cu faţa în jos. Şi să punem sub el prosoapele astea. Cian, te-aş sfătui să-l apuci de picioare. N-aş vrea să te stropească ceva.

Larkin tresări violent, în timp ce ei îl aşezau în poziţia potrivită.

— De ce trebuie ca el să mă ţină de picioare?

— Trebuie să te prindem bine, ca să te imobilizăm, îi explică Blair.

— N-am nevoie…

— Ba da, ai!

Bărbatul întâlni din nou privirea ei şi pricepu absolut totul.

— În cazul ăsta, să faci tot ce trebuie. Am încredere în tine.

Avându-l pe Cian la picioarele lui Larkin, pe Hoyt pe o latură şi pe ambele femei de cealaltă parte, Blair deschise sticluţa. Ea îndepărtă părul lui Larkin şi scoase la iveală urâta muşcătură.

— În aceste împrejurări, n-o să fii considerat lipsit de bărbăţie dacă o să urli de durere. Încordează-te, îl avertiză ea şi îi turnă pe rană binecuvântata apă.

El chiar că răcni, nu glumă, iar trupul i se arcui şi se zbătu. Rana însăşi păru a da în clocot, iar Blair lăsă lichidul vâscos care bolborosea în ea să se scurgă, în vreme ce continua să toarne pe deasupra apă sfinţită.

Blair îşi reaminti, într-o străfulgerare a memoriei, de noaptea în care fusese nevoită să meargă la mătuşa ei, la mai puţin de o săptămână după ce tatăl ei plecase şi o lăsase definitiv singură. Ea îşi aminti cum lacrimile mătuşii sale i se rostogoliseră acesteia pe obraji, în timp ce îi turna apă sfinţită pe muşcătura de la încheietura mâinii.

Avusese senzaţia că oasele îi fuseseră arse cu un cuţit înroşit în foc.

După ce rana lui Larkin se mai curăţă, iar bărbatul începu să-şi recapete răsuflarea, Blair şterse locul cu nişte prosoape, până ce acesta se uscă.

— Acum probabil că va fi de folos şi nişte balsam, zise femeia.

Albă la faţă ca varul, Glenna bâjbâi după borcănel. Acum lacrimile îi picurau pe Larkin.

— Îmi pare rău, Larkin, te rog să mă ierţi, îi spuse ea. Aş putea oare să-l ajut să adoarmă? I-ar face bine măcar o oră de somn.

Blair se şterse la gură cu dosul palmei şi îi răspunse:

— Sigur că da. Nu i-ar strica deloc un pui de somn.

Apoi femeia urcă din nou scările, intră val-vârtej în camera ei şi

trânti uşa după ea, după care se prăbuşi pe podea la picioarele patului, îşi petrecu braţele în jurul capului şi izbucni în hohote de plâns.

Blair se ghemui, atunci când se simţi cuprinsă pe după umeri de braţul Moirei, însă reacţia ei nu făcu decât ca braţul acela să o strângă şi mai tare.

— Ai fost aşa de vitează, îi şopti Moira la ureche, asemenea unei mame care îşi adoarme copilul cu un cântec de leagăn. Atât de puternică şi de curajoasă. Încerc să fiu şi eu la fel, dar mi se pare extrem de greu. Aş vrea să cred că aş fi putut face şi eu ceea ce ai făcut tu, fiindcă îl iubesc atât de mult.

— Mi-e rău de la stomac.

— Ştiu cum e, fiindcă tot aşa mă simt şi eu. Nu crezi că astfel am putea să ne îmbărbătăm reciproc?

— Nu pot să simt la fel şi eu. Asta nu mă ajută cu nimic.

— Ba eu cred că da. Să-ţi pese şi chiar să te doară. Cian i-a pregătit suc şi pâine prăjită. Nu mi-aş fi putut închipui una ca asta. Însă până şi lui îi pasă. Nu se poate să nu-ţi pese de Larkin. Iar dacă îl şi iubeşti…

Blair îşi ridică fruntea şi îşi şterse lacrimile.

— N-aş vrea să mai trec prin aşa ceva.

— Ei bine, dacă ar fi să te îndrăgosteşti de el, ai avea o viaţă fericită şi cu totul ieşită din comun. Ce-ar fi să mă înveţi şi pe mine să prepar friganele? S-ar bucura dacă ar găsi aşa ceva de mâncare, atunci când se va trezi din somn.

— Da. Da, desigur. Mă duc doar să-mi dau cu nişte apă rece pe faţă şi cobor apoi imediat. Cele două femei se ridicară în picioare. Moira? Eu nu pot să fiu suficient de bună pentru el. Nu mă pot ridica la înălţimea aşteptărilor pentru nimeni.

Moira se opri lângă uşă.

— Asta doar el poate decide, în aceeaşi măsură ca şi tine, nu-i aşa?

Când se trezi din somn, Larkin era încă palid, însă avea ochii limpezi. Insistă să mănânce la masă, acolo unde zicea el că mâncarea îi era mai la îndemână şi se putea servi mai comod din toate felurile.

Dădu iama prin friganele, ouă şi slănină, cu mişcări tacticoase.

În vreme ce mânca, le povesti celorlalţi ceea ce făcuse, văzuse şi auzise.

— Te-ai preschimbat de prea multe ori, Larkin. Ştii că n-ar fi trebuit să faci asta.

— Moira, nu mă mai dojeni şi tu. Până la urmă, totul a ieşit bine, nu-i aşa? Vrei să-mi dai, te rog, nişte coca-cola? Şi el îşi însoţi cererea cu cel mai fermecător zâmbet pe care-l putea arbora.

— Însă asta n-a fost câtuşi de puţin o misiune de salvare. Fiind mai aproape, Blair deschise brusc uşa frigiderului şi mai înşfăcă o sticlă de

coca-cola. Şi doar am convenit asupra acestui aspect.

— În locul meu, şi tu ai fi făcut la fel. Of, nu mai scutura din cap şi nu te mai uita chiorâş la mine. El puse mâna pe sticlă. Trebuia să încerc asta, şi oricare dintre noi ar fi procedat ca mine. Tu n-ai văzut şi n-ai auzit nimic de-acolo. Nu mă puteam cărăbăni fără ca măcar să încerc să-i ajut pe prizonieri. Iar adevărul este că am vrut să aprind o pălălaie cum n-a mai fost demult la ei în bârlog. Larkin se uită la Cian şi adăugă: De la King încoace.

— El ar fi apreciat gestul.

— Dar lucrul ăsta aproape că te-a ucis, puse Blair punctul pe i.

— Războiul este făcut pentru a ucide, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-l las în pace pe băiat – sau pe monstrul care arăta ca un băiat. Însă ceea ce făcea nemernicul… Eu mi-am pierdut atunci cumpătul, recunosc acest lucru, şi n-am mai vrut decât să-l lichidez. Iar gestul meu a fost inutil şi prostesc. Larkin întinse mâna, ca să-şi atingă cu degetele pansamentul de la ceafă, adăugând: Şi n-am să uit niciodată cât de mult m-a costat acea decizie. Apoi el dădu din umeri şi mai înşfacă alte câteva ouă, după care continuă: Prin urmare, Lilith nu se arăta foarte mulţumită de acel vrăjitor al ei, pe nume Midir.

— Mi-e cunoscut numele ăsta, zise Hoyt. Avea o reputaţie de om mârşav, încă dinainte de timpul meu, adăugă el. Practica magia neagră şi ţinea demoni pe lângă el ca să-i îndeplinească ordinele.

Larkin bău nişte coca-cola, direct din sticlă.

— Iar acum a ajuns să îndeplinească el ordinele lui Lilith.

— S-a afirmat că el a fost învins de propria lui putere, şi, într-un fel, chiar aşa presupun eu că s-a şi întâmplat.

— Eu cred că ea a intenţionat să-l pedepsească sau s-o lase pe cealaltă, pe Lora, să facă acest lucru. Dar, când Midir i-a dăruit oglinda aceea fermecată, i-a luat lui Lilith ochii şi a îmblânzit-o. Şi ea şi cealaltă au rămas ca hipnotizate, văzându-şi în oglinda cea vrăjită propriile chipuri.

— Le-a zgândărit vanitatea, îi spuse Cian. Amândouă au fost nemaipomenit de emoţionate să-şi admire după atât amar de vreme reflectarea imaginilor lor în oglindă.

— N-a fost chiar ceea ce m-aş fi aşteptat să constat – această… reacţie atât de omenească, sau care cel puţin lăsa această impresie. Iar acea, ah, acea afecţiune dintre cele două femei părea sinceră.

— Este delicat flăcăul, comentă Cian. Lilith şi cu Lora sunt amante. Bineînţeles că fiecare dintre ele mai face sex şi cu alte creaturi, adeseori, chiar în acelaşi timp, însă ele sunt cuplate ca partenere una cu cealaltă şi îşi sunt în mod sincer devotate reciproc. Nu există relaţie fără asperităţi, dar legătura asta dintre ele durează de patru sute de ani.

— De unde ştii tu asta? se interesă Blair.

— Lora şi cu mine am avut o – cum să-i zic? O relaţie amoroasă? Trebuie să fi fost, hmm, cam pe la începuturile anilor 1800, la Praga, dacă nu mă înşală cumva memoria. Ea şi cu Lilith tocmai se ciorovăiseră ca de obicei. Şi atunci, Lora şi cu mine am petrecut împreună câteva nopţi aprinse de pasiune. Apoi ea a încercat să mă ucidă, iar eu am aruncat-o pe fereastră.

— Crunt final de relaţie, murmură Blair.

— Păi, să ştii că ea este eterna iubită a lui Lilith, indiferent cu cine altcineva se mai tăvăleşte din când în când. Am aflat acest lucru încă dinainte ca femeia asta să fi încercat să-mi străpungă inima cu o ţepuşă. Cât despre băiat, nici nu ştiam de el. Aş zice că, probabil, aceasta este o achiziţie de dată mai recentă în anturajul ei.

— În familia ei, îl corectă Larkin. Ştiu că există o relaţie nefirească între cei doi, însă ea îl consideră ca pe un fiu al ei, iar el pe ea ca pe o mamă.

— Acest lucru îi face să aibă slăbiciuni mari, încuviinţă Hoyt, dând din cap. Băiatul şi franţuzoaica.

— Davey, aşa-i spunea Lilith copilului, adăugă Larkin.

Hoyt dădu aprobator din cap. Un nume era întotdeauna util.

— Dacă am putea să-l răpim sau să-l distrugem pe oricare dintre ei, atunci asta ar constitui o cruntă lovitură pentru ea.

— Lilith nu pleacă în Lumea Făgăduinţei odată cu noi sau imediat după noi, cugetă Blair cu glas tare. Poate că o să reuşim să-i întindem nişte curse. Nu putem şti cu exactitate unde anume vor ajunge ei în partea cealaltă, dar ceva tot vom fi în stare să facem. În orice caz, mai avem la dispoziţie câteva zile, ca să ne gândim bine la asta.

— Şi o să i-o coacem noi! Acum suntem cu toţii obosiţi. Avem nevoie de somn. Glenna îşi puse mâinile pe umerii lui Larkin. Iar tu trebuie să-ţi recapeţi puterile, frumosule!

— M-am restabilit în mare măsură. Mulţumesc, însă e foarte adevărat că n-ar fi rău să mă întind şi într-un pat. Larkin se ridică. Iată, se pare că au reînceput să mă asculte şi picioarele. Blair, nu vrei să vii şi tu cu mine la etaj? Aş vrea să discut ceva cu tine.

— Da, bine. Şi amândoi urcară pe scara din spate. Femeia ar fi vrut să-şi ţină mâinile în buzunare, dar el părea a fi puţin cam nesigur pe picioare, aşa că ea îi luă braţul şi i-l petrecu pe după umărul ei. Sprijină-te de mine!

— Nu m-ar deranja deloc. Voiam să-ţi mulţumesc, fiindcă ai grijă de mine.

— Nu-mi mulţumi. Asta îi provoca întotdeauna o senzaţie de greaţă. Nu-mi mulţumi pentru asta.

— Tu ai fost alături de mine şi o să-ţi mulţumesc. Ţi-am auzit vocea. Când zburam înapoi spre casă şi nu eram sigur dacă aveam să izbutesc să mai ajung la liman, am auzit glasul tău şi atunci am ştiut

că voi reuşi.

— Am crezut că te-a prins ea. Mi te şi imaginam prizonier într-o celulă şi asta era mai rău decât moartea. Nu vreau să mai fiu atât de speriată. Nu vreau să mă mai simt aşa de neajutorată.

— Nu ştiu cum aş putea face să nu ţi se mai întâmple niciodată una ca asta. Când ajunse în camera lui, Larkin îşi pierduse răsuflarea şi îi era recunoscător femeii pentru că îl ajutase să se urce în pat. Nu te întinzi şi tu aici cu mine?

Ea tocmai reuşise să-l lungească pe pat, după care rămase cu gura căscată la el.

— Ce să fac?

— Of, nu reacţiona şi tu în felul ăsta. Râzând, el o luă de mână. Nu cred că sunt în stare de aşa ceva, dar este o idee încântătoare pentru o proximă ocazie. Acum n-ai vrea să te culci aici cu mine, draga mea, şi să dormim împreună o vreme?

După durerea pe care i-o pricinuise lui Larkin, Blair presupunea că ea ar fi fost ultima persoană cu care ar fi putut el să-şi dorească să fie împreună. Şi totuşi, iată că bărbatul era acolo şi întinsese o mână în direcţia ei.

— Însă numai să dormim, atât şi nimic mai mult. Femeia se întinse lângă Larkin şi se întoarse cu faţa la acesta. N-o să întrecem măsura.

— Dacă te cuprind cu un braţ, înseamnă că întrecem măsura?

— Nu.

— Dar dacă o să-ţi dau un pupic?

— Doar unul singur. Şi ea îşi lipi buzele de gura lui, după care îi şopti: Gata, acum închide ochii!

El se conformă, suspinând, apoi constată:

— Ce bine este să fii din nou acasă!

— Te mai doare ceva?

— Nu prea. Mă jenează puţin rana, asta-i tot.

— Ai fost norocos.

El deschise iar ochii.

— Nu puteai şi tu să spui că am fost şi priceput şi îndrăzneţ?

— Poate că şi asta-i adevărat. Şi pot să mai adaug şi inteligent. Cornul inorogului contra pneurilor marca Goodyear. Realmente mi-a plăcut ideea ta.

Blair îşi puse mâna peste inima lui şi închise şi ea ochii. Şi adormi imediat.

9

Îl trezi înţepeneala pe care o simţea în oase. Larkin mai zăbovi acolo câteva minute, întrebându-se dacă nu cumva la bătrâneţe urma să aibă aceleaşi senzaţii în fiecare binecuvântată dimineaţă. Se simţea confuz şi avea trupul moleşit. Poate că era vorba despre o modificare extrem de lentă pe care o efectuează mintea omului, astfel încât acesta să uite cum se simţea atunci când se bucura de tinereţe şi de sprinteneală.

Când se întoarse pe cealaltă parte, i se păru că scârţâie din toate încheieturile şi sudui în gând.

Bineînţeles că Blair plecase demult. El probabil că n-ar fi reuşit să facă dragoste cu ea, chiar dacă femeia n-ar fi plecat – şi dacă el ar fi îndrăznit să-i propună aşa ceva. Blair era deosebit de puternică, avea un organism oţelit, se avânta ca o adevărată zeiţă în bătălie. Dar în interiorul ei avea toate acele straturi suprapuse, unele catifelate, iar altele dure.

Un bărbat îşi dorea, pur şi simplu, să îndepărteze învelişul ostil şi să ajungă la esenţa problemei.

Iar ea era atât de interesantă s-o priveşti. Părul lui Blair era ca o calotă moale şi catifelată, foarte închisă la culoare, contrastând puternic cu pielea ei albă. Ochii aceia adânci, de un albastru fermecător, te sfredeleau pur şi simplu. Uneori, lui îi plăcea doar să-i urmărească gura mişcându-se în timp ce vorbea, indiferent ce cuvinte ar fi rostit femeia, numai ca să înregistreze toate formele pe care le puteau lua buzele ei.

Apoi erau contururile şi silueta ei, suple şi ferme. Nu putea spune că-l deranja din cale-afară atunci când ea îl învingea în lupta corp la corp, mai ales în momentele în care trupul ei se încleşta cu al lui, izbindu-se de el. Picioarele şi braţele ei lungi erau adesea dezgolite în timpul antrenamentelor, şi tot dezgoliţi erau şi umerii ei puternici. Iar femeia avea şi nişte sâni fermi, de-a dreptul irezistibili.

Bărbatul se gândi şi în continuare la sânii ei.

Iar acum se cam înfierbântase şi nu-şi prea mai găsea locul.

Larkin se ridică în picioare, tresărind. Una peste alta, el presupunea că avusese mare noroc să nu se aleagă decât cu nişte dureri şi vânătăi. Glennei trebuia să-i mulţumească pentru asta şi poate că ar fi fost cazul s-o caute acum, ca să vadă ce anume îi mai putea face ea în plus, acum după ce se odihnise.

Făcu un duş, abandonându-se plăcerii de a sta sub şuvoiul de apă atât de fierbinte, cât putea suporta. N-ar fi renunţat în ruptul capului

la o asemenea senzaţie. Ăsta era purul adevăr. Se întrebă în sinea lui dacă nu cumva Moira, care era extrem de receptivă în privinţa modului de funcţionare a unor astfel de lucruri, n-ar fi fost în stare să construiască aşa ceva şi la ei acasă, în Ţara Făgăduinţei.

După ce se îmbrăcă, Larkin ieşi din încăpere. Casa era atât de tăcută, încât bărbatul se întrebă dacă ceilalţi încă mai dormeau, apoi el se gândi să coboare în bucătărie. Se simţea din nou înfometat, ceea ce nu constituia nicio surpriză.

Însă avea dubii că ar fi urmat s-o găsească şi pe Blair în bucătărie. Bărbatul socotea că ştia destul de bine unde anume s-ar fi putut afla aceasta.

Încă înainte de a fi ajuns şi el în sala de antrenament, Larkin auzi deja muzica pe care o asculta femeia. Nu mai era cântecul pe care-l desluşise deunăzi, în bucătărie. De data asta, o femeie cu o fascinantă voce aspră îşi cânta dorinţa de a i se arăta puţin respect, atunci când sosea acasă.

Ei bine, după părerea lui Larkin, aceasta nu părea să fie o solicitare din cale-afară de exagerată.

Şi iat-o şi pe Blair, îmbrăcată sumar, numai într-o micuţă bluză albă şi un şort negru, şezând pe vine – una dintre poziţiile ei preferate.

Bărbatul remarcă faptul că ea făcea tumbe şi folosea pentru acest lucru aproape întreaga dimensiune a acelei mari încăperi. Salturi cu sprijin în mâini, volte, lovituri de picior şi flic-flacuri. La un moment dat, femeia se rostogoli spre o sabie aflată pe podea şi începu să se lupte cu o mulţime de inamici invizibili.

El aşteptă până ce Blair execută o ultimă împunsătură cu sabia, rămânând apoi încremenită într-o atitudine de luptător autentic.

— Văd că i-ai măcelărit pe toţi.

Ea mişcă mai întâi doar din cap, întorcându-şi-l până ce privirea ei o întâlni pe aceea a lui Larkin.

— I-am făcut praf şi pulbere.

Femeia lăsă deoparte sabia şi opri muzica, după care luă o sticlă de apă. În timp ce bea din aceasta, Blair îl privi îndelung pe bărbat. Faţa lui era plină de vânătăi şi zdrelită de-a lungul tâmplei – lucru care, în mod paradoxal, nu-l făcea să arate mai puţin chipeş ca de obicei, conchise ea.

În orice caz, lui Larkin îi mai revenise culoarea în obraji.

— Cum te mai simţi?

— Destul de bine, cu toate că mi-ar fi fost şi mai bine în cazul în care te-aş fi găsit lângă mine, atunci când m-am trezit din somn.

— N-am ştiut de cât timp aveai nevoie ca să te refaci. Ce-ţi mai face rana?

— De-abia dacă o mai simt, îi răspunse Larkin, apropiindu-se de Blair, luând-o de mână şi întorcându-i încheietura spre el. Acum o să

avem amândoi cicatrici.

— Văd că ai părul ud.

— Adineauri am ieşit de sub duş. Mă dureau toate oasele şi cred că puţeam ca naiba, după noaptea de pomină dinainte.

— Pansamentul tău probabil că e acum ud leoarcă. Ea se încruntă, în timp ce îl înghiontea pe bărbat să se răsucească. Lasă-mă să arunc şi eu o privire.

— Acum a început să mă mănânce rana, îi zise el, bucuros să-i simtă degetele prin părul şi pe pielea lui.

— Se vindecă repede, ajutată de balsamul vrăjit al Glennei. Ce bine ar fi fost să fi avut şi eu aşa ceva, atunci când am fost în aceeaşi situaţie ca tine. Cred că o să-ţi revii cât de curând.

— Da? Larkin se întoarse, o apucă de încheietură şi o săltă pe Blair aşezând-o pe masă.

— Ai grijă! Voinicule, încă n-ai fost scos de pe lista indisponibililor!

— Nu-nţeleg despre ce vorbeşti. Însă n-are cine ştie ce importanţă. Mă gândeam adineauri cât de mult îmi place să-ţi privesc buzele mişcându-se. El îi mângâie uşor cu degetul mare buza inferioară. Acest lucru manifestă o energie debordantă!

— Te-ai trezit oare din somn aşa de plin de vioiciune? Cred că ar fi mai bine să…

Doar asta mai apucă ea să zică, înainte ca gura ei să devină extrem de ocupată cu o altă îndeletnicire.

De data asta, el nu se mulţumi doar s-o guste, ci îi luă în stăpânire buzele. Acum părea mult mai flămând de ea şi mai insistent, decât era Blair pregătită să accepte, în felul acela care îi tulbura profund mintea şi trupul, lăsând-o mistuită de dorinţă.

Fusese prinsă cu garda jos şi nu-şi ridicase la vreme scutul de protecţie, aşa că acum era silită să tragă ponoasele, primind asaltul lui în plin.

Ea cedă, numai un pic, doar atâta cât trebuia, după care o cuprinse din nou fierbinţeala. Larkin putea simţi valul acela irezistibil de căldură invadând-o din cap până-n picioare, trecând apoi fără putinţă de împotrivire şi prin el însuşi, pârjolindu-l ca o minune dumnezeiască. Bărbatul începu, în sfârşit, să-şi treacă uşor mâinile pe corpul ei, mângâindu-i torsul musculos, sânii elastici şi umerii puternici.

Larkin simţi fiorul de răspuns al femeii, apoi auzi geamătul de plăcere ridicându-i-se acesteia din gâtlej şi în acel moment îşi dădu seama de faptul că ea era deja a lui.

Însă Blair îşi propti mâinile în pieptul lui.

— Aşteaptă. Aşteaptă. Să ne mai oprim o clipă.

Vocea ei era acum guturală şi gâfâită şi îl făcu să-şi dorească s-o savureze pe Blair, ca şi cum aceasta ar fi fost făcută din frişcă.

— De ce să ne mai oprim?

— Încă nu ştiu, dar mă gândesc eu imediat la un pretext plauzibil, de îndată ce coeficientul meu de inteligenţă îmi va reveni la un nivel superior aceluia al unei legume.

— Iar eu doar coada ochiului tău nu ştiu cum arată, însă tot restul din tine mi se pare a fi perfect.

Ea râse, dar îşi menţinu cu fermitate palmele pe pieptul bărbatului, astfel încât acesta să nu-i mai poată lua în stăpânire gura cu buzele lui şi să nu-i mai pună creierul pe jăratic, pentru o a doua oară.

— Ba nu sunt deloc perfectă. Nici pe departe. Şi sunt absolut convinsă că dragostea carnală dezlănţuită te face să te simţi cu-adevărat formidabil. *Cu adevărat* formidabil. După toate probabilităţile, vom sfârşi prin a face tocmai asta împreună. Însă deocamdată este foarte complicat totul, dragul meu Larkin.

— Orice lucru este simplu sau complicat după voia omului.

— Ba nu. Câteodată lucrurile, pur şi simplu, aşa sunt ele. Iar tu nu mă cunoşti deloc, nu ştii cine sunt.

— Eşti Blair Murphy şi te ocupi cu vânarea demonilor. Asta ar spune oricine, în primul rând – şi asta ai fost şi tu învăţată să crezi în primul rând, însă nu-i nici pe departe tot ce însemni tu. Eşti puternică, desigur, şi plină de cutezanţă.

Femeia dădu să-l întrerupă, dar el îi puse un deget pe buze şi continuă:

— Şi totuşi, în tine există mult mai mult decât vitejie şi hotărârea de a-ţi împlini o datorie de onoare. În inima ta există şi multă blândeţe. Am văzut acest lucru în momentul în care Glenna şi cu Hoyt şi-au unit pentru vecie destinele. Atunci te-ai agitat mult cu florile şi cu lumânările, fiindcă voiai ca ei să păstreze o amintire minunată a evenimentului. Ştiai că ei se iubesc şi că acel moment era extrem de important pentru amândoi. Am remarcat multă delicateţe şi drăgălăşenie în tot comportamentul tău, şi cu acea ocazie.

— Larkin…

— Şi ai fost de multe ori rănită pe parcursul vieţii tale. Dar toate loviturile sufleteşti ţi le-ai ascuns adânc, doar în interiorul tău, astfel ca nimeni să nu ştie de ele. Traumatismele sufleteşti te fac să crezi că eşti singură pe lume şi că aşa se şi cuvine să fii. Însă nu-i adevărat. Ştiu că te-ai luptat o viaţă întreagă împotriva unor creaturi îngrozitoare şi nu te-ai eschivat niciodată de la această luptă. Şi chiar şi în aceste împrejurări, tu tot mai poţi să râzi şi să ai ochii umeziţi de emoţie, în momentul în care doi oameni îndrăgostiţi unul de celălalt îşi fac reciproc jurăminte. Nu ştiu care e culoarea ta preferată sau care este ultima carte pe care ai citit-o în timpul liber, dar pe tine te cunosc bine de tot.

— Ce-o să mă fac eu cu tine?! exclamă ea, atunci când îi mai

revenise glasul. Realmente n-am habar. N-am mai fost pusă într-o asemenea situaţie, întotdeauna se presupunea că eu ştiu absolut totul.

— Şi astfel să nu mai ai niciun fel de surprize? Sunt fericit să pot schimba această stare de lucruri în ceea ce te priveşte. Ei bine, şi dacă pentru moment nu pot să te dezbrac, ce-ar fi să facem o plimbare împreună?

— Ah… Hoyt şi cu mine am dat în dimineaţa asta o raită prin pădure şi am gonit de-acolo trei vampiri.

— Eu n-am zis s-o pornim la vânătoare, ci doar să ne plimbăm puţin. Să mergem numai la plimbare. Azi mai este deocamdată încă foarte multă lumină.

— Aha…

— O să ai nevoie să-ţi pui pe tine şi un bluzon sau o vestă. O să trecem jos prin bucătărie, ca să-ţi iei de-acolo aşa ceva. Şi cu aceeaşi ocazie, tot de-acolo o să mai putem lua la noi şi o cutie cu biscuiţi.

*

Oare cât de bizar era să pleci la plimbare, peste câmpuri, împreună cu un bărbat, sub soarele după-amiezii târzii? se întrebă Blair în sinea ei. Să n-ai niciun scop anume, în afară de acela de a te plimba – nicio misiune, nicio expediţie de recunoaştere, nicio hăituire de vampiri. Având la tine ca arme doar sabia şi ţepuşa, plus nişte prăjiturele de ronţăit.

— Ştiai oare că Hoyt o să locuiască aici împreună cu Glenna, după ce toate astea se vor fi terminat? o întrebă Larkin.

Femeia muşcă dintr-o prăjiturică şi se încruntă la el.

— Se vor stabili aici, în Irlanda? De unde ştii asta?

— Hoyt şi cu mine mai sporovăim împreună, atunci când îngrijim calul. Da, o să stea aici, în Irlanda. Şi chiar în locul acesta. Cian le-a donat casa şi pământurile.

— Cian le-a făcut lor cadou casa? Ea înfulecă încă o prăjiturică. Mi se pare de necrezut. Cunosc şi eu câţiva vampiri – sau am auzit vorbindu-se despre ei –, vampiri care au renunţat la zeamă. La zeama de origine omenească. Există zvonuri, în majoritate legende, şi despre unii dintre aceştia, care trăiesc printre noi, care se dau drept oameni şi care au încetat să mai ucidă. Niciodată n-am crezut cu-adevărat în asemenea poveşti.

— Faptul că ei trec drept oameni nu-i face să devină în mod automat şi umani. Şi cu toate astea, uite că acest Cian este pentru mine un tip mai demn de încredere decât mulţi dintre bărbaţii pe care îi cunosc eu. Mă întreb dacă nu cumva are ceva de-a face cu asta şi existenţa lui îndelungată pe pământ.

— Spune asta şi despre Lilith, dacă-ţi dă mâna. Ea are de două ori mai mulţi ani ca el.

— Demonii ar avea de ales, nu-i aşa? Ar putea s-o ia pe o cale sau pe alta. Nu cunosc răspunsurile la întrebările astea. Iar când toată povestea se va sfârşi, te vei întoarce la acel Chicago al tău?

— Nu mai ştiu nici eu. Gândindu-se la asta, ea simţi o mâncărime între omoplaţi. Cred că am să merg în altă parte. Poate la New York, pentru o vreme.

— Acolo unde a locuit Glenna. Ea mi-a arătat fotografii ale oraşului. E o minune. Însă poate că tu o să rămâi o perioadă de timp în Ţara Făgăduinţei. Ar fi ca un fel de vacanţă.

— Vacanţă pe Tărâmul Făgăduinţei. Blair scutură din cap. Asta pentru că tot vorbeai despre minuni. Poate că o să accept. Câteva zile, în orice caz.

Ea se gândi apoi că parcă ar fi avut pe cineva care s-o aştepte să se întoarcă. Amândoi se îndreptară apoi şi spre cimitir şi capela cea dărăpănată. Aici plantele erau încă înflorite, iar adierea brizei umplea de şoapte foşnite iarba înalt crescută.

— Aceştia sunt strămoşii mei. E foarte ciudat lucrul asta. Dacă le-a fost luată urma până atât de departe, mie una nu mi-a spus nimeni vreodată.

— Iar acest lucru te întristează?

— Nici nu ştiu. Într-un fel da. Hoyt m-a adus aici ca să-mi arate rădăcinile mele. Ăsta-i mormântul Nolei. Şi Blair arătă în direcţia unei pietre pe care florile aduse de ea cu câteva zile în urmă se ofiliseră deja. Nola a reprezentat începutul unei moşteniri de familie. A stat chiar la originea acesteia. Unul dintre copiii ei se pare că ar fi fost întâiul vânător de vampiri din familia noastră. N-aş putea spune care anume şi presupun că n-am să aflu asta niciodată. Dar cel puţin ştiu că este unul dintre strămoşii mei.

— Ai schimba această situaţie, în cazul în care ai putea?

— Nu. Femeia se uită la el, atunci când Larkin o cuprinse cu un braţ pe după umeri. Dar tu ai renunţa la ceea ce poţi să faci?

— Nici pentru tot aurul din Munţii înverziţi. Şi cu-atât mai puţin acum. Fiindcă acum totul este altfel. Când vei fi în vacanţă în Ţara Făgăduinţei, îi zise bărbatul când îşi continuară plimbarea, o să te duc să vezi Cascada Faerie. O să facem acolo un picnic.

— Şi astfel, am revenit la mâncare. Ea alese o altă prăjiturică şi i-o îndesă bărbatului în gură.

— Şi o să înotăm în lac, acolo unde apa-i limpede şi albăstruie precum cristalul, şi plăcut de călduţă. Iar după aceea, voi face dragoste cu tine pe iarba moale, în vreme ce auzul ne va fi delectat de şipotul apei de alături.

— Şi constat că am revenit şi la sex.

— Mâncare şi sex. La ce ar putea fi oare mai plăcut să te gândeşti?

Blair trebui să recunoască faptul că avea şi el dreptatea lui. Şi nu

putea nega nici că acea simplă plimbare de după-amiază constituise pentru ea un dar neaşteptat, cu mult mai preţios decât şi-ar fi putut închipui.

— Este albastrul, rosti ea pe neaşteptate. Albastrul este culoarea mea preferată.

El îi aruncă un zâmbet şi o luă de mână, în timp ce porneau de-a lungul colinei.

— Ia te uită acolo! îi zise Larkin. Este o privelişte încântătoare.

Ea îi văzu pe Glenna şi pe Hoyt în grădina de ierburi, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare. Grădina era viguroasă în jurul lor, iar soarele îi scălda în razele sale. Glenna ţinea într-o mână un coşuleţ plin cu plantele medicinale pe care le culesese. Iar cu mâna liberă îl mângâia pe Hoyt pe obraz.

— Auzi ciripitul mierloiului? o întrebă Larkin pe Blair, iar aceasta se arătă încântată de acele triluri fericite.

Momentul avea o intimitate care nu putea fi imortalizată, dar care era eternă şi universală. I se părea un adevărat miracol să descopere aşa ceva, îşi spuse ea, această normalitate, această comuniune a două inimi, peste toate ororile.

Femeia îşi dădu seama de faptul că, până să fi venit aici, ea nu crezuse în minuni.

— Tocmai de aceea, noi vom fi biruitori, îi spuse încet Larkin.

— Ce zici?

— Iată de ce nu ne vor putea înfrânge. Noi suntem mai puternici ca ei.

— N-aş vrea să alterez frumuseţea clipei, dar din punct de vedere fizic, ei depăşesc cu mult omul mediu obişnuit.

— Din punct de vedere fizic, da. Însă numai forţa brută nu e totul, aşa-i? Nicicând n-a fost. Ei urmăresc să distrugă, iar noi să supravieţuim. Dorinţa de supravieţuire este întotdeauna mai puternică. Iar noi avem şi asta, arătă el cu capul în direcţia lui Hoyt şi a Glennei. Iubirea şi bunătatea, compasiunea şi speranţa. Din ce alt motiv şi-ar face doi oameni jurăminte reciproce şi s-ar strădui să le respecte? Noi nu vom renunţa niciodată la toate astea, înţelegi tu? N-o să lăsăm în ruptul capului să ne fie răpite. Vom lupta cu toţii pentru ele şi nu ne vom opri niciodată.

El o auzi pe Glenna râzând, iar clinchetul râsului ei îi întări acea speranţă.

— Tu crezi că nici ei nu se vor opri niciodată, însă asta nu schimbă cu nimic lucrurile, continuă Larkin. În grote, i-am văzut şi pe cei din celule. Unii erau torturaţi, prea obosiţi şi înspăimântaţi ca să facă şi altceva decât să îşi aştepte moartea. Dar alţii loveau cu putere în gratiile acelor cuşti şi îi blestemau pe nemernici. Iar atunci când i-am eliberat, pe figurile unora dintre ei am văzut ceva mai mult decât

frică, ba chiar mai mult şi decât speranţă, am văzut dorinţa de răzbunare. Când Larkin se răsuci şi se uită la ea, Blair putu desluşi toate aceste lucruri în expresia feţei lui. I-am văzut pe cei mai în putere ajutându-i pe cei mai slabi, pentru că aşa fac oamenii, adăugă bărbatul. Vremurile cumplite scot din oameni tot ce au mai bun sau mai rău în ei.

— Tu contezi pe ceea ce este mai bun în oameni.

— Întotdeauna ne-am bazat pe asta, nu? Noi, toţi şase, împreună.

Ea cugetă asupra ultimei lui afirmaţii, în timp ce îşi continuau plimbarea.

— Eu am fost învăţată că trebuie să te bazezi doar pe tine şi pe nimeni altcineva. Mi s-a inoculat convingerea că sunt pe cont propriu în bătălie, de la început şi până la sfârşit – şi că lupta nu se termină niciodată.

— Prin urmare, tu eşti mereu de una singură? Şi-atunci, care ar fi scopul?

— Să învingi. Să ieşi viu din bătălie, iar adversarul tău să fie răpus. Totul să fie ori alb, ori negru. Fără nimic teatral, fără erori, fără abateri ale atenţiei şi concentrării.

— Dar cine ar putea să trăiască astfel?

— Tatăl meu a putut. Şi aşa a făcut mereu. Tot aşa procedează şi acum. După ce m-a… după ce am rămas singură, mi-am petrecut o vreme cu mătuşa mea. Aceasta avea o altă filosofie. Bineînţeles că esenţială era tot victoria în luptă, fiindcă, dacă nu învingi, atunci eşti mort. Dar mai era şi felul cum trăieşti. Era vorba şi despre familie şi prieteni, despre mersul la filme şi despre statul la plajă.

— Şi despre plimbările în plin soare.

— Da. Aşa se întâmpla cu ea şi cu familia ei.

— Însă şi tu faci parte din familia ei.

— Şi mereu m-a făcut să simt acest lucru. Şi totuşi, nu aşa am fost eu educată, încă din fragedă pruncie. Poate că tocmai din cauza asta nu m-am putut obişnui cu stilul ei de viaţă. Eu… a existat odinioară cineva, un tip pe care l-am iubit. Ne-am făcut reciproc nişte promisiuni, dar n-am fost capabili să ni le respectăm. El nu se putea adapta la stilul meu de viaţă, iar eu nu i-am mai fost pe plac, fiindcă tot ce reprezenta fiinţa mea nu numai că l-a şocat şi l-a înfricoşat, ci de-a dreptul l-a dezgustat.

— În consecinţă, el nu era un bărbat potrivit pentru tine sau, după părerea mea, nu era un bărbat adevărat.

— Larkin, era doar un bărbat normal, un individ mediu obişnuit, pe care am crezut că-l doresc şi că l-aş putea avea.

Blair ar merita mult mai mult, îşi zise Larkin în sinea lui.

— Ai putea spune că Jeremy – aşa îl chema pe tip – m-a învăţat că nu puteam avea parte de aşa ceva, continuă ea. Şi nu că n-aş putea

avea o viaţă şi în exteriorul a ceea ce tatăl meu numea „misiunea“. Mai am eu şi câţiva prieteni, oameni obişnuiţi. Îmi place şi mie să merg la cumpărături, să mănânc pizza şi să mă uit la televizor. Însă există în permanenţă în sufletul meu conştiinţa a ceea ce urmează după asfinţit, iar această convingere nu-mi poate fi zdruncinată. Noi nu suntem nişte oameni ca toţi ceilalţi. Blair îşi ridică privirea şi adăugă: Soarele se pregăteşte să apună. Ar fi mai bine să intru în casă şi să mă pregătesc pentru încă o rundă de antrenament. Femeia se uită la el liniştită. Timpul de joacă s-a scurs.

Larkin se gândi că nu era foarte dificil să şezi şi să te laşi oblojit de o femeie frumoasă, mai ales atunci când respectiva femeie avea un parfum încântător şi nişte mâini ca de înger.

— E bine aşa? îl întrebă Glenna, în timp ce îi făcea cu blândeţe un masaj la umăr, în josul braţului şi înapoi în sus.

— E foarte bine, e minunat. Poţi să te opreşti oricând vrei, peste vreo oră sau două.

Ea chicoti, însă îl masă de-a curmezişului spatelui până când ajunse la celălalt umăr.

— Te-ai ales cu nişte lovituri pe cinste, amice! Cu toate că te vindeci rapid, n-ar strica să renunţi la şedinţa de antrenament de astăzi.

— Eu unul aş zice că n-ar trebui să scap niciun antrenament în forţă. Nu mai avem prea mult timp la dispoziţie.

— Mai sunt câteva zile până la plecarea noastră. Ea se uită pe deasupra capului lui, afară pe fereastră, în vreme ce continua să-i maseze spatele şi umerii. E ciudat cât de rapid am început să mă simt aici ca acasă. Încă mi-e dor de New York, şi totuşi nu mai socotesc că acolo e casa mea.

— Dar tot o să te mai duci acolo, din când în când.

— Ooo, da, o să mai simt şi eu nevoia să-mi reiau tabieturile. O poţi scoate pe fată din metropolă, dar… Glenna îi dădu ocol lui Larkin şi începu să-i maseze uşor hematoamele laterale de pe coaste, făcându-l să tresară.

— Iartă-mă, dar mă gâdil.

— Încordează-te şi abţine-te, gândindu-te la Ţara Făgăduinţei. Eu o să termin repede.

În acel moment, el era de-a dreptul terorizat de gândul că ar putea începe să chicotească precum o fetişcană.

— Are să-ţi placă în Ţara Făgăduinţei. La castel există grădini minunate şi tot felul de ierburi – of, Doamne, mă gâdili de mă înnebuneşti. Iar râul, pe porţiunea din spatele castelului, este aproape la fel de lat ca un lac. Peştii pur şi simplu îţi sar drept în braţe şi… slavă Domnului, ai terminat?

— Deocamdată, da. Poţi să-ţi pui pe tine cămaşa.

El îşi mişcă mai întâi umerii, după care îşi roti şi capul în ambele sensuri.

— E mai bine acum. Îţi mulţumesc, Glenna.

— Şi asta doar după o singură şedinţă de masaj. Femeia se apropie de chiuvetă şi începu să se spele pe mâini de balsam, schimbând subiectul conversaţiei: Larkin, să ştii că Hoyt şi cu Cian au stat mult de vorbă.

— Asta-i bine, că doar sunt fraţi. Bărbatul se ridică în picioare, îmbrăcându-şi cămaşa. Însă nu vrei să spui că au purtat nişte aprinse discuţii de familie.

— Nu. Ei au abordat subiectul logisticii şi al strategiilor. Hoyt se pricepe bine la logistică – lui nu-i scapă niciun detaliu, însă presupun că Cian îl depăşeşte la capitolul strategie. Dar nu despre asta era vorba. Ea se răsuci pe călcâie şi îşi şterse mâinile într-un prosop, adăugând: Eu le-am cerut să nu mai discute toate lucrurile astea în timpul cinei, astfel încât să mâncăm şi noi normal sau măcar într-atât de normal cât se poate, având în vedere mulţimea de arme împrăştiate peste tot.

— Şi a fost şi o masă grozavă. V-am văzut ceva mai devreme, pe tine şi pe Hoyt, sărutându-vă în grădina cu plante medicinale.

— Da?

— Şi acest lucru mi se pare, de asemenea, normal. Ca şi plimbarea pe care am făcut-o eu împreună cu Blair sau precum ar fi Moira cuibărită cine ştie pe unde, ca să citească o carte. Noi avem mare nevoie de toate astea, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji la gândul că aş putea să mă simt ofensat fiindcă n-am fost şi eu invitat la o discuţie despre logistică şi strategie.

— Tu simplifici lucrurile. Mulţumesc. Problema este aceea că noi nu ne ocupăm numai de găsirea modalităţii de a transporta armele şi proviziile de care vom avea nevoie, doar de aici şi până la Dansul Zeilor, ci de aici şi până-n Ţara Făgăduinţei, şi de la Dansul Zeilor în Ţara Făgăduinţei pe oriunde, de îndată ce vom fi ajuns şi acolo.

— Castelul ar fi locul cel mai potrivit pentru asta.

— Până la castel, transportul s-ar putea să fie puţin cam complicat, iar noi am avea nevoie ca tu şi cu Moira să ne ajutaţi în privinţa asta. Până una-alta, doar tu şi cu Moira cunoaşteţi drumurile pe-acolo, de îndată ce vom ajunge la faţa locului. Cât de talentaţi la desenarea hărţilor sunteţi voi doi?

— Cam asta ar fi toată Ţara Făgăduinţei. Aşezat pe un scaun, în bibliotecă, Larkin o desenase. Asta ar fi forma ei, după cum am văzut-o în hărţile de acasă. Ca un fel de evantai cam colţuros, cu aceste întortocheri reprezentând golfuleţe, peninsule şi porturi. Iar aici ar fi

Dansul Zeilor.

— În partea de vest, cam în aceeaşi zonă unde este şi aici, murmură Hoyt.

— Da, şi un pic mai în interiorul uscatului. Deşi, dacă este o zi senină, de-acolo poţi vedea ţărmul şi largul mării. Există o pădure, la fel ca şi aici, însă aceasta se întinde ceva mai mult înspre nord. Dansul Zeilor se află pe o ridicătură de pământ, iar Şipotul Zeilor este aici. Şi dincoace, ah, cam pe-aici, ar fi şi castelul.

El marcă pe hartă locul respectiv, desenând un soi de turnuleţ stilizat, cu un steag deasupra. Până acolo este un drum cam de o oră încheiată călare, dacă mergi fără prea mare grabă. Ar mai fi şi nişte bifurcaţii, cam aici şi apoi din nou dincoace. Pe drumeagul ăsta, se ajunge în sat – adică în Cetatea Făgăduinţei. Şi pe aici, spre Vizuina Balaurului şi spre oraşul Knockarague, de unde provine familia mamei mele şi de unde vor veni mulţi luptători.

— Şi câmpul de bătălie unde se află? îl întrebă Hoyt.

— Chiar aici, aproape de centrul Ţării Făgăduinţei. Aceştia sunt munţii, ca un soi de semicerc luând-o spre nord, arcuindu-se apoi spre est şi după aceea în jos, către sud. Valea se află aici. Este largă şi are un teren accidentat, ciuruit de grote şi presărat cu stânci. Se numeşte Ciunas, adică Valea Tăcerii, fiindcă omul se poate rătăci pe-acolo, bâjbâind vreme de ore întregi. Şi nimeni nu-l va auzi. Din câte ştiu eu, este unicul loc din Ţara Făgăduinţei unde nu există nimic altceva decât iarbă şi pietre.

— N-are niciun sens să plasezi apocalipsa într-o poiană, comentă Cian. Marşul celor cinci zile, nu a zis aşa Moira?

— Infernal marş, da.

— Complicat pentru mine, chiar dacă reuşesc să ajung până acolo.

— Există multe locuri de popas pe drum. Adăposturi, barăci, peşteri, bordeie. Vom avea grijă să nu vă aprindeţi ca o torţă.

— Larkin, eşti o bomboană de om.

— Orice bărbat face şi el doar ce poate. Există chiar şi nişte aşezări omeneşti încă şi mai aproape de vale, continuă Larkin, schiţându-le pe hartă. Pot fi mobilizaţi la fel de bine pentru luptă şi bărbaţii din partea locului. Dar eu unul cred că acolo trebuie construite şi nişte fortificaţii. Inamicii ar putea considera aceste locaţii extrem de potrivite pentru propriile lor tabere.

— Flăcăul ăsta are ceva creier în tărtăcuţă, comentă admirativ Cian. Lilith are să atace cu certitudine aici, continuă el bătând uşor cu degetul intr-un punct de pe hartă. Ea va extermina populaţia, monştrii ei îi vor transforma în vampiri pe oamenii desemnaţi de ea pentru a-i servi cel mai bine interesele, iar restul persoanelor va constitui pentru creaturi un stoc de provizii de hrană. Împotriva acestei fiinţe omeneşti va aplica cea dintâi lovitură.

— Atunci, vom instala acolo prima noastră linie de apărare, pentru salvarea oamenilor, zise Hoyt.

— V-aţi irosi astfel un foarte preţios timp şi multă energie.

— Dar noi nu putem lăsa lumea neprotejată, începu Hoyt.

— Să-i evacuăm de-acolo. S-o privăm pe Lilith de resurse de hrană sau de potenţiali recruţi proaspeţi, cel puţin în zona aceea. Aş zice chiar să incendiez din temelii orice aşezare de-acolo, însă mi-aş pierde multă vreme şi aş depune un efort enorm.

— Însă ai avea dreptate să procedezi astfel, zise Blair, pe când intra şi ea în încăpere. Ai lăsa-o fără adăposturi şi fără provizii, căci Lilith n-ar mai întâlni în cale decât cenuşă. Este metoda cea mai curată, cea mai rapidă şi cea mai eficientă.

— Însă este vorba despre căminele oamenilor, scutură din cap în direcţia ei Larkin. Despre căminele şi vieţile şi mijloacele lor de existenţă.

— Pe care, oricum, nu le vor mai avea, atunci când ea îi va lichida. Dar n-au să facă asta, îi spuse femeia lui Cian. Iar, dacă totuşi vor încerca să treacă la fapte, lumea se va revolta, şi atunci vom purta lupta pe două fronturi. Aşa că evacuaţi populaţia de-acolo, mutaţi-i pe bătrâni şi pe cei neputincioşi, care n-ar fi în stare să lupte, mutaţi-i la castel sau în alte locuri fortificate.

— Păi văd cu surprindere că şi tu eşti de acord cu el, insistă Larkin. Cel puţin, în aparenţă. N-ai nimic împotrivă să dăm foc locuinţelor, fermelor, magazinelor.

— Da, sunt.

— Dar mai există şi alte căi, zise Hoyt, ridicând împăciuitor o mână. Glenna şi cu mine nu am fost în stare să facem o vrajă pentru a-i ţine la distanţă de casa asta pe vampiri, din cauza prezenţei lui Cian aici. Însă noi am putea încerca să protejăm acele zone şi să-i alungăm pe demoni de lângă casele de-acolo. Poate că vrăjitorul lor ar fi capabil să ne anuleze farmecele respective, şi totuşi asta i-ar lua timp şi i-ar ţine energiile blocate.

— S-ar putea să reuşim. Glenna schimbă totuşi o privire şi cu Cian şi înţelese că acesta era de aceeaşi părere cu ea. Deci ei n-aveau să dea foc aşezărilor. Acest lucru urma să-l facă Lilith.

— Deci, aşa arată Ţara Făgăduinţei. Blair se aplecă deasupra hărţii. Şi ăsta-i locul bătăliei cu pricina. E aproape complet înconjurat de înălţimi şi pitoresc aşezat între munţi. Cuprinde o mulţime de grote şi nenumărate ascunzişuri şi o întreagă pustietate peste tot. Până şi unei capre i-ar fi greu să bată în retragere de-acolo.

— Noi n-o să dăm bir cu fugiţii, rosti răspicat Larkin.

— La ei mă gândeam, nu la noi. Nu au adăposturi în cursul zilei, drept care vor utiliza peşterile. Asta ne va lăsa nouă înălţimile, dar le va oferi lor avantajul unor eventuale ambuscade. Şi se vor desfăşura

pe timp de noapte, ceea ce reprezintă un alt avantaj pentru ei. Noi vom folosi focul, şi acest lucru e în favoarea noastră. Dar mai înainte să ajungem acolo, mie mi-au venit câteva idei despre unele surprize pentru ei, de-a lungul drumului. Deocamdată nu ştim unde are ea de gând să iasă la iveală, însă există mari şanse să fie tot cam prin aceeaşi zonă. Blair puse o mână pe hartă şi continuă: Câmpul de luptă, adăpostul, castelul. Ea n-are de gând să se înghesuie pe după o stâncă, în timpul zilei – nu-i stilul ei, aşa că şi-a aranjat să sosească aici noaptea şi să se deplaseze cu o oarecare viteză spre un adăpost. Cel mai probabil ar fi ca ea să-şi trimită, mai întâi, o avangardă pentru aceste aranjamente, în aşa fel încât să fie totul pregătit, la venirea ei. Aşa că noi trebuie să aflăm care sunt cele mai rapide trasee între punctele astea şi astea.

Şi astfel munciră ei, discutară şi dezbătură chestiunile importante. Ea remarcă reticenţa pe care o manifesta Larkin faţă de ea. Femeia îşi zise că n-avea ce face. Se gândea că n-o să sufere din această cauză.

Oricum, ceea ce se înfiripase între ei era o iluzie, un lucru la fel de efemer ca şi inocenţa. Pasiunea contribuia la umplerea golurilor, iar asta doar temporar. Blair ştia foarte bine că pasiunea se isca şi apoi murea atunci când se îngroşa gluma.

Oricât de rece ar fi fost alinarea, ea o păstra în suflet. O ţinea aproape, pentru clipa în care se retrăgea singură în camera sa.

Moira stătea în expectativă. În timpul antrenamentelor, ea remarcase că era ceva în neregulă între Blair şi Larkin. Aceştia de-abia dacă-şi mai vorbeau, iar atunci când o făceau, se comportau ca nişte străini. Când noaptea era pe sfârşite, ea îl prinse de braţ pe vărul său, mai înainte ca acesta să fi apucat să plece din sala de antrenamente.

— Vino cu mine, vrei? Aş dori să-ţi arăt ceva.

— Ce anume?

— În camera mea. Va dura doar o clipă. În câteva zile vom ajunge acasă, îi zise ea, până să poată obiecta el. Mă întreb dacă toate astea nu ni se vor părea cumva un vis.

— Mai degrabă un coşmar.

— Nu în întregime. Văzând că Larkin era morocănos, Moira îl înghionti uşor cu şoldul, în semn de afecţiune. Şi tu ştii că nu în întregime. Acum timpul a început să zboare. La un moment dat, mi s-a părut că eram aici dintotdeauna. Acum toate trec într-un ritm extrem de alert, iar noi parcă de-abia am sosit aici.

— O să mă simt mai bine atunci când o să ajung acolo. Când o să ştiu unde mă aflu şi despre ce este vorba.

Ooo, da, se gândi ea, ceva nu era în regulă. Moira deschise uşa de la camera ei şi nu mai vorbi până ce nu intrară amândoi, iar uşa nu fu din nou închisă.

— Ce s-a întâmplat între tine şi Blair?

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti. Şi ce anume voiai să-mi arăţi?

— Absolut nimic.

— Păi, parcă spuneai că…

— Ei uite că te-am minţit, e bine? V-am văzut pe amândoi împreună o vreme şi chiar azi v-aţi plimbat pe-afară mână-n mână, iar tu aveai în ochi o expresie în privinţa căreia nu mă puteam înşela.

— Şi ce dacă?

— În seara asta, parcă îngheţa tot aerul dintre voi doi, de fiecare dată când deschidea unul dintre voi gura, ca să-i spună celuilalt ceva. V-aţi certat cumva?

— Nu ne-am certat deloc.

Moira îşi ţuguie buzele:

— Poate că ai avea nevoie de o ceartă.

— Nu fi absurdă, Moira.

— Ce este absurd în asta? Ea te făcea fericit. Ţi-a produs o mulţumire pe care n-am mai văzut-o la tine niciodată şi mi s-a părut că şi reciproca era valabilă.

El începu să se joace absent cu câteva dintre frumoasele pietre pe care ea le culesese din pârâu şi le ţinea pe birou.

— Cred că te-ai înşelat, nu numai tu, dar şi eu.

— De ce?

— Ea mi-a spus astăzi că eu n-am cunoscut-o cu-adevărat. N-am crezut-o, însă acum… Acum mă întreb dacă nu cumva a avut dreptate, în privinţa asta.

— Poate că are sau poate că n-are dreptate, dar în orice caz nu mi se pare că ar fi făcut sau ar fi zis ceva care să te poată supăra. Ai de gând să laşi lucrurile baltă? De ce să nu rupi pisica-n două sau măcar să-i ceri explicaţii?

— Eu nu…

— Şi nu te mai scuza atâta faţă de mine, se răsti ea, pierzându-şi răbdarea. Indiferent ce-ar fi, nu poate fi mai grav decât situaţia cu care ne confruntăm noi. Orice altceva este acum lipsit de importanţă. Orice altceva îţi jur că se poate rezolva. Aşa că du-te şi rezolvă problema!

— De ce numai eu trebuie să rezolv de fiecare dată lucrurile?

— Poate fiindcă vei rămâne îmbufnat şi n-o să mai poţi dormi de grijă, până când n-o vei face. Şi înainte de a începe să-ţi depeni gândurile, eu am să te tot cicălesc încontinuu cu asta, până când o să te apuce durerea de cap.

— Bine, bine! Realmente eşti o adevărată pacoste, Moira.

— Ştiu asta. Ea îi atinse uşor obrazul şi îl asigură pe Larkin: Dar sunt aşa numai fiindcă te iubesc. Iar acum du-te repede la ea!

— Mă duc, mă duc, gata!

Mânat de irascibilitatea pe care i-o provocase Moira, Larkin se

îndreptă imediat spre camera lui Blair. Bătu la uşă, dar nu mai aşteptă să fie invitat să intre. Deschise uşa şi o văzu pe Blair aşezată la masa de lucru, în faţa micului ei calculator.

Larkin închise cu fermitate uşa în urma sa şi i se adresă femeii:

— Aş vrea să stăm de vorbă.

10

Blair cunoştea acel ton – spunându-i „aş vrea să stăm de vorbă“ voia, de fapt, să zică „aş avea chef să mă ciorovăiesc cu tine“. Şi n-o deranja fiindcă şi femeia era dispusă să se ciocnească cu el.

Însă asta nu însemna câtuşi de puţin că avea de gând să-i uşureze în vreun fel sarcina de a isca din senin cearta.

Rămase nemişcată acolo unde se afla şi rosti din vârful buzelor:

— În mod evident, ţi-a scăpat din vedere faptul că sunt ocupată.

— Iar tu n-ai sesizat că nu dau nici măcar doi bani pe chestia asta.

— Sunt la mine-n cameră şi pot să fac ce vreau, îi spuse ea pe un ton glacial.

— Atunci, dă-mă afară, dacă ai curaj.

Femeia se răsuci în direcţia lui şi îşi întinse cu nepăsare în faţă picioarele într-un gest ofensator, după părerea sa.

— Crezi că n-aş fi în stare? îl provocă Blair.

— Cred că ai avea mari dificultăţi să faci asta, în momentul de faţă.

— După cum arăţi, eu una socotesc că ai venit aici ca să-ţi cauţi cu lumânarea necazurile. E perfect. Ea îşi încrucişă apoi picioarele în dreptul gleznelor – într-un limbaj al trupului doar cu puţin mai insultător, se gândi femeia. Îşi luă apoi o sticlă cu apă, pentru a gesticula cu aceasta. Vorbeşte ce ai de vorbit cu mine, iar după aceea cară-te cât mai repede.

— Din felul în care mi te adresezi, buna mea prietenă, deduc că tu eşti aceea care vrei scandal.

— Ştiu că ai un dinte împotriva mea. Mi-ai dat de înţeles cât se poate de limpede acest lucru. Aşa că spune ce te râcâie, Larkin. N-avem prea mult timp la dispoziţie, iar eu nu mai am răbdare să ascult reproşurile meschine.

— Este oare un lucru neînsemnat să vorbeşti cu atâta nepăsare şi cruzime despre distrugerea caselor oamenilor, a agoniselii lor de-o viaţă şi a tot ce-au construit cu trudă şi cu multă sudoare?

— Este o strategie justificată pentru vremuri de război.

— M-aş fi aşteptat să aud aşa ceva din gura lui Cian. El este ceea ce este şi nu se poate schimba, însă nu şi din partea ta, Blair. Şi n-a fost vorba doar despre strategie, ci şi despre modalitatea în care ai expus situaţia, ca şi de maniera în care ai vorbit despre cei care şi-ar apăra propriile locuinţe

— Ca de nişte rebeli care ar stârni revolte, după cum ai zis – referindu-te la ei ca la o adevărată pacoste.

— Chiar aşa ar deveni pentru noi, obligându-ne să ne asumăm o

responsabilitate pe care nu ne-o putem permite.

— Însă altminteri ţi-ai putea *permite* să le pârjoleşti întreg ţinutul.

Ea cunoştea prea bine privirea aceea plină de repulsie manifestată de un bărbat. Tot ce putea face era să se întărească împotriva acestei repulsii.

— E preferabil să pierdem nişte cărămizi şi lemne, decât să fie distruse vieţile oamenilor.

— Un cămin înseamnă ceva mai mult decât nişte simple cărămizi şi lemne.

— N-am de unde să ştiu asta, fiindcă n-am avut niciodată parte de un adevărat cămin. Dar nu despre asta e vorba. În orice caz, este doar o eventualitate. Nu s-a hotărât nimic încă. Aşa că, în cazul în care asta-i…

— Cum adică n-ai avut niciodată parte de un adevărat cămin?

— S-ar putea spune că niciodată n-am manifestat un real ataşament emoţional faţă de acoperişul pe care l-am avut deasupra capului. Însă chiar dacă m-aş fi ataşat, aş fi preferat mai curând să-mi văd distrus căminul, decât să dispar eu sau oricare dintre cei apropiaţi, de care eram legată sufleteşte. Muşchii de la ceafă i se contractară puternic şi femeia simţi o durere ascuţită de cap. Iar asta nu-i decât o ridicolă discuţie ipotetică, deoarece noi încă n-am hotărât să incendiem nimic.

— Nu, fiindcă noi nu suntem nişte monştri.

El văzu cum la auzul acestor vorbe lui Blair îi piere culoarea din obraji.

— Vrei să spui că nici tu, nici Hoyt nu sunteţi, dar cu Cian şi cu mine lucrurile stau altfel, nu? Bine. Nici n-ar fi prima oară când am fost asemuită cu un vampir.

— Şi totuşi, nu asta am făcut eu.

— Te-ai fi aşteptat la una ca asta din partea lui, însă nu şi dintr-a mea, îi repetă ea. Ei bine, de-acum încolo n-o să mai ai surprize în ce mă priveşte. Nu, lasă, nu te aştepta la nimic bun. Iar acum, ieşi afară.

— Păi, încă n-am terminat discuţia cu tine.

— Eu da. Şi femeia se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă. Când el se interpuse în calea ei şi o apucă de braţ, Blair se smuci şi se eliberă din strânsoare. Şterge-o de-aici imediat, altfel o să te arunc pe uşă afară.

— Asta-i soluţia ta? Să ameninţi, să îmbrânceşti lumea şi să împărţi lovituri cu nemiluita, în dreapta şi-n stânga?

— Nu întotdeauna.

Şi ea îl lovi. Pumnul ei explodă de jos în sus, izbindu-l mai înainte ca gândul respectiv să se materializeze în mintea femeii şi doborându-l pe bărbat la podea, în timp ce Blair rămase perplexă. A-şi pierde autocontrolul faţă de o altă persoană şi a o agresa fizic era, pur şi simplu, inadmisibil.

— N-am de gând să mă scuz, fiindcă tu ţi-ai căutat-o cu lumânarea. Însă asta înseamnă că am depăşit limita. Ceea ce am făcut dovedeşte că mi-am pierdut cumpătul şi că trebuie să punem imediat capăt acestei conversaţii. Hai, ridică-te acum!

Blair îi întinse o mână.

Ea nu-i anticipă riposta, asta fiind încă o greşeală din partea ei, şi se trezi smulsă de mână, în vreme ce un picior al lui îi secerase picioarele. Iar atunci când Blair căzu pe duşumea, el se şi rostogoli deasupra ei, înainte ca ea să apuce să-i blocheze mişcarea.

Femeia avu la dispoziţie o clipă ca să-şi dea seama că el era foarte bine pus la punct cu antrenamentele.

— Aşa-ţi impui tu argumentele şi obişnuieşti să câştigi disputele? Cu un pumn bine plasat în figura interlocutorului tău? o întrebă retoric Larkin.

— Isprăvisem controversa. Am pus astfel punct discuţiei noastre. Larkin, o să-ţi doreşti să fii cât mai departe de mine. Am să-ţi aplic imediat o priză extrem de alunecoasă.

— Pe naiba, priză alunecoasă!

— Ţi-arăt eu! Şi Blair îl împinse, aruncându-l cât colo, după care sări ghemuită pe el, ca să-l împiedice să arunce cu ceva în direcţia ei. N-o să te joci cu mine cum vrei tu. E uşor totul, atunci când e vorba doar de plimbări la soare şi de pălăvrăgeli despre picnicuri, dar în momentul în care lucrurile se complică şi eu trebuie să fiu mai dură, atunci pe tine te apucă revolta. Şi mă consideri o nenorocită de creatură monstruoasă.

— Niciodată nu ţi-am spus aşa ceva şi nu mă apucă nicio revoltă. Sunt numai scos din sărite, asta e. El plonjă spre ea şi cei doi se rostogoliră din nou pe pardoseală. Trupurile lor încleştate se izbiră într-o masă, răsturnând-o şi spărgând bolul de sticlă de pe aceasta. Dacă ai înceta măcar pentru cinci blestemate de secunde să mă ataci în încercarea de a mă umple de sânge, am putea şi noi să ne încheiem discuţia.

— Dacă aş fi vrut să sângerezi, acum ai avea hemoragie dintr-o arteră secţionată. N-am nevoie să mă judeci tu sau să rupi relaţiile cu mine, fiindcă ţi-am lezat sensibilităţile. N-am nevoie de tot rahatul ăsta din partea ta sau…

— N-ar trebui decât să taci dracului din gură! Şi el se năpusti cu buzele asupra buzelor ei, într-un sărut frustrat şi furios, tocmai în clipa în care cotul ei îşi croise drum către măruntaiele lui. El se văzu nevoit să-şi ridice capul şi să horcăie încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Şi să nu-mi porunceşti tu mie să tac, îl avertiză ea, după care îl luă de păr cu ambele mâini şi reînnodă sărutul lor disperat.

Un sărut tot aşa de furios şi de frustrat, dar pasionat. La naiba, cu

orice altceva, se gândi Blair. La naiba, cu binele şi răul, cu înţelepciunea şi cu siguranţa. Ducă-se dracului întreg autocontrolul.

Existau vremuri când doar luai şi te lăsai luat şi dus de val.

Asta nu însemna nimic, îşi zise în sinea sa, în vreme ce smulgea cămaşa de pe el. Era numai dorinţă fizică, numai înfierbântare. Îi venea să plângă şi să se dezlănţuie, la fel de mult precum voia şi să-şi consume excesul de energie.

Ea îl împinse şi îl rostogoli, încălecând pe el în timp ce îşi scotea bluza peste cap. Iar el îşi înălţă capul, cuprinzând-o cu braţele şi prinzându-i sânii cu gura. Blair şi-i lăsă pradă buzelor lui, dându-şi capul pe spate şi permiţându-i bărbatului să-şi facă toate mendrele.

Acum el călărea balaurul, se gândi Larkin, simţind că zboară cu forţa acestuia. Femeia făcea tot posibilul pentru a întreţine aprinsă vâlvătaia pasiunii, aşa încât arderea ei pură îl excita la culme. El îi explora trupul cu dinţii şi cu limba, în timp ce degetele ei i se înfigeau în umeri, pe spate şi pe şolduri. Apoi ea ajunse din nou sub el, mişcându-se sacadat, pe când gurile nu li se mai dezlipeau. Bărbatul îi trase lui Blair în jos peste şolduri pantalonaşii lejeri pe care îi purta aceasta şi sub ei nu găsi nimic altceva decât femeia, fierbinte şi umectată, iar apoi şi mai fierbinte şi mai umectată, atunci când mâna lui exploratoare o descoperi în întregime. Geamătul ei gutural şi aspru îi arse lui Larkin buzele.

Când ajunse pe creasta valului, ea îşi înălţă la cer mulţumirile pline de recunoştinţă. Iar pofta nestăvilită o biciui în continuare, în vârtejindu-se în ea ca un ciclon care o determina să muşte, să zgârie şi să sfâşie. Blair n-ar fi manifestat nicio îndurare şi n-ar fi cerut deloc aşa ceva, ci doar îşi încleştă puternicele-i picioare în jurul bărbatului. Era încă pradă acelui şoc minunat, când el o penetră adânc, după care începu să se mişte nebuneşte în ea, în tot mai grăbite zvâcniri de du-te-vino, până ce amândoi se simţiră complet pârjoliţi.

Ce făcuse ea oare? Tocmai avusese o partidă de sex sălbatic, fără nici cel mai mic gând la autoprotejare, la consecinţe, la… orice altceva. De fapt, fără niciun fel de gând, ci doar dintr-un instinct primar.

El se afla încă înăuntrul ei şi femeia se simţea ca şi cum trupurile lor se contopiseră în acea fierbinţeală. Cum ar fi putut ea să se izoleze din nou? Cum avea să se extragă din acea contopire?

Nu-i era permis să aibă astfel de simţăminte. Nu avea voie să dorească ceva sau pe cineva atât de mult, încât să uite de sine însăşi şi să se lase purtată orbeşte de valul unei pasiuni violente.

Ea nu stăvilise acea pasiune. Nu fusese în stare să-i opună rezistenţă. Iar acum avea să suporte consecinţele.

El murmură ceva, însă Blair nu desluşi sensul cuvintelor lui. Apoi

Larkin se făcu ghem peste ea, băgându-şi nasul în scobitura gâtului ei, ca un căţeluş, după care se rostogoli alături.

Simpla drăgălăşenie a gestului, după ferocitatea actului, o înduioşă.

— Te-am făcut praf. El răsuflă precipitat. Ei bine, e absolut uluitor şi n-a fost deloc aşa cum mă gândisem eu c-o să se întâmple. Te simţi bine?

Fii atentă, se autoavertiză femeia în minte. Atentă şi calmă.

— Nu-i nicio problemă. Ea se ridică în şezut şi întinse mâna după pantalonaşi.

— Stai o clipă. El o bătu uşor pe braţ. Încă mi se învârte capul. Şi de-abia am apucat să mă uit la tine să te văd, fiindcă amândoi eram în mare viteză.

— Am făcut-o. Blair îşi puse pantalonaşii. Asta contează.

Se ridică şi Larkin şi ajunse la bluza femeii înaintea acesteia.

— Ascultă-mă, vrei?

— Nu mă prea pricep la despicarea firului în patru, după terminarea jocului, şi mai am şi treabă.

— Nu-mi amintesc de niciun joc. De o bătălie, poate. Mă gândeam că o să fim amândoi de partea învingătorilor în respectiva bătălie.

— Da, drept care, aşa după cum ţi-am mai spus, nu-i nicio problemă. Ea abia se stăpânea să nu facă o criză de nervi. Am nevoie de bluză.

El se uită cu luare-aminte la figura ei.

— Unde anume ai şters-o? Ai atât de multe mici locuri în care să te poţi ascunde!

— Ba eu nu mă ascund. Blair îi smulse bluza din mână.

— Ba da, te ascunzi. Cum ajunge cineva prea aproape de tine, imediat te fofilezi în unul dintre ungherele tale umbroase.

— Bine, dar de ce vrei tu acum cu tot dinadinsul să mă scoţi din sărite? Ea trase de bluză. Am făcut sex – şi a fost cu-adevărat minunat. Tot aşteptam de câtăva vreme să se întâmple asta, şi uite că în sfârşit mi s-a împlinit dorinţa. Acum putem să ne întoarcem în linişte şi la oile noastre şi să ne concentrăm asupra a ceea ce avem de făcut.

— Eu unul nu cred că lucrurile sunt chiar atât de diferite aici faţă de Ţara Făgăduinţei, încât ceea ce tocmai s-a petrecut între noi doi să poată fi considerat doar sex.

— Ascultă, frumosule cowboy, dacă-ţi doreşti o idilă…

El se ridică încet în picioare. Privirea din ochii lui o avertiză pe Blair că Larkin se enervase iar. De fapt, era bine aşa. Ei aveau să se lovească reciproc, cu forţă, apoi el o să plece.

— N-a fost nimic idilic în asta. M-am gândit că ar fi fost prima oară când am făcut dragoste împreună, însă lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată, deşi n-am motiv să mă plâng. Iar acum tu încerci să mă loveşti din nou şi să mă goneşti, tratându-mă la fel ca mai înainte,

atunci când mi-ai dat un pumn. Ba chiar ţin să-ţi spun că lovitura aceea de pumn a fost mai cinstită decât ceea ce faci acum.

— N-ai primit decât ceea ce ai meritat şi ai vrut.

— Tu ştii mai bine. Şi îşi dai seama că n-a fost numai asta.

— Ce rost ar avea orice altceva? Ce afurisit de rost ar putea avea? Doar n-o să ne conducă nicăieri.

— Te-ai uitat cumva în globul de cristal al Glennei? Vezi acum ceea ce o să se întâmple şi mâine şi poimâine?

— Eu ştiu că lucrurile de genul ăsta sunt condamnate să aibă o anumită turnură, încă dinainte chiar de a începe. Larkin, să ştii că nu numai Cian este ceea ce este, şi gata.

— Ah, deci ajungem acum şi la asta.

— Voiam doar să… Ea îşi ridică mâinile, le flutură prin aer, se întoarse şi se îndepărtă, zicând: Las-o moartă! Dacă întâmplătoarea orbecăială în beznă nu îţi este de-ajuns, caută-ţi altceva mai bun în altă parte.

În consecinţă, el o rănise pe parcurs, înţelese Larkin. În niciun caz nu era primul care făcuse asta şi nu se putea hotărî dacă îi părea rău pentru acest lucru, cel puţin deocamdată.

— Nici nu mai ştiu ce îmi este de-ajuns, atunci când vine vorba despre fiinţa ta. Bărbatul îşi înşfăcă nădragii, trăgându-şi-i brusc pe el. Dar ştiu că tu însemni foarte mult pentru mine.

— Vai, te rog! Ea îşi luă de pe masă sticla cu apă şi bău cu sete. Ţie nici măcar nu-ţi place de mine.

— Cum de ţi-a trecut prin minte ideea asta bizară? Cum poţi afirma un lucru atât de prostesc şi de fals?

— Mi se pare că ai uitat ce anume a stârnit toată povestea asta şi pentru ce ai venit aici la mine.

— Ba n-am uitat deloc, însă nu văd ce are asta de-a face cu tot ce simt eu pentru tine.

— Dar, pentru Dumnezeu, Larkin, cum poţi să te ataşezi de cineva care se găseşte într-o tabără adversă?

Acum el îşi alese cu grijă vorbele. Ştia că este comparat cu acel Jeremy despre care amintise Blair mai înainte. Deci cu un individ care nu fusese în stare sau nu fusese dispus să iubească şi să accepte persoana care era ea.

— Blair, tu eşti o femeie tenace, iar eu am la rândul meu doza mea de încăpăţânare. Propriile mele păreri şi – cum le-ai spus tu? — aaa, da, sensibilităţi. Bine. Şi ce-i cu asta?

— E aşa: Tu, eu, arătă ea spre el şi apoi se bătu uşor cu palma pe piept, după care trasă cu un deget o linie imaginară între ei doi, adăugând: Iar asta este graniţa care ne desparte.

— Ooo, şi tu nu crezi că eu pot să nu fiu de acord cu tine în unele privinţe, şi în acelaşi timp să fiu mistuit de o mare pasiune pentru tine

şi să-mi pese de persoana ta? Ba chiar să te respect şi să te admir, chiar şi atunci când ştiu în sufletul meu că greşeşti în privinţa lucrului pentru care ne certăm noi? Tot la fel, aş putea pune rămăşag că în sufletul tău eşti convinsă şi tu de faptul că eu n-am dreptate. Şi totuşi, am, însă asta-i o altă chestiune, îi zise Larkin, schiţând un surâs abia perceptibil. Dacă toţi ar trebui să creadă acelaşi lucru, dacă n-ar exista niciodată unele convingeri, atunci cum s-ar mai aduna oamenii împreună, în lumea voastră?

— Păi, nici nu o fac, îi răspunse ea, după o clipă. Cel puţin, nu împreună cu mine.

— Atunci, voi sunteţi, pur şi simplu, proşti, nu crezi? Şi limitaţi, adăugă bărbatul, atunci când Blair rămase cu gura căscată. Şi în acelaşi timp şi căpoşi, după cum cred că am mai amintit deja.

Ea mai sorbi o înghiţitură de apă şi îi replică:

— Eu nu sunt proastă.

— Atunci, proşti sunt ceilalţi din lumea ta. Larkin dădu din cap şi făcu un pas în direcţia femeii, continuând: Blair, este oare cel mai important lucru locul unde îţi sfârşeşti viaţa? Contează mai mult drumul în sine, ceea ce găseşti şi ceea ce faci tu în cursul acestuia. Acum eu te-am găsit pe tine şi ăsta e cel mai important lucru.

— Ba contează şi încotro ne îndreptăm.

— Bineînţeles. Însă mai contează şi unde anume ne aflăm. Eu am nişte sentimente puternice pentru tine, sentimente pe care nu le-am mai încercat pentru nimeni altcineva. Nu mă simt întotdeauna în largul meu cu aceste sentimente în suflet, dar mi-am format o modalitate de a modifica lucrurile în aşa fel încât până la urmă să mă pot obişnui cu ele.

— Poate că tu ai izbutit, însă eu nu sunt chiar atât de pricepută ca tine, la aşa ceva.

— Păi, dacă tot mă pricep, atunci ar trebui ca şi tu să-mi urmezi exemplul.

— Şi cum ai reuşi tu să extinzi priceperea ta şi asupra mea?

El nu făcu decât să zâmbească, după care o sărută pe un obraz, pe sprâncene, apoi şi pe celălalt obraz, şi într-un târziu îi răspunse:

— Tocmai am reuşit să te determin să te întorci cu faţa la mine. Asta-i direcţia cea bună.

Ea trebuia să se concentreze asupra lucrurilor pe care le avea de făcut, adică asupra muncii ei. Dacă nu făcea asta, Blair găsea de cuviinţă să se îndrepte în acea direcţie despre care îi vorbise Larkin. Apoi constatase că visează cu ochii deschişi, că zâmbeşte fără motiv sau că îşi aminteşte cum era să se trezească din somn alături de un bărbat ce se uita la ea într-un mod care o făcea să se simtă cu-adevărat femeie.

Avea însă prea multe de făcut ca să-şi îngăduie răsfăţul fanteziilor.

— Trebuie să fim practici, Glenna. Cu toţii trebuie să procedăm astfel. Deci. Şi Blair lovi uşor cu piciorul în cufărul în care îşi ţinea Glenna depozitate diversele ei catrafuse. Ce ai important aici?

— Aici am totul.

— Glenna!

— Blair! Glenna îşi încrucişă braţele la piept. Mergem sau nu mergem noi să ne batem pe viaţă şi pe moarte cu întruchiparea răului suprem?

— Da, mergem. Asta înseamnă să trebuie să fim liberi în mişcări, uşori şi plini de mobilitate.

— Ba înseamnă să fim înarmaţi până-n dinţi. Astea sunt armele mele. Blair se gândi în acea clipă că Glenna îşi mişcase puţin o mână, precum unul dintre acele modele de jocuri de reclamă, fălindu-se în mod ostentativ cu nişte premii fabuloase. Tu ţi-ai lăsa armele în urmă?

— Nu, dar eu mi le pot căra singură în spinare, lucru pe care tu nu-l poţi face cu acest cufăr atârnând mai bine de două tone.

— Ba nu cântăreşte două tone, ci maximum treizeci şi cinci de kilograme. Ţintuită de privirea rece a lui Blair, Glenna se văzu nevoită să recunoască: Bine, fie, poate chiar patruzeci de kilograme.

— Şi asta doar cărţile…

— S-ar putea ca ele să ne aducă victoria. Cine poate şti? Sunt îngrijorată în privinţa teleportării.

— Mai bine ar fi un afurisit de cerc de piatră, murmură Blair. Doar ştii că bagajele tale atârnă mai greu decât ale noastre luate împreună.

— Ce pot să zic? Mă simt ca o divă.

Blair îşi dădu ochii peste cap şi se îndreptă spre fereastră, uitându-se afară, unde ploua.

Se gândi că mai rămăsese doar puţin timp. Se apropia ziua plecării. Şi în vreme ce putea să simtă şi aproape să vadă în copaci la distanţă câteva iscoade ale lui Lilith, în apropiere nu se vedea nicio mişcare în direcţia casei.

Femeia se aşteptă la un atac. Ţinând seama de felul în care acţionase Larkin în tabăra vampirilor, ea era sigură că avea să urmeze şi o ripostă a acestora. Părea greu de crezut că Lilith ar fi tolerat o asemenea insultă la care se adăugau nenumăratele pierderi fără a reacţiona pe măsură.

— Poate că este şi ea prea ocupată cu pregătirile pentru plecarea spre Ţara Făgăduinţei.

— Ce?

— Despre Lilith vorbeam. Blair se întoarse din nou către Glenna. Au trecut câteva zile de când nu şi-a mai făcut simţită prezenţa. Iar incursiunea lui Larkin trebuie s-o fi atins în amorul ei propriu. Doamne, când te gândeşti numai la faptul că un singur om – şi

neînarmat – nu numai că a pătruns în bârlogul vampirilor, însă a eliberat şi prizonierii. Parcă i-ar fi dat lui Lilith o lovitură de picior drept în gură.

Glennei îi scânteiară ochii.

— Mi-aş fi dorit să i se fi întâmplat una ca asta şi la propriu, nu numai la figurat.

— Nu eşti singura. Dar poate că ea e prea ocupată cu pregătirile pentru plecarea la drum, ca să se mai ostenească să ne hărţuiască şi pe noi, în aceste momente.

— Aşa s-ar părea.

— Am de gând să mă duc acum în sala de luptă. Trebuie să punem la punct până-n cele mai mici detalii capcanele pe care vrem să i le întindem în cale.

— Şi o să schimbe asta în vreun fel situaţia?

— Cum adică?

— Mă gândeam la ansamblul situaţiei, la ceea ce am făcut noi şi la ceea ce au făcut ei. Cu o mână, Glenna îşi frecă partea de sus a pieptului, însă timpul şi locul sunt stabilite. Orice am face noi, nu vom mai putea schimba nici acel moment şi nici acel loc.

— Aşa e, nu se mai poate modifica nimic. Morrigan a spus asta cât se poate de limpede, la ultima noastră întrevedere. Dar ceea ce vom face noi şi modul cum vom gestiona timpul rămas până atunci au să influenţeze ceea ce se va întâmpla acolo. Tot ea a spus şi acest lucru, la fel de limpede. Hei, colega, ai de ce să fii neliniştită. E un lucru normal.

— Bine. Cu mişcări rapide şi eficiente, Glenna îşi aranjă în trusa ei de leacuri sticluţele pe care le reumpluse. I-am sunat astăzi pe părinţii mei. Le-am zis că probabil nu vom mai putea lua legătura, timp de câteva săptămâni, şi le-am mai spus şi ce vremuri incredibile trăiesc eu. Bineînţeles că nu le-am putut povesti ceea ce facem noi. Nu le-am vorbit nici măcar despre Hoyt, fiindcă îmi este prea greu să le explic. Ea îşi închise trusa şi se răsuci în direcţia lui Blair. Nu zic că nu mi-ar fi frică de moarte. Sigur că mi-e frică – poate chiar mai tare acum decât atunci când a început toată povestea asta. Acum am mult mai mult de pierdut.

— Pe Hoyt şi fericirea eternă.

— Exact. Dar sunt pregătită să mor, dacă asta îmi va fi soarta. Poate că acum sunt chiar mai pregătită pentru asta decât atunci când a început totul, din aceleaşi motive.

— În mod cert, iubirea îţi poate schimba întreaga existenţă.

— Şi-ncă cum! încuviinţă Glenna din toată inima. Şi n-aş schimba absolut nimic din tot ce s-a întâmplat de când l-am cunoscut pe Hoyt. Şi totuşi, e foarte greu, Blair. N-am cum să le spun alor mei ce se petrece cu mine, dacă nu voi scăpa cu viaţă. La o adică, ei nu vor afla

niciodată ceea ce mi s-a întâmplat. Iar asta mă apasă.

— Păi atunci, nu muri.

Glenna râse cu jumătate de gură.

— N-ai o idee mai bună?

— Iartă-mă, n-am vrut să las impresia să bagatelizez lucrurile.

— Ba nu, de fapt, este un fel de sprijin. Însă dacă mie mi se întâmplă ceva rău, vrei tu să le dai asta celor din familia mea? Şi ea îi întinse lui Blair un plic. Ştiu că îţi cer foarte mult, începu ea, văzând că Blair şovăia.

— Nu, deloc, dar… De ce m-ai ales tocmai pe mine?

— Tu şi cu Cian aveţi cele mai mari şanse să scăpaţi teferi din încercarea asta. Şi pe el nu-l pot ruga să facă aşa ceva. Ei nu vor înţelege, în ciuda scrisorii, dar cel puţin nu-şi vor mai petrece tot restul vieţilor lor întrebându-se dacă mai trăiesc, ori am murit. Nu vreau să-i supun unui asemenea supliciu.

Blair cercetă plicul şi artisticele înfloriturii ale scrisului de mână, formând numele şi adresa părinţilor Glennei.

— De când a început toată povestea asta, am încercat să-l contactez pe tata de două ori. Prin e-mail, fiindcă, la drept vorbind, nu ştiu precis unde se află în prezent. Iar el nu mi-a răspuns.

— Of, îmi pare rău. Probabil că e undeva în afară.

— Nu cred. Numai că nu-mi răspunde, ceea ce e tipic pentru el. Asta nu înseamnă că nu l-ar interesa nimic. S-ar bucura să audă de izbucnirea unui mare război cu vampirii. Şi i-ar părea rău dacă eu aş muri. Însă asta numai pentru că el m-a antrenat, astfel încât să nu mor, iar eventuala mea lichidare i-ar estompa meritele.

— Mi se pare o judecată foarte aspră.

— La fel de aspru este şi el. Femeia o privi pe Glenna drept în faţă, cu nişte ochi luminoşi, adăugând: Şi el nu mă iubeşte pe mine şi cu asta basta.

— Of, Blair!

— E timpul să mă obişnuiesc şi cu gândul ăsta. Trebuia s-o fac mai demult. Tu ai cu totul altceva aici, îi zise ea, netezind plicul. Şi este foarte important.

— Este, se declară de acord Glenna. Însă ei nu constituie singura mea familie.

— Înţeleg. E vorba despre ceea ce am creat noi cei din cercul celor şase? Este unul dintre lucrurile bune pe care le-am descoperit pe parcurs. Dând din cap, Blair îşi îndesă plicul în buzunarul de la spate al jeanşilor. O să ţi-l dau înapoi. Dar, mai întâi, să vină luna noiembrie.

— Bine.

— Ne vedem la parter.

— Vin imediat. Ooo, şi ar mai fi încă ceva, Blair. Tu şi cu Larkin

arătaţi foarte bine împreună. Mă bucură ceea ce văd.

— Şi ce anume vezi?

În acel moment, Glenna slobozi un hohot de râs sincer.

— Da, ce? Crezi că sunt oarbă? Iar asta ca să nu mai amintesc de faptul că acum am vederea extrem de pătrunzătoare a unei femei proaspăt căsătorite. Vreau doar să-ţi spun că îmi place foarte mult felul cum arătaţi împreună voi doi. Mi se pare că vă potriviţi perfect.

— Numai că… Nu este… Eu nu caut un final grandios, ca de la Hollywood, unul dintre acelea însoţite de un crescendo muzical de viori şi de luminile care devin toate trandafirii şi strălucitoare.

— Şi de ce nu?

— Pur şi simplu, pentru că lucrurile nu stau chiar aşa, în realitate. Eu voi lua totul încetişor, pas cu pas, zi de zi. Persoanele de felul meu privesc prea departe înaintea lor pe drum şi sfârşesc prin a se poticni în prima groapă pe care cineva le-a săpat-o în faţă.

— Dar, dacă ele nu privesc suficient de departe sau de atent, n-o să vadă ceea ce caută cu-adevărat.

— Pentru moment, o să am grijă măcar să evit să dau în gropi.

Şi ea părăsi încăperea, gândindu-se că n-avea rost să-i mai explice, şi cu-atât mai puţin unei femei încă plutind pe aripile unei recente iubiri, faptul că existau unii oameni care, pur şi simplu, nu erau făcuţi pentru aşa ceva. Unor femei nu le era sortit să aibă parte de acea minunată hoinăreală mână-n mână cu bărbatul visurilor lor, în lumina asfinţitului de soare.

Când ea hoinărea în amurg, mergea de una singură, era înarmată şi îşi punea viaţa în pericol.

Iar asta nu era chiar cea mai idilică poveste despre un viitor încărcat de speranţe.

Blair încercase cândva acest lucru, iar totul se dovedise până la urmă a fi un fiasco. În mod cert însă, Larkin nu semăna deloc cu Jeremy. În fond şi la urma urmei, Larkin era mai dur, mai puternic şi în acelaşi timp şi mai drăguţ.

Şi totuşi, acest fapt nu schimba cu nimic esenţa problemei. Ea trebuia să-şi îndeplinească datoria – misiunea – în timp ce el îşi avea lumea lui. Acestea nu erau câtuşi de puţin elementele unei relaţii pe termen lung.

Propria ei ramură din arborele genealogic al străvechii familii McKenna urma să piară odată cu dispariţia lui Blair. Aceasta se împăcase cu situaţia, încă de atunci când se certase cu Jeremy şi rămăsese singură, după plecarea lui.

Femeia o porni către scări, însă o opri muzica. Ridicându-şi capul, ea îşi încordă auzul, pentru a recunoaşte interpretul. Era cumva Usher?

Dumnezeule, oare Larkin îşi pierdea cumva timpul cu playerul ei

MP3, sus în sala de antrenamente? O să-l ucidă pe flăcăul ăsta!

O rupse la fugă în sus pe trepte. Şi nu că Blair n-ar fi fost în stare să aprecieze faptul că lui îi plăcea muzica ei, dar îşi petrecuse o groază de timp încercând acel player. Bărbatul nici măcar nu ştia cum naiba să umble cu acel aparat.

— Ia ascultă, cowboy de doi bani ce eşti, eu nu vreau ca tu să…

În încăpere nu se afla nimeni, iar uşile de la terasă erau închise ermetic. Şi muzica plutea diafan în atmosferă.

— Da, se întâmplă aici ceva straniu. Ea puse mâna pe ţepuşa pe care o purta mereu la cingătoare şi se îndreptă în direcţia armelor. Toate luminile erau aprinse şi nu exista nicio umbră unde s-ar fi putut ascunde vreo creatură. Şi totuşi, Blair apucă strâns coada unei coase.

Muzica se opri şi de undeva se auzi păcănind un comutator.

Lora păşi prin peretele de oglinzi.

— Bună, *chérie*.

— Drăguţă şmecherie!

— E una dintre preferatele mele. Rotindu-se, ea păru că studiază camera. Purta cizmuliţe cu tocuri înalte şi nişte pantaloni negri comozi, asortaţi cu jacheta care dezvăluia o delicată porţiune de dantelă elegantă, în decolteul adânc dintre revere. Prin urmare, aici vă antrenaţi voi şi transpiraţi şi vă pregătiţi să muriţi.

— Aici exersăm maniera în care urmează să vă dăm cele mai frumoase şuturi în fund.

— Eşti atât de tare şi atât de *formidable*. Ea pluti în jurul sălii, cu tocurile-cui ale cizmuliţelor ei alunecând doar la mică distanţă deasupra pardoselii.

Nu se află aici, îşi zise Blair în sinea sa. Asta era doar o iluzie, o imagine a Lorei. Dar pentru a dovedi acest lucru, femeia aruncă în direcţia creaturii o ţepuşă şi o urmări cu privirea cum trece prin silueta ei, înfigându-se apoi în zid.

— Ce nepoliticos din partea ta să te porţi astfel! Lora se întoarse, arborând o expresie uşor îmbufnată. Nu e un mod civilizat de a-ţi întâmpina o musafiră.

— Tu n-ai fost invitată aici.

— Nu, fiindcă am fost întrerupte data trecută, mai înainte ca tu să apuci să mă inviţi. De data asta ţi-am adus un cadou. Ceva ales în mod special pentru tine. M-am dus până-n America după el. Tocmai de la Boston ţi l-am adus. Şi ea făcu alene o răsucire largă, în timp ce ochii îi străluceau precum soarele. Nu vrei să ţi-l arăt? Sau mai bine să te las să ghiceşti ce este. Da, da, trebuie să ghiceşti. Ai dreptul la trei încercări.

Pentru a-şi manifesta completa lipsă de interes, Blair rămăsese în picioare, cu o mână într-un buzunar al jeanşilor.

— Nu mă joc cu scârnăviile de cadavre ambulante, Fifi.

— Eşti lipsită de umor, nu crezi? Dar într-o bună zi o să ne distrăm pe cinste noi două. Ea pluti mai aproape de Blair, îşi trecu limba peste colţi şi apoi surâse. Am atât de multe planuri pentru tine. Bărbaţii te-au dezamăgit, nu? Biata Blair! Ţi-au refuzat dragostea lor şi tu aveai o nevoie atât de mare de iubire, în sufletul tău!

— Unicul lucru pe care mi-l doresc este să punem punct acestei conversaţii mai înainte de a mi se face greaţă.

— Tu ai nevoie de o femeie. Tu ai nevoie de… Şi ea desenă ceva cu degetul prin aer, foarte aproape de unul dintre obrajii lui Blair. Da, *bien sur,* ai nevoie de puterea şi de plăcerea pe care ţi le-aş putea dărui eu.

— Eu nu mă încurc cu blonde de trei parale, care vorbesc cu aiurite accente franţuzeşti. Plus echipamentul? E la fel ca săptămâna trecută.

Lora sâsâi de furie, repezindu-şi capul înainte, ca şi cum ar fi intenţionat să muşte.

— O să te fac să regreţi şi să te târăşti în faţa mea. Apoi am să te fac să urli.

Blair făcu ochii mari.

— Ei asta-i bună! Nu mai spune! Ce vorbeşti? Să însemne asta oare şi faptul că n-o să mai vrei să te întâlneşti cu mine?

Cu un hohot de râs, Lora se îndepărtă, plutind prin aer.

— Să ştii că-mi placi cu-adevărat. Tu ai, ah… intuiţie, nu glumă! Şi tocmai de-aceea am vrut să-şi fac un cadou atât de deosebit. O să ţi-l aduc imediat să-l vezi. Aşteaptă puţin!

Şi ea se retrase prin oglinzi.

— La naiba! murmură Blair. Ea înşfăcă apoi o arbaletă, armând-o. Cu arcul într-o mână şi cu coasa în cealaltă, femeia începu să se apropie cu multă prudenţă de uşă. Acesta era domeniul de competenţă al Glennei şi venise vremea s-o cheme în ajutor.

Însă Lora glisă iar prin perete şi ceea ce trăgea după ea o făcu pe Blair să-i îngheţe sângele în vene.

— Nu! Nu, nu, nu!

— Este atât de frumos! Lora linse obrazul lui Jeremy, în timp ce acesta se zbătea să scape din mâinile ei. Înţeleg de ce îl compătimeşti.

— Tu nu eşti aici, îi zise Blair, după care se gândi: Of, Doamne, îi sângerează toată faţa. Ochiul lui drept e tumefiat şi aproape închis. Apoi ea vorbi din nou: Nu-i real ceea ce văd.

— Nu-i aici, dar e cât se poate de real. Dă şi tu frumos bună ziua, Jeremy.

— Blair? Blair? Ce se petrece aici? Ce faci tu aici? Ce se întâmplă?

— A fost extrem de uşor! Lora îşi încleştă o mână în beregata bărbatului, strangulându-l în vreme ce îl ridica vreo doi-trei centimetri de la podea şi râzând atunci când Blair se repezise la atac şi trecuse prin ei, izbindu-se rău de zid. Tocmai l-am agăţat într-un bar. Câteva

băuturi, câteva aluzii, şi gata. Bărbaţii sunt nişte eterni escroci sentimentali. Shakespeare a spus asta. Tot ce a trebuit să fac a fost să-i şoptesc la ureche: „Ce-ar fi să mergem la tine?“ Şi iată-ne aici pe-amândoi. Ea îl lăsă din nou cu tălpile pe pardoseală, însă îşi menţinu mâna strânsă la gâtul lui Jeremy şi continuă: Mi-aş fi tras-o cu el mai întâi, dar mi s-a părut că asta ar fi întunecat strălucirea cadoului pentru tine.

— Ajută-mă! El se sufoca, horcăind la fiecare respiraţie. Blair, trebuie să mă ajuţi.

— Ajută-mă, îl maimuţări Lora şi îl aruncă apoi pe duşumea.

— De ce-ţi mai pierzi inutil vremea cu el? o întrebă Blair pe Lora, simţind că i se pune un nod în gât, când îl vedea pe Jeremy târându-se în direcţia ei. Tu pe mine mă vrei, nu pe el. Dacă mă vrei, vino şi ia-mă.

— Ooo, păi o să vin eu şi după tine, să n-ai nicio grijă, o asigură Lora. Apoi, ea făcu un salt şi ateriză direct pe Jeremy. Târându-l pe spate, îl încălecă şi spuse: Atât de nevolnici – şi totuşi atrăgători – oamenii îţi frâng inima, nu-i aşa?

— El mi-a dat papucii şi s-a lepădat de mine. Chiar crezi că-mi pasă de ceea ce-i faci lui? Îţi iroseşti cu el un timp preţios, timp pe care s-ar fi cuvenit să mi-l dedici mie.

— Nu, nu, asta nu este o pierdere de vreme. Iar compasiunea, *chérie,* este un lucru care te caracterizează. Lora îşi puse apoi o palmă pe gura lui Jeremy, tocmai în momentul în care acesta se pregătea să înceapă a zbiera, după care, neslăbind-o nicio clipă din priviri pe Blair, îl zgârie pe bărbat cu unghia pe obraz, pentru a face să curgă nişte sânge proaspăt, pe care ea şi-l linse de pe buricul degetului. Hmm. Frica întotdeauna constituie cel mai puternic imbold. Imploră-mă să-l cruţ. Dacă tu o să mă implori, eu o să-l las în viaţă.

— Nu-l omorî! Te rog, nu-l omorî! El nu înseamnă nimic pentru tine. Nu este important. Lasă-l în pace, pur şi simplu, ignoră-l, fiindcă ai reuşit să-mi atragi atenţia. Am să mă întâlnesc cu tine, să fim doar noi două singure, oriunde vei dori. Vom stabili acest lucru de comun acord. Numai eu şi cu tine. N-avem nevoie să ne stea în cale cine ştie ce bărbaţi. Nu face asta! Cere-mi ceva în schimb. Nu trebuie decât să-mi ceri.

— Blair. Lora o învălui într-un zâmbet dulce şi plin de înţelegere. Eu n-am nevoie să cer. Eu, pur şi simplu, iau, şi cu asta basta. Dar tu m-ai implorat foarte frumos, aşa că eu o să… Of, n-o mai face pe proasta! Ştim foarte bine amândouă că o să-l ucid. Uită-te!

Şi Lora îşi înfipse în el dinţii, lăsându-şi corpul să alunece de-a lungul trupului lui, care era cuprins de convulsii, ca într-o parodie de act sexual. Iar Blair se trezi că urlă şi iar urlă şi nu se mai opreşte.

11

În clipa în care Larkin se năpusti în încăpere, văzu imaginea lui Blair înfigând în mod repetat o ţepuşă în podea. Şi în timp ce făcea asta, femeia plângea în hohote sălbatice, iar pe faţă avea o expresie rătăcită. Bărbatul alergă într-un suflet la ea, însă în momentul în care o atinse, primi o lovitură care îi sparse şi îi însângeră o buză.

— Cară-te de-aici, cară-te de-aici! Ea îl ucide!

— Nu-i nimic acolo, îi răspunse Larkin şi o apucă de încheietura mâinii, fiind pe punctul să încaseze o nouă lovitură, dar, din fericire, Cian o trase pe Blair înapoi.

Aceasta se zbătu, dădu cu piciorul şi se răsuci ca să pornească la atac. Pentru a o scoate din starea de şoc, Cian o pălmui de două ori, suficient de tare încât zgomotul să stârnească ecou în sală, şi îi strigă:

— Încetează! Istericalele n-au niciun rost.

Înfuriat la culme, Larkin sări pe dată în picioare.

— Ia-ţi imediat labele tale scârboase de pe ea! Crezi că ai dreptul s-o loveşti? Şi probabil că el s-ar fi năpustit asupra vampirului, dacă Hoyt nu l-ar fi oprit, prinzându-l de un braţ şi spunându-i:

— Stai naibii un pic locului!

În loc de răspuns, Larkin îşi înălţă uşor capul, dându-şi-l puţin pe spate, după care îl izbi pe Hoyt în bărbie, exact în clipa în care Glenna se arunca între Larkin şi Cian.

— Potoliţi-vă imediat! Glenna îşi ridică mâinile. Liniştiţi-vă cu toţii.

Însă urmară strigăte şi acuzaţii reciproce, însoţite de plânsetele deznădăjduite ale lui Blair.

— *Ciunas!* Linişte! Vocea Moirei răsunase răspicat şi autoritar, peste toată zarva. Tăceţi cu toţii. Larkin a făcut ceea ce trebuia pentru a pune capăt acestei situaţii absurde. Iar tu, Cian, poţi acum s-o eliberezi pe Blair din strânsoare. Glenna, adu-i femeii nişte apă. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat aici.

Când Cian o lăsă liberă, Blair, pur şi simplu, se prăbuşi pe pardoseală.

— Ea l-a ucis. N-am fost în stare s-o opresc şi l-a omorât. Blair se ghemui cu genunchii la gură, cuprinzându-şi cu braţele ridicate capul aplecat. Of, Doamne-Dumnezeule!

— Trebuie să te uiţi la mine acum. Moira se lăsă pe vine, apucă ferm braţele lui Blair şi i le coborî din nou. Trebuie să te uiţi la mine, Blair, şi să-mi spui ce s-a petrecut aici.

— El nu m-a crezut nicio clipă, deşi am venit cu dovezi. I-a fost mai uşor să mă respingă şi să mă părăsească, decât să accepte realitatea.

Iar acum e mort.

— Cine e mort?

— Jeremy. Jeremy a murit. Ea mi l-a adus aici, ca s-o văd omorându-l.

— Nu-i nimeni aici, Blair. Nici aici şi nici în tot restul casei nu suntem decât noi şase.

— Dar a fost. Glenna îi întinse paharul cu apă. Pot să simt asta. Ea se uită la Hoyt, în aşteptarea unei confirmări şi din partea acestuia.

— Sunt nişte impurităţi în aer, dădu el din cap. E o atmosferă apăsătoare, generată de magia neagră.

— Ea a venit prin perete şi mă gândeam că în sfârşit noi două aveam să ne înfruntăm în luptă. Tu şi cu mine, târfa franţuzoaică ce eşti! Deşi Blair făcea eforturi să se liniştească, glasul continua să-i tremure. Am aruncat o ţepuşă în direcţia ei, însă aceasta a trecut prin ea. Lora nu era în realitate aici. Ea…

— Ca în metrou. Mi s-a întâmplat şi mie, la New York, le explică Glenna. Era un vampir la metrou, însă numai eu îl puteam vedea. Vorbea cu mine, se mişca, însă în realitate nu se afla acolo.

— La Boston. Îngreţoşată la culme, Blair se ridică în picioare şi continuă: Ea s-a dus la Boston. Eu locuisem acolo mai demult. În oraşul acela l-am cunoscut pe el – adică pe Jeremy. Au mers amândoi la el în apartament. Ea a precizat locul. Cian, ai cumva cunoscuţi pe-acolo?

— Am.

Ea îi dădu o adresă şi îi zise:

— Jeremy Hilton. Ar trebui să facă o verificare cineva. Poate că ea doar a vrut să mă zgândăre. Dar, dacă… Ar fi bine să ştim sigur dacă nu cumva l-o fi transformat şi pe el în vampir.

— O să am grijă să rezolv eu problema asta.

Ea se uită în jos, acolo unde crestase şi găurise cu ţepuşa scândurile din duşumea.

— Îmi pare rău pentru podea.

— Asta are să fie de-acum încolo problema lui Hoyt şi a Glennei. Şi Cian îi atinse în treacăt umărul, după care părăsi camera.

— Ar fi bine să coborâm şi noi. Nu ţi-ar strica deloc să te întinzi şi tu puţin, îi spuse Glenna. Ori măcar să te aşezi. Ţi-aş putea da ceva care să te ajute să te odihneşti.

— Nu. Nu vreau nimic. Ea îşi şterse cu podul palmei lacrimile şi adăugă: Ştiam că ea are să se răzbune pe noi, dar la aşa ceva nu m-am aşteptat niciodată şi nici prin gând nu mi-a trecut să iau în calcul o asemenea eventualitate. Glenna, familia ta…

— Cei din familia mea sunt protejaţi cu toţii. Hoyt şi cu mine ne-am ocupat de acest lucru. Blair, îmi pare nespus de rău că n-am făcut ceva şi pentru… pentru prietenul tău.

— Nu m-am gândit câtuşi de puţin la el. N-am crezut că ei ar… O să, ah, o să mai zăbovesc câteva minute, înainte de a mă apuca din nou de treabă.

— Odihneşte-te atât cât simţi nevoia, o sfătui Glenna.

Blair îl privi îndelung pe Larkin şi îi zise:

— Îmi pare rău şi te rog să mă ierţi că te-am lovit.

— Nu-i nimic. A o lăsa să plece, a o lăsa să plece singură şi răvăşită, era ceva mai dureros decât orice altă lovitură ar fi putut primi.

Blair nu mai plânse. Lacrimile ei nu l-ar fi ajutat cu nimic pe Jeremy şi cu siguranţă că nici ea nu s-ar fi simţit mai bine.

Blair luă legătura cu mătuşa ei şi îi povesti amănunţit totul. Putea conta pe protecţia familială. În orice caz, se îndoia de faptul că Lilith sau Lora, oricare dintre ele două, ar fi atacat nişte oameni care erau pregătiţi, care le cunoşteau şi care se puteau apăra.

Ele îi aleseseră doar pe cei neajutoraţi, iar asta din nişte motive cât se poate de întemeiate.

Lucrul ăsta le ajuta să facă economie de timp şi de efort, diminua riscurile şi era foarte, foarte eficient.

Femeia era de un calm desăvârşit, atunci când se înarmă, introducându-şi sabia în teaca de la spate şi ţepuşa în aceea de la cingătoare. În clipa în care ieşi din casă, mintea şi scopul îi erau clare.

Nu aveau să fie mulţi acolo, credea ea. Ar fi fost o strategie greşită amplasarea unui număr mai mare de vampiri în acel loc.

Ei aşteptau, probabil, ca ea să fie răscolită sufleteşte şi să tremure, plângând sub pături. Iar asta era o mare greşeală din partea scârnăviilor.

Femeia urmări cu atenţie mişcările celor două creaturi care veneau spre ea din dreapta şi din stânga.

— Bună, băieţi! Mergeţi la o petrecere? Blair îşi trase afară din teacă sabia şi, în acel moment, se auzi asprul sunet de alunecare a metalului pe metal. Ea se răsuci fulgerător şi execută o largă legănare cu ambele mâini a sabiei, decapitându-l pe un al treilea vampir, care se apropia din spate. Aţi venit în cel mai potrivit loc cu putinţă.

În clipa în care o atacară şi ceilalţi doi, ea era pregătită să-i întâmpine exact aşa cum se cuvenea, adică să-i taie, să-i străpungă şi să le blocheze loviturile cu sabia. Femeia îşi încercă uşor vârful sabiei, pe antebraţul ei. Voia să simtă pe pielea ei acea mică înţepătură.

Vampirii erau neîndemânatici, se gândi ea. Graşi şi nepricepuţi pe când fuseseră încă în viaţă, ei dovediseră multă stângăcie încă dinainte de a fi fost transformaţi în vampiri. Nu erau lipsiţi de apărare, aşa ca Jeremy, dar se dovedeau insuficient de experimentaţi.

Blair îşi lansă ţepuşa şi îl elimină pe unul dintre ei.

Singurul care mai rămăsese îşi aruncă sabia cât colo şi încercă să

spele putina.

— Hei, hei, încă n-am terminat-o cu tine! Încotro ai pornit-o cu asemenea elan? Ea îl prinse şi îl doborî, aruncându-se asupra lui. Apoi, îndreptându-şi ţepuşa spre inima lui, femeia se uită ţintă în ochii lui în care se citea spaima.

— Vreau să-i transmiţi Lorei un mesaj din partea mea. O cunoşti? Ştii cine este, nu-i aşa? Este plăcinta aia franţuzească, da? Bine, încuviinţă Blair, când celălalt dădu aprobator din cap. Spune-i că a avut dreptate într-o privinţă. Transmite-i că o să fim doar noi două, numai ea şi cu mine, iar atunci când o să isprăvesc, are să fie… Sau mai bine, ştii ce? Nu-i mai transmite niciun mesaj. Îi voi spune chiar eu.

Şi femeia îi înfipse vampirului ţepuşa drept în inimă. Ridicându-se apoi, ea îşi trecu mâinile prin părul din care îi picura sudoarea, după care adună armele împrăştiate şi se întoarse spre casă.

Uşa se deschise larg în faţa ei, mai înainte de a o fi atins, iar Larkin se năpusti afară.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Ei nu se aşteptau la aşa ceva. Blair îi aruncă una dintre săbii şi intră alături de el în casă, continuând: Şi, oricum, nu erau decât trei. Probabil că fuseseră ultimii vampiri postaţi de ea în jurul casei. Femeia puse pe tejgheaua din bucătărie cealaltă sabie confiscată şi adăugă: Şi, în afară de asta, cei trei mai erau şi nişte bicisnici.

— Dar să ieşi de una singură? Să-ţi rişti astfel viaţa?

— De când mă ştiu, numai de una singură am ieşit, îi aduse ea aminte. Iar a-mi risca viaţa este o îndatorire care derivă din meseria mea.

— Acum nu-i vorba despre meseria ta.

— Ba exact despre asta este vorba. Blair îşi turnă o cană mare de cafea. Mâinile îmi sunt încă sigure, îşi zise apoi în sinea ei. Misiunea a fost îndeplinită, conchise ea, iar după aceea rosti cu glas tare: Am de gând să merg acum să-mi şterg transpiraţia.

— N-aveai niciun drept să-ţi asumi un astfel de risc.

— Riscul a fost minim, îl contrazise femeia, în timp ce ieşea, apoi adăugă: Iar rezultatele s-au ridicat la înălţimea aşteptărilor.

După ce îşi schimbase hainele, Blair li se alătură din nou celorlalţi, în bibliotecă. Văzând expresiile tuturor, îşi dădu seama de faptul că Larkin îi informase şi pe toţi ceilalţi în legătură cu mica ei escapadă.

— Vampirii se postaseră aproape de casă, începu ea. Iar asta, probabil, pentru a auzi sau vedea ceva interesant, urmând să le comunice acest lucru şefilor lor. Am rezolvat eu respectiva problemă.

— Lucrurile s-ar fi complicat, dacă ai fi avut de-a face cu mai mulţi vampiri. Hoyt vorbea liniştit, însă dincolo de cuvintele sale răzbătea severitatea. Ar fi fost realmente o problemă şi s-ar fi putut alege praful

de misiunea noastră dacă ei te-ar fi ucis sau te-ar fi capturat.

— Dar nu s-a întâmplat una ca asta. Noi trebuie să fim pregătiţi oricând să profităm de ocaziile favorabile care ni se oferă. Şi asta nu numai noi şase, ci şi toţi cei pe care îi vom arunca în bătălie. Va trebui ca aceştia să fie bine antrenaţi pentru a şti cum să ucidă şi când să ucidă. Şi să ştie să ucidă nu numai cu sabia şi cu ţepuşa, ci la nevoie chiar şi cu mâinile goale sau cu orice vor avea la îndemână. Fiindcă orice obiect poate deveni o armă. Iar, dacă ei nu sunt antrenaţi şi n-or să fie pregătiţi, atunci, pur şi simplu, vor rămâne pasivi şi vor muri.

— La fel ca Jeremy Hilton.

— Da. Blair dădu din cap în direcţia lui Larkin şi îi împărtăşi mânia, amplificată de apăsarea pe care o simţea în propria ei inimă. La fel ca Jeremy. Ia spune-mi, Cian, ai reuşit să afli ceva?

— Jeremy a murit.

Femeia îşi reprimă impulsul de a deplânge pierderea lui.

— Şi s-ar putea cumva să fi fost şi transformat în vampir?

— Nu. Trupul său era prea traumatizat pentru aşa ceva.

— Este totuşi posibil ca el să…

— Nu. Cian o întrerupse pe un ton categoric pentru a o reduce la tăcere. Ea l-a sfârtecat în bucăţi. Şi asta este una dintre semnăturile ei. El este mort de-a binelea.

Blair se lăsă să cadă pe un scaun gândindu-se că era preferabil să facă asta, decât să se prăbuşească din picioare.

— Nu puteai face nimic, Blair, îi zise Moira, cu blândeţe. Ar fi fost imposibil să împiedici să se întâmple asta.

— Ai dreptate. Ea a vrut să-mi demonstreze ce poate să facă în faţa ochilor mei, fără ca eu să fiu în stare s-o opresc. Jeremy şi cu mine am fost logodiţi, acum câţiva ani. Aşa că a trebuit să-i spun – iar, în final, să-i şi arăt – ceea ce sunt eu şi cu ce anume mă ocup. Iar el m-a părăsit, fiindcă nu voia nici să-mi dea crezare, nici să fie părtaş la aşa ceva. Iar acum, lucrul acesta l-a ucis.

— Ba l-a ucis scârnăvia aia, o corectă Larkin. Nu l-a omorât ceea ce eşti tu. Bărbatul aşteptă până ce ea îşi ridică privirea şi se uită în ochii lui, iar atunci îi zise: Ea doreşte, doreşte chiar nespus de mult ca tu să te autoînvinovăţeşti pentru cele întâmplate. Eşti dispusă să-i oferi această satisfacţie?

— Ea nu va primi din partea mea niciun fel de satisfacţie. Femeia simţi din nou cum lacrimile îi invadează ochii, dar încercă să şi le reprime. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat şi asta mă cam întoarce pe dos. Trebuie să înfrunt realitatea şi să port pe umerii mei povara acesteia, până ce voi putea să depăşesc momentul.

— O să amânăm acum întâlnirea asta. Glenna se uită de jur împrejur, la toţi ceilalţi aflaţi acolo, cerându-le din ochi aprobarea. Poţi să te odihneşti o vreme.

— Mulţumesc, dar e mai bine să muncesc. Este preferabil să-mi pun mintea la contribuţie. Blair îşi zise în sinea ei că, în cazul în care ar fi urcat atunci la etaj şi ar fi rămas iar singură, ar fi suferit o cădere psihică. E foarte bine aşa. Dacă avem de gând să punem capcane în partea cealaltă, atunci este necesar să calculăm cele mai bune amplasamente pentru ele şi să estimăm de cât de multe o să avem nevoie în toate locurile acelea.

— Avem probleme mai presante, o întrerupse Hoyt. Trebuie să ne ocupăm chiar de teleportarea în Ţara Făgăduinţei. Dacă Cian nu poate trece prin Dansul Zeilor, va fi imposibil să folosească portalul.

— Trebuie să existe o excepţie de la regulă. Moira îşi puse o mână pe umărul lui Blair, strângându-i-l tare, apoi se îndepărtă puţin lateral. Morrigan pe noi ne-a ales, pe noi toţi.

— Poate că ea s-a săturat de mine, dădu din umeri Cian. Zeii sunt capricioşi.

— Tu eşti unul dintre membrii cercului celor şase, insistă Moira. Dacă tu nu poţi ajunge în Ţara Făgăduinţei, atunci cercul va fi rupt acolo.

— M-aş putea întoarce la caverne. Să cobor acolo încă o dată, din aer. Larkin se apropie de fereastră, întrebându-se în sinea lui cum de putea Cian să şadă acolo, la vremea aceea. M-aş duce în recunoaştere. Şi poate că voi fi în stare să descopăr pe unde o vor lua ei.

— Nu ne putem despărţi. Nu atât de aproape de termenul-limită. Acum trebuie să strângem rândurile. Glenna cercetă feţele tuturor, zăbovind mai mult asupra figurii lui Blair. Rămânem toţi laolaltă.

— Şi mai este un lucru pe care eu cred că se cuvine să-l menţionez, spuse Moira, uitându-se în direcţia lui Cian. Atunci când Larkin şi cu mine am mers la Dansul Zeilor din Ţara Făgăduinţei, se apropia miezul zilei. Părea să se întâmple totul extrem de repede, în felul cum am fost luaţi pe sus şi purtaţi de-acolo. Iar atunci când am ajuns aici, era deja noapte. Eu nu cred că noi putem şti cât de multă vreme durează teleportarea sau dacă timpul se scurge la fel de repede peste tot. Ori… ori dacă plecăm în timpul nopţii, aşa precum am hotărât să facem, n-o să putem fi siguri dacă tot noapte va fi şi atunci când vom ajunge în Ţara Făgăduinţei.

— Sau dacă nu cumva o să ajungem la o afurisită de amiază aflată în toi. Cian îşi ridică privirea şi întrebă retoric: Nu vi se pare totul absolut perfect?

— Dar nu se poate să nu existe o modalitate de a-l proteja, dacă soarele va străluci sus pe cer.

— Ţie ţi-e uşor să spui asta, Roşcato! Cian se ridică, pentru a-şi lua un pahar de whisky. Pielea ta cea delicată se poate arde puţin, la lumina puternică a soarelui, dar tu nu te transformi integral în cenuşă, aşa-i?

— Ar fi nevoie de un soi de blocare, Hoyt, începu Glenna.

— Eu nu cred că poate fi înfăptuit trucul ăsta, ripostă Cian.

— Mai vedem noi, se răsti vrăjitoarea la el, drept răspuns. Tot o să găsim până la urmă o cale. N-am ajuns până aici ca să renunţăm acum şi să te lăsăm pe tine de izbelişte, în urma noastră.

Blair îi lăsă ciorovăindu-se şi argumentându-şi afirmaţiile. Auzea vocile celorlalţi doar ca pe un zumzet în jurul ei. Femeia nu comentase în niciun fel şi nu intervenise deloc în discuţie. Iar atunci când într-un târziu Hoyt începuse să-l bată la cap pe Cian să-l lase să-i recolteze o mostră de sânge, ea îi părăsi şi pe ei împreună cu toate vrăjitoriile lor.

El nu voia să doarmă. De şase ori fu pe punctul s-o pornească spre camera ei. Ca să-i ofere ce anume? se întrebă în sinea sa. Consolarea de care ea n-avea nevoie?

Femeia suferise o teribilă pierdere şi îşi simţea sufletul zdrobit. Şi nu se întorsese către el, pentru că probabil nu fusese în stare s-o facă. Nu se întorsese în direcţia lui nici măcar ca înspre un camarad de arme ce îi era, se gândea acum bărbatul.

El nu-i putea alina nişte traume sufleteşti pe care Blair nu-l lăsase să i le vadă, închizându-se în ea însăşi.

Blair îl iubise pe bărbatul respectiv, cel puţin acest lucru era cât se putea de limpede. Iar în sufletul lui Larkin se cuibărise un sentiment urât pe care îl detesta, şi anume gelozia faţă de mortul maltratat.

Aşa că rămase în picioare lângă fereastră, urmărind răsăritul soarelui, în acea ultimă zi a lui în Irlanda.

Când auzi că îi bate cineva la uşă, presupuse că era Moira şi îi strigă, în vechea limbă celtă:

— Intră!

Nu se întoarse la deschiderea uşii. Se răsuci pe călcâie abia atunci când auzi glasul lui Blair.

Aceasta spuse:

— Vorbesc şi înţeleg destul de greu limba celtă, aşa că, în cazul în care asta a însemnat „Du-te la dracu'!“, atunci e păcat. Femeia ridică sticla de whisky pe care o ţinea într-o mână. Am dat lovitura la stocul lui Cian. Am de gând să mă îmbăt puţin, ca la un priveghi în memoria unui vechi prieten. Eşti cumva dispus să mi te alături?

Fără a mai aştepta vreun răspuns, ea se apropie şi se aşeză pe podea, la picioarele patului, cu spinarea rezemată de acesta. Blair destupă sticla şi turnă câte două degete generoase de tărie în fiecare dintre cele două pahare pe care, de asemenea, le adusese cu ea. Apoi zise:

— Asta-i în amintirea recentului decedat. Şi femeia îşi ridică paharul, şi-i dădu conţinutul pe gât într-o clipă. Haide, Larkin, bea! Poţi să fii supărat pe mine şi totuşi să bei.

Veni şi el alături de ea şi se aşeză pe podea, chiar în faţa ei.

— Îmi pare rău că suferi.

— O să trec eu şi peste asta, o să-mi treacă, n-ai tu grijă. Blair întinse apoi spre bărbat cel de-al doilea pahar şi mai turnă whisky în paharul ei. Noroc, îi zise ea în limba celtă şi ciocni uşor cele două pahare, dar de data asta ea sorbi din băutură, în loc s-o gâlgâie hulpav. Tata m-a învăţat că ataşamentul faţă de o persoană poate deveni o armă pe care duşmanii o pot folosi oricând împotriva ta.

— Ăsta-i un mod de a trăi aspru şi lipsit de sensibilitate.

— Ooo, el era expert în această privinţă. A plecat definitiv de-acasă şi m-a părăsit pentru totdeauna, lăsându-mă singură pe lume, chiar în ziua în care am împlinit optsprezece ani. Mi-a întors spatele şi gata! Ea îşi dădu capul pe spate şi bău. Şi să ştii că tata m-a mai rănit sufleteşte de foarte multe ori şi înainte de asta, frângându-mi inima prin simplul fapt că nu mă iubea. Însă absolut nimic din tot ce s-a întâmplat înainte sau din ceea ce nu s-a întâmplat, nu se poate compara nici pe departe cu felul cum m-am simţit eu călcată în picioare de către propriul meu tată, atunci când el a plecat. Aşa m-am ales cu asta. Îşi întoarse încheietura mâinii şi îşi examină cicatricea de-acolo. Şi am ieşit la vânătoare, într-un moment când mai eram încă năucită, încercând să-mi dovedesc faptul că nu aveam nevoie de el. Şi totuşi, lucrurile nu stăteau aşa. Cu-atât mai rău pentru mine.

— El n-a meritat să te aibă.

Blair schiţă un surâs trist.

— Ar fi şi el întru totul de acord cu tine, dar nu în sensul la care te referi tu. Eu n-am ieşit ceea ce şi-a dorit el să aibă, şi chiar dacă aş fi fost aşa, el tot nu m-ar fi putut iubi. Mi-a luat multă vreme până să izbutesc să înţeleg asta. Poate că l-am făcut să fie mândru de mine. Poate a avut şi satisfacţii în privinţa mea. Însă niciodată nu m-ar fi putut iubi.

— Şi cu toate astea, tu l-ai iubit pe el.

— Ba chiar l-am venerat de-a dreptul. Blair îşi închise vreme de o clipă ochii şi îşi alungă din minte gândul că l-ar fi venerat. Se sfârşise definitiv cu asta, îşi zise în sinea sa. Apoi ea adăugă, din nou cu glas tare: Pur şi simplu, nu mă simţeam în stare să-mi smulg din suflet şi să arunc la gunoi simţământul meu de adoraţie faţă de el. Aşa că am muncit cu-adevărat din greu, până ce am ajuns mai bună decât fusese el vreodată. Şi totuşi, încă simţeam nevoia de a iubi pe cineva şi de a primi de la acel cineva iubire în aceeaşi măsură. Apoi a apărut şi Jeremy. Femeia mai turnă whisky în ambele pahare şi continuă: Eu lucram în micul local al unchiului meu. Mătuşa mea, verişorii mei şi cu mine munceam în ture. Fie vânam, fie serveam la tejgheaua barului sau pe la mese, până ce trecea noaptea. Mătuşa mea considera că aceasta însemna ca orice om să aibă o viaţă ca lumea. Să lucreze cu

toţii ca o familie, să-şi împartă poverile, să existe o anumită normalitate.

— Mi se pare o femeie cu capul pe umeri.

— Aşa şi este. Şi mai e şi o fiinţă înzestrată cu bunătate. Deci eu mă aflam în bar, servind la tejghea, când a intrat şi Jeremy, împreună cu un grup de prieteni de-ai lui. El tocmai dăduse lovitura şi era în bani, aşa că aveau de gând să bea cu toţii câteva pahare. Jeremy era agent de bursă. Ea îşi flutură o mână, vrând să arate că acest lucru n-avea importanţă. Mi-e greu să-ţi explic. În orice caz, era chipeş foc. Aşa că mi-a căzut cu tronc…

— El s-a împiedicat şi chiar a *căzut* peste tine?

— Nu, nu. Găsind adorabil de amuzantă confuzia de limbaj a lui Larkin, femeia chicoti un râset şi îl lămuri pe bărbat: E un mod de exprimare, în argoul din vorbirea obişnuită. Adică înseamnă că mie mi-a plăcut de el, iar el a flirtat cu mine. I-am răspuns şi eu la flirt, pentru că mi-a stârnit în interior acea furnicătură caracteristică. Acum ştii la ce mă refer? E vorba despre acea mică furnicătură care te înfioară plăcut în tot corpul.

— Ştiu acum ce-ai vrut să spui. Şi Larkin îşi puse palma pe mâna ei, i-o mângâie uşor şi adăugă: Am simţit şi eu acel soi de furnicătură.

— El a tot zăbovit pe-acolo până la ora închiderii, iar eu i-am dat în cele din urmă numărul meu de telefon. Ei bine, n-avem nevoie chiar de absolut toate amănuntele. Şi după aceea, am început să ne dăm întâlniri şi să ieşim împreună în oraş. El mi s-a părut nostim şi drăguţ. Era genul de bărbat care-ţi trimite flori a doua zi după întâia întâlnire pe care ai avut-o cu el.

Lui Blair i se umeziră ochii, însă ea scutură din cap şi mai turnă whisky în pahare, apoi continuă:

— Eu îmi doream o viaţă normală. Voiam să mi se ofere şansa de a duce împreună cu el un trai obişnuit. Când relaţia noastră a devenit serioasă, am crezut, da, da, am socotit că acesta era modul în care se presupunea că trebuie să se desfăşoare lucrurile. Activitatea mea nu trebuia să însemne că nu puteam avea şi eu parte de cineva, că n-aş fi putut să aparţin şi eu cuiva. Dar eu nu i-am povestit lui şi ceea ce făceam în acele nopţi în care nu eram cu el sau în alte nopţi, după ce adormea el. Asta nu i-am spus.

— L-ai iubit?

— Da, l-am iubit. Şi i-am şi declarat acest lucru. I-am spus că îl iubeam, şi totuşi nu i-am mărturisit şi ce anume eram eu. Ea răsuflă adânc. Sinceră să fiu, nici nu ştiam dacă asta se întâmpla dintr-o pură laşitate din partea mea sau din cauza a ceea ce mi se înrădăcinase în urma antrenamentelor în acest spirit, însă de spus nu i-am spus. Am fost împreună cu el vreme de opt luni, iar Jeremy n-a ştiut nimic. Probabil că au existat şi nişte semne, nu se putea să nu fi descoperit el

şi nişte *indicii*. Hei, Jeremy, nu te întrebi şi tu de unde mi-au apărut aceste contuzii, de ce-mi sunt hainele aşa de murdare şi cum naiba de s-au mai ivit şi petele astea de sânge pe ele? Dar Jeremy nu m-a întrebat niciodată nimic şi eu nu mi-am propus să aflu de ce n-a făcut el asta.

— Chiar tu ai afirmat faptul că de multe ori oamenii parcă au ochelari de cal. Cred că iubirea e oarbă şi le cam adoarme raţiunea.

— Să ştii tu că aşa este. Iar el m-a cerut apoi de nevastă. Of, Doamne, omul a înlăturat chiar toate opreliştile. N-a uitat nimic: vinul, lumânările, muzica şi toate vorbele potrivite cu solemnitatea momentului. Eu n-am făcut nimic altceva decât să mă las purtată de valul fericirii şi de închipuirea înaripată a ceea ce avea să urmeze. Însă tot nu i-am spus nimic, timp de alte câteva zile. Iar asta până ce mătuşa mea a avut o discuţie serioasă cu mine. Blair îşi frecă uşor ochii, cu degetul mare şi arătătorul de la o mână. Trebuie să-i spui, mi-a zis ea. Trebuie să-i explici cum stau în realitate lucrurile. Nu-ţi poţi clădi o viaţă bazată pe minciuni şi pe jumătăţi de adevăr, şi niciuna lipsită de încredere reciprocă. Am mai şovăit eu încă vreo două săptămâni, dar treaba asta mă rodea. Ştiam că ea avea dreptate. Iar el mă iubea, aşa că totul ar fi urmat să fie în regulă. Lucrurile aveau să meargă bine. Şi asta tocmai fiindcă el mă iubea şi ar fi înţeles că eu făceam nu numai ceea ce trebuia să fac, ci şi ceea ce era drept să fac.

Ţinându-şi paharul între ambele mâini, femeia închise ochii şi continuă:

— I-am explicat lui Jeremy totul, cu cât mai multe menajamente, purtându-l prin întreaga istorie a familiei mele. Însă el a crezut că glumeam. Blair deschise din nou ochii şi înfruntă privirea lui Larkin. Dându-şi seama că nu era nicio glumă, bărbatul a devenit ostil. Şi-a închipuit că acesta reprezenta un mod anormal de a rupe logodna cu el şi că asta intenţionam eu să fac. I-am vorbit multă vreme despre misiunea mea. L-am tot bătut la cap să vină la cimitir împreună cu mine. Ştiam că în noaptea aceea urma să iasă un vampir dintr-un mormânt şi m-am gândit că ar fi fost mai convingător ca el să vadă lucrurile cu ochii lui. Aşa că i-am arătat pe viu ce erau vampirii şi ce anume făceam eu. Blair luă din nou o înghiţitură din pahar. Apoi, el n-a ştiut cum să-şi facă mai repede bagajul şi să-şi ia picioarele la spinare. Să mă părăsească la greu, pentru totdeauna. Eu devenisem pentru el o ciudată pe care nu mai voia s-o vadă nicicând în faţa ochilor.

— S-a dovedit a fi un om slab.

— Era doar un bărbat obişnuit. Iar acum el este un bărbat mort.

— Vrei să zici că totul s-a întâmplat numai din vina ta, nu? Că ai greşit fiindcă ţi-a păsat îndeajuns de mult de el încât să-i mărturiseşti

ce erai tu? Şi să-i arăţi nu numai că aceia erau monştrii lumii, ci şi că tu eşti suficient de puternică şi de curajoasă încât să îi înfrunţi în luptă? A fost oare greşeala ta că el nu s-a dovedit destul de bărbat ca să înţeleagă ce minune de femeie eşti tu?

— Nu-i vorba de nicio minune! Eu fac doar ceea ce am fost instruită să fac, respectând tradiţia familiei mele.

— Te subapreciezi, ba chiar şi mai rău, îţi şi plângi singură de milă.

— E drept că nu l-am omorât eu – ai avut dreptate în privinţa asta. Şi totuşi, el a murit din pricina mea.

— El a murit fiindcă l-a ucis un demon lipsit de suflet. A murit pentru că n-a crezut în ceea ce a avut în faţa ochilor lui. A murit fiindcă nu s-a ţinut tare, alături de tine. Şi tu n-ai absolut nicio vină.

— M-a părăsit şi el, tot aşa precum m-a părăsit şi propriul meu tată. Am crezut că acel lucru era tot ce putea fi mai rău. Însă ceea ce s-a întâmplat acum… Mă simt copleşită de atâta suferinţă.

Larkin îi luă paharul din mână şi îl puse deoparte. Apoi întinse mâinile spre ea şi o strânse în braţele sale, lipindu-i capul de umărul lui.

— Lasă-ţi aici o parte din durere. Dă-ţi frâu liber lacrimilor, iubita mea. O să te simţi mai bine, plângându-l.

Şi el o ţinu astfel la piept, mângâindu-i părul şi consolând-o, în timp ce ea îl jelea pe un alt bărbat.

Femeia se trezi întinsă în patul lui, încă îmbrăcată şi bucuroasă că era singură. Mahmureala ei nu era ca semnalul de alarmă pentru o noapte în care s-ar fi lăsat în mod necugetat pradă slăbiciunii, ci ca gongul sumbru marcând refugiul în băutură pentru a-i mai atenua durerea sufletească.

Blair remarcă faptul că Larkin trăsese draperiile, astfel încât soarele să nu-i strice somnul dulce de dimineaţă, apoi se uită la ceas, ca să vadă cât se făcuse ora. Femeia gemu când constată că era deja amiază şi aruncă păturile de pe ea cât colo, ridicându-se în şezut, pe marginea patului.

Îşi zise în gând că n-avea rost ca în ea să clocotească înăbuşit o mahmureală moderată, concomitent cu o cruntă părere de rău. Înainte de a apuca Blair să-şi mobilizeze forţele pentru a se ridica în picioare, Larkin dădu şi el năvală în cameră, aducând un pahar al cărui conţinut avea o nuanţă întunecată de cafeniu.

— Ţi-aş spune bună dimineaţa, însă s-ar putea ca pentru tine dimineaţa asta să nu fie chiar aşa de bună.

— Da’ nici prea rea nu este, îi răspunse femeia. Am avut dimineţi şi mai crâncene ca asta.

— Indiferent de consecinţe, ai prefera ca, într-o astfel de zi, să nu mai ai deloc cap, ca să nu mai aibă ce să te doară. Glenna zice că asta

are să te ajute.

Blair se uită neîncrezătoare la pahar.

— Fiindcă după ce-o să beau ce-i acolo, o să-mi vărs şi maţele?

— N-a zis aşa ceva. Iar tu o să fii acum o fetiţă vitează şi o să-ţi iei doctoria.

— Presupun că da. Şi ea luă paharul, adulmecând lichidul dinăuntru. Nu miroase la fel de urât precum arată. Femeia răsuflă adânc şi dădu pe gât leacul, dintr-o singură înghiţitură. Apoi se cutremură până-n vârful degetelor de la picioare şi adăugă: Însă are un gust mizerabil. Nu-i doar ca ochiul de triton, ci chiar ca blestematul de triton în întregime.

— Lasă-i un răgaz de un minut sau două, ca să se mai aşeze.

Ea dădu din cap, după care îşi lăsă privirea în jos şi se uită la mâinile sale.

— Aseară n-am fost chiar în cea mai bună dispoziţie a mea, şi când spun asta folosesc un eufemism.

— Nimeni nu are pretenţia că s-ar cuveni să fii în permanenţă în cea mai bună formă. Şi în orice caz, eu unul nu sunt deloc de părerea asta.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru urechea pe care ţi-ai aplecat-o către mine, ca şi pentru umărul pe care mi l-ai pus la dispoziţie.

— Astea două s-ar părea că sunt părţile din mine de care tu ai avut cea mai mare nevoie. Bărbatul se aşează lângă Blair şi o întrebă: Ai fost cu mintea suficient de limpede încât să înţelegi ceea ce ţi-am spus aseară?

— Da, de vină nu sunt eu. Creierul meu ştie acest lucru. Însă, Larkin, există alte părţi din mine care trebuie să ajungă şi ele la aceeaşi părere.

— Te-au rănit sufleteşte toţi bărbaţii din viaţa ta. Eu n-am să fac una ca asta. Ea îl privi drept în ochi, iar el se ridică din nou în picioare, spunându-i: Iar ăsta-i un alt lucru cu care urmează să te obişnuieşti. Când vei fi gata, te rog să vii şi tu jos. Avem cu toţii mult de lucru.

Femeia îl petrecu cu privirea pe Larkin, chiar şi după ce acesta ieşise şi închisese uşa în urma lui.

Era bine că aveau de lucru. Ei urmau să transporte – în maniera clasică – cât mai multe provizii şi arme erau în stare, la cerc. Iar Hoyt şi cu Glenna ar fi continuat să lucreze la realizarea unui soi de ecran de protecţie pentru Cian.

Blair avea să încalece pe spatele încărcat cu poveri al lui Larkin, care se transformase în cal, în vreme ce Moira urma să încalece pe armăsarul la fel de împovărat al lui Cian.

— Eşti sigură că poţi călări pe un asemenea bidiviu? o întrebă Blair

pe Moira.

— Eu pot călări pe orice. Moira se uită în direcţia ferestrei din turn şi continuă: Asta-i unica modalitate de a rezolva problema. Este necesar ca ei să se poată concentra în linişte asupra lucrurilor de care se ocupă. Nu putem risca să ducem tot ce luăm cu noi, pe întreaga distanţă, după asfinţitul soarelui.

— Nicidecum nu ne putem asuma un astfel de risc, încuviinţă şi Blair, apoi încălecă în spinarea lui Larkin, adăugând: Să fiţi cu ochii în patru. În pădure s-ar putea să întâlnim feţe nedorite.

Şi ei o porniră, pe un singur rând.

— Chiar îi poţi cu-adevărat mirosi? îi strigă Moira.

— Mai mult îi simt. O să ştiu dacă se apropie vreunul prea mult de noi. Ea cercetă cu privirea copacii şi zonele umbroase. Nu se vedea mişcându-se nimic, în afară de păsări şi de iepuri.

Lumina soarelui şi ciripitul păsărelelor, îşi zise Blair în sinea sa. Ar fi cu totul altceva să urmăm traseul ăsta în timpul nopţii. Ea şi cu Moira pe Larkin, iar Hoyt şi cu Glenna pe armăsar, decise femeia, gândindu-se la faptul că vampirul Cian se putea deplasa la nevoie aproape la fel de iute ca un cal în galop.

Era o potecă şerpuită şi întortocheată, care pe alocuri de-abia se mai desluşea, fiind prea puţin umblată. Iar uneori, umbrele care o acopereau se dovedeau a fi suficient de adânci ca s-o facă pe Blair să-şi încordeze degetele în direcţia arbaletei.

Femeia simţi între coapsele ei vibrând muşchii lui Larkin şi dădu din cap. Deci şi el le putea simţi, îi trecu lui Blair prin minte. Sau mai degrabă calul în interiorul căruia se afla Larkin le detecta prezenta.

— Ei ne urmăresc mişcările. Se ţin la distanţă, dar nu ne scapă din ochi.

— Îşi vor da seama ce avem de gând să facem, opină Moira, uitându-se în urmă. Sau îi vor duce lui Lilith vestea şi ea va înţelege despre ce este vorba.

— Da. Să mai mărim puţin ritmul. Hai să terminăm cât mai repede şi cu treaba asta.

Ieşiră din pădure şi traversară un mic câmp sălbatic, cafeniu-roşcat. Pe o ridicătură a acestuia se afla Dansul Zeilor.

— Este mare, murmură Blair. Nu chiar cât Stonehenge, se gândi ea, dar totuşi impresionant. Şi la fel ca la Stonehenge, încă înainte de a ajunge la umbra stâncilor, ea le percepu deja. Aproape că le şi auzi. Formidabilă realizare, mai zise femeia, şi descălecă.

— Aşa este. Şi în lumea asta, la fel ca şi în lumea mea.

Moira îşi dădu drumul să alunece jos de pe armăsar, după care îşi lipi fruntea de capul lui Larkin.

— Este drumul nostru spre casă.

— Să sperăm că aşa va fi. În interiorul Dansului Zeilor, Blair începu

să descarce armele şi o întrebă pe Moira: Eşti sigură de faptul că vampirii nu pot intra înăuntrul cercului?

— Niciun demon nu poate trece printre stâncile astea pentru a păşi pe pământul sacru. Aşa se întâmplă în Lumea Făgăduinţei şi, ceea ce am citit în cărţi despre Dansul Zeilor, îmi confirmă faptul că exact la fel se petrec lucrurile şi în lumea asta.

Ca şi Blair, Moira se uită şi ea în direcţia pădurii. Iar femeia se gândi la Cian şi la ceea ce avea să i se întâmple acestuia, în cazul în care ei ar fi fost siliţi să-l lase în urma lor.

— Vom descifra noi şi şarada asta, o încurajă Blair.

Moira o privi drept în ochi şi îi spuse:

— Eşti şi tu îngrijorată.

— Sunt mai mult preocupată. Va trebui să-l aducem şi pe el acolo şi să-l şi protejăm, ca să nu se prăjească – aşa că am două preocupări majore, nu una singură. Din fericire, asta este o zonă de siguranţă şi nu ne paşte primejdia ca, atunci când ne vom întoarce aici peste câteva ore, să vedem cumva că ei ne-au furat toate armele astea, însă prezintă dezavantajul că Cian nu va avea nici el acces. Fără să se gândească la ceea ce făcea, Blair îl frecă pe Larkin pe coaste. Când acesta îşi întoarse capul şi se uită la ea, femeia luă mâna de pe el şi adăugă: Hoyt şi cu Glenna lucrează intens la rezolvarea problemei. Vom merge până la urmă cu toţii, asta e înţelegerea. Aşa că, după cum ţi-am mai spus, vom descifra noi şi şarada asta. Larkin dădu în acea clipă din coadă şi o lovi uşor pe Blair peste fund. Hei! îl atenţionă femeia.

— Este un tip jucăuş, comentă Moira. Şi este la fel de glumeţ, indiferent de forma lui de moment.

— Da, este cu-adevărat genul de om hâtru. S-ar cuveni să fie foarte atent, pentru ca, nu cumva în una dintre zilele astea, să rămână definitiv blocat în ipostaza cine ştie cărui patruped simpatic. Ea îi dădu ocol şi se apropie de capul lui Larkin întrebându-l: Şi-atunci, unde anume vei mai fi tu?

Calul lipăi cu limba sa cea lungă şi caldă, lingând-o pe Blair de la bărbie şi până pe pometele obrazului.

Moira izbucni într-un hohot de râs, pe când stivuia armele.

— El mă poate face să râd, până şi în momentele în care mă aflu în cea mai proastă dispoziţie. Ei bine, îi dădu ea înainte cu flecăreala, în vreme ce Blair se încrunta şi îşi ştergea de pe obraz balele calului, în mod vădit, limba lui nu pare să te deranjeze câtuşi de puţin, atunci când Larkin se preschimbă la loc în om.

Nechezatul, scos în acea clipă de către Larkin se asemăna cu un râset omenesc, în măsura în care putea reuşi acest lucru un cal dintre cei mai înzestraţi cu har imitativ. Moira rânji scurt, apoi încălecă din nou pe armăsar, continuând:

— E greu să nu-ţi sară în ochi faptul că doi oameni ard de nerăbdare să se atingă reciproc. Cândva, demult, am făcut şi eu o pasiune nebună pentru el şi l-am cam atins şi eu cu câteva scatoalce bune. Femeia întinse mâna şi trase zdravăn de coama calului Larkin. Însă pe vremea aceea eu n-aveam decât cinci anişori. În clipa de faţă am depăşit binişor acea vârstă.

— Ar trebui să te uiţi după bărbaţii tăcuţi şi liniştiţi, murmură Blair. După cei ca tine, de exemplu. Şi femeia dădu brusc din cap în direcţia Moirei, în timp ce încăleca pe Larkin. După genul de om retras şi mereu cufundat cu nasul în cărţi, uşor timid. Nu mi-aş fi închipuit ca ţie să-ţi fi venit ideea de a mă ciocni de vărul tău, într-un stil atât de degajat.

— Să te ciocneşti? Moira îşi ţuguie buzele, pe când treceau călare printre stânci. E cumva ăsta un alt termen menit să desemneze relaţiile sexuale? Se potriveşte, nu-i aşa? Şi nu fiindcă… Ea lăsă frâiele pe gâtul armăsarului Vlad, astfel încât să-şi poată împreuna palmele cu zgomot. Iar de data asta, Blair izbucni în hohote de râs.

— Ia te uită, ce plină de surprize poţi fi!

— Ştiu şi eu câte ceva despre ceea ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie. Teoretic.

— Doar teoretic? Aşadar, tu niciodată n-ai – Blair văzu în clipa respectivă privirea disperată a Moirei îndreptată în direcţia lui Larkin. Of, iartă-mă. Caii cei mari au şi urechile pe măsură, nu-i aşa?

— Ei bine, presupun că ăsta este un lucru neînsemnat, comparativ cu toate celelalte. Nu, eu niciodată n-am… Dacă o să ajung regină, va trebui să mă mărit. Însă pentru asta am timp berechet. Aş vrea să-mi găsesc pe cineva cu care să mă potrivesc şi care să mă înţeleagă. Cel mai mult mi-ar plăcea să ne iubim aşa cum s-au iubit părinţii mei unul pe celălalt, însă m-aş mulţumi să ţin la el şi să am grijă de el. Şi aş spera ca el să fie priceput la ciocnit.

De data asta, sunetul scos de Larkin semăna cu un fel de geamăt.

— De ce ar trebui să fii de neînlocuit? Moira îşi scoase un picior din scară şi îi dădu o lovitură uşoară lui Larkin, cu gheata. Înseamnă, prin urmare, că se pricepe la treaba respectivă, Larkin al nostru?

— Este un adevărat animal, îi răspunse Blair.

Brusc, Larkin trecu la un trap săltat.

Da, se gândi Blair, era bine să râzi, chiar şi în momentele cele mai tensionate.

12

Cian atinse cu un deget materialul aspru şi negru, părând uşor dezgustat.

— O mantie, rosti el cu dispreţ.

— Dar este o mantie fermecată. Glenna arboră un zâmbet victorios şi adăugă: Cu glugă.

Mantii negre şi vampiri, îşi spuse Cian, cu un oftat. Ce banală imagine stereotipă!

— Şi deci, acest… obiect mă va împiedica să fiu cuprins de flăcări, sub acţiunea directă a razelor solare.

— Realmente ar trebui să funcţioneze în felul acesta.

El îi aruncă femeii o privire uşor amuzată şi îi replică:

— „Ar trebui“ este termenul potrivit.

— Sângele tău n-a dat în clocot, atunci când l-am expus, începu Hoyt să-i explice.

— Îmbucurătoare noutate, n-am ce zice! Numai că întâmplător eu sunt alcătuit din mai multe componente, nu numai din sânge.

— Da, însă cheia problemei o constituie sângele, insistă Hoyt. Sângele este miezul chestiunii. Ai spus chiar tu lucrul ăsta.

— Asta se întâmpla înainte ca oasele şi carnea mea să intre în discuţie.

— Ne pare rău că nu mai avem timp pentru teste. Glenna îşi trecu o mână prin păr. Ne-a luat prea multă vreme realizarea ei, iar până ce n-am fost siguri că este eficientă, nu ţi-am cerut s-o pui pe tine şi să mergi cu ea afară, la soare.

— Apreciez gestul vostru. Cian ridică mantia şi se uită la ea. Dar n-aţi putut şi voi s-o faceţi niţeluş mai elegantă?

— Preocuparea noastră centrală n-a constituit-o moda, ci protejarea tristei tale entităţi, îi răspunse Hoyt, fără să se răstească la el, dar pe un ton uşor ridicat.

— Aş vrea să fiu sigur că vă voi mulţumi la sfârşitul zilei ăsteia pentru mantie, dar nu ştiu dacă nu care cumva până atunci n-are să mai rămână din mine decât un maldăr de cenuşă.

— Ba le vei mulţumi, fiindcă aşa s-ar cădea să faci, îi zise Moira, privindu-l dezaprobator. Ei au muncit zi şi noapte, cu gândul doar la tine. Iar în vreme ce tu dormeai, am muncit de ne-am spetit şi noi, toţi ceilalţi.

— Am avut şi eu parte de porţia mea de muncă, Înălţimea Voastră. Şi el încheie conversaţia cu ea, pur şi simplu, întorcându-i spatele şi adăugând: Ar fi fost puţin improbabil să mai fi existat vreo

complicaţie, dacă cercul vostru de piatră i-ar fi acceptat şi pe cei de teapa mea.

— Trebuie să ai încredere în zei, îi spuse Hoyt.

— Mă văd obligat să-ţi reamintesc încă o dată faptul că eu unul sunt vampir, iar vampirii şi cu zeii nu se prea trag de şireturi şi nu prea ies împreună la câte un pahar de vorbă.

Glenna înaintă spre Cian şi îşi puse o palmă peste mâna acestuia, spunându-i:

— Îmbracă mantia. Te rog eu.

— Doar pentru tine, Roşcato. Cian îi întoarse apoi femeii faţa în sus şi o sărută diafan pe buze, după care se dădu înapoi şi îşi puse mantia pe el. Mă simt ca sângerosul monstru dintr-un film de groază sau, şi mai rău, ca un blestemat de călugăr împuţit.

Ba nu arăta câtuşi de puţin a călugăr, îşi zise Moira în sinea sa. Părea mai degrabă periculos.

În acel moment, în încăpere intrară Blair şi Larkin.

— Am asigurat totul, aşa cum se cuvine, dădu Blair de veste, ridicând apoi din sprâncene, în direcţia lui Cian. Hei, da… tu acum eşti leit Zorro în persoană.

— Cum îndrăzneşti?

— Ştii tu, în scena aceea în care el este cu fata în capelă şi se dă drept preot. Numai că, Dumnezeule, e vorba despre genul acela de preot după care noi, copii fiind, obişnuiam să strigăm Popa Prostu', câinele nostru, ori Doamne miluieşte, popa prinde peşte. În orice caz, soarele e aproape de asfinţit. Dacă mai vrem să mergem, ar fi bine să ne grăbim.

Hoyt dădu din cap, se uită la Cian şi îi spuse:

— Tu să stai aproape de mine.

— Destul de aproape.

Poate că Blair şi-ar dori ca ei să aibă timp să exerseze manevra, însă era prea târziu pentru asta. Gata cu vorbăria, se gândi femeia. Gata cu discuţiile – şi nu mai fusese vreme nici măcar pentru repetiţia generală.

După o rapidă înclinare din cap, Blair şi cu Larkin ieşiră primii pe uşă. De îndată ce bărbatul se transformă în cal, ea îi sări pe spinare, întinzându-i apoi o mână şi Moirei, pentru a o ajuta şi pe aceasta să urce în spatele ei.

Se deplasară apoi rapid, în direcţia opusă grajdului, cu speranţa că îi vor atrage după ei pe posibilii inamici care eventual i-ar fi aşteptat ca să-i prindă într-o ambuscadă. Blair de-abia mai apucă să-l zărească şi pe Cian furişându-se fulgerător afară din casă şi gonind nebuneşte înspre grajd, acolo unde ajunse în doar câteva clipe şi îl eliberă pe armăsar.

În momentul următor, Cian dispăruse din nou, iar Hoyt şi cu

Glenna încălecaseră deja în spinarea lui Vlad.

În condiţiile în care lumina lunii era prea anemică pentru a-i putea ghida, un iureş în galop ar fi fost riscant printre copaci. Blair îl struni pe Larkin, astfel încât să meargă la un trap uşor, bazându-se pe el să urmeze cărarea, în vreme ce ea cerceta cu privirea prin pădure, constatând:

— Nimic încă. Absolut nimic. Dacă vampirii sunt prin preajmă, ei par extrem de şovăitori.

— Îl vezi pe undeva pe Cian? o întrebă Moira, care îşi ţinea arcul pregătit şi încerca să se uite în toate direcţiile simultan. Poţi cumva să-i detectezi prezenţa?

— Nu. Blair se săltă în şa şi privi înapoi peste umărul Moirei, la Hoyt, căruia îi spuse: Supraveghează cu atenţie flancurile şi nu uita că vampirii ne pot ataca şi din spate.

Ei călăreau într-o tăcere absolută, în pădure nemaiauzindu-se decât zgomotele de copite pe potecă. Iar asta reprezenta o mare problemă, se gândi Blair. Unde dispăruseră oare toate păsările de noapte? Unde erau acum discretele foşnete, piuieli şi chiţăituri ale micuţelor animale care populau cu siguranţă bezna nocturnă a pădurii?

Ea ştia că nu numai vânătorii de demoni puteau simţi apropierea vampirilor.

— Fiţi pregătiţi, rosti printre dinţi Blair.

Şi în acel moment, ea îi auzi pe vampiri, desluşi, de asemenea, zăngănitul de oţel al armelor, ca şi un ţipăt neaşteptat. Nu avu nevoie să-l îmboldească pe Larkin, nici prin vorbe şi nici dându-i pinteni, fiindcă acesta o pornise deja la galop.

Blair îi simţise pe demoni cu mult înainte ca aceştia să-i fi atacat dintre copaci. De data asta, era vorba despre nişte soldaţi pedestraşi, destul de bine echipaţi şi purtând armuri uşoare. Ea începu să-i despice cu sabia, în timp ce Moira lansa în direcţia lor săgeţi după săgeţi.

Caii loveau cu copitele şi călcau în picioare orice întâlneau în calea lor. Însă duşmanii veneau spre ei din toate direcţiile, înconjurând cercul şi încercând să le blocheze poteca ce ducea spre Dansul Zeilor. Blair izbi cu piciorul, doborând la pământ un vampir care i se încleştase de gambă. Păreau prea mulţi pentru a le putea ţine piept, îşi zise în sinea sa.

Femeia se gândi apoi că era mai bine s-o pornească şi ei la contraatac, să facă o breşă în rândurile vampirilor şi să ajungă la stânci.

Apoi, vampirul care îi sări lui Blair în spinare, de pe o cracă de deasupra acesteia, aproape că o doborî din şa, lovind-o pe la spate, iar ea ripostă, izbindu-l cu o lovitură de cot. Moira căzu de pe cal. Scoţând un răcnet furios, Blair îl pocni cu pumnul pe agresor. Ea nu

apucă să sară jos de pe cal, pentru că pe cărare se apropia iute ca vântul Cian.

Acesta o ridică pe Moira şi o săltă la loc pe spatele lui Larkin.

— Plecaţi! le strigă el. Plecaţi imediat de-aici!

Blair porni la asalt şi făcu o breşă în rândul vampirilor, iar flăcările ce ţâşneau din sabia ei croiau printre aceştia un drum de foc. Pe când o vâlvătaie rotundă trecea vâjâind pe lângă ea, femeia spera din tot sufletul ca pericolul acela să-l fi ocolit şi pe Cian. Dedesubtul ei, îl simţi pe Larkin încordându-se şi schimbându-şi înfăţişarea.

Iar acum, ea se afla dintr-odată călare în spinarea unui balaur care sfâşia cu ghearele vampiri după vampiri şi izbea cu coada, eliberând calea pentru trecerea în goana mare a armăsarului ce-i purta pe Hoyt şi pe Glenna.

În acel moment, Blair reuşi să zărească stâncile. Deşi luna era ascunsă îndărătul norilor, Dansul Zeilor strălucea ca argintul lustruit, luminând prin întuneric. Şi în ciuda vuietului rafalelor de vânt şi a strigătelor de luptă, ea ar fi putut jura că auzea respectivii bolovani cântând.

Pe când Hoyt şi cu Glenna pătrundeau în viteză printre pietre până în cerc, Larkin ateriză şi el acolo.

Blair sări imediat jos din spatele balaurului Larkin, ferindu-şi pe cât posibil piciorul vătămat de către îndrăzneţul vampir care îi atacase mai devreme.

— Toată lumea să fie pregătită, porunci ea.

— Cian…

Blair o strânse pe Moira de umăr.

— O să ajungă şi el aici, nu-ţi fie teamă, o linişti ca. Hoyt?

Bărbatul scoase la iveală cheia lui; iar Moira făcu şi ea acelaşi lucra.

— Nu rostim formula magică, până ce n-o să fie şi Cian cu noi. Ca şi în cazul stâncilor, Hoyt emana şi el un flux de forţă, în timp ce acesta o prindea pe Glenna de mână. Nu rostim formula magică, până ce n-o să fie refăcut cercul nostru.

Blair dădu afirmativ din cap. Orice magie ar fi conţinut stâncile, indiferent de calităţile şi de puterile supranaturale cu care s-ar fi născut Hoyt şi Glenna, adevărata forţă irezistibilă provenea din unitatea grupului lor. Aşa că aveau să-l aştepte şi pe Cian.

Blair se răsuci în direcţia lui Larkin.

— Frumoasă şarjă de cavalerie, cowboy! Ai păţit ceva rău?

Larkin îşi apăsă o mână pe coastele însângerate.

— Astea nu sunt decât nişte zgârieturi. Dar ţie ce ţi s-a întâmplat?

— Tot aşa. M-au cam zgâriat puţin. Voi?

— N-am păţit mare lucru, îi răspunse Glenna, care deja îi oblojea lui Hoyt o rană de la un braţ.

— Iată-l că soseşte, şopti Moira.

— Unde-i? Şi Hoyt o apucă de braţ. Eu nu văd nimic.

— Uite-l acolo! îi arătă Moira într-o anumită direcţie. Vine şi el acum.

Era o siluetă cu contururi vagi, apărând ca un vârtej negru dintre copaci, urcând şi apropiindu-se.

— A fost o distracţie pe cinste. Acum ei îşi strâng rândurile şi se regrupează, deşi s-au împuţinat la număr. Cian avea faţa uşor însângerată, iar ceva mai mult sânge îi şiroia dintr-o tăietură de pe coapsă.

— Haide, vino! Şi Hoyt îi întinse o mână. A sosit momentul.

— Nu pot. Cian îşi ridică o mână, încercând în zadar s-o întindă în interiorul perimetrului stâncilor. Pentru mine, aerul de-aici este ca un zid de netrecut, fiindcă sunt ceea ce sunt.

— Nu poţi rămâne în locul ăsta, insistă Hoyt. Te vor copleşi, deoarece vei fi singur.

— Nu sunt eu o pradă chiar atât de uşoară. Voi continuaţi să faceţi ceea ce trebuie să faceţi. Iar eu am să rămân aici, ca să vă asigur reuşita.

— Dacă tu rămâi, atunci vom rămâne şi noi cu tine. Larkin păşi în intervalul dintre două stânci. Dacă te lupţi, atunci ne vom lupta şi noi toţi.

— Îţi mulţumesc pentru solidaritate, îi spuse Cian. Însă pe unul dintre noi îl depăşeşte situaţia, iar voi trebuie să ajungeţi undeva.

— Mai există şi un alt portal, nu se lăsă Larkin cu una, cu două.

— În cazul în care am să-l dibuiesc, eşti bun de cinste în Oraşul Făgăduinţei. Acum voi duceţi-vă. Şi Cian îl privi pe Hoyt drept în ochi. Aşa ne-a fost dat. Asta a fost credinţa voastră dintotdeauna, într-un fel, tot asta a fost şi credinţa mea. Mergeţi! Salvaţi lumile!

— O să găsesc eu o modalitate. Iar Hoyt întinse mâna afară dintre stânci, ca să-l apuce de mână pe Cian. O să găsesc eu o modalitate. Îţi jur.

— Vă doresc tuturor mult noroc, le mai zise Cian şi îi salută, gesticulând cu sabia în mână.

Copleşit de amărăciune, Hoyt făcu un pas înapoi şi ridică globul de cristal, care emana lumină atât în interiorul, cât şi în exteriorul lui.

— Lumile ne aşteaptă. Timpul se scurge implacabil. Zeii ne veghează.

Cu lacrimile rostogolindu-i-se strălucitoare pe obraji, Glenna îl prinse de mână pe Hoyt şi rosti şi ea formula magică.

— Nu e corect, vorbi Larkin cu blândeţe. Nu-i corect să-l părăsim pe unul de-al nostru.

— Poate că am reuşi să… Ei, la naiba, şopti Blair, în vreme ce pământul începuse să huruie. Se stârnise vântul, iar lumina pulsa.

— Adio, prietene, rosti Larkin în limba celtă, aruncându-i o ultimă privire lui Cian şi luând-o de mână pe Blair. E o călătorie a dracului de anevoioasă, aşa că ţine-te de mine. Moira?

Aceasta îşi ridică globul ei de cristal şi rosti formula magică, după care se uită fix în ochii lui Cian, pe când simţea sub picioare pământul cutremurându-se. Apoi îl apucă pe Cian strâns de mână.

— Suntem o singură forţă şi o putere unitară. Asta ne este menirea!

Iar după aceea, Moira izbuti să-l tragă şi pe Cian în interiorul cercului.

Blair avea senzaţia că era absorbită şi luată pe sus de o tornadă. Era ca un vânt cumplit, care părea s-o smulgă de pe pământ şi s-o rotească vertiginos, în timp ce lumina devenea orbitoare.

Oare dincolo aveau să găsească zmei şi alte creaturi fantastice?

Nu putea vedea nimic altceva în afară de acel vârtej de lumină de un puternic alb strălucitor. Şi pentru că nu mai simţea pământul sub picioare, căuta să-şi menţină echilibrul ţinându-l de mână pe Larkin.

Apoi se lăsă întunericul şi se făcu o linişte mormântală. Femeia se frecă pe faţă cu o mână, încercând să se mai calmeze. Iar în acel moment, ea văzu lumina lunii aruncându-şi săgeţile argintii spre pământ şi lovind stâncile care se înălţau în jurul lor.

— Oare asta o fi destinaţia noastră?

— Doamne-Dumnezeule! se auzi glasul sugrumat de emoţie al Glennei. Ce iureş nebun! Şi uite-l şi pe Cian, împreună cu noi. Ea îi luă obrajii între mâinile-i tremurătoare şi îl sărută apăsat. Cum de ai izbutit? o întrebă ea pe Moira. Cum de ai reuşit să-l aduci şi pe el înăuntrul cercului?

— Nu ştiu! Pur şi simplu… aşa a fost sortit să se întâmple. Destinul a hotărât să fii şi tu acum cu noi aici, i se adresă Moira lui Cian. Aşa am simţit eu şi… Moira păru să-şi dea seama că îl ţinea încă pe Cian de mână, aşa că îi dădu drumul. Şi astfel, iată-te şi pe tine alături de noi aici.

Femeia îşi aranjă părul scăpat din codiţă.

— Bine aţi venit pe Tărâmul Făgăduinţei, le ură ea în limba celtă. Larkin! exclamă ea şi se avântă plină de bucurie în braţele acestuia. Am ajuns din nou la noi acasă.

— Şi, din fericire, este noapte. Chiar dacă se simţea oarecum zdruncinat, Cian reuşea să mascheze cu multă măiestrie acest lucru – uitându-se cu nepăsare în jurul său, pe când îşi scotea gluga de pe cap. Asta nu înseamnă că n-aş avea încredere în puterile voastre magice.

— Mai avem încă destul de lucru, şi anume, să ajungem împreună cu tot calabalâcul nostru la locul prestabilit. Şi Blair făcu un gest larg cu mâna, arătând înspre cutii, cufere şi armament.

— I-am putea trimite mâine de dimineaţă pe bărbaţi după cea mai

mare parte dintre bagaje. Deocamdată să cărăm doar strictul necesar, le sugeră Moira.

— Atunci, să ne luăm cu noi armele. Nu putem şti peste ce anume am mai putea da, continuă Blair, apoi adăugă: Scuzaţi-mă, dar voi doi aţi lipsit de-aici mai bine de o lună de zile, aşa că nu putem şti cu certitudine la ce să ne aşteptăm.

— Eu pot căra cu mine trei persoane prin văzduh, rosti Larkin cu mândrie şi o trase apoi pe Moira de codiţa ei ciufulită. Mi-aş putea da repede seama dacă avem vreun motiv de îngrijorare. Iar tu poţi duce încă o persoană pe cal.

— Pe calul meu, ţinu Cian să accentueze, după care se uită lung la Moira. Te pot duce pe calul meu.

— Mi se pare o idee bună. Hai să plecăm. Şi Blair îşi aruncă pe umăr sacul ei, după care zâmbi către Hoyt şi Glenna, spunându-le: Vă promit c-o să vă placă.

Şi astfel zburară ei peste Ţara Făgăduinţei, pe când armăsarul cu cei doi călăreţi galopa dedesubtul lor. În lumina magică a lunii, dealurile şi pâlcurile de copaci aveau contururi argintii, iar râul sclipea în curgerea lui printre acestea. Blair văzu multe căsuţe din ale căror coşuri ieşeau vălătuci de fum şi mai zări şi nişte punctişoare mici, constituind vite sau oi păscând pe pajişti. Sub ei, drumurile erau înguste şi pline de praf, singurii călători pe ele fiind doar Cian şi cu Moira.

Blair constată că nu exista acolo niciun automobil şi nicio lumină, cu excepţia vreunei licăriri întâmplătoare, provenind de la vreun felinar sau de la cine ştie ce lumânare. Nu era decât pământ, care se întindea şi urca în direcţia înălţimilor montane.

Îşi zise că era un tărâm pe care ea îl considerase numai cu câteva săptămâni în urmă un produs al ficţiunii.

Întoarse capul şi văzu ţărmul cu faleza înaltă şi stâncile abrupte, care cuprindeau câteva minunate golfuleţe. Iar de acolo se întindea nemărginirea mării, de un negru catifelat, ale cărei valuri se spărgeau pe trei insuliţe cu relief accidentat, în agitaţia lor către linia orizontului.

O auzi în spatele său pe Glenna scoţând o exclamaţie admirativă şi se uită şi ea.

Pe colina cea mai înaltă se ridica minunea, în spatele căreia şerpuia un râu. Pereţii clădirii străluceau în lumina lunii ca nişte bijuterii, construcţia terminându-se în partea de sus cu turnuleţe şi întinzându-se pe orizontală de-a lungul unor ziduri crenelate.

Un castel, îşi zise uluită Blair. Şi, ca orice castel care se respectă, şi acesta avea un pod mobil, iar pe acoperişurile ţuguiate ale turnurilor se aflau nişte suporturi ascuţite, în care erau înfipte steguleţe albe de mătase.

În timp ce acestea fâlfâiau în bătaia brizei, femeia văzu pe unul emblema celtică a iubirii şi a prieteniei, iar pe altul un dragon.

Glenna se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche:

— Mari minunăţii, care să ia ochii unor fetişcane ale secolului al douăzecişiunulea.

— Nu credeam să mă mai poată mira ceva. Blair era conştientă de faptul că în vocea ei se desluşea cu uşurinţă surprinderea. Castelul ăsta îmi dă fiori.

În zbor planat, Larkin dădu ocol pe deasupra castelului, pentru a nu-i scăpa din ochi pe armăsar şi pe cei doi călăreţi de pe acesta, apoi ateriză într-o curte de mari dimensiuni.

Blair se trezi instantaneu înconjurată de mulţi bărbaţi cu platoşe uşoare pe ei şi care aveau spadele deja scoase din teci. Ea ridică mâinile sus, în timp ce cobora pe pământ, împreună cu tovarăşii ei de călătorie.

— Cum vă cheamă şi de ce aţi venit aici? îi întrebă unul dintre paznici, apropiindu-se de ei.

Larkin se preschimbă la loc din balaur în om, după care zise:

— După câte văd eu, Tynan, tu nu prea ne întâmpini cu prea mare căldură.

— Larkin, tu erai! Şi paznicul îşi băgă sabia în teacă, cuprinzându-l pe Larkin cu un braţ pe după umeri. Slavă zeilor! Unde naiba ai dispărut atâtea săptămâni? Pierdusem orice speranţă de a te mai revedea. Dar prinţesa unde…

— Deschideţi larg porţile castelului. Prinţesa Moira de-abia aşteaptă să revină acasă.

— L-aţi auzit pe Lord Larkin, se răsti Tynan la ceilalţi oşteni. Omul era mai scund decât Larkin cu vreo trei-patru centimetri, însă glasul lui era tunător, când dădea comenzi: Deschideţi poarta. Duceţi-vă şi spuneţi-le tuturor. Tatăl tău va dori şi el să fie trezit din somn.

— Am atâtea să-ţi povestesc! S-o trezeşti şi pe bucătăreasă, atunci când vei avea o clipă de răgaz. Salută-i pe prietenii mei: războinica Blair, vrăjitoarea Glenna, magicianul Hoyt. Am făcut astăzi o călătorie lungă. Am venit mai de departe decât ţi-ai putea închipui.

El se răsuci şi îşi întinse mâinile spre Moira, pentru a o ajuta să coboare de pe cal.

Blair remarcă faptul că bărbaţii făcură adânci plecăciuni în faţa Moirei, atunci când picioarele acesteia atinseră solul.

— Tynan, figura ta este o imagine reconfortantă. Moira îl sărută pe obraz. El este Cian, iar acest splendid exemplar este armăsarul său, pe nume Vlad. Vrei tu să ai grijă ca unul dintre oamenii tăi să-l ducă la grajduri, să-l ţesale şi să-l hrănească?

— Pe mine sau pe Vlad? murmură în surdină Cian, însă ea se prefăcu că nu-l aude.

— Să-i spună cineva şi unchiului meu că ne-am întors acasă şi că îl aşteptăm în salonul familiei.

— De îndată, Înălţimea Voastră.

Moira o luă înainte şi îi conduse prin curtea castelului, spre o largă arcadă. Uşile erau deja larg deschise în întâmpinarea lor.

— Da, drăguţă căsuţă de vacanţă estivală mai aveţi voi aici, *Lord* Larkin! se minună Blair în şoaptă.

El rânji satisfăcut.

— Nu-i cine ştie ce, dar aici ne simţim acasă. La drept vorbind, casa propriei mele familii se află pe undeva prin apropiere. Tatăl meu urmează să îndeplinească funcţia de guvernator până la încoronarea oficială a Moirei.

— Dacă aşa e scris să se întâmple, îi zise Moira peste umăr.

— Dacă aşa e scris, încuviinţă şi Larkin.

În marea sală de la intrare fuseseră aprinse torţele, ceea ce o făcu pe Blair să presupună că deja se răspândea peste tot vestea sosirii lor. În pardoseală erau realizate, într-un mozaic din plăcuţe de gresie, cele două simboluri de pe steaguri, de data asta aranjate în aşa fel încât emblema celtică a iubirii şi a prieteniei să pară a pluti pe deasupra capului dragonului.

Acestea apăreau din nou în zbor, pe cupola de sticlă care se arcuia apoi într-un înalt tavan boltit. Blair fu impresionată de mobilele masive şi de tapiseriile multicolore, iar când începură să urce scara curbată, adulmecă un plăcut parfum de trandafiri.

— Castelul ăsta are mai bine de o mie două sute de ani vechime, îi spuse Larkin. A fost construit aici din porunca zeilor, pe colina asta cunoscută sub numele de Rioga. Este castelul regal. Şi toţi cei care au cârmuit de atunci încoace Ţara Făgăduinţei şi-au avut sediul aici.

Blair se uită în urmă la Glenna, spunându-i:

— Comparativ cu castelul ăsta, Casa Albă pare doar o biată cocioabă.

Apoi intrară cu toţii într-o încăpere căreia Blair numai salon nu i-ar fi zis, fiind o imensă sală cu tavanul înalt, dotată cu un şemineu uriaş, înalt şi larg cât să încapă în el în picioare chiar şi cinci bărbaţi zdraveni. În vatră duduia deja focul, iar deasupra se afla o policioară din piatră albastră de lapislazuli.

Pe tavan erau pictate ceea ce ea presupunea a fi fost nişte scene din istoria veche a Tărâmului Făgăduinţei.

Se mai aflau acolo şi câteva banchete lungi şi joase, având tapiţeria ornată cu giuvaieruri. Scaune sculptate cu spătar înalt înconjurau o masă lungă, pe care servitorii începuseră deja s-o umple cu căni de bere cu capac şi cu pocale, cu fructiere pline de mere şi de pere, cu platouri cu brânză şi cu pâine.

Pe pereţi se puteau vedea tablouri şi tapiserii, în vreme ce podeaua

era acoperită de covoare cu splendide modele ornamentale, iar în sfeşnice şi în candelabrele înalte ardeau lumânări.

Una dintre slujnice, suplă şi graţioasă, cu un bogat păr auriu şi un piept generos, făcu o plecăciune în faţa Moirei.

— Doamnă, suntem recunoscători zeilor pentru întoarcerea ta, ca şi a ta, domnule.

Când îl privi pe Larkin, femeia aceea avea în ochi o strălucire care o făcu pe Blair să ridice din sprâncene.

— Isleen, mă bucur să te văd. Moira o prinse de mâini. Mama ta e bine sănătoasă?

— Da, doamnă. Şi plânge de fericire că aţi revenit acasă.

— Te rog să-i spui că o să trec cât de curând pe la ea, ca s-o văd. Şi am avea nevoie să pregătiţi şi camerele pentru oaspeţii noştri. Şi Moira o luă deoparte, ca să-i explice cu de-amănuntul ce anume dorea.

Larkin se şi îndrepta spre masă şi spre mâncare. El îşi rupse o bucată de pâine, îşi tăie o felie groasă de brânză şi le zdrobi împreună, mestecându-le bine, după care zise, cu gura plină:

— Ah, asta are gustul acela unic, de la mama de-acasă. Vino, Blair, ca să iei şi tu o înghiţitură.

Mai înainte de a fi putut apuca ea să obiecteze, bărbatul îi şi băgase în gură bucăţica de pâine cu brânză.

— E bun, reuşi ea să articuleze.

— Doar bun? Păi e minunat, e divin. Iar aici ce este? El ridică o cană cu capac. Să fie oare vin? Glenna, nu vrei şi tu?

— Vrei calule ovăz? Parcă n-aş simţi nevoia.

— Puţine schimbări, se auzi o voce din cadrul larg al uşii. Bărbatul care stătea acolo în picioare, înalt şi spătos, cu părul negru înspicat din belşug cu cenuşiu, îl privea fix pe Larkin, adăugând: Tot înconjurat de mâncare din abundenţă şi de femei frumoase.

— Tată.

Cei doi se întâlniră la jumătatea drumului, în mijlocul încăperii, şi se îmbrăţişară. Blair putea vedea emoţia de pe faţa bărbatului. Apoi, ea întâlni ochii de un auriu-roşcat ai lui Larkin.

Bărbatul prinse în mâinile sale mari obrajii lui Larkin şi îi dădu fiului său un sărut apăsat pe gură.

— N-am trezit-o şi pe mama ta. Voiam să mă asigur mai întâi, ca să nu-şi facă şi ea speranţe deşarte.

— O să mă duc la ea, în curând. Văd că tu te simţi bine. Arăţi înfloritor. Doar puţin obosit.

— Somnul nu s-a prea lipit uşor de mine, în ultimele câteva săptămâni. Da' văd că tu eşti rănit.

— Nu-i nimic îngrijorător, crede-mă!

— Nu, nu-i nimic îngrijorător. Aţi ajuns acasă. El se răsuci şi zâmbi, iar Blair văzu din nou cât de mult îi semăna Larkin. Bărbatul exclamă:

Moira!

— Domnule! Cu răsuflarea întretăiată, aceasta se repezise la el, îl cuprinsese cu braţele pe după gât, iar el o ridicase în văzduh.

— Îmi pare rău şi aş vrea să mă ierţi că l-am luat de lângă tine. Îmi pare rău că ţi-ai făcut atâtea griji.

— Însă acum v-aţi întors, nu-i aşa? Teferi şi nevătămaţi. Şi aţi adus cu voi şi nişte musafiri. El o lăsă din nou pe Moira jos. Sunteţi bineveniţi aici la noi.

— El este tatăl lui Larkin şi fratele mamei mele, făcu Moira prezentările. Prinţul Riddock. Excelenţa Ta, aş vrea să ţi-i prezint pe aceşti prieteni ai mei, cei mai buni pe care i-am avut vreodată.

Iar în timp ce Moira făcea prezentările, Larkin stătea în spatele tatălui său şi le demonstra celorlalţi prin gesturi când anume cerea eticheta ca ei să facă o plecăciune sau o reverenţă. Blair se limită numai la o plecăciune, simţindu-se şi-aşa suficient de ridicolă.

— Am atâtea să-ţi povestesc, reîncepu Moira. Ce-ar fi să ne aşezăm? Te rog, Larkin, vrei tu să închizi uşile, ca să avem şi noi puţină intimitate, aşa precum s-ar cuveni?

Riddock o ascultă, întrerupând-o din când în când, ca s-o roage să mai repete câte ceva sau să mai detalieze anumite aspecte. Uneori, el îi mai adresa câte o întrebare şi fiului său sau câte unuia dintre cei prezenţi.

Blair aproape că putea remarca povara cuvintelor apăsând pe umerii prinţului Riddock, ca şi îndârjita hotărâre cu care acesta le înfrunta.

— Au existat şi alte atacuri, cel puţin şase, de când… şi el ezită puţin. De când aţi plecat voi de-aici. Eu am încercat să ţin cont de ceea ce mi-ai scris tu, Moira, şi să-i avertizez pe oameni să nu mai iasă din casele lor după lăsarea întunericului şi să nu mai primească în casă străini, pe timpul nopţii, însă obiceiurile şi tradiţiile nu pot dispărea prea uşor, adică aşa cum au dispărut, în aceste din urmă câteva săptămâni, cei care s-au conformat lor.

Riddock se uita cu atenţie la Cian, care şedea în cealaltă parte a mesei.

— Ziceţi că trebuie să avem încredere în individul acesta, deşi el este unul de-ai lor. Un demon cu chip de om.

— Încrederea este un cuvânt mare, îi spuse Cian, în vreme ce-şi curăţa pe îndelete un măr. Mai mic şi mai uşor de digerat ar fi termenul „toleranţă“.

— El s-a bătut alături de noi, începu să-i explice Larkin, şi a fost şi rănit, tot alături de noi.

— El este fratele meu. Dacă nu se poate avea încredere în el, i-o întoarse Hoyt, atunci acelaşi lucru e valabil şi pentru mine.

— Şi pentru noi ceilalţi, concluzionă Glenna.

— În aceste câteva săptămâni din urmă, voi aţi format o adevărată echipă. Este de înţeles. Riddock sorbi din cana lui cu vin, studiindu-l în continuare pe Cian. Dar este cam greu de crezut că un demon s-ar putea ridica împotriva celorlalţi de teapa lui şi, în acelaşi timp, mi se pare intolerabil astfel de lucru.

Cian continua să-şi cureţe tacticos mărul, chiar dacă Hoyt era pe punctul de a sări ca ars în picioare.

— Unchiule, începu Moira, punându-şi uşor palma peste mâna lui Riddock. Dacă n-ar fi fost el, eu de-acum aş fi fost moartă. Dar, mai ales, el a intrat împreună cu noi în Dansul Zeilor şi a ajuns până aici, cu voia acestora. Este unul dintre cei aleşi de către ei. Ai putea să pui la îndoială voinţa lor?

— Orice om raţional îşi are îndoielile sale. Însă eu mă voi supune voinţei zeilor. Şi totuşi, altora o să li se pară mai greu acest lucru.

— Poporul de pe Tărâmul Făgăduinţei va urma poruncile dumitale, domnule.

— Ale mele? Riddock se uită spre ea şi îi zise: Moira, pe tine te aşteaptă sabia regală şi coroana.

— N-avem timp pentru asta acum. De-abia m-am întors acasă şi mai sunt încă multe de făcut. Avem de rezolvat nişte lucruri mai importante decât o banală ceremonie.

— Ceremonie? Parcă un pic mai devreme vorbeai despre voinţa zeilor, iar acum nu mai vrei să ţii seama de ea?

— Nu se pune problema să nu mai ţin seama de ea. Doresc însă să amânăm puţin aceste lucruri. Poporul are încredere în tine. Pe mine lumea încă nu m-a pus la încercare. Şi nu mă simt deloc pregătită, nici cu sufletul şi nici cu mintea. Ochii Moirei erau extrem de serioşi, pe când studiau figura unchiului ei. Mai am nevoie de ceva timp, te rog. S-ar putea să nu fiu eu aceea care să ridice sabia. Însă în cazul în care totuşi voi fi eu, atunci vreau să fiu sigură că sunt pregătită s-o port cu cinste. Ţara Făgăduinţei are nevoie şi merită să fie condusă de o persoană puternică şi de încredere. Iar eu am de gând să mă ridic la înălţimea aşteptărilor.

— O să mai vorbim noi despre asta. Acum cred că eşti ostenită. Presupun că sunteţi cu toţii obosiţi. Iar o mamă aşteaptă să-şi vadă fiul. Riddock se ridică în picioare. O să mai discutăm şi mâine de dimineaţă şi vom face toate cele trebuincioase, în zilele următoare. Larkin!

Acesta respectă dorinţa tatălui său şi se ridică şi el în picioare.

— Vă doresc noapte bună, le spuse Larkin celorlalţi. Şi să visaţi frumos, în prima voastră noapte petrecută pe Tărâmul Făgăduinţei.

După ce aruncă o scurtă privire în direcţia lui Blair, el îşi urmă tatăl şi părăsi încăperea.

— Unchiul tău este un bărbat impozant, remarcă Blair, adresându-i-

se Moirei.

— Şi este şi un om pe cinste, încuviinţă aceasta. Cu ajutorul lui, vom ridica o oaste cu care o vom trimite la dracu' pe Lilith. În cazul în care sunteţi de acord, eu am să vă arăt camerele voastre.

Blair simţea că îi era cam greu să se liniştească, să se culce şi să adoarmă, dat fiind faptul că urma să-şi petreacă noaptea într-un castel, ba chiar într-o încăpere din acel castel, destinată celor de stirpe regală.

Înainte să fi ajuns acolo, se aşteptase la altceva, eventual la o fortăreaţă din piatră brută, înălţându-se pe o colină bătută de vânturi, la nişte torţe fumegânde, la mult noroi şi bălegar.

Iar acum se afla într-un castel semănând mai mult cu acela din basmul Cenuşăresei.

În loc de o cameră înghesuită şi austeră, asemănătoare unui dormitor dintr-o cazarmă, pe jos cu rogojini – sau cu ce-or mai fi fost – şi cu un pat de campanie sau un prici cu o saltea plină de cocoloaşe, ea se afla acum într-o încăpere spaţioasă şi aerisită, cu pereţii văruiţi. Patul ei era mare, moale şi cu un baldachin drapat în catifea albastră. Pe jos se afla un covor gros, din lână fină, având pe el desenat un model cu păuni.

Se uită pe fereastră şi văzu afară o grădină cu o frumoasă fântână arteziană funcţională. Bancheta de lângă geam era şi ea tapiţată tot cu catifea.

Se mai afla acolo şi un mic pupitru. Era frumos pupitrul acela, îşi zise în sinea ei, deşi se cam îndoia că s-ar fi folosit de călimara de cristal şi de pana de scris.

Şemineul în care ardea focul fusese îngropat în marmură albă cu dungi albăstrui.

Totul era atât de splendid, încât aproape că n-o mai deranja lipsa canalizării. Unica facilitate în acest sens o constituia o oliţă de noapte, ascunsă îndărătul unui paravan frumos pictat.

Presimţea că în această privinţă avea să se folosească de minunatele împrejurimi naturale ale castelului.

Se dezbrăcă şi utiliză ligheanul cu apă, pentru a-şi curăţa zgârieturile de pe picior, după care se unse cu balsamul pe care i-l dăduse Glenna. Se întrebă ce făceau ceilalţi. Şi-ar fi dorit să fie deja dimineaţă, pentru ca să poată trece la acţiune.

Când se deschise uşa, Blair înşfacă pumnalul aşezat lângă lighean. Apoi ea puse pumnalul la loc, pentru că în încăpere intrase Larkin.

— N-am auzit să fi ciocănit la uşă, i se adresă Blair bărbatului.

— Păi nici n-aveai ce să auzi, fiindcă n-am ciocănit. M-am gândit că poate ai adormit, şi n-aş fi vrut să te trezesc. El închise uşor uşa în urma lui şi se uită prin cameră. Îţi place aici? o întrebă Larkin.

— Te referi la dormitorul ăsta? Este aidoma aceluia al unei vedete rock. Numai că mi se pare puţin ciudat. Parcă aş fi intrat într-o poveste.

— Te înţeleg, dat fiind faptul că şi eu aveam aceeaşi senzaţie, nu cu mult timp în urmă. Ce-ţi mai fac rănile?

— Bine. Dar ale tale?

— Mama s-a ocupat de ele, lucru care a făcut-o fericită, ca şi faptul că a putut să plângă şi să se văicărească în voie, pentru ceea ce mi se întâmplase. Acum de-abia aşteaptă să vă cunoască pe voi toţi.

— Nu mă îndoiesc, îi zise Blair, după care se gândi: Bizar. De ce era totul atât de straniu? Apoi continuă cu glas tare: Ăăă… n-am crezut nicio clipă că tu ai putea avea sânge nobil.

— Să ştii că nu e mare scofală. Mai degrabă, totul ţine de ceremonial. Să zicem că ar fi doar ceva onorific. Larkin îşi ridică privirea şi se apropie de ea. Chiar nu bănuiai că aveam să vin la tine în noaptea asta?

— Nu mai ştiu ce bănuiam. Totul mi se pare cam confuz.

— Eşti confuză? Larkin schiţă un zâmbet. Pe mine nu mă deranjează lucrul ăsta. O să te fac să fii şi mai confuză, adică o să te seduc.

Şi Larkin o mângâie uşor cu un deget pe şold.

— Obişnuieşti adeseori să te ocupi cu seducerile? Bunăoară, ţi-ai exersat farmecele tale irezistibile şi asupra blondinei cu sânii generoşi? Cum o chema? Parcă Isleen.

— Cu ea n-am făcut decât să flirtez şi să mă distrez de amorul artei. Niciodată n-am sedus-o. Nu se cade şi nu este nici cinstit să profiţi de cineva care se află în slujba ta. Bărbatul se aplecă, îi atinse delicat umărul cu buzele şi trase uşor de breteluţă. Şi chiar dacă aş fi curtat odinioară pe cineva, atunci încă nu te cunoscusem pe tine. Fiindcă Dumnezeu îmi este martor că în toată Lumea Făgăduinţei nu există nicio femeie care să se poată compara cu tine. Îşi apropie apoi buzele de ale ei, doar atât cât să i le poată crănţăni uşor, şi îi şopti: Blair Murphy. Frumoasă şi războinică.

Mâinile bărbatului o dezmierdau, coborând pe spatele ei, în timp ce sărutul lui devenea tot mai îndrăzneţ. Iar când buzele lui o alintară pe obraz şi i se afundară în scobitura gâtului, el nu mai făcu decât să-i fredoneze în surdină la ureche un languros cântec de amor, în limba celtă.

Melodia dulceagă a acestuia, felul cum i-l îngâna bărbatul şi atingerea lui aproape că o făcură pe Blair să-şi dea ochii peste cap, determinând-o să-i spună:

— Mă tot gândesc că este o mare greşeală, dar e tare bine!

— Ba nu-i nicio greşeală. El îi prinse uşor bărbia între dinţi, în timp ce degetele lui mari se furişaseră în sus, iar acum îi mângâiau circular

sfârcurile sânilor. Nu-i câtuşi de puţin greşit, absolut nimic.

Face parte şi asta din călătoria noastră, îşi spuse în sinea ei, pe când se topea toată în braţele lui. Între ei doi urma să se înfiripe ceva trainic, un puternic sentiment reciproc, de-a lungul drumului.

Aşa că ea îşi contopi buzele cu ale lui, făcându-se una cu el, cu carnea lui fermă şi caldă. Era multă dulceaţă în acele uşoare mângâieri ale mâinilor sale şi o emoţie înfiorată ori de câte ori ele îi descopereau secretele trupului.

Când Larkin o ridică în braţe, Blair nu se mai simţi războinică, ci savură plăcerea de a se lăsa cucerită.

— Te doresc. Femeia îşi adăposti faţa în curbura gâtului lui, în timp ce el o întindea pe pat, şi doar îi murmură bărbatului la ureche: Cum oare te pot dori chiar atât de mult?

— Pentru că aşa ne-a fost sortit să se întâmple. El îi ridică lui Blair mâna şi îi sărută podul palmei. Şşşt! îi făcu el semn cu degetul la buze să nu vorbească, mai înainte de a fi apucat ea să deschidă gura. Doar lasă-te pradă senzaţiilor. În seara asta, hai să fim amândoi robii propriilor noastre simţăminte.

Ea putea fi atât de dulce şi catifelată, se gândi Larkin, atât de blândă şi maleabilă, atât de dornică şi generoasă!

Lăsându-se cu totul în voia lui, această femeie îl făcea să se simtă ca un veritabil rege. Acei ochi ai ei, de un albastru atât de profund, îl urmăreau cu atenţie, în timp ce amândoi se mişcau în acelaşi ritm.

Privirea i se înceţoşă lui Blair de plăcere, pe când bărbatul o mângâia cu tandreţe.

Acele mâini ale ei, atât de sigure pe mânerul unei săbii, aveau de data asta un mic tremur, atunci când ea desfăcea cămaşa lui ca să-i exploreze trupul.

Buzele ei se apăsară pe pieptul lui, în dreptul inimii care deja numai de dragul lui Blair bătea. Cei doi se mângâiau reciproc cu tandreţe, în timp ce lumina împrăştiată de flăcările din şemineu strălucea pe trupurile lor. Nu rosteau nicio vorbă, sunetele pe care le scoteau fiind doar uşoare gemete şi suspine de plăcere, pe măsură ce înfiorarea şi excitaţia creşteau treptat.

Iar când o penetră, bărbatul nu-i mai scăpă din ochi figura, pe care i-o cercetă cu mare atenţie, în vreme ce ambii se mişcau simultan, şi tot la ea se uita el şi atunci când se apropia de momentul mobilizării tuturor resurselor lui interne, în vederea superbei explozii finale a pasiunii.

Şi când ajunse pe creasta valului, Larkin se gândi că, pur şi simplu, se cufundase în adâncul ochilor ei.

13

Lui îi plăcea să se cuibărească la pieptul ei. El, pur şi simplu, se arcui, lipindu-şi trupul de trupul ei, cu un braţ petrecut pe după mijlocul ei, în felul în care îşi imagina ea că un copil îşi putea strânge în braţe ursuleţul de pluş.

Însă la drept vorbind, Blair nu era deloc obişnuită ca în timpul nopţii să se agaţe de ea cineva şi nu-şi putea da seama dacă acest lucru îi plăcea, ori ba. Pe de-o parte, i se părea plăcut să se trezească cu el încolăcit în jurul ei. Totul era plin de căldură şi moale şi intim.

Pe de altă parte însă, dacă ea trebuia să se mişte repede, să pună imediat mâna pe o ţepuşă sau pe sabie, prezenţa lui acolo n-ar fi făcut decât să-i întârzie reacţiile.

Poate că ar fi bine să exerseze mai mult şi scăparea din strânsoare, rostogolirea laterală şi înşfăcarea celei mai apropiate arme, îşi zise Blair în sinea sa. Şi poate că ar trebui să se mai şi relaxeze. Până la urmă, aceasta nu reprezenta o stare de fapt permanentă.

Era pur şi simplu… comod.

Recunoscu pe dată în gând că o astfel de atitudine din partea ei era de-a dreptul prostească. Oare nu putea fi sinceră nici măcar faţă de sine?

Ei doi îşi ofereau unul altuia mai mult decât o senzaţie de confort. Şi avea senzaţia că nu erau doar nişte amanţi înrobiţi simţurilor. Cel puţin, asta credea ea.

Şi totuşi, la lumina zilei, ea trebuia să gândească realist. Indiferent de natura relaţiei dintre ei doi, aceasta nu putea fi viabilă. Şi cu-atât mai puţin după îndeplinirea misiunii lor. Cian spusese purul adevăr în Irlanda, în exteriorul Dansului Zeilor. Problemele cu care se confruntau ei erau mult mai mari şi mai importante decât nevoile şi năzuinţele lor personale. În aceste condiţii se impunea ca nevoile lor personale să fie, prin definiţie, temporare.

La sfârşitul verii, avea să se isprăvească totul. Era esenţial ca ea să creadă că ei vor învinge, însă după dansul victoriei, după felicitări şi după toasturile cu şampanie, ar fi avut de înfruntat duritatea realităţii concrete.

Larkin – adică *Lord* Larkin – aparţinea Tărâmului Făgăduinţei. La sfârşit, după ce ea şi-ar fi îndeplinit misiunea, Ţara Făgăduinţei ar urma să devină din nou pentru Blair un simplu basm, în cel mai propriu sens al cuvântului. Sigur, era posibil ca femeia să mai rămână acolo pentru câteva zile şi să meargă la picnicul despre care îi vorbise el. Să mai trândăvească o scurtă vreme, însă, în cele din urmă, ea tot

va trebui să plece.

Primise drept moştenire o îndatorire, îşi spuse Blair, ducându-şi mâna la crucea lui Morrigan. Îi era imposibil să nu-şi îndeplinească acea îndatorire.

Dragostea, dacă asta era ceea ce simţea ea acum, nu constituia un motiv demn de luat în seamă. Cine ar fi putut să ştie adevărul?

Larkin reprezenta mai mult decât sperase ea vreodată să aibă, chiar pe termen scurt, aşa încât nu putea şi n-avea de ce să se plângă de norocul ei, de soarta ei sau de împotrivirea zeilor.

El o accepta aşa cum era, ţinea la ea, o dorea. Era curajos, profund loial, şi mai avea şi simţul umorului pe deasupra.

Blair nu fusese niciodată împreună cu un bărbat care să aibă toate aceste calităţi şi care, în plus, să o considere ca fiind o fiinţă deosebită.

Se gândea că poate – şi nu era deloc un lucru imposibil –, poate că el chiar o iubea.

Pentru ea, Larkin reprezenta un fel de miracol care i se întâmplase în realitate.

Bărbatul niciodată n-ar fi plecat de lângă Blair, fără să arunce o privire în urmă, în direcţia ei.

El niciodată n-ar fi renunţat la ea pentru simplul motiv că ea era ceea ce era. Aşa că, atunci când aveau să se despartă, poate că nu vor exista regrete din partea niciunuia dintre ei doi.

În cazul în care lucrurile ar fi fost diferite, poate că între ei doi s-ar fi înfiripat o relaţie sau cel puţin amândoi ar fi încercat s-o stabilească la modul cel mai serios cu putinţă. Însă trebuia să se împace cu situaţia.

Aşadar, aveau la dispoziţie câteva săptămâni. Iar călătoria care se profila la orizont urma să fie pentru amândoi de neuitat.

Blair îi dădu un sărut fierbinte şi apăsat. Apoi îl înghionti.

— Trezeşte-te!

Mâna lui vicleană se furişă în jos pe spatele ei, ca s-o mângâie pe fund.

— Nu în felul ăsta.

— E cel mai bun mod. Uite ce fermă este carnea pe tine. Netedă şi fermă. Am visat că făceam dragoste cu tine într-o livadă, chiar în miezul verii. Iar asta fiindcă tu întotdeauna ai un parfum dulce-acrişor, de mere verzi. De aceea, sunt tentat să iau din tine o muşcătură cât mai mare.

— Mănâncă tu îndeajuns de multe mere verzi şi o să vezi atunci cu ce durere de burtă o să te-alegi.

— Ba eu unul am o burtă rezistentă ca fierul. Degetele bărbatului mângâiau partea posterioară a coapselor lui Blair. În visul meu, nu mai era nimic altceva, în afară de noi doi şi de pomii încărcaţi cu fructe, sub un cer ireal de albastru. Blair se gândi că Larkin avea un

glas somnoros şi gutural. Era foarte sexy.

— Ca în rai? De parc-am fi Adam şi Eva? Dacă mai ţii minte, din cauza unui măr, ăia doi au intrat într-o mare dandana.

Larkin arboră un zâmbet indulgent, dar nu deschise ochii.

— Tu vezi mereu numai jumătatea goală a paharului. Dar pe mine nu mă deranjează câtuşi de puţin acest lucru. În vis, se făcea că-ţi provocam o atât de intensă plăcere, încât tu plângeai de bucurie.

Blair pufni.

— Da. Asta doar în visele tale erotice.

— Şi îmi rosteai la nesfârşit numele. Mă implorai să te posed. „Ia corpul ăsta“, mă tot rugai tu. „Ia-l cu mâinile tale puternice, ia-l cu gura ta pricepută. Penetrează-l cu puternicul tău…“

— Da, bine, ai inventat totul!

Bărbatul deschise un ochi, care exprima o veselie atât de mare, încât o făcu şi pe ea să chicotească.

— Da, e-adevărat, dar mă bucur. Pentru că uite că acum tu zâmbeşti. Asta am vrut să văd când deschid ochii: zâmbetul lui Blair.

Femeia se simţi invadată de un val de tandreţe.

— Ce prostuţ poţi să fii! îi şopti ea şi îl mângâie pe obraz.

— Prima parte a visului a fost adevărată. Într-o bună zi, va trebui să căutăm livada aceea. Bărbatul închise ochii şi se pregăti să se cuibărească mai bine în aşternut.

— Hei! Gata cu somnul! Trebuie să ne vedem şi de treburi.

— Da’ ce grăbită eşti! Bine atunci.

Bărbatul se rostogoli peste ea.

— Nu asta am vrut eu să… Însă Larkin o şi penetrase.

Plăcerea era atât de profundă şi de rapidă, încât Blair râse cu răsuflarea întretăiată.

— Ar fi trebuit să mă aştept din partea ta să fii deja în culmea erecţiei şi gata de acţiune.

— Şi în permanenţă, doar la dispoziţia ta.

Într-un târziu, Blair începu să se îmbrace.

— Trebuie să discutăm despre câteva lucruri de bază.

— O să luăm micul dejun în micuţa sufragerie.

— Nu despre mâncare voiam să vorbim.

— Nu? Bărbatul părea întrucâtva curios, pe când îşi încheia bluzonul. Păi şi-atunci, despre ce anume vrei să vorbim?

— Despre facilităţile fundamentale ale unei săli de baie. Despre toaletă şi despre igiena personală. Oliţa de noapte din cameră o fi ea bună pentru situaţii de urgenţă, însă pe termen lung, nu cred că o să mă pot descurca în mod mulţumitor.

— Aha. Am înţeles. Încruntându-se, bărbatul se scărpină în creştetul capului. În aripa destinată familiei mele, există mai multe

toalete de diverse tipuri, precum şi latrine pentru paznici. Dar niciuna dintre ele nu se ridică la standardele celor cu care eşti tu obişnuită.

— Cu asta o să mă descurc eu, până la urmă. Dar cu îmbăierea cum facem?

— Duşul, rosti nostalgic şi îngândurat Larkin. Deja îi simt lipsa. Aş putea porunci să se aducă o cadă aici sus şi să se încălzească apă. Şi mai avem şi râul la dispoziţie.

— Da, e o idee bună, pentru început. Blair îşi zise în sinea sa că n-avea nevoie de cine ştie ce mare lux, ci îi era necesară doar îndeplinirea câtorva cerinţe minimale. Acum trebuie să discutăm şi despre pregătirea pentru luptă.

— O să vorbim despre asta în timp ce mâncăm. Şi bărbatul o luă de braţ şi o scoase afară din cameră, pentru ca ea să nu mai poată lungi vorba, în vreme ce stomacul lui ghiorăia.

Larkin părea să se dea în vânt mai ales după merele cu mirodenii şi după feliile groase de cartofi, prăjite în grăsimea hălcilor de şuncă, pe care le însoţeau. Ceaiul era negru precum smoala şi aproape că avea acelaşi efect ca şi cafeaua.

— Îmi cam lipseşte şi coca-cola, remarcă el.

— În privinţa asta, trebuie să-ţi mai pui pofta-n cui.

Deşi încăperea aceea era mai mică decât salonul, ea găzduia o masă imensă de stejar şi câteva enorme servante şi dulapuri în care Blair îşi închipuia că se aflau feţe de masă, tacâmuri şi veselă.

— Acţionează oare un pod basculant la fel ca o uşă? întrebă ea. Îi împiedică adică pe vampiri să intre, explică femeia, atunci când Larkin îi zâmbise, cu un aer întrebător. Au ei cumva nevoie de o invitaţie, pentru a putea intra în complexul castelului? Ar fi bine să ne ocupăm de asta, ca să fim pregătiţi pentru orice eventualitate. Hoyt şi cu Glenna ar trebui să găsească şi ei o soluţie, în privinţa asta.

— Mai avem câteva zile la dispoziţie.

— Asta numai dacă Lilith respectă programul prestabilit. Între timp, noi o să ne terminăm treaba pe care o avem de făcut. Trebuie să organizăm totul şi să-i evacuăm pe civili din zona de bătălie. Hoyt şi Glenna s-ar putea să încerce vraja aceea cu zona în care să nu poată intra vampirii, dar trebuie să spun că eu una nu văd cum ar putea funcţiona aşa ceva. Acum nu ne referim doar la o casă, şi nici măcar la o mică aşezare. În timp ce mânca, Blair scutură din cap, continuând: E o suprafaţă prea întinsă şi există prea multe variabile. Şi cel mai probabil ar fi o inutilă risipă de timp şi de energie din partea lor.

— S-ar putea să ai dreptate. Este mai important să mutăm lumea în nişte locuri mai sigure. Eu am discutat asta aseară cu tata, înainte să vin la tine. Mesagerii lui au plecat între timp, aşa că porunca se transmite deja.

— Asta-i bine. Iar noi trebuie să ne concentrăm la maximum asupra instruirii trupelor. Voi aveţi străjeri şi – chiar şi cavaleri, poate?

— Da.

— Ei posedă cunoştinţele elementare în privinţa luptei, însă acum este cu totul altfel. Apoi, şi tot restul populaţiei voastre trebuie să fie gata să se apere în orice moment. Noi trebuie să trecem la treabă şi să postăm capcanele acelea despre care am vorbit. Şi eu aş vrea să arunc o primă privire chiar pe câmpul de bătălie. Femeia isprăvi astfel de trecut în revistă lista ei mintală a priorităţilor în timp ce îşi lua micul dejun, adăugând: Trebuie să organizăm şi multe locuri de antrenament – atât militare, cât şi civile. Şi mai avem de rezolvat şi problemele privind armele, aprovizionarea şi transportul. Probabil că vom avea nevoie şi de un loc în care să poată lucra Hoyt şi cu Glenna.

— O să avem grijă de toate astea.

Ceva din tonul lui Larkin, calmul deplin cu care vorbea acesta îi reaminti femeii faptul că el se afla acum pe teren propriu, pe un tărâm pe care îl cunoştea la fel de bine ca pe toţi oamenii săi, în vreme ce ea nu se putea lăuda cu aşa ceva.

— Eu nu cunosc lanţul de comandă de aici, îi spuse Blair. Cine ce responsabilităţi are.

Bărbatul mai turnă ceai în ceşti. Vreme de o clipă, el se gândi ce plăcut era – chiar dacă discuţia lor se referea la război – să şadă acolo doar ei doi şi să-şi ia masa de dimineaţă.

— Până ce sabia va fi trasă afară din stâncă, întreaga acţiune este condusă de către tatăl meu, în calitatea lui de cap al primei familii din Ţara Făgăduinţei. El nu este rege. Şi nici nu va fi încoronat rege, însă Moira, cred eu, înţelege că bărbaţii… conducătorii militari, cum le zici tu, au încredere în tatăl meu. Ei îl vor urma pe guvernator, pe acela care ridică sabia, dar…

— Am nevoie de timp. Ei trebuie să urmeze ordinele primite şi să se deprindă cu ideea acestui război anunţat de către un bărbat care şi-a dovedit în faţa lor legitimitatea şi destoinicia. Înţeleg. Moira este inteligentă că mai amână puţin preluarea conducerii.

— Da, ai dreptate. Însă ei îi mai este şi teamă.

— Că nu are să fie ea aceea care să poată ridica sabia?

Larkin scutură din cap.

— Dimpotrivă, fiindcă ea va fi regina care trebuie să ordone ca poporul ei să plece la război. E conştientă că va provoca vărsarea sângelui supuşilor ei şi moartea acestora. Ideea asta o scoate din minţi.

— Păi Lilith este aceea care le varsă sângele şi îi omoară.

— Iar Moira va fi aceea care le va cere să lupte, şi fermierilor, şi negustorilor, şi tinichigiilor, şi bucătarilor. De generaţii întregi, în Ţara Făgăduinţei a domnit pacea. Moira va fi prima care va schimba

această stare de lucruri, iar faptul respectiv o apasă.

— Aşa se şi cuvine să se întâmple. N-ar trebui niciodată să fie uşor să trimiţi o întreagă lume la război, Larkin. Şi dacă nu este ea cea sortită, fie pentru că acesta îi este destinul, fie doar fiindcă nu are în ea impulsul de a trage acea sabie afară din stâncă?

— Ea este unicul copil al reginei. Nu mai există nimeni altcineva, în stirpea ei.

— Păi, chiar şi în privinţa acestei stirpe se mai poate face ceva. Mai exişti şi tu pe lume.

— Muşcă-ţi limba. Când văzu că Blair nu zâmbeşte, el oftă. Da, aş mai fi şi eu. Şi fratele meu şi sora mea. Şi copiii surorii mele. Cel mai mare dintre aceştia nu are decât patru anişori. Fratele meu e aproape un băieţel şi se simte atras de viaţa în aer liber. Sora mea nu vrea decât să-şi vadă de copii şi de casă. Ei n-ar putea face niciodată acest lucru. Iar mie nu-mi vine să cred că zeii ar putea să le încredinţeze o asemenea responsabilitate.

— Lor nu, dar ţie?

Privirile celor doi se întâlniră.

— Eu nu mi-am dorit nicicând să guvernez. Nici în război şi nici pe timp de pace.

— Lumea te-ar urma. Toţi te cunosc şi au încredere în tine.

— S-ar putea să ai dreptate. Şi dacă s-ar ajunge la aşa ceva, cum m-aş putea eu oare opune? Eu nu-mi doresc coroana şi sceptrul, Blair! Nu acesta era destinul lui, de asta era absolut sigur. Bărbatul o luă pe Blair de mână. Probabil că ştii ceea ce-mi doresc.

— Dorinţe, vise. Nu obţinem întotdeauna ceea ce ne dorim. Aşa că trebuie să ne mulţumim cu ceea ce avem.

— Şi ce este în sufletul tău? Dar într-al meu? Aş vrea…

— Scuzaţi-mă, le spuse Moira, din pragul uşii. Scuzaţi-mă dacă vă deranjez, însă unchiul meu a vorbit deja cu străjerii şi cu grupul restrâns de cavaleri. Trebuie să veniţi şi voi în sala cea mare.

— Atunci, hai să mergem, zise Blair.

Se simţea îmbrăcată prea modest, în jeanşi şi cu un pulover negru. Pentru prima oară de când o cunoscuse Blair, Moira purta acum o rochie. O rochie de ceremonie, oare? Indiferent de destinaţia rochiei, aceasta era simplă şi elegantă, croită astfel încât îi cădea drept pe trup, având talia înaltă.

Între sâni, îi atârna crucea ei de argint, iar pe cap avea o diademă delicată din aur. Până şi Glenna părea mai elegantă, dar în cazul acesteia, calităţile proprii de vrăjitoare aveau darul să confere stil şi fineţe până şi unor pantaloni şi unei bluziţe de fiecare zi.

Uriaşa încăpere era încălzită de două şemineuri aflate pe două laturi opuse, iar în faţă se vedea un podium lat, pe ale cărui două

trepte fusese întins un covor roşu. Pe acel piedestal se înălţa un tron. Un tron adevărat, îşi spuse Blair, unul în culorile regale, roşu şi auriu.

Acum, pe acel tron şedea Riddock, în timp ce Moira stătea în picioare, lângă el.

De cealaltă parte, şedea o altă femeie. Părul ei blond era prins la spate în ceea ce Blair bănuia că purta denumirea de coc. Alături de ea, se afla o femeie mai tânără, în mod evident însărcinată. În spatele lor, stăteau în picioare doi bărbaţi.

Aceasta era prima familie din Ţara Făgăduinţei, se gândi Blair. Era familia lui Larkin.

După o privire aruncată de către tatăl lui, Larkin o atinse uşor pe Blair pe un braţ şi îi şopti:

— Va fi bine totul. Apoi acesta urcă treptele şi rămase în picioare, între cei doi părinţi ai săi.

— Vă rog, aşezaţi-vă, rosti Riddock, invitându-i cu un gest larg. El aşteptă ca toţi să ia loc pe scaune, în faţa podiumului. Apoi continuă: Am discutat îndelung cu Moira. La rugămintea ei, am vorbit cu paznicii şi cu câţiva cavaleri, cărora le-am adus la cunoştinţă iminenţa războiului. Moira doreşte ca voi, împreună cu celălalt individ care a venit cu voi, să primiţi împuternicirea de a prelua comanda, de a recruta, de a instrui şi de a forma armata noastră. Bărbatul făcu o pauză şi se uită la toţi cei prezenţi. Dar voi nu sunteţi din Ţara Făgăduinţei.

— Domnule, obiectă Larkin, ei şi-au dovedit deja legitimitatea în luptă.

— Acest război va fi declanşat pe tărâmul nostru, aşa că va fi plătit cu sângele nostru. Mă întreb de ce trebuie ca nişte persoane străine să conducă poporul nostru.

— Îmi permiteţi? Şi Hoyt se ridică în picioare, aşteptând încuviinţarea lui Riddock. Însăşi Morrigan ne-a trimis aici, precum i-a trimis şi pe cei doi din Ţara Făgăduinţei, la noi în Irlanda, pentru ca noi să putem intra în primul cerc. Noi cei care am venit aici ne-am părăsit lumile şi familiile noastre şi ne riscăm vieţile pentru a distruge acest flagel inimaginabil, care se apropie de Lumea Făgăduinţei.

— Acest flagel a omorât-o pe regina noastră, adică pe sora mea, încă înainte de sosirea voastră aici. Riddock făcu un gest larg spre cei prezenţi. Voi sunteţi două femei, un demon şi un magician şi îmi sunteţi cu totul străini. Eu am pregătit bărbaţi care au fost testaţi de mine. Sunt nişte bărbaţi ale căror nume şi familii eu le cunosc şi a căror loialitate nu poate fi pusă nicicum la îndoială. Sunt bărbaţi pentru care pot să garantez că vor conduce într-o manieră strălucită poporul nostru în bătălie.

— Bătălie în care vor fi măcelăriţi ca nişte mieluşei. Deşi Riddock o privea cu răceală, Blair se ridică în picioare. Îmi pare rău, dar exact

aşa stau lucrurile. Oricât am respecta protocolul şi oricâtă vreme am mai pierde, adevărul este acela că războinicii voştri atât de bine pregătiţi nu au nicio idee cum să se lupte cu vampirii. Când Hoyt îşi puse o mână pe braţul lui Blair, aceasta şi-l trase supărată. Iar eu n-am venit aici ca să fiu dată la o parte, pentru că nu m-am născut aici sau pentru că sunt femeie. N-am venit aici ca să mă lupt pentru Ţara Făgăduinţei. Am venit aici ca să distrug flagelul.

— Bine spus, şopti Glenna. Şi este şi pe de-a-ntregul adevărat. Soţul meu este obişnuit cu ritualurile de la curtea regală, unde există o mulţime de prinţi. Noi nu suntem deprinse cu asta. Aşa că vă rugăm să ne iertaţi pe noi, nişte biete femei. Nişte sărmane femei cu veleităţi de a conduce. Şi Glenna îşi ridică o mână, făcând să apară o minge de foc, pe care o trimise într-unul dintre cele două şemineuri din încăpere. Şi ea împărtăşea starea de spirit a lui Blair. Suntem nişte biete femei care s-au luptat şi şi-au dat ofranda de sânge şi au văzut cu ochii lor cum le mor prietenii. Iar demonul despre care ai vorbit tu este o rudă de-a mea. Şi el s-a luptat, şi-a vărsat sângele şi a văzut cum îi moare un prieten.

— S-ar putea să fiţi voi războinici, încuviinţă Riddock, cu ceea ce putea fi desemnată drept o înclinare suverană din cap. Însă pentru a conduce, este nevoie de ceva mai mult decât de magie şi îndrăzneală.

— E nevoie în primul rând de experienţă, de o minte limpede şi de sânge rece.

Riddock se uită la Blair, ridicând uşor din sprâncene.

— E adevărat că este nevoie de toate acestea, iar, în plus, şi de încrederea poporului pe care îl conduci.

— Eu am încredere în ei, interveni Larkin. Şi Moira îmi împărtăşeşte părerea. Iar ei şi-au câştigat această încredere din partea noastră, în fiecare clipă a fiecărei zile din ultimele săptămâni. Domnule, eu nu mă bucur de încrederea ta?

— Ba da. Şi Riddock tăcu o vreme, după care făcu un semn spre Hoyt, spre Glenna şi spre Blair. Aş avea rugămintea ca voi să vă antrenaţi şi să fiţi conduşi de către Lord Larkin şi prinţesa Moira.

— Pentru început, e bine şi-aşa, spuse Blair, pe un ton împăciuitor. Vei participa şi dumneata la bătălie? îl întrebă apoi ea pe Riddock.

De data asta, Riddock îi aruncă femeii o privire ca de lup.

— Până la ultima suflare.

— Atunci, vei avea şi dumneata nevoie de antrenamente, pentru că altfel, această din urmă suflare va surveni mai repede decât crezi.

Larkin îşi dădu ochii peste cap, însă îşi puse o mână pe umărul tatălui său, căruia îi spuse încet:

— Blair are spiritul unui războinic.

— Precum şi o limbă cu mult prea ascuţită. Atunci, ne vedem în zona de pregătire, pentru primele noastre antrenamente.

— Tatălui tău nu prea-i place de mine.

— Ba nu-i aşa. Larkin îi dădu lui Blair un ghiont prietenesc cu cotul. El se străduieşte din răsputeri să te înţeleagă pe tine şi toată situaţia asta.

— Aha. Ea se uită la Glenna, în timp ce ieşeau. Şi crezi că noi ar trebui să-i spunem lui Riddock ce părere are poporul nostru despre regi?

— Poate că ar fi cazul să-l lăsăm în pace. Dar faptul că el ni s-a împotrivit mă face să cred că nu ne va fi prea uşor să convingem o ceată de vajnici localnici de pe-aici că s-ar cădea ca nişte biete femei ca noi să le dea lor lecţii despre modul cum se poartă un război.

— M-am gândit şi eu la asta. Şi cred că ar trebui să lucrezi până la urmă şi cu femeile.

— Poftim?

— Nu te enerva. Tu eşti mai diplomată şi mai răbdătoare ca mine. Blair se gândi că, probabil, orice altă femeie ar fi fost mai diplomată şi ar fi avut mai multă răbdare decât ea. Şi probabil că tu te vei înţelege mult mai bine cu femeile. Şi ele trebuie să fie instruite, Glenna. Ca să ştie să se apere şi să-şi protejeze şi familiile. Ca să se lupte. Cineva tot trebuie s-o facă. Şi cineva trebuie să ştie care femei urmează să rămână acasă şi care vor merge la luptă.

— Of, Doamne!

— Aceeaşi selecţie trebuie s-o facem şi cu bărbaţii. Cei ce nu se pot descurca în luptă trebuie puşi să îndeplinească alte activităţi. Să-i oblojească pe cei răniţi, să-i ocrotească pe copii şi pe bătrâni, să se ocupe de asigurarea armelor şi a alimentelor necesare.

— Şi dacă voi două aveţi atât de multă treabă, ce sugeraţi că am mai putea face eu şi cu Cian? le întrebă Hoyt pe cele două femei.

— I-a sărit muştarul, pentru că i-am ripostat lui Riddock, murmură Glenna.

— Ba sunt cât se poate de calm, replică Hoyt, fără să clipească. Trebuia să i se spună lui Riddock ceea ce era de spus, deşi poate că ar fi fost nevoie de ceva mai mult tact. Dacă îl jignim, vom avea nevoie de şi mai mult timp şi efort, ca să reparăm ceea ce am stricat.

— Şi totuşi, el este un om rezonabil, insistă Larkin. N-ar permite ca nişte încălcări minore de protocol să împiedice realizarea planului nostru. Frustrat el însuşi, Larkin se scărpină în creştetul capului. Tata nu s-a mai aflat până acum în situaţia de a guverna o ţară. Regina a fost încoronată foarte de tânără, iar el a consiliat-o, din când în când.

Va trebui ca el să înveţe foarte repede asta, îşi spuse Blair în sinea ei.

Bărbaţii erau deja adunaţi în zona în care Blair văzuse că îşi ţineau ei turnirurile, concursurile sportive şi celelalte întreceri cavalereşti.

Exista acolo o frânghie lungă pe care atârnau nişte inele colorate. Asta era un fel de tabelă de scor, îşi zise ea. Se mai aflau acolo şi loja regală şi locurile de la galerie, pentru poporul de rând. Existau şi boxe pentru cai şi corturi în care competitorii se pregăteau pentru proba la care urmau să ia parte, şi pentru care spectatorii aveau bilete.

— Ai văzut filmul acela intitulat *Povestea unui cavaler?* şopti Blair.

— O să-l vedem în continuare, vrând-nevrând, îi răspunse Glenna, făcând-o pe Blair să zâmbească.

— Mare noroc că te avem printre noi, îi spuse aceasta. Ne mai descreţeşti frunţile, acum când am venit aici ca la un spectacol. Alegeţi o probă, la care crezi că vei putea participa şi tu.

— Cum? Ce să fac? De ce?

Amândoi să faceţi asta, i se adresă Blair şi lui Hoyt. Pentru orice eventualitate.

Larkin se apropie de şirurile de bărbaţi.

— Tatăl meu v-a spus cu ce anume urmează să ne confruntăm şi ceea ce ne ameninţă. Trebuie să ne pregătim până la sărbătoarea sfârşitului verii, iar în acea zi, vom ajunge în Valea Tăcerii, ca să purtăm acolo bătălia în care vom ieşi învingători. Pentru asta, trebuie să vă antrenaţi şi să ştiţi cum să vă luptaţi, ca să puteţi ucide acele creaturi, care nu sunt umane. Nu sunt bărbaţi şi deci nu le puteţi omorî ca pe nişte bărbaţi.

În vreme ce Larkin le vorbea, Blair rămăsese în spatele acestuia uitându-se cu atenţie la ostaşi. Cei mai mulţi dintre ei păreau a fi apţi şi adecvaţi pentru misiunea lor. Ea îl zări şi pe Tynan, străjerul pe care îl salutaseră la sosire Larkin şi Moira. Blair se gândi că acesta părea nu numai apt şi adecvat, ci şi pregătit de luptă.

— Eu m-am luptat cu ei, continuă Larkin, şi i-a înfruntat şi prinţesa Moira. Cu ei s-au luptat şi ceilalţi care au venit aici împreună cu noi, din exteriorul acestei lumi. Noi vă vom învăţa ceea ce trebuie să ştiţi.

— Dar noi ştim să ne luptăm, îi strigă un bărbat de lângă Tynan. Poţi cumva să mă înveţi tu ceva în plus faţă de tot ce te-am învăţat eu, chiar pe terenul acesta?

— De data asta, nu va mai fi un joc, interveni şi Blair, făcând un pas în faţă. Ea remarcă faptul că respectivul individ avea înfăţişarea unui mare bătăuş, ceea ce îl făcea să se simtă extrem de mândru. Omul avea nişte umeri laţi şi vânjoşi, era foarte solid şi adoptase o atitudine dură. Minunat! îşi spuse ea în gând, iar apoi reluă cu voce tare: Dacă în războiul acesta ieşi pe locul al doilea, nu vei primi premiul de consolare şi nici măcar o uşoară bătaie compătimitoare, cu palma pe spate, ci vei fi mort de-a binelea.

Bărbatul nu-i surâse cu un aer superior, însă din glasul lui răzbătea dispreţul.

— Pe bărbaţi nu-i pot învăţa femeile nimic despre arta războiului.

Ele întreţin focul în vatră şi păstrează patul cald.

Câţiva dintre camarazii ostaşului râseră aprobator, însă Larkin îi aruncă o privire compătimitoare.

— Niall, i se adresă pe un ton vesel acesta. În cazul de faţă, n-ai nimerit-o. Aceste femei sunt nişte războinice care ştiu să lupte, nu glumă.

— Eu nu văd nicio mare luptătoare pe-aici. Cu mâinile înfipte-n şolduri, Niall îşi făcu loc şi ieşi în faţă. Nu văd decât două femei îmbrăcate ca nişte bărbaţi şi un vrăjitor care stă lângă ele. Sau mai precis, în spatele lor.

— Mă duc eu prima, îi şopti Blair Glennei. Hai să ne batem, îl provocă ea pe Niall. Acum şi aici. Alege tu armele.

— Te aştepţi să mă lupt cu o fată? pufni Niall în batjocură.

— Alege-ţi arma, îi porunci Riddock.

— Am înţeles, domnule, şi mă supun poruncii dumneavoastră. În timp ce se îndepărta, bărbatul surâdea zeflemitor.

Imediat au început să se facă pariuri.

— Baftă! îi zise Larkin şi o bătu uşor pe umăr pe Blair, după care se alătură oştenilor. O să privesc şi eu.

Niall reveni cu două bâte. Blair se uită la el cum le ţine şi cum se mişcă. Omul era plin de el.

— N-o să dureze mult, o asigură el pe Blair.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, îi replică femeia. Ai ales bine arma, mai strigă ea, acoperind vocile care strigau pariurile. Lemnul ucide un vampir, dacă izbeşti cu suficientă forţă şi îi ţinteşti bine inima. Tu pari a fi destul de puternic. Blair îl măsură pe Niall cu privirea, din cap până-n picioare. Dar cu ţintitul cum stai?

Bărbatul rânji cu gura până la urechi.

— Până acum nu s-a plâns de mine nicio femeie, în privinţa asta.

— Atunci, să vedem cum te descurci, uriaşule. Blair îşi apucă bâta şi dădu din cap, întrebându-l: Eşti pregătit?

— Din spirit de sportivitate te las să dai tu primele trei lovituri.

— Bine.

Femeia îl doborî din doar două lovituri, mai întâi împungându-l în abdomen, iar apoi pocnindu-l peste picioare. Fără să ia în seamă râsetele şi exclamaţiile celor din jur, ea sări deasupra lui, lipindu-i bâta în dreptul inimii.

— Acum, dac-ai fi un vampir, te-aş străpunge până ce ţi-ar ieşi bâta pe cealaltă parte. Iar apoi, tu te-ai face praf şi pulbere. Blair dădu câţiva paşi înapoi şi le spuse ostaşilor: Eu zic să vă anulaţi pariurile, băieţi. N-a fost decât un mic exerciţiu de antrenament. Apoi se uită triumfător la Niall şi îl întrebă: Eşti gata din nou de luptă?

Niall se ridică în picioare şi Blair observă faptul că uimirea şi jena de a fi fost doborât de către o femeie aprinseseră în el flacăra ambiţiei.

Bărbatul îşi izbi bâta de bâta ei, făcând-o să-şi ridice braţele. Iar când el încercă s-o lovească la picioare, ea sări ferindu-se şi îl pocni direct în piept. Blair îşi zise că bărbatul ştia să se lupte bine şi avea o forţă imensă, însă îi lipsea imaginaţia.

Folosindu-se de bâtă ca de o prăjină, ea şi-o sprijini în pământ şi sări peste adversarul ei. Când ateriză, femeia îl lovi cu piciorul pe acesta în şale şi îşi prinse din nou bâta în mâini, punându-l iar în dificultate pe bărbat. De data asta, Blair îi apăsă bâta pe beregată, în timp ce oşteanul de-abia mai putea respira.

— Trei din cinci? îi sugeră ea.

Niall scoase un răcnet şi lovi iar bâta ei. În urma atacului lui, femeia se lăsă pe spate, după care îl aruncă peste ea, cu picioarele. Bărbatul căzu din nou de-a berbeleacul, cu faţa-n sus.

În timp ce Niall avea în continuare privirea împăienjenită, Blair îi apăsă din nou bâta pe beregată. După ultima cădere, ostaşul se simţea sfârşit şi îi pierise culoarea din obraji.

— Pot să mă lupt cu tine şi o zi întreagă, iar tu tot în fund o să cazi, de fiecare dată.

Blair se ridică în picioare, iar de data asta îşi puse bâta cu vârful pe pământ, rezemându-se degajată de ea.

— Eşti tu puternic, dar şi eu sunt puternică, îi zise femeia. Iar, în plus, tu ai nişte picioare ca de plumb şi n-ai ştiut ce să faci cu ele. Eşti greoi şi neîndemânatic. Faptul că eşti mai mare nu înseamnă în mod automat că vei şi învinge. Şi cu siguranţă că nici nu vei supravieţui. Băieţii au pariat pe tine, însă eu te-am doborât de trei ori.

— Prima rundă n-a contat. Niall se ridică în şezut şi îşi frecă ţeasta care îl durea. Însă recunosc că ai câştigat de două ori.

Niall rânji către ea, iar Blair înţelese că învinsese.

— Larkin, vino să iei tu bâta asta, îi strigă Niall. Sunt de acord să mă bat cu tine în loc de a mă mai bate cu ea, pentru că aceasta e o femeie şi jumătate.

Blair îşi ridică o mână.

— Şi el te va învinge, pentru că eu l-am ajutat să se antreneze.

— Atunci, poate că mă vei ajuta şi pe mine. Şi ei? Iar Niall făcu un gest cu bărbia înspre Hoyt şi Glenna. Şi ei se pot bate la fel de bine ca şi tine?

— Eu sunt cea mai bună, însă şi ei sunt foarte pricepuţi.

Blair se întoarse către ceata de bărbaţi şi aşteptă să se sfârşească onorarea achitării pariurilor. Remarcă faptul că, în afară de Larkin, mai încasase câştiguri şi Tynan.

— Mai vrea cineva vreo demonstraţie?

— Nu m-ar deranja una din partea roşcatei, strigă cineva, stârnind hohote generale de râs.

Glenna flutură din gene, surâzând cu timiditate. Apoi îşi scoase

pumnalul din teacă şi trimise din lama acestuia o trâmbă de foc.

Toţi bărbaţii se dădură înapoi.

— Soţul meu este şi mai grozav, spuse ea cu drăgălășenie.

— Da, încuviinţă Hoyt înaintând câţiva paşi. Poate preferaţi ca, în locul frumoasei mele soţii, să vă fac eu o mică demonstraţie. Cu sabia? Cu lancea? Hoyt îşi întoarse palmele goale în sus, făcând ca flăcările să danseze deasupra lor. Sau poate că preferaţi cu mâinile goale? Pentru că eu nu mă ascund îndărătul acestor femei. Sunt însă mândru şi onorat să stau alături de ele.

— Liniştește-te, îi şopti Blair. Focul este o armă potrivită contra vampirilor. E o armă necruţătoare, ca şi lemnul, dacă este utilizată corect. Oţelul îi va răni şi îi va îngreuna, dar nu-i va ucide decât tăierea capetelor lor. Iar altminteri, ei vor continua să vină peste voi, încercând să vă muşte de beregăţi. Blair îi aruncă bâta ei de scrimă înapoi lui Niall. Nu va dura la fel de puţin şi nu va fi tot aşa de curată, ca această mică demonstraţie a noastră, le mai spuse ea. Bătălia va fi sângeroasă şi necavalerească şi peste măsură de crudă. Mulţi dintre ei sau poate chiar cei mai mulţi vor fi mai puternici şi mai rapizi ca voi, şi totuşi voi îi veţi dovedi, până la urmă. Pentru că, în caz contrar, ei nu vă vor omorî numai pe voi, pe soldaţii care se luptă pe câmpul de bătălie. Vampirii vă vor ucide apoi şi copiii şi mamele, iar pe cei lăsaţi în viaţă îi vor transforma în ceea ce sunt şi ei, ori se vor servi de aceştia ca hrană sau pentru distracţie. Aşa că voi îi veţi răpune, fiindcă n-aveţi încotro. Blair tăcu o scurtă vreme, pentru că acum se lăsase o liniște mormântală şi toţi ochii erau îndreptaţi în direcţia ei, după care încheie: Noi ne punem la dispoziţia voastră şi avem de gând să vă învăţăm cum puteţi să-i învingeţi pe vampiri.

14

Blair oscila între râu şi cadă. Mai mult ca sigur că râul avea apa rece ca gheaţa şi acest lucru ar fi fost extrem de neplăcut. Însă femeia, pur şi simplu, nu se putea resemna să pună un servitor să-i care găleţi după găleţi de apă fierbinte pe care să le golească în ceea ce, de fapt, nu era decât un fel de găleată mai mare. Apoi, după ce ar fi terminat ea să se spele, întreg procesul urma să fie repetat în sens invers.

Iar asta i se părea de-a dreptul bizar.

Şi totuşi, după mai multe ore bune de muncă de instrucţie cu o grămadă de bărbaţi, Blair începuse să resimtă o acută nevoie de săpun şi de apă.

Cerea ea oare prea mult?

— Te-ai descurcat foarte bine, o lăudă Moira, păşind în acelaşi ritm, alături de Blair. Eu ştiu că, probabil, totul a fost frustrant pentru tine, ca şi când ar fi trebuit să depăşeşti un obstacol foarte dificil. Şi a fost vorba şi despre bărbaţi, cei care socotesc în anumite privinţe că ei ştiu la fel de mult, dacă nu chiar şi mai mult decât femeile. Însă tu te-ai descurcat excelent şi ai pornit-o cu dreptul.

— Cei mai mulţi dintre tipii ăştia se află într-o formă fizică bună, aproape excelentă. Dar, în general, ei încă sunt convinşi că totul nu este decât un simplu joc sportiv. Pur şi simplu, nu vor să creadă adevărul. Iar asta constituie un mare dezavantaj pentru ei.

— Fiindcă n-au văzut totul cu propriii lor ochi. Ei ştiu ce a păţit mama mea, şi totuşi, mulţi încă mai cred – adică mai simt nevoia să creadă – că pe ea a ucis-o cine ştie ce câine sălbatic. Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei ceea ce i s-a întâmplat şi ce a omorât-o, atunci poate că şi eu aş fi reacţionat la fel ca ei.

— Întotdeauna este mai uşor să refuzi a crede. Tot un astfel de refuz reprezintă şi unul dintre motivele pentru care Jeremy este mort acum.

— Da. Şi tocmai de-aceea cred eu că lumea trebuie să vadă, ca să poată crede – pentru că are nevoie să creadă. Este necesar ca noi să-i urmărim până-n pânzele albe şi să punem mâna pe cei care au ucis-o pe regină şi pe cei care i-au mai omorât şi pe alţii, începând din noaptea aceea. Trebuie să-l aducem cel puţin pe unul dintre aceştia din nou aici.

— Vrei să prinzi unul viu?

— Da, asta vreau. Moira îşi amintea cum Cian îl târâse odată pe un vampir în sala de antrenamente, după care se dăduse înapoi, pentru ca ceilalţi să trebuiască să îl înfrunte pe acesta în luptă. Şi să înţeleagă cu

cine au de-a face. Numai aşa ceva i-ar mai lămuri pe oameni în privinţa scârnăviilor ăstora.

— Nu-i imposibil ca unii, chiar şi atunci când văd cu ochii lor, să refuze să creadă ceea ce văd, însă e mai puţin probabil. Blair reexamină rapid în gând ansamblul problemei, şi adăugă: Bine, o să ies eu, în noaptea asta.

— Să nu ieşi de una singură! Nu, nu! Moira se ruga de ea cu ardoare, în vreme ce Blair începuse să insiste. Ştiu că eşti obişnuită să vânezi singură şi eşti capabilă să te descurci fără ajutorul nimănui, dar nu cunoşti locurile de pe-aici. Iar ei probabil că s-au familiarizat deja cu zona. O să vin şi eu cu tine.

— Ai dreptate, ai foarte mare dreptate. Şi totuşi, tu nu eşti cea mai potrivită pentru soiul acesta de vânătoare. Nu spun că n-ai fi în stare de asta. Dar nu eşti cea mai dotată pentru luptele corp la corp. O să vină Larkin cu mine şi voi avea nevoie şi de Cian.

Moira smulse iritată un trandafir dintr-un boschet.

— De data asta, ai tu extrem de multă dreptate, recunoscu ea. De când m-am întors acasă, am impresia că nu m-am ocupat decât de chestiunile administrative ale regatului.

— Te înţeleg foarte bine. Însă eu cred că trebuie să li se acorde şi acestor probleme importanţa cuvenită. Oamenii de stat – bărbaţi, ori femei – ridică la luptă armatele. Tu deja ai luat nişte măsuri pentru strămutarea oamenilor din regiunea care va deveni zona de război. Asta înseamnă salvarea unor vieţi omeneşti, Moira.

— Ştiu. Sunt sigură de acest lucru. Dar…

— Cine va ridica poporul la luptă, cine le va insufla oamenilor curajul de a-şi pune vieţile în primejdie? Noi îi vom antrena, Moira. Însă doar tu va trebui să-i convingi ca ei să vină la noi.

— Ai dreptate. Ştiu bine şi acest lucru.

— O să fac rost de un vampir sau chiar de doi, dacă voi izbuti să-i prind. Tu, în schimb, îmi vei aduce oameni pe care să-i pot învăţa să omoare vampiri. Dar în momentul de faţă, trebuie neapărat să mă spăl. Un vampir m-ar putea adulmeca de la mai bine de jumătate de kilometru.

— O să poruncesc să ţi se pregătească o cadă cu apă caldă, la tine în odaie.

— Mă gândeam să mă spăl la râu.

— Ţi-ai pierdut minţile? În sfârşit, pe faţa Moirei apăruse un zâmbet. Râul nostru este îngheţat bocnă, în această perioadă a anului.

Moirei nu-i fusese niciodată la îndemână să stea de vorbă cu Cian. Iar asta nu numai pentru ceea ce era el, deoarece ea se obişnuise deja cu ideea. Atunci când se gândea la el, femeia îl asocia cu cine ştie ce maladie.

La prima lor întâlnire, el îi salvase viaţa, iar de atunci încoace se dovedise, de nenumărate ori, pe deplin loial.

Nişte indivizi de teapa lui îi uciseseră ei mama, şi totuşi el luptase alături de ea, riscându-şi astfel viaţa – sau mai precis existenţa.

Nu, ea nu-i putea purta pică pentru ceea ce era el.

Şi cu toate astea, Moira simţea ceva în forul său lăuntric, un lucru pe care nu-l putea defini, şi nici nu-l putea cerceta, ori înţelege. Iar acel lucru o neliniştea, ba chiar o emoţiona, ori de câte ori se afla în preajma lui Cian.

Era sigură că el îşi dădea seama de asta, că îi sesizase starea. Pentru că el era mult mai detaşat şi relaxat cu ea, în timp ce faţă de ceilalţi avea un comportament irascibil. Arareori se întâmpla ca el să-i surâdă sau să-i spună vreo vorbă de îmbărbătare.

Atunci când fuseseră atacaţi pe drumul lor către Tărâmul Făgăduinţei, el o ridicase de la pământ. Braţele lui nu se deosebeau cu nimic de acelea ale unui bărbat. Erau din carne, oase şi din sânge, erau puternice şi absolut reale.

„Ţine-te bine, îi spusese el atunci. Atât şi nimic mai mult.“

Călărise pe armăsar împreună cu el până la castel şi observase că avea trupul unui bărbat. Era suplu şi musculos. Iar inima ei bătuse nebuneşte atunci din atât de multe motive, încât Moirei îi fusese teamă să-l şi atingă.

Ce-i spusese oare atunci, cu glasul lui atât de tăios şi de iritat în permanenţă?

Aaa, da: „Ţine-te de mine, ca să nu cazi din nou în fund. Doar nu te-am muşcat, aşa este?“ Se simţise ruşinată şi stânjenită, precum şi recunoscătoare pentru faptul că el nu-i putuse vedea roşeaţa din obraji.

În mod sigur, el i-ar fi spus în acel moment ceva usturător şi despre îmbujorările ei feciorelnice.

Iar acum, ea trebuia să meargă la el şi să-i ceară ajutorul. Nu era o treabă pe care să i-o poată pasa lui Blair sau lui Larkin, şi cu-atât mai puţin vreunui servitor. Era de datoria ei să-l înfrunte, să-i spună ce voia, să-i solicite respectivul serviciu.

Urma să-i ceară să iasă din castel, să părăsească siguranţa şi confortul acestuia, ca să meargă pe un teritoriu necunoscut şi poate ostil, pentru a-l vâna pe unul dintre semenii lui.

Iar el avea să accepte să facă acest lucru, nu încăpea nicio îndoială în privinţa asta. Şi nu de dragul ei – la cererea unei prinţese, serviciul unui prieten. Avea s-o facă pentru ceilalţi. Pentru a salva situaţia.

Ea se duse neînsoţită la el. Femeile care aveau grijă de ea n-ar fi fost bineînţeles de acord; ele ar fi considerat necuviincios, ba chiar de-a dreptul revoltător faptul că prinţesa lor era singură cu un bărbat, în dormitorul acestuia.

Pe Moira n-o mai impresionau astfel de situaţii. Ce-ar fi spus femeile din suita ei dacă ar fi aflat că ea îl alimentase cândva cu sânge, atunci când fusese rănit.

Îşi imagină că ele ar fi ţipat şi şi-ar fi ascuns feţele, în cazul în care n-ar fi rupt-o imediat la fugă. Însă foarte curând ele aveau să fie nevoite să accepte asemenea întâmplări. Sau ar fi urmat să fie martore la nişte fapte cu mult mai grave.

Când ajunse în faţa uşii de la camera lui, Moira îşi simţi umerii încordându-i-se. Şi totuşi, ea bătu scurt, după care aşteptă.

Când vampirul deschise uşa, figura sa fu scăldată în luminile moderate de pe coridor, tot restul încăperii fiind cufundat în penumbră. Ea sesiză o undă de surpriză în ochii lui, pe când o privea lung.

— Ia te uită! Aproape că nu te-am mai recunoscut, Înălţimea Ta!

Cuvintele lui îi amintiră Moirei faptul că acum era îmbrăcată într-o rochie şi că pe cap avea diadema din aur cuvenită rangului ei. Şi amintindu-şi asta, ea se simţi neaşteptat de expusă pericolelor de orice natură ar fi putut să fie acestea.

— M-am ocupat de rezolvarea unor probleme ale statului. Regulile de protocol îmi impun să-mi aleg o ţinută vestimentară adecvată momentului.

— Şi, în acelaşi timp, una chiar absolut fermecătoare, o complimentă el, rezemându-se cu nonşalanţă de tocul uşii. Se simte cumva nevoie de prezenţa mea, pe undeva?

— Da. Adică nu, se poticni prinţesa, dojenindu-se în gând pentru că în preajma lui dădea încontinuu dovadă de multă stângăcie, fără să ştie de ce. Îmi dai voie să intru? Aş vrea să-ţi spun ceva.

— Te rog, intră!

Ea fu nevoită să treacă extrem de aproape de el şi chiar să-l atingă uşor, pentru a putea păşi în încăpere. Înăuntru era beznă ca în miez de noapte, îi trecu ei prin minte. Nu era aprinsă nici măcar o singură lumânare, nu ardea nici focul, iar draperiile de la ferestre erau trase.

— Soarele a asfinţit.

— Da, ştiu.

— Te-ar deranja oare să mai risipim puţin din semiobscuritatea de-aici, aprinzând o mică lumină? Ea bâjbâi puţin prin întuneric, ridică amnarul cu iască şi continuă: Eu nu pot vedea în beznă chiar aşa de bine ca tine. Rapida scăpărare de lumină o făcu să-şi înghită nodul care i se pusese în gât. E cam răcoare aici, adăugă femeia, aprinzând alte câteva lumânări. Vrei să-ţi aprind focul?

— Cum doreşti.

Cian nu mai spuse nimic, în timp ce Moira îngenunchease în faţa vetrei şemineului, aranjând lemnele. Femeia însă ştia că el îi urmărea mişcările, iar asta o făcea să îşi simtă mâinile reci, înţepenite şi

amorţite.

— Te simţi bine aici? Camera nu este chiar atât de încăpătoare şi de fastuoasă precum eşti tu obişnuit.

— Şi nici îndeajuns de îndepărtată de oameni, pentru ca ei să nu se mai simtă stingheriţi de apropierea mea în vecinătatea lor.

Moira îşi întoarse mirată capul, încremenită în genunchi, în timp ce lemnele din spatele ei începuseră să ardă trosnind în cămin. Ea nu mai roşi, ba dimpotrivă obrajii ei îşi pierduseră orice urmă de culoare.

— Ooo, nu. N-am vrut să…

— Nu contează. Cian îşi luă paharul pe care în mod vădit şi-l umpluse doar cu puţin timp înainte de a fi intrat ea în încăpere. Iar acum el începu să bea ostentativ sângele din pahar, cu privirea aţintită asupra ei. Bănuiesc că oamenii tăi ar fi revoltaţi dacă ar afla despre unele dintre obiceiurile mele zilnice.

— N-are importanţă. Din glasul Moirei răzbătea amărăciunea. Camera asta este orientată spre nord. M-am gândit că… M-am gândit că aici soarele nu bate niciodată direct şi că tu te vei simţi mai bine. Nu-mi stă în obicei să-mi jignesc un oaspete – un prieten. N-aş putea să ofensez pe cineva care m-a primit cu multă căldură în casa lui, şi cu-atât mai puţin atunci când acesta îmi este şi el mie musafir. Femeia se ridică repede în picioare. Pot să poruncesc să ţi se mute chiar în clipa asta lucrurile într-o altă cameră.

Vampirul îşi ridică o mână.

— Nu-i nevoie. Şi îmi cer scuze pentru neînţelegerea survenită. Arareori i se întâmpla lui să aibă un sentiment de vinovăţie, însă acum exact aşa ceva simţea. Alegerea acestei camere anume a fost foarte inspirată. Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva.

— De ce se întâmplă oare ca noi… Nu înţeleg de ce ne ciondănim atât de des noi doi.

— Ai dreptate, încuviinţă el în şoaptă. Dar tot răul spre bine. Aşadar, cărui fapt îi datorez prezenţa ta aici?

— Mă iei peste picior, îi spuse ea încet. Eşti atât de nemilos cu mine.

Moira avu impresia că vampirul oftase uşor.

— Sunt prost dispus. Nu mă pot odihni bine în locuri noi, cu care nu sunt obişnuit.

— Îmi pare rău. Iar eu am venit aici, acum, ca să-ţi cer ceva. Am rugat-o pe Blair să-i pândească pe vampirii aflaţi acum în Ţara Făgăduinţei şi să-mi prindă şi să-mi aducă aici prizonier cel puţin pe unul dintre aceştia. Viu.

— E o contradicţie în termeni.

— Nu ştiu cum aş putea să mă exprim altfel, îi replică ea. Poporul meu se va lupta, fiindcă i se cere acest lucru. Dar nu pot să le cer supuşilor mei să creadă – adică nu pot să-i fac să creadă – ceea ce pare

a fi imposibil. Aşa că m-am gândit să le arăt pe viu.

Cian se gândi că Moira avea să fie o bună regină, care n-avea pretenţia să fie ascultată orbeşte. Iar acum ea rămăsese acolo în picioare, atât de nemişcată şi atât de serioasă, când el ştia ce luptă se dădea în inima ei.

— Vrei să merg şi eu, împreună cu Blair.

— Da… ea vrea. Şi eu vreau. Dumnezeule, tot timpul mă bâlbâi în faţa ta. Ea m-a rugat să intervin ca tu şi cu Larkin să o însoţiţi. Pe mine nu mă acceptă. E de părere, la fel ca şi mine, că aş fi mai utilă la strângerea oştirii şi la pregătirea capcanelor pe care le-a conceput ea.

— Să conduci treburile statului.

— Eu încă nu conduc nimic.

— Numai pentru că asta a fost alegerea ta.

— Da, deocamdată. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă vei merge împreună cu Blair şi cu Larkin, pentru ca laolaltă să faceţi în aşa fel încât să aduceţi aici un vampir prizonier.

— În principiu, n-am nimic împotrivă să merg şi eu cu ei. Problema este însă aceea că noi nu ştim unde anume să căutăm.

— Am eu o hartă. Am vorbit deja cu unchiul meu şi ştiu unde au avut loc atacurile de până acum. Larkin cunoaşte foarte bine Ţara Făgăduinţei. El este cea mai bună călăuză pe care o poţi avea. Şi ştii bine că el este o companie plăcută, atât la distracţie, cât şi în bătălii.

— Nu mă deranjează nici să merg cu Larkin şi nici să vânez vampiri.

— Atunci, de îndată ce vei fi pregătit, te rog să vii în curtea exterioară. O să trimit pe cineva care să-ţi arate drumul.

— Cunosc drumul.

— Bine, atunci eu o să mă duc să mă ocup de cai şi de provizii. Moira se apropie de uşă, însă Cian ajunsese acolo înaintea ei – parcă fără să se fi mişcat în mod vizibil. Femeia se uită lung la el. Mulţumesc, îi mai zise ea, după care ieşi repede din odaie.

Ochii aceia ai ei, îşi spuse Cian, închizând uşa după ea. Ochii aceia prelungi şi cenuşii îl puteau omorî pe orice bărbat.

El avea totuşi norocul să fie deja mort.

Însă nu putea face nimic pentru a alunga parfumul pe care îl lăsase femeia în urma ei, un parfum de poiană înverzită şi de apă proaspătă de izvor. Era absolut neputincios, în privinţa asta.

— O să vă urmărim. Glenna îşi puse o mână pe un picior al lui Blair, atunci când aceasta încăleca pe cal. Dacă daţi de bucluc, noi o să fim cu ochii pe voi, o să ştim şi o să facem tot ce ne stă în putinţă ca să vă ajutăm.

— Nu-ţi face prea mari griji. De treisprezece ani tot mă lupt cu vampirii; am experienţă îndelungată.

Dar nu şi pe Tărâmul Făgăduinţei, se gândi Glenna, dându-se totuşi înapoi şi urându-le:

— S-aveţi spor la vânătoare!

Cei trei ieşiră călare pe poarta castelului şi o cotiră spre sud.

Blair îşi spuse în sinea sa că era o noapte ideală pentru o asemenea misiune – senină şi răcoroasă. Avea să fie mai uşor să le dea de urmă în timpul nopţii, când vampirii erau activi, decât în cursul zilei, atunci când aceştia s-ar fi retras deja, aciuindu-se în cine ştie ce sălaş ascuns pe coclauri. În orice caz, dacă ar fi plecat la vânătoare de vampiri ziua, femeia nu l-ar mai fi putut avea alături şi pe Cian, cel pe care personal îl considera drept un atu extrem de preţios. Ea călărea între cei doi bărbaţi, într-un trap mărunt.

— Eu n-am vrut s-o rog pe Moira, începu femeia, însă mama ei a fost primul caz de atac semnalat.

— Da, decesul reginei a reprezentat întâiul omor, din câte ştim noi.

— Şi n-au mai existat niciun fel de alte atacuri, în aceeaşi noapte? N-a fost luat nimeni?

— Nu. Larkin scutură din cap. Tot din câte ştim noi.

— Înseamnă că ei au avut o ţintă anume, zise Blair, cu un aer meditativ. Au venit special după mama Moirei – presupunem noi. Dar nu ştim cum au intrat.

— M-am gândit şi eu la asta, recunoscu Larkin. Însă înainte de moartea reginei, nu exista niciun motiv de a opri pe cineva să intre. O căruţă cu provizii, poate, sau ceva asemănător. Oricine ar fi fost lăsat să treacă.

— E firesc. Blair dădu din cap, după o clipă. Au intrat imediat după lăsarea serii. Au stat ascunşi cine ştie pe unde, până ce toată lumea s-a dus la culcare. Au ademenit-o pe regină afară şi au ucis-o. Femeia privi înspre Larkin. Nu avem mai multe amănunte?

— Moira realmente nu vrea să vorbească despre acest lucru. Eu nu sunt sigur nici măcar dacă ea îşi mai aminteşte detaliile nenorocirii.

— Poate că asta nici nu contează – pentru scopurile noastre. Aşadar, ei vin aici, o omoară pe regină, apoi rămân în continuare în lumea asta. Este posibil ca ei să nu se mai poată întoarce decât la anumite momente de timp prestabilite. Însă vampirii nu sunt turbaţi de furie şi n-au făcut ravagii, accentuă Blair. Au avut loc doar câteva omoruri, în toate aceste săptămâni din urmă. Asta-i foarte puţin, dacă luăm în considerare felul lor de a fi.

— Probabil că în realitate au fost şi alte omoruri, despre care nu se ştie, presupuse Cian. Or mai fi dispărut şi diverşi călători şi prostituate, persoane dintre acelea cărora nu le simte nimeni lipsa, dacă nu-şi mai fac apariţia. Dar vampirii au fost prevăzători şi au avut grijă să nu facă prea mare zarvă. Au evitat hăituirile. Nu cred că ei se ascund doar de noi.

— Păi atunci, de cine se mai ascund? întrebă Larkin, uitându-se la Blair, care îl privea gânditoare pe Cian.

— Se referă la Lilith. Crezi că ei încearcă să nu iasă în calea radarului ei? Dar de ce oare?

— Pentru că s-ar putea ca teoria ta să fie numai pe jumătate corectă. Au avut ei o ţintă anume, e-adevărat, se declară de acord Cian. Însă mă cam îndoiesc de faptul că au văzut-o pe regină. Moira a fost aceea aleasă ca o punte de legătură în primul cerc.

— Moira. În glasul lui Larkin se putea desluşi neliniştea, pe când se răsucea în şa, ca să se uite înapoi spre castelul care devenea din ce în ce mai mic, odată cu creşterea distanţei parcurse de ei. Dacă au încercat s-o omoare o dată…

— Au încercat ei să ne omoare pe toţi, iar asta nu numai o singură dată, ci chiar de foarte multe ori, îi reaminti Cian. Şi fără şanse de reuşită. Este în siguranţă, acolo unde se află ea acum.

Blair îşi imagină întreaga situaţie.

— Tu zici că Lilith o fi recurs la un tertip. Adică să elimine pe cineva dintre noi, mai înainte ca respectiva persoană să fi apucat să facă parte din cercul nostru.

— Este foarte posibil acest lucru. Dar de ce să irosească timp preţios şi să depună eforturi considerabile, pentru a trimite aici câţiva asasini? Dacă e să acceptăm chestiunea cu destinul implacabil, continuă Cian, pentru ei ameninţarea o constituia Moira, şi nu mama acesteia.

— Şi au greşit, spuse Blair. Au doborât altă ţintă. Aşa că s-ar putea ca problema lor să nu fie faptul că n-ar fi în stare să se întoarcă, ci aceea că nu mai vor acest lucru.

— Lilith nu tolerează erorile. Dacă ar fi să alegi între a fi torturat şi omorât de către ea şi a te ascunde printre localnicii de-aici, tu ce ai prefera?

— Bineînţeles că aş alege cea de-a doua variantă, îi răspunse Blair. Iar dacă revenim la chestiunea destinului, prima ei greşeală a fost aceea că te-a transformat pe tine în vampir, cu mulţi ani în urmă. Tu îi eşti un adversar cu mult mai redutabil ca vampir, decât i-ai fi fost în cazul în care ai fi rămas om. Să nu te superi pe mine că-ţi spun asta în mod deschis.

— Da… nu mă supăr deloc, pentru că n-am de ce.

— Iar, după aceea, Hoyt s-a înfuriat peste măsură şi a declanşat întreaga cruciadă contra vampirilor, în numele lui Morrigan. Blair apucă îngândurată cu degetele cele două cruci pe care le purta la gât şi continuă: Apoi, urmează partea romantică – Glenna şi cu Hoyt s-au întâlnit şi s-au cunoscut, ei doi fiind sortiţi să se găsească unul pe celălalt şi să se iubească, sporindu-şi astfel în mod exponenţial unul celuilalt puterile supranaturale în materie de magie. Mai există şi

legătura dintre Larkin şi Moira, datorită căreia el a venit împreună cu aceasta, prin portalul Dansului Zeilor, până în Irlanda. Şi astfel se închide frumuşel cercul, conchise Cian. E destul de complicat totul, însă aşa sunt zeii.

— I-a fost scris să moară ucisă de vampiri. Mă refer la regină. Larkin oftă adânc. I-a fost scris să moară în locul Moirei. În cazul în care Moira va ajunge şi ea la aceeaşi concluzie, se va simţi extrem de îndurerată.

— Cu mintea ei ascuţită şi mereu iscoditoare, m-ar mira ca ea să nu fi trecut deja peste acel moment critic. Pentru că va trebui să-l depăşească, mai adăugă Cian. Nu are de ales.

Larkin lăsă acea idee să-i pătrundă în creier şi în inimă, pe când cei trei traversau un teren agricol.

— Următorul omor s-a comis aici. Mi s-a spus că bărbatul care munceşte acest pământ a crezut că lupii îi atacaseră oile. Băiatul lui l-a găsit a doua zi de dimineaţă. Tatăl meu a trecut şi el pe-aici în acea zi, ca să vadă cadavrul, iar acesta arăta la fel precum fusese şi cel al reginei.

Blair se răsuci în şa.

— E la aproximativ trei kilometri depărtare, în partea de sud a castelului. Nu prea ai unde să te ascunzi, pe-aici. Cât vezi cu ochii, e numai câmp deschis. Dar nişte vampiri cu experienţă ar putea străbate distanţa asta cât ai bate din palme. Ei pot intra şi ieşi în grădina castelului, ca şi când ar fi fost invitaţi, şi totuşi…

— Într-adevăr, nu-i un loc bun de sălaş, încuviinţă şi Cian. Sunt şi nişte avantaje privind comoditatea, însă locul este prea expus. Nu, adăpostul ar trebui să fie în nişte grote sau în adâncul unui codru des.

— De ce oare n-ar putea fi şi într-o casă, ori într-o colibă? sugeră Larkin. Dacă ei ar căuta şi ar alege cu grijă, ar putea găsi vreuna mai retrasă, unde să fie puţin probabil să treacă cineva.

— Ar fi şi asta o posibilitate, zise Cian. Însă necazul cu orice baracă sau clădire, în general, este acela al atacului din cursul zilei. Acolo inamicul are încă o armă la dispoziţie – şi el trebuie doar să dea deoparte perdeaua unei ferestre, pentru a lăsa lumina zilei să intre şi apoi să învingă.

— Foarte bine, atunci. Larkin făcu un gest către câmpie. Următoarele două atacuri semnalate au avut loc ceva mai la est de-aici. Există o pădure acolo, iar în ea se practică vânătoarea cu mult succes. Multă lume ia acolo urma căprioarelor şi a iepurilor şi ar putea tulbura odihna diurnă a cine ştie cărui vampir.

— Tu ştii asta, îi spuse Blair. Dar ei s-ar putea să nu fi ştiut. Ei sunt aici doar nişte străini. Eu una cred că ar fi bine să începem chiar de-acolo.

O vreme, cei trei călăriră în tăcere. Blair văzu oile şi vitele

fermierului păscând pe pajişte. Acestea constituiau o eventuală sursă de hrană, în eventualitatea în care vreun vampir n-ar fi izbutit să omoare niciun om. Ea mai vedea şi nişte luminiţe, care proveneau, probabil, de la lumânările din căsuţe, sau de la felinare. Simţea mirosul de fum, mai degrabă cu un iz de cărbuni, decât de lemn uscat de foc.

Simţea şi mirosul de iarbă şi de bălegar şi un damf şi mai puternic, venind dinspre loturile cultivate, de unde urma să fie strânsă recolta.

Putea să simtă şi mirosul cailor, şi pe acela al lui Larkin şi ştia cum să deosebească mirosul lui Cian de duhoarea semenilor acestuia.

Însă atunci când ajunseră la marginea pădurii, femeia nu mai era chiar aşa de sigură pe ea.

— Pe-aici au trecut de curând nişte cai.

Blair ridică din sprâncene şi se uită mirată în direcţia lui Larkin.

— Nu zău! I-auzi la el!

— Am găsit urmele lor. Bărbatul descălecă de pe cal şi studie cu atenţie solul. Caii sunt nepotcoviţi. Probabil că aparţin unor ţigani. Cu toate că nu se văd şi urmele căruţei. Au luat-o într-acolo. Oricum, urmele nu se întrerup.

— Câţi sunt?

— Cred că sunt doi. Doi cai, care au ieşit pe-aici din pădure şi traversează câmpia.

— Poţi să-i urmăreşti? îl întrebă Blair. Ca să vedem de unde au venit?

— Da, pot. Şi Larkin reîncălecă pe cal. Dacă sunt şi călăreţi pe cai, atunci ar fi putut parcurge o distanţă mare. Am avea mult noroc, dacă am putea să-i găsim într-o singură noapte.

— Deci aici vedem urmele călăreţilor. Celelalte atacuri au fost mai înspre răsărit, nu? De cealaltă parte a pădurii.

— Da. La cel mult cinci kilometri depărtare de-aici. Locul ăsta ar fi numa' bun de sălaş. De data aceasta, Blair i se adresase lui Cian. Ăsta pare să fie un sediu ideal pentru a se adăposti ziua şi pentru a ieşi după hrană, în timpul nopţii.

— În această perioadă a anului, stratul de frunze este încă gros, se declară de acord Cian. Şi cred că există şi vânat mic pe-aici, pentru orice eventualitate. Larkin o luă înainte, pe şirul de urme, până când copacii se îndesiră atât de mult, încât împiedicau pătrunderea luminii. El coborî iar de pe cal, continuându-şi drumul pe jos, tot după şirul de urme. Blair se gândi că ea nu s-ar fi putut descurca dacă s-ar fi ghidat după acele urme.

Şi asta fiindcă de cele mai multe ori ea vânase în păduri urbane şi după urme aflate la periferia oraşelor. În schimb, Larkin se deplasa cu dezinvoltura unuia care ştia ce face, oprindu-se din când în când şi lăsându-se pe vine, ca să studieze mai îndeaproape urmele.

— Opriţi-vă, le spuse deodată Blair. Staţi puţin! Simţi ceva? i se adresă ea lui Cian.

— Miroase a sânge care nu este proaspăt şi a moarte survenită mai de demult.

— Larkin, ai face bine să încaleci din nou pe cal, îl sfătui Blair. Cred că, până la urmă, tot am avut ceva noroc. Se simte chiar de-aici urma.

— Mie nu-mi miroase decât a pădure.

— O să desluşeşti şi alte mirosuri, îi şopti Blair şi îşi scoase sabia din teaca de la spate, pe când înaintau toţi trei pe cai, de-a lungul potecii.

Căruţa era adăpostită printre arbori, în exteriorul drumeagului. Era mică şi cu coviltir, remarcă Blair, şi avea vopseaua roşie de pe ea scorojită şi decolorată.

Vehiculul părea să emane duhoarea morţii.

— Spoitori de cazane, le spuse celorlalţi doi Larkin, gândindu-se că Blair avusese dreptate şi că acum putea simţi şi el mirosul morţii. Ţigani nomazi care vindeau obiectele confecţionate de ei. Căruţa are atelajul pentru doi cai.

— Este un adăpost bun, decretă Blair. Are şi mobilitate, la nevoie. Poţi călători şi noaptea cu ea şi nimeni n-ar remarca ceva ieşit din comun.

— Ai putea intra şi în sate cu ea, spuse posomorât Larkin. Şi dacă ai trage la casa cuiva şi i-ai cere ospitalitate, te-ai bucura de o primire călduroasă.

Bărbatul îşi imagină copiii care ar fi putut ieşi repede afară din casă, în speranţa că vor găsi jucării de vânzare, pe care părinţii lor le-ar fi putut cumpăra sau schimba pe alte produse. Iar gândul acela îl scârbi pe Larkin chiar şi mai mult decât duhoarea aproape insuportabilă.

Descălecară toţi trei şi merseră în spatele căruţei cu coviltir, care era închisă ermetic şi încuiată cu un zăvor. Îşi scoaseră armele. Blair trase zăvorul şi încercă să deschidă uşa căruţei.

Văzând că nu întâmpină dificultăţi, ea le făcu celorlalţi doi un semn din cap, numără în gând până la trei şi trase iute de uşă.

Prima oară, simţi mirosul fetid, care i se strecura în nări, gură şi ochi. Auzi bâzâitul muştelor lacome şi îşi reţinu cu greu senzaţia de vomă.

Fiinţa aceea sări dinăuntru asupra ei, creatura având figura unei tinere frumoase, cu nişte rătăciţi ochi roşii. Aceasta răspândea un miros pestilenţial din părul ei negru năclăit, care i se revărsa pe rochiţa ponosită.

Blair se dădu la o parte, astfel încât creatura ateriză, pe coate şi genunchi, în tufele ţepoase, urlând precum un animal încolţit.

Larkin fu acela care îi tăie capul cu sabia.

— Vai, Dumnezeule! Nu cred că împlinise paisprezece ani. Bărbatul simţea nevoia de a se aşeza, chiar acolo, pe pământ, în timp ce îl încerca o puternică senzaţie de vomă. Au transformat-o în vampir. Oare câţi alţi…

— Nu cred că au fost mai mulţi, interveni Cian, întrerupându-l brusc. Pentru că ar fi trebuit să se lupte pentru hrană şi să se chinuie s-o ţină sub control.

— Ea n-a venit cu ei, continuă Larkin. Şi n-a fost dinainte una de-a lor. Ea se trage din Ţara Făgăduinţei.

— Şi era tânără, frumoasă şi de sex femeiesc. Hrana nu constituie unica necesitate.

Blair văzu cum Larkin se simţi izbit de puternicul impact al vorbelor lui Cian. Pe chipul lui nu se citea numai şocul, ci şi revolta.

— Ticăloşii! Nemernici blestemaţi! Era aproape o copilă!

— Şi numai asta te surprinde?

Larkin se răsuci spre Cian şi probabil că şi-ar fi revărsat asupra acestuia o parte din revolta care îl invadase. Blair era absolut sigură de acest lucru. Poate că vampirul îi oferea o supapă, pentru a se descărca. Însă nu aveau timp pentru aşa ceva.

Blair se interpuse între ei şi îl împinse pe Larkin câţiva paşi îndărăt.

— Potoleşte-te! îi porunci ea. Linişteşte-te!

— Cum aş putea s-o fac? Tu cum reuşeşti?

— Fiindcă n-o mai poţi aduce înapoi, nici pe ea, şi nici pe ceilalţi dinăuntru. Şi Blair arătă cu bărbia înspre căruţă. Aşa că trebuie să ne gândim cum să profităm de situaţia de faţă, pentru a-i prinde pe făptași.

Învingându-şi repulsia, Blair se urcă în căruţă. Acolo era o imagine de coşmar.

Cei care probabil că fuseseră părinţii fetei erau înghesuiţi sub un soi de pat de campanie, pe o latură a căruţei. Mai mult ca sigur că bărbatul murise repede, ca şi băieţelul al cărui trup neînsufleţit zăcea sub patul de pe cealaltă latură a căruţei.

Cu femeia însă durase mai mult. Vampirii nu i-ar fi sfâşiat hainele de pe ea, dacă n-ar fi intenţionat să se joace mai întâi cu ea. Avea încă mâinile legate şi era plină de muşcături, pe porţiunile de trup care mai rămăseseră din ea.

Într-adevăr, cu ea durase mai mult.

Blair nu vedea acolo nicio armă, însă pe unul dintre paturi văzu sânge mai proaspăt decât acela cu care erau pătate celălalt pat, podeaua şi pereţii căruţei. Poate că acolo murise fata. Şi tot acolo se trezise din nou, în postură de vampir.

— Femeia este moartă de vreo două zile, rosti Cian, în spatele lui Blair. Bărbatul şi băiatul au murit de mai mult timp, poate cu o zi sau

două mai devreme ca ea.

— Da. Iisuse Hristoase! Blair simţea nevoia să iasă şi să-şi tragă răsuflarea. Coborî din căruţă şi inspiră adânc, sperând să-şi mai cureţe gâtlejul şi plămânii de duhoare. Se vor întoarce la fata din căruţă. Femeia se aplecă apoi şi se sprijini cu mâinile de coapse, ca să-şi mai atenueze din greaţă şi din ameţeală. Şi ca să-i aducă şi ceva de mâncare. Era doar de curând una de-a lor. Probabil că de-abia în seara asta s-a trezit ca vampir.

— Trebuie să-i înmormântăm, spuse Larkin. Mă refer la ceilalţi, explică bărbatul. Ei trebuie înmormântaţi.

— Ar fi bine să mai aşteptăm cu înmormântarea, îi replică Blair. Poţi să te superi pe mine, însă…

— Ba nu mă supăr deloc. Mă doare sufletul, dar nu sunt supărat pe tine. Şi nici pe tine, îi zise el şi lui Cian. Nu ştiu de ce simt eu aşa. Am văzut ce am văzut în catacombele din Irlanda. Ştiu cum ucid şi cum se prăsesc. Dar faptul că au transformat-o pe fata asta într-un monstru, doar pentru ca să-şi facă pe rând amândoi mendrele cu ea, mă îndurerează profund.

Blair nu găsea cuvintele potrivite pentru a-l încuraja, aşa că îl apucă pe Larkin strâns de braţ şi îi spuse:

— Haide să-i facem să plătească pe măsura faptelor lor. Ei vor reveni aici înainte de răsăritul soarelui. Şi chiar mai devreme, dacă izbutesc să găsească destul de repede tot ce caută, pentru a aduce aici. Vampirii ştiu că ea trebuie să se fi trezit în noaptea asta şi că are nevoie să se hrănească. Şi tocmai de-aceea, ei…

— Tocmai de-aceea ei i-au lăsat înăuntru cadavrele, continuă Larkin, după ce se poticnise femeia. Pentru ca fata să mai găsească ceva de mâncare, până ce îi vor putea aduce nişte sânge proaspăt. Mai înţeleg şi eu câte ceva, nu sunt chiar aşa de greu de cap, Blair. Vampirii au lăsat-o să mănânce din cadavrele membrilor propriei sale familii.

Dând din cap, ea se uită înapoi, la căruţa-rulotă, înainte de a adăuga:

— Aşa că vom închide la loc uşa rulotei şi vom aştepta. Însă oare nu vor fi în stare să ne adulmece mirosul şi să ne simtă prezenţa?

— Greu de zis, îi răspunse Cian. Eu n-am de unde să ştiu ce vechime au ei ca vampiri şi cât de experimentaţi sunt. Dar au fost consideraţi suficient de pricepuţi pentru ca Lilith să le încredinţeze această misiune. Misiune pe care însă cei doi şi-au îndeplinit-o de mântuială. Şi totuşi, există şi posibilitatea ca aceştia să prindă în nări mirosul de sânge de om viu, chiar în ciuda afirmaţiilor pe care le-am făcut mai devreme despre ei. Apoi, mai există şi caii noştri.

— E-n regulă, am înţeles ideea. După toate probabilităţile, vampirii se vor întoarce la căruţa lor din aceeaşi direcţie şi pe acelaşi drum pe

care au plecat. Şi în consecinţă, noi ne vom duce caii şi mai adânc în pădure, în sens opus, în direcţia înspre care bate vântul, unde îi vom lega şi îi vom lăsa priponiţi. Pe toţi, în afară de calul meu. Dacă venind încoace, ei mă vor vedea pe mine pe jos, ducându-l de căpăstru, îşi vor închipui că acesta s-o fi lovit la un picior şi nu-şi vor mai încăpea în piele de bucurie, pentru norocul de a întâlni întâmplător o femeie singuratică. Şi prin urmare, nu se vor mai gândi la nimic altceva decât să pună laba pe mine.

— Deci ai de gând să te oferi pe post de momeală, zise Larkin, pe chipul căruia se citea împotrivirea.

— Până una-alta, eu o să-i duc pe ceilalţi doi cai mai încolo în pădure, cât timp vă veţi ciondăni voi doi pe tema asta, îi anunţă Cian, apucând frâiele animalelor, apoi strecurându-se şi făcându-se nevăzut cu ele printre arbori.

Blair îşi impuse să nu-şi piardă cumpătul, să-şi păstreze calmul şi să se dovedească rezonabilă în controversa ce avea să urmeze. În fond, era bine să aibă pe cineva căruia să-i pese îndeajuns de mult de fiinţa ei, încât să se îngrijoreze pentru ceea ce o putea ameninţa.

— Dacă vampirii vor vedea un bărbat, după toate probabilităţile ei vor porni imediat la atac. Dar când vor da cu ochii de o femeie, se vor gândi că ar fi mai bine să mă păstreze în viaţă – temporar. Astfel, ar urma să aibă fiecare dintre ei câte o parteneră de distracţie. Este cea mai logică abordare.

Şi cu asta punem capăt discuţiei rezonabile, îşi zise în sinea sa femeia, continuând apoi cu voce tare:

— Şi-n definitiv, uite ce e: Dacă masculinul tău amor propriu ar avea de suferit la gândul că eu aş fi chiar de una singură acolo, tot le-aş putea ţine piept celor doi, aşa că ar fi bine să te cam obişnuieşti cu ideea.

— Amorul meu propriu de mascul feroce n-are nimic de-a face cu chestiunea de faţă. Numai că este la fel de logic ca noi toţi trei să ne ascundem şi să aşteptăm, după care să ne năpustim împreună asupra lor.

— Ba asta nu-i deloc adevărat, deoarece dacă ei ne vor adulmeca, fie pe mine, fie pe tine, se va duce de râpă orice element-surpriză şi nu-i vom mai putea lua pe nepregătite. Moira îi vrea pe amândoi – sau măcar pe unul dintre ei – în stare de funcţionare. Şi tocmai de aceea ne aflăm noi acum aici pe coclaurile astea, în loc să savurăm un pahar de vin bun, în faţa unui foc care trosneşte în şemineu. În situaţia în care am fi nevoiţi să declanşăm un atac decisiv împotriva lor, atunci e foarte probabil să-i ucidem pe ambii vampiri. Dacă-i vom lua prin surprindere, vom avea mai multe şanse de a-i captura teferi şi nevătămaţi şi de a-i face prizonieri.

— Dar mai există şi alte căi.

— Probabil că da. Însă ei se pot întoarce aici de-abia peste vreo cinci ore încheiate, după cum la fel de bine ne putem trezi cu ei pe cap şi peste doar cinci minute. Larkin, stratagema asta va avea succes, tocmai fiindcă este extrem de simplă şi face apel la nişte lucruri fundamentale. Mai ales, fiindcă ei nu s-ar aştepta ca o femeie singură să reprezinte vreo primejdie la adresa lor. Şi eu vreau să-i capturăm pe nenorociţii ăştia doi, la fel de mult ca şi tine, crede-mă! Hai mai bine să ne asigurăm că n-or să ne scape, orice-ar face.

În acel moment, Cian se furişă înapoi dintre copaci şi li se adresă celor doi:

— Să înţeleg că aţi stabilit de comun acord ordinea de bătaie sau vom mai dezbate încă multă vreme problema asta? îi întrebă vampirul.

— Se pare că am căzut până la urmă la pace. Larkin o mângâie uşor pe Blair pe păr. Eu mi-am răcit gura de pomană. Apoi el o prinse pe femeie de bărbie şi o avertiză: Dacă vei fi nevoită să vorbeşti cu ei ca să le abaţi atenţia până când vom interveni şi noi, atunci vampirii au să-şi dea seama, după graiul tău diferit, că nu eşti din Ţara Făgăduinţei.

— Cu siguranţă că tu crezi că eu nu pot să-mi modific puţin accentul. Blair îşi bolborosise cuvintele acelea în dialectul din partea locului şi îi aruncase o privire neajutorată cu ochii lărgiţi de spaimă. Apoi ea completă: Şi nici să dau în permanenţă impresia că nu sunt decât o sărmană femeie totalmente lipsită de apărare.

— N-a fost chiar rău. Bărbatul se aplecă puţin şi îşi apropie buzele de gura ei, adăugând: Însă în ceea ce mă priveşte, eu unul nu ţi-aş înghiţi niciodată gogoaşa asta, cum că ai fi o făptură feminină lipsită de apărare.

15

Trecu o oră, apoi încă una, după care se scurse şi o a treia oră. Nemaiavând ce face, Blair mâncă puţină brânză cu pâine, pe care le pregătise Moira pentru drum, şi bău apă din sticla pe care o avea în traista ei.

Larkin şi cu Cian, cel puţin, îşi ţineau unul altuia companie, în vreme ce ea rămăsese singură doar cu gândurile ei. Femeia se încruntă nemulţumită. Era obişnuită să vâneze de una singură şi să stea în aşteptare, în întuneric şi în locuri liniştite şi pustii.

Era bizar faptul că n-avusese nevoie decât de câteva săptămâni, pentru a-şi dori să-şi încalce obiceiul ei de-o viaţă.

Şi totuşi, aşteptarea dura mai mult decât anticipase ea, însă Blair nu se lăsă pradă plictiselii. Ea se gândi la întâia ei noapte petrecută în Irlanda, în urmă cu un an, precum şi la norocul de a fi avut atunci o pană de cauciuc la maşină, pe o şosea întunecoasă şi necirculată.

Atunci, fusese vorba despre trei vampiri, iar elementul-surpriză o avantajase. De cele mai multe ori, vampirii nu se aşteaptă să fie izbiţi în cap cu un cric, şi cu-atât mai puţin de către o femeie, care să se dovedească, în cele din urmă, a fi cu mult mai puternică decât o crezuseră ei.

Şi cu siguranţă că scârnăviile nu se aşteptaseră nici ca ea să scoată la iveală o ţepuşă şi să-i transforme pe toţi trei în praf şi pulbere.

Nici aceştia doi de-acum, dacă aveau cumva să se mai întoarcă, nu se vor aştepta la una ca asta. Numai că ea nu trebuia să uite faptul că de data asta nu trebuia să-i facă una cu pământul. Era greu de suportat ideea de a nu-i elimina definitiv, ci de a-i captura teferi, ţinând seama de faptul că fusese crescută pentru a vâna demoni.

Tatăl ei n-ar fi fost câtuşi de puţin de acord cu această mică aventură, se gândea Blair. Principiul lui era acela de a-i distruge total, şi cu asta basta. Rapid şi eficient. Totul fără complicaţii şi fără prea multă vorbărie.

Bineînţeles că tatăl ei ar fi făcut tot posibilul ca să-l elimine chiar şi pe Cian, se gândi ea. La naiba cu legăturile de rudenie şi cu voinţa zeilor. El n-ar fi cooperat nicicând cu vampirul Cian şi nici n-ar fi luptat cot la cot cu acesta şi nici nu s-ar fi antrenat alături de el.

Iar unul dintre ei sau chiar amândoi n-ar mai fi existat, în clipa de faţă.

Poate că tocmai de-aceea fusese adusă aici ea, şi nu tatăl ei. Şi tot din acelaşi motiv, recunoştea ea acum, pe când aştepta pe poteca desfundată din pădure, nu-i pomenise absolut nimic tatălui ei despre

Cian. Chiar dacă tatăl ei nu se ostenea să-i citească e-mailurile, ea tot nu se referise în mesajele sale la vreo acceptare a morţilor ambulanţi.

În cadrul vânătorii de vampiri, nu exista loc pentru niciun fel de acceptare sau cel puţin aşa susţinea tatăl ei. Există numai tu şi duşmanul. Totul era ori alb, ori negru; lupta se dădea pe viaţă şi pe moarte.

Era şi ăsta un motiv în plus pentru care nu obţinuse aprobarea tatălui ei, înţelese femeia. Nu numai fiindcă Blair nu era fiul, ci fiica lui, însă şi pentru că ea văzuse şi griul dintre alb şi negru şi începuse să-şi pună tot felul de întrebări.

Iar asta pentru că ea, exact ca şi Larkin, avusese de multe ori simţăminte de milă faţă de creaturile pe care le căsăpise. Ştia ce i-ar fi spus tatăl ei, şi anume că o manifestare de compasiune sau de regret ar fi putut însemna un moment de ezitare, iar cea mai mică ezitare i-ar fi putut aduce sfârşitul.

Şi ar fi avut dreptate, se gândi femeia, dar nu chiar în totalitate, pentru că şi în astfel de cazuri existau nuanţe de gri. Chiar şi dacă nutrea un sentiment de milă, Blair tot îşi îndeplinea misiunea. N-avea încotro.

Oare nu stătea ea atunci acolo vie şi nevătămată? Şi avea de gând şi să rămână dracului, şi pe mai departe, la fel de vie şi de nevătămată.

Femeia doar se întreba în sinea ei, pentru întâia oară de la Jeremy încoace, dacă nu era cumva posibil să aibă şi ea parte de dragoste. Blair renunţase la gândul a-şi dori sau a vrea, ori chiar a pretinde să-şi poată găsi pe cineva care s-o iubească. Acum în viaţa ei apăruse Larkin, iar ea credea că el o iubea sau cel puţin îi păsa de ea, o înconjura cu atenţia sa şi o dorea.

Cu timpul, poate că toate astea puteau deveni dragoste. Un fel de dragoste de care ea n-avusese încă parte niciodată, în toată viaţa ei, soiul acela de iubire care surmonta orice obstacol şi pe care ea n-o acceptase până atunci.

Femeia se gândi că ar fi fost nedrept, dacă n-ar mai fi avut la dispoziţie timpul necesar să se mai bucure de aceasta. Oricum, nu mai era destulă vreme pentru lucrul atât de folositor de a apăra integral lumile.

Dar când s-ar fi întors la ale ei, Blair avea să ştie că exista cineva care se uitase bine la ea şi văzuse exact cine şi ce anume era ea şi cu toate acestea îi păsase de ea şi în continuare.

În cazul în care izbutea şi se întorcea, în cazul în care ei ieşeau victorioşi din marea încercare, iar toate lumile urmau să existe şi pe mai departe, ea avea să-i spună acelui om cât de mult îi oferise el, avea să-i spună că el îi schimbase în bine ceva în forul ei lăuntric.

Însă Blair nu ar fi urmat să-i spună şi că îl iubea. Astfel de vorbe n-ar fi făcut decât să-i rănească pe amândoi. Ea n-avea să-i

mărturisească tot ce ar fi fost până la urmă dispusă să recunoască în sinea sa.

Adică n-ar fi putut să-i asigure că avea să-l iubească de-a pururi.

Ea simţi mişcarea, mai degrabă decât să o fi văzut, şi se răsuci în acea direcţie, pregătindu-se pentru atac. Dar era Cian, erau silueta şi mirosul lui, în afara potecii, în penumbră.

— Deşteptarea! murmură el. Doi călăreţi se grăbesc încoace prin pădure. Ei târăsc în urma lor un trup omenesc, încă viu.

Femeia dădu din cap, gândindu-se că se ridica acum cortina şi spectacolul putea începe.

Apoi o porni încet pe jos, ducându-şi calul de dârlogi, în direcţia căruţei-rulotă, în aşa fel încât vampirii să-i vină din spate. Astfel, ea îşi zise că ar fi lăsat impresia că ar fi călărit prin pădure, înainte de a i se fi lovit calul la picior.

Femeia, mai întâi, îi simţi într-o manieră care se situa dincolo de simpla sesizare a unui miros, aceasta fiind mai mult o percepere incluzând toate simţurile. Blair însă aşteptă până ce auzi tropotul de copite.

Îşi scosese haina. Se gândise că femeile din Lumea Făgăduinţei nu prea obişnuiau să poarte la plimbare scurte din piele neagră. Ca să nu îngheţe, îşi pusese pe ea una dintre tunicile lui Larkin, strânsă la brâu cu centura îndeajuns de tare, încât să-i scoată în evidenţă sânii. Cruciuliţele de la gâtul ei nu se aflau la vedere, fiind ascunse sub tunică.

Arăta ca o femeie obişnuită şi neînarmată, care spera să găsească un pic de ajutor.

Ea chiar strigă, atunci când zgomotul copitelor de cai se auzi mai tare, încercând să se asigure că glasul îi era modificat de pronunţia dialectală locală, cu accent irlandez, ca şi de un îngrijorat tremur de spaimă.

— Hei, călăreţilor! Sunt tare supărată că am păţit un mic necaz aici, pe cărare.

Tropotul copitelor se opri. Oo, da, se gândi Blair, aşa, sfătuiți-vă o clipă, lămuriţi-vă. Femeia strigă din nou, accentuându-şi tremurai din voce:

— Mai sunteţi acolo? Mă auziţi? Calul meu s-a împiedicat de o piatră şi tare mi-e teamă că s-a schilodit. Eu merg spre Cillard.

Cei doi se apropiau, încet, iar femeia îşi compuse o expresie care spera ea să fie un amestec de uşurare şi de preocupare.

— Slavă zeilor, zise ea, atunci când caii îi intrară în raza vizuală. Credeam că urmează să parcurg pe jos tot restul dramului până acasă la sora mea. Şi pe deasupra şi de una singură, prin tot întunericul ăsta. Aşa-mi trebuie, dacă am pornit-o la dram cu mult mai târziu decât ar fi fost cazul.

Unul dintre cei doi călăreţi vampiri descălecă de pe calul său. Blair se gândi că vampirul părea puternic şi bine clădit. Când acesta îşi scoase de pe cap gluga pelerinei, ea văzu o claie de păr blond deschis şi o cicatrice adâncă, de forma literei V, deasupra sprâncenei lui stângi.

Nu se vedea nimeni târât îndărătul cailor, aşa că Blair presupuse că ei îşi abandonaseră pentru moment prada.

— Călătoreşti singură?

De origine slavă, îşi spuse în sinea ei. Vampirul avea un uşor accent. Probabil rusesc sau ucrainean.

— Da. Nu merg chiar aşa de departe şi intenţionasem să plec cu mult mai devreme de acasă. Însă m-am luat cu alte treburi, iar acum a mai apărut şi dandanaua asta… Şi ea făcu un gest în direcţia calului. Mă numesc Beal şi sunt din familia o Dubhuir. Oare şi voi vă îndreptaţi tot spre Cillard?

Descălecă şi al doilea vampir şi apucă frâiele ambilor cai.

— E periculos să mergi singură pe-aici prin pădure, noaptea pe întuneric.

— Cunosc bine pădurea asta. Dar tu nu pari a fi de prin partea asta a Ţării Făgăduinţei. Şi ea se dădu puţin înapoi, aşa cum ar fi făcut o femeie speriată. Eşti cumva străin de locurile astea?

— Cam aşa ceva. Şi creatura zâmbi, dezgolindu-şi colţii, care scânteiară în lumina slabă a lunii.

Blair ţipă uşor, gândindu-se că n-avea voie să exagereze. Scârnăvia râse şi puse mâna pe ea. Ea îl izbi atunci cu sete cu genunchiul între coapse, după care îl lovi cu piciorul, prin răsucire. Când vampirul căzu în genunchi, ea îl trosni cu piciorul în plină figură, după care se propti bine pe picioare, pentru a putea respinge atacul celui de-al doilea vampir.

Acesta din urmă nu era la fel de voinic precum fusese primul, în schimb se mişca mai rapid şi apucase să-şi scoată şi sabia. Blair făcu iute un salt înapoi şi ateriză pe mâini, după care îi arse nemernicului o lovitură de picior în mâna cu care ţinea sabia. Câştigă astfel ceva timp şi puţin spaţiu, la o mică distanţă de el. Când se ridică din nou în picioare primul vampir, Larkin se repezi afară dintre copaci şi răcni:

— Sunt curios să văd cum te descurci şi cu un bărbat.

Blair îşi luă avântul necesar loviturii ei de picior. În timp ce ea îl izbea în şale pe primul vampir, Larkin începuse să se dueleze cu cel de-al doilea. Blair îşi scoase şi ea sabia din teaca prinsă de şaua calului ei, în vreme ce toţi trei caii se dădură înapoi. Ea se răsuci din instinct şi ridică lama sabiei cu ambele mâini, pentru a para lovitura inamicului.

Femeia îşi dădu seama de faptul că avusese dreptate în legătură cu forţa pe care i-o estimase acestuia, dat fiind că resimţise şocul loviturii

până-n vârfurile degetelor de la picioare. Deoarece el o putea ajunge cu mâna, ea se apropie şi mai mult. Avantajul lui consta în faptul că ea nu intenţiona să-l lichideze, lucru pe care el însă nu-l ştia. Blair îi seceră glezna şi îl izbi rău în bărbie cu mânerul sabiei.

Lovitura aceea îl doborî pe vampir, care fu aruncat în calul femeii. Toţi trei caii nechezară speriaţi şi se împrăştiară care-ncotro.

Vampirul continuă să se ridice şi s-o atace neîncetat, încercând s-o lovească, până ce lui Blair începuse să i se scurgă sudoarea pe frunte şi să-i intre în ochi. Ea auzi un urlet, însă nu-şi permise să se uite ca să vadă cine anume urla. În schimb, femeia făcu o fentă, împingându-i vampirului sabia în partea stângă, după care îi aplică un şut în abdomen. Vampirul rămase la pământ îndeajuns de mult, încât ea să aibă timp să sară cu ambele picioare pe el şi să-i pună tăişul sabiei la beregată.

— Dacă o să te mişti, vei ajunge imediat praf şi pulbere. Larkin!?

— Da.

— În cazul în care ai terminat să te tot joci cu ăla acolo, eu aş cam avea nevoie de ajutorul tău aici.

Larkin se conformă imediat, lovindu-l apoi de câteva ori cu piciorul pe vampir, în creştet şi în faţă.

— Da, cred că s-ar cuveni să-i fie de-ajuns. Gâfâind, Blair se aşeză pe vine şi se uită în sus, în direcţia lui Larkin. Acesta era stropit cu sânge, şi pe cămaşă, şi pe faţă. Cât din sângele ăsta îţi aparţine? îl întrebă ea.

— Nu prea mult. În cea mai mare parte, ar cam fi al lui. Bărbatul păşi înapoi şi făcu un gest, astfel că ea putu vedea vampirul pe care el îl străpunsese cu sabia, doborându-l la pământ.

— Văleu! Femeia se ridică în picioare. Trebuie să adunăm laolaltă toţi caii, să-i legăm cu lanţuri pe vampiri şi… Ea se întrerupse, pe când se apropia de ei şi Cian, aducând caii.

Acesta aruncă o privire la vampirii care sângerau pe potecă.

— Multă murdărie, dar şi multă eficienţă, spuse Cian. Ăsta nu mai este într-o formă prea bună. Şi Cian arătă cu capul înspre bărbatul însângerat, care fusese aruncat pe unul dintre cai. Însă n-a murit încă. Bună treabă! Blair se întreba, şi nu pentru prima oară, cât de greu îi era lui Cian să reziste tentaţiei, în faţa sângelui proaspăt de om. Dar ei nu i se păru că ar fi fost un moment prea potrivit ca să lămurească direct cu el această problemă. Ar trebui ca pe ăştia doi să-i legăm. Dacă ăsta se trezeşte, ne va face necazuri. Blair făcu nişte mişcări circulare, din umărul care o durea. Iar celălalt este ca un taur.

În timp ce bărbaţii îi legaseră în lanţuri pe cei doi prizonieri, Blair îl examină pe bărbatul care zăcea lipsit de cunoştinţă. Acesta era plin de sânge şi de vânătăi, însă nu fusese muşcat. Ar fi urmat să fie dus la rulotă, îşi zise în sinea ei. Să fie împărţit cu femeia. Vampirii s-ar fi

distrat şi ei puţin.

— Trebuie să înmormântăm morţii, îi spuse Larkin.

— N-avem timp acum de aşa ceva.

— Nu-i putem lăsa aşa aici.

— Ascultă, ascultă-mă bine. Şi îl prinse de mâini, mai înainte ca el să-i întoarcă spatele. Bărbatul ăsta e foarte grav rănit. Are nevoie urgentă de ajutorul nostru. Pentru că altfel n-o să supravieţuiască. Şi o să trebuiască să mai săpăm încă un mormânt. Iar, în plus, şi Cian trebuie să ajungă înapoi la adăpost, înainte de a răsări soarele. Deocamdată, vom lăsa lucrurile aşa cum sunt.

— O să rămân eu să rezolv singur totul.

— Larkin, avem nevoie şi de tine. Dacă ne va presa timpul, atunci Cian va trebui să se grăbească şi s-o ia înainte sau să se adăpostească undeva la întuneric. Iar asta înseamnă că o să rămân eu singură cu doi vampiri şi cu un om rănit grav. Aş putea să mă descurc şi singură la nevoie, însă nu vreau s-o fac. O să trimitem ulterior pe cineva aici, ca să-i îngroape. Mă întorc chiar eu împreună cu tine şi o să-i îngropăm noi doi, dacă preferi aşa. Dar, în clipa de faţă, trebuie să-i părăsim şi să ne întoarcem urgent la castel.

Larkin nu mai spuse nimic, dădu din cap şi se îndreptă spre calul său.

— O are pe conştiinţă pe vampiriţa pe care a căsăpit-o, îi şopti Cian lui Blair.

— Unii sunt mai puternici decât alţii. Mai ai mantia aceea la tine, da? Pentru cazul în care ai avea nevoie de ea.

— Da, o am. Însă la drept vorbind, aş prefera să nu-mi risc pielea.

— Nici nu te pot învinovăţi pentru asta. În cazul în care trebuie s-o iei înainte, nu ezita nicio clipă. Şi Blair se uită înspre cei doi vampiri care erau legaţi la mâini, cu căluş la gură şi puşi pe unul dintre caii lor. Cu ăştia ne-om descurca noi cumva.

— Tu te-ai fi putut descurca şi singură, ştim bine asta, îi zise Cian femeii.

— N-ar fi fost cazul ca Larkin să se ocupe el, de unul singur, de absolut tot ce se afla în căruţa-rulotă. Şi Blair se urcă pe calul ei, adăugând: Hai să terminăm cu asta.

Călătoriră în tăcere, prin pădurea întunecoasă şi peste câmpia argintată de lumina palidă a lunii. O dată, chiar în faţa lor, se auzi fâlfâitul din aripi al unei bufniţe albe, aflate pe o mică ridicătură de pământ. Blair avu pentru un moment impresia că vede licărirea fosforescentă a ochilor bufniţei, verzi ca două smaralde.

Apoi, nu se mai auzi decât foşnetul vântului prin iarba înaltă şi liniştea mormântală dinainte de ivirea zorilor de ziuă.

Blair îl văzu pe vampirul cu care se luptase ea cum îşi înalţă capul. Când se priviră ochi în ochi, ea citi în privirea lui setea de sânge şi o

cruntă furie. Dar mai presus de asta, îi sesiză frica. El se tot smucea în lanţuri, cu ochii îndreptaţi spre răsărit. Celălalt vampir, de lângă el, zăcea nemişcat şi Blair avu impresia că sunetele pe care le scotea el pe lângă căluş erau nişte hohote de plâns.

— Ăştia doi simt acum faptul că în scurt timp se vor ivi zorile, îi spuse Cian, de lângă ea. Ei le simt deja arsura.

— Tu du-te. Mă ocup eu şi cu Larkin de ei.

— Mai e timp.

— Trebuie să mai avem doar vreo trei kilometri până la castel.

— Ba chiar şi mai puţin, i se adresă Larkin. Rănitul începe să-şi mai revină în simţiri. Ar fi fost mai bine să rămână în stare de inconştienţă.

Blair se gândi că mersul grăbit pe cal nu putea să-i priască rănitului, însă nu-şi puteau permite să meargă încet şi lin, pentru că stelele deja dispăruseră de pe bolta cerească.

— Hai să grăbim pasul. Şi Blair dădu pinteni calului ei, care începu să galopeze, sperând ca bărbatul de pe calul pe care îl ducea ea de căpăstru să mai reziste în viaţă încă un kilometru.

La început, ea zări luminile, scânteierile lumânărilor şi ale torţelor, prin ceaţa care se ridica. Şi zări şi conturul castelului cocoţat pe colina lui, castel ale cărui steaguri albe fâlfâiau pe fundalul unui cer care nu mai era negru ca smoala, ci avea acum o nuanţă de un albastru foarte închis.

— Tu du-te.

Vampirii se agitau şi se zbăteau disperaţi, scoţând nişte sunete neomeneşti, pe când departe la orizont, deasupra castelului, tocmai apăruseră pe cer primele fâşii roşii.

Însă Cian continua să călărească ţanţoş în şa, cu părul fluturându-i în vânt.

— Mi se întâmplă arareori să pot vedea un răsărit de soare, în aer liber.

Apoi Cian simţi durere şi arsură. Mai simţi şi uimire şi un oarecare regret, pe când galopa prin porţile deschise ale castelului, în semiobscuritatea dinăuntru.

Acolo se afla Moira, cu chipul încordat şi palid.

— Intră repede, te rog. Du-te imediat înăuntru. Se va ocupa cineva şi de calul tău. Te rog, îi repetă ea cu un glas încordat, pe când Cian descăleca tacticos. Repede!

Moira le făcu semn oamenilor care o însoţeau, pentru ca aceştia să-i preia pe prizonieri.

— Aveţi vreo închisoare la îndemână pe-aici? o întrebă Blair pe Moira.

— N-avem aşa ceva.

Riddock urmărea cum bărbaţii de la castel îi târau înăuntru pe

vampirii legaţi fedeleş în lanţuri.

— Au fost luate toate măsurile necesare, aşa precum a solicitat Moira. Prizonierii vor fi încuiaţi în pivniţele castelului şi vor fi ţinuţi sub o pază strictă.

— Să nu care cumva să le scoateţi lanţurile cu care sunt legaţi, porunci Larkin.

— Hoyt şi cu Glenna aşteaptă înăuntru, îi spuse Moira. Noi o să mai adăugăm lanţurilor acelora şi o vrajă, pentru a-i menţine captivi. N-ai de ce să te îngrijorezi. Acum aveţi nevoie cu toţii să mâncaţi şi să vă odihniţi bine.

— Ăsta de-aici este om. Şi este şi grav rănit. Blair păşi spre sărmanul bărbat şi îi căută pulsul, la gât. Este încă în viaţă, dar necesită îngrijiri medicale de urgenţă.

— Imediat. Domnule?

— O să trimitem după doctor. Riddock le făcu semn câtorva oameni. Ocupaţi-vă de rănit, le ordonă el, după care se răsuci în direcţia fiului său şi îl întrebă: Nu cumva eşti şi tu rănit?

— Nu sunt rănit, însă trebuie să mă întorc acolo, fiindcă am fost nevoiţi să părăsim în mare grabă câteva cadavre ale unor bieţi oameni, în pădure, pe drumeagul care duce la Cillard. Larkin adăugă: Cadavrele acelea trebuie îngropate cât mai repede.

— Vom trimite un detaşament de oameni, ca să se ocupe de asta.

— Simt nevoia să mă ocup eu personal de operaţiunea respectivă.

— Păi atunci, aşa să faci. Dar, mai întâi, vino puţin înăuntru. Trebuie să te speli şi să-ţi iei şi tu micul dejun. El îşi cuprinse fiul cu un braţ pe după umeri şi îi zise: A fost o noapte lungă pentru noi toţi.

În interior, la adăpostul semiîntunericului, Cian stătea în picioare şi discuta cu Hoyt şi cu Glenna. El tăcu brusc atunci când intrară şi ceilalţi şi ridică dintr-o sprânceană, în direcţia Moirei.

— Acum ai la dispoziţie prizonierii pe care ţi i-ai dorit. Ce anume intenţionezi să faci cu ei? o întrebă el pe prinţesă.

— O să stăm de vorbă, în legătură cu asta, în legătură cu întreaga situaţie. Am transmis să ni se aducă de mâncare în salonul familiei. Ne vom aduna toţi acolo şi vom avea foarte multe de discutat. Şi Moira dispăru rapid, cu două femei din suita ei grăbindu-se s-o ajungă din urmă.

Blair se duse în camera ei, acolo unde focul ardea cu vâlvătăi în şemineu şi o aştepta nişte apă proaspătă. Ea se spălă de sânge, schimbându-şi tunica împrumutată cu una dintre bluzele sale.

Apoi se rezemă cu mâinile de birou şi îşi studie faţa în oglindă.

Putea să arate şi mai bine decât atât, concluzionă Blair în gând. Avea nevoie de somn, dar nu intenţiona să doarmă deocamdată. Ar fi dat oricât pentru o oră de stat culcată în pat, şi totuşi nu era încă vreme pentru aşa ceva, la fel precum nu putea fi câtuşi de puţin vorba

acum nici despre câteva zile de refacere, într-o staţiune balneoclimaterică plină cu izvoare de ape minerale.

Aşa că în loc de asta, femeia urma să-şi piardă o jumătate de zi călărind înapoi în pădure, ca să îngroape cadavrele a trei oameni care îi erau completamente străini. Nu avea timp pentru relaxare, mai ales că urma să se ocupe de instruirea trupelor, de născocirea strategiilor de luptă şi de supravegherea producerii de arme. Avea numeroase îndatoriri practice, care nu puteau fi deloc neglijate. Însă dacă n-ar fi mers şi ea împreună cu Larkin, atunci acesta ar fi făcut de unul singur toată treaba respectivă, iar Blair nu putea accepta să se întâmple una ca asta.

Când intră şi ea în salon, Larkin se afla deja acolo. Bărbatul era singur lângă fereastră, uitându-se pe geam afară, la pâcla deasă a dimineţii.

— Tu crezi că eu vreau acum să irosesc o considerabilă cantitate de energie şi un timp preţios, îi zise el, fără a se întoarce în direcţia ei. În opinia ta, ceea ce intenţionez să fac eu constituie o pierdere inutilă de vreme pentru un lucru nefolositor.

Prin urmare, el îi citise gândurile, îşi zise femeia în sinea sa. Şi i le citise şi cu o mare acurateţe.

— N-are importanţă. Tu simţi nevoia să faci acest lucru, aşa că o să-l ducem la bun sfârşit împreună.

— Oamenii ar trebui să fie în siguranţă pe drumurile de pe Tărâmul Făgăduinţei. Şi nu se cuvine ca tinerele să fie violate, torturate şi ucise. N-ar trebui ca ele să fie transformate în nişte creaturi care urmează să fie distruse.

— Da, ai dreptate.

— Tu ai mai multă experienţă decât mine, în domeniul ăsta. Şi probabil că-l poţi înfrunta cu mai multă…

— Nepăsare şi indiferenţă?

— Nu. Larkin se întoarse. Blair se gândi că bărbatul părea mai bătrân, în acea lumină puternică, resimţind încă în el toată violenţa acelei nopţi. N-am vrut să folosesc aceşti doi termeni. Şi nici n-aş putea vreodată să-i utilizez cu referire la tine. Poate că ar fi mai potrivite noţiunile de detaşare şi de pragmatism. Şi chiar aşa şi trebuie să fie. Iar tu nu eşti obligată să vii cu mine.

După cuvintele rostite de către el, femeia ştia că nu mai avea altceva de făcut decât să meargă împreună cu el.

— Am spus că voi merge, şi mă voi ţine de cuvânt.

— Da, vei merge, iar pentru asta eu îţi mulţumesc şi îţi sunt profund recunoscător. Poţi să înţelegi că mă simt mai puternic fiindcă ştiu că tu vei face acest lucru pentru mine? Şi că îmi înţelegi motivul pentru care vreau să fac asta, că îl înţelegi suficient de bine, încât să accepţi să depui efortul ăsta pentru mine?

— Eu cred că un om puternic trebuie să facă tot ce este omenesc şi umanitar în acelaşi timp. Şi acest lucru îmi este îndeajuns.

— Am atâtea lucruri pe care aş vrea să ţi le spun. Însă astăzi nu este cel mai potrivit moment pentru asta. Mă simt… El se uită în jos, spre mâna în care obişnuia să ţină sabia. Mă simt pătat. Înţelegi tu oare ceea ce vreau să-ţi spun?

— Da, înţeleg foarte bine tot ce vrei să spui.

— Bine. Haide să bem nişte ceai tare şi să ne închipuim că este coca-cola. Bărbatul îi zâmbea, în timp ce se apropia de ea. Apoi o prinse uşor de umeri şi îşi lipi buzele de fruntea ei. Eşti atât de frumoasă.

— Probabil că eşti atât de obosit, încât nici nu mai vezi bine.

Larkin se îndreptă de spate.

— Te văd exact aşa cum eşti.

Larkin trase un scaun pentru Blair, gest pe care ea nu-şi amintea ca el să-l mai fi făcut vreodată. Pe când se aşeza femeia, Hoyt şi cu Cian intrară şi ei în încăpere. Cian aruncă o privire înspre fereastră, după care se apropie de masa care la porunca Moirei fusese aranjată cât mai departe de lumina directă a zilei.

— O să vină imediat şi Glenna, le spuse Hoyt. Ea a vrut ca mai întâi să treacă şi pe la bărbatul rănit, pe care l-aţi adus cu voi. Vampirii prizonieri se află la loc sigur. Hoyt aruncă o privire spre fratele lui, adăugând: Şi sunt şi extrem de nemulţumiţi.

— Asta pentru că nu s-au alimentat şi sunt flămânzi. Cian îşi turnă nişte ceai. Castelul acesta se făleşte cu o pivniţă de vinuri, lucru pe care tu nu ni l-ai spus, i se adresă el lui Larkin. Vampirii pot fi ţinuţi într-un colţ întunecat şi umed al pivniţei. În cazul în care verişoara ta nu intenţionează să-i distrugă prin inaniţie, va trebui ca ei să fie hrăniţi, dacă vor mai sta acolo încă o zi.

— Nu intenţionez absolut deloc să-i înfometez şi să-i las să moară de foame, îi replică Moira, care tocmai intrase şi ea în încăpere. Era înveşmântată într-un echipament de călărie extrem de feminin, de un verde de pădure. Dar nici nu-i vom mai alimenta, continuă femeia. S-au hrănit destul cu sânge din ţara noastră, atât de la animale, cât şi de la oameni. Împreună cu unchiul meu, voi da o raită călare, ca să-i convocăm pe oameni la o mare întrunire şi să le dăm vestea cea bună că am capturat vampirii. Până la asfinţit, se vor aduna aici cât mai mulţi. Iar după lăsarea întunericului, le vom arăta ce avem noi în beci, apoi îi vom distruge pe cei doi vampiri. Moira se uită drept în ochii lui Cian. Socoteşti cumva această atitudine a noastră ca fiind dură, rece şi lipsită de milă?

— Nu. O socotesc practică şi utilă. Nu mi-am închipuit nicio clipă că ne-ai pus să-i capturăm şi să-i aducem aici pentru a-i reabilita şi a-i întoarce pe calea cea bună.

— Le vom arăta oamenilor ce anume sunt vampirii şi cum pot fi aceştia distruşi. Blair, am trimis acum trupele noastre ca să pună capcanele pe care le-ai conceput tu. Larkin, eu l-am rugat pe Phelan să ducă la bun sfârşit această însărcinare.

— Phelan este soţul surorii mele, le explică Larkin celorlalţi. Da, omul se va descurca de minune, ai făcut bine alegându-l pe el.

— Bărbatul pe care l-aţi adus cu voi s-a trezit, însă doctorul doreşte să-l sedeze. Şi Glenna este de aceeaşi părere. Sărmanul ne-a povestit că a ieşit din casă părându-i-se că aude o vulpe dând iama în coteţul găinilor. Iar cei doi vampiri au sărit imediat asupra lui şi l-au imobilizat. Are nevastă şi trei copii, cărora a apucat să le strige să rămână în casă. Atât a mai putut să facă. Şi, slavă Domnului, ai lui l-au ascultat. Am trimis după ei, să vină aici.

— Până la întoarcerea lui Larkin şi a lui Blair, eu şi cu Glenna ne putem ocupa de instruirea oamenilor, rosti cu hotărâre Hoyt. Şi poate că şi Cian ar putea face câte ceva în acest sens, în interior.

— Vă mulţumesc. Sperasem ca voi să vă oferiţi să faceţi asta, le zise Moira. Aa, şi ne stau la dispoziţie şi fierarul din sat şi încă doi bărbaţi, care ştiu să confecţioneze arme. Iar unii dintre oamenii care vor veni la adunare, vor aduce cu ei chiar propriile lor arme.

— Văd că aveţi şi mulţi copaci pe-aici, interveni Blair. Din lemnul acestora se pot ciopli ţepuşe. Şi se mai pot confecţiona şi arcuri, săgeţi, lănci şi suliţe.

— Da, desigur. Bine. Aşadar, ne-am înţeles. Acum eu trebuie să plec. Mă aşteaptă unchiul meu şi cei ce ne vor însoţi în turul nostru. Vreau să vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut azi-noapte. Noi o să ne întoarcem până în amurg.

— Începe să arate ca o veritabilă regină, spuse Blair, după plecarea Moirei.

— Ba mie mi se pare că este cam istovită.

Blair dădu din cap, în direcţia lui Larkin.

— O regină trebuie să presteze o muncă dificilă. Iar în cazul în care, colac peste pupăză, mai intervine şi un război, munca asta devine titanică. Cian, te deranjează dacă o să le spui şi celorlalţi tot ce am făcut noi noaptea trecută?

— În mare, deja i-am informat. O să le mai dau şi alte amănunte.

— Atunci, ar fi bine ca noi doi să plecăm, îi spuse Blair lui Larkin. Merseră apoi împreună la grajduri, de unde el îşi alese uneltele de care aveau nevoie.

— Am putea ajunge mai repede, dacă m-aş preschimba într-o altă formă, decât dacă am merge amândoi călare, îi propuse el. Vrei?

— Da.

Larkin o luă înainte şi dădu ocol castelului până în grădina din spate, pe care ea îşi reaminti că o văzuse de la fereastra iatacului ei.

— Sacoşa cu unelte este grea. Să mi-o atârni mie de gât, după ce mă transform.

Larkin îi dădu sacoşa şi se preschimbă din nou în zmeu. Acesta îşi lăsă în jos capul, pentru ca ea să-i poată petrece cureluşa traistei pe după gât. Apoi, ea se uită drept în ochii lui şi îi mângâie obrajii strălucitori.

— Să ştii că eşti frumos, îi şopti ea.

Zmeul se lăsă apoi în jos, pentru ca ea să-l poată încăleca.

Începură imediat a prinde înălţime, peste turnuri, creneluri şi peste steagurile albe, care fluturau în vânt.

Dimineaţa o înconjura cu nuanţe de albastru, verde şi galben. Ea îşi dădu capul pe spate şi se lăsă bătută de vânt, pentru a i se mai atenua din oboseala lungii nopţi trecute.

Acum putea vedea dedesubt, pe drum, cai, atelaje, căruţe şi oameni care mergeau pe jos. Sătucul, pe care încă nu apucase să-l exploreze, era o aşezare cu construcţii frumoase, în culori vii, şi cu multe locuri pline de lume. Pe când zburau pe deasupra lui, cei ce-şi ridicau privirea îşi înălţau şepcile şi mâinile în semn de salut, după care îşi vedeau mai departe de treburile lor.

Blair îşi zise că viaţa nu numai că mergea înainte, ci devenea tot mai îmbelşugată.

Îşi întoarse privirea înspre munţii învăluiţi de ceaţă şi plini de taine. Iar în valea dintre aceştia, acolo unde peste câteva săptămâni urma să fie doar sânge şi moarte, domnea o tăcere deplină.

Blair se gândi că ei aveau să se lupte şi că unii vor cădea la datorie, răpuşi de vrăjmaşi. Ei vor continua însă bătălia, pentru ca viaţa să poată deveni din ce în ce mai îmbelşugată.

Ajunseră deasupra pădurii şi Larkin coborî planând în spirală, după care ateriză lin printre copacii de pe sol.

Blair coborî de pe el şi îi luă sacoşa.

Când se preschimbă din nou în bărbat, Larkin o luă de mână.

— E frumos aici, îi spuse Blair. Înainte de toate, aş vrea să-ţi spun că Ţara Făgăduinţei este extrem de pitorească.

O porniră amândoi printre copaci şi se opriră la un moment dat, ca să sape trei morminte în pământul moale şi acoperit de muşchi. Era o muncă mecanică, pe care o duseră la bun sfârşit, în tăcere. A fost apoi îngrozitor să intre din nou în căruţa cu coviltir şi să scoată de-acolo cadavrele. Niciunul dintre ei doi nu scoase vreun cuvânt, ci făcură numai ceea ce trebuia făcut.

Ea simţi din nou o mare greutate în oase şi o greaţă profundă în stomac, pe când acopereau gropile cu pământ.

Larkin aduse apoi câte o lespede pentru flecare mormânt în parte şi, în plus, încă una pentru tânăra pe care n-o mai putuse înmormânta.

Când terminară, Blair se rezemă în coada lopeţii şi îl întrebă pe

Larkin:

— Vrei cumva… nu ştiu… să rosteşti câteva vorbe?

Larkin vorbi în limba celtă, timp în care o ţinu pe Blair de mână. Apoi rosti aceleaşi cuvinte şi în limba engleză, pentru a putea înţelege şi ea ceea ce spusese el.

— Ei au fost nişte străini pentru noi, însă împreună au format o familie. Au murit într-un mod cumplit, iar acum noi îi redăm pământului şi zeilor, acolo unde îşi vor găsi pacea. Nu-i vom uita niciodată.

Larkin făcu înapoi câţiva paşi, trăgând-o şi pe Blair după el.

— Voi muta căruţa pe câmp, departe de copaci, iar după aceea îi voi da foc.

Era toată averea pe care o deţinuseră bieţii de ei, se gândi Blair, pe când dădeau foc căruţei cu coviltir. Reprezenta toată bogăţia acelor oameni ale căror nume ea nu le cunoştea. Totul era atât de trist, pe când căruţa ardea scoţând mult fum, încât atunci când se urcă din nou pe spinarea zmeului, femeia îşi lipi capul de ceafa lui, închise ochii şi începu să moţăie.

16

Femeia auzi un tunet şi se gândi, ameţită de somn, că se apropia furtuna. Îndreptându-se de spate, cu o mină surprinsă datorită faptului că moţăise pe spatele unui balaur aflat în zbor, ea deschise ochii şi scutură din cap, ca să se mai dezmeticească.

Nu fusese vorba despre niciun tunet, îşi dădu Blair seama, rămânând cu gura căscată de uimire, în faţa căderii extrem de înalte de apă care se revărsa peste nişte culmi gemene de stâncă, într-un întins lac albastru.

Acolo se aflau copaci încă înfrunziţi şi verzi, la aceasta adăugându-se surprinzătoarea imagine tropicală a palmierilor. Pe suprafaţa apei din lac pluteau crini albi şi roz, de parcă ar fi fost pictaţi acolo. În undele albastre, ea putu vedea peştii iuţi precum nişte săgeţi şi cu irizări elegante, ca de giuvaier.

Aerul mirosea a flori şi a apă limpede. Când el ateriză, ea privi uimită înjur. Balaurul îşi lăsă capul în jos, astfel încât să-i poată aluneca de pe gât cureluşa traistei. Iar Blair şedea încă pe spinarea zmeului Larkin.

— Ce? Am zburat cumva într-o direcţie greşită? întrebă femeia.

El întoarse capul spre ea şi zâmbi văzându-i privirea năucită.

— Ţi-am spus că o să te aduc aici, la Cascada Faerie. De data asta, fără niciun fel de picnic, dar m-am gândit… m-am gândit că ţi-ar plăcea să fim singuri doar noi doi, vreme de o oră, într-un loc unde să fie numai frumuseţe.

— Mă bucur. Ea sări jos din spinarea lui şi îşi roti privirea împrejur.

Erau acolo floricele ca nişte stele micuţe în iarbă şi o încâlcitură de butuci de viţă înfloriţi în nuanţe purpurii, şerpuind drept în sus pe stânci şi încadrând aproape perfect acele şuvoaie de apă prăbuşită în abis. Lacul în sine era clar ca oglinda şi albastru ca o panseluţă, iar cupele de crini pluteau deasupra, în timp ce cascada se înălţa până la vreo cincisprezece metri.

— Este incredibil de frumos, Larkin, ca un mic colţ de paradis. Şi oricât de rece ar putea fi apa asta, mie nu-mi pasă şi o să intru să înot puţin în ea. Blair îşi aruncă apoi cât colo ghetele din picioare şi începu să-şi scoată în grabă bluza. Nu vrei să înoţi şi tu, împreună cu mine?

— Ba bine că nu, îi răspunse el, cu un rânjet satisfăcut. Vin şi eu, imediat în urma ta.

Femeia se dezgoli complet, aruncându-şi toate hainele, în mare neorânduială, pe pământul moale. Ţinându-şi echilibrul pe mal, Blair răsuflă adânc, îşi încordă forţele pentru a înfrunta şocul şi plonjă.

Când ieşi la suprafaţă, ea scoase un chiot de bucurie.

— Ooo, Dumnezeule! E *caldă!* E caldă şi plăcută. Ea se zbengui la suprafaţă, urcându-se apoi din nou pe mal şi sărind iar în apă. Dacă aş fi peşte, aici mi-ar plăcea să trăiesc.

— Susţin unii că zânele ar încălzi cu răsuflarea lor apa asta, în fiecare dimineaţă. Larkin se aşeză şi îşi scoase cizmele. Alţii, mai puţin romantici, vorbesc despre nişte izvoare subterane de ape termale, fierbinţi.

— Zâne, ştiinţă, mie una mi-e indiferent. E al dracului de bine aici.

Sări şi el în lac, şi după cum sunt tentaţi bărbaţii să procedeze, o făcu în aşa fel încât să lovească apa cât mai tare, pentru a o stropi pe Blair. Ea se mulţumi să râdă şi îl stropi la rândul său.

Se scufundară amândoi după aceea sub jetul de apă, trăgându-se reciproc tot mai adânc, ciupindu-şi unul altuia pielea goală şi jucându-se asemenea unor foci. Ea începu să înoate chiar pe dedesubtul şuvoiului de apă, cu mişcări puternice ale braţelor, până ce simţi vibraţia apei lovite de apă. Apoi se împinse pe fundul lacului şi începu să facă tumbe subacvatice.

Apa îi masa umerii, ceafa şi mijlocul. Femeia ieşi la suprafaţă şi scoase un strigăt de bucurie amestecată cu senzaţia de eliberare, în timp ce din trupul ei dispăruse orice durere şi orice oboseală. Când el i se alătură, îşi petrecu braţele în jurul ei şi amândoi râseră în hohote, pe când apa cascadei le cădea peste capete. Forţa acesteia îi împinse din nou spre inima lacului, acolo unde cei doi puteau, pur şi simplu să, plutească împreună.

— Şi eu care tocmai mă gândisem ceva mai devreme cât de mult mi-ar plăcea să-mi petrec câteva zile într-o staţiune balneară. Aici este mult mai bine. Ea suspină şi îşi rezemă fruntea pe umărul lui. O oră petrecută aici este mai preţioasă decât orice altceva.

— Voiam ca tu să te bucuri de puritatea ce domneşte aici. Aveam nevoie, cred eu, să-mi reamintesc că mai există şi astfel de locuri. Nu numai morminte de săpat, se gândi el. Nu numai bătălii înverşunate de purtat. Apoi, bărbatul continuă cu voce tare: Nu mai există pe lume o altă femeie pe care s-o cunosc, în afară de Moira, şi care să fi făcut ceea ce ai făcut tu împreună cu mine astăzi. Şi pentru mine.

— Şi nu există mulţi bărbaţi capabili să facă ceea ce ai făcut tu astăzi. Aşa că suntem chit.

El îşi plimbă buzele de pe tâmpla ei pe obraz, găsindu-i apoi gura. Sărutul lor se dovedi a fi la fel de catifelat şi de cald ca şi apa. Mâna lui care o mângâia pe Blair era tandră şi uşoară ca aerul.

Părea ca şi cum n-ar mai fi existat pe lume nimic altceva în afară de locul acela şi de minunatele momente pe care le trăiau cei doi. Acolo, pentru moment, ei puteau să se bucure de viaţă. În vreme ce se lăsau purtaţi în voia apei, ea văzu deasupra capetelor lor o porumbiţă albă,

zburând în cercuri largi. Blair zări strălucirea din ochii verzi ai acesteia.

Aşadar, este adevărat că zeii veghează, nu-i aşa? îşi zise în sinea sa, amintindu-şi şi de bufniţa cea albă. Atât la bine, cât şi la rău, se gândi ea în continuare. Apoi îşi întoarse buzele spre gura lui. Dar ce-i păsa ei acum de zei? Acum locul acela nu mai era decât al lor, iar clipa aceea minunată le aparţinea în întregime. Ea îi răspunse la sărut, lăsându-se purtată de apă şi de braţele lui Larkin, care-i spuse:

— Am nevoie de tine. El o sărută şi o privi drept în ochi. Îţi poţi da seama cât de multă nevoie am de tine? Contopeşte-te, te rog, cu mine, îi murmură el la ureche, prinzând-o de coapse şi penetrând-o triumfător.

Şi pe când trupurile celor doi se contopeau, ei se uitau unul în ochii celuilalt, se mângâiau pe faţă şi se sărutau cu pasiune.

Femeia simţi mai mult decât simpla plăcere, mai mult chiar decât bucuria de a trăi. Blair se gândi că, dacă această dorinţă şi această comuniune constituiau adevărul, atunci ea putea trăi astfel tot restul vieţii ei.

Blair îl strânse pe Larkin în braţele ei şi se abandonă în totalitate acestui adevăr suprem.

Iar ea ştia că numele acestui adevăr suprem era iubirea.

*

Probabil că ar fi putut să fie şi mai obosită şi mai frustrată decât se simţea în clipa de faţă, însă Glenna spera să nu afle niciodată acest lucru. Ea îndeplinise rugămintea Moirei şi mersese cu un grup de femei într-un capăt al terenului de instrucţie şi de concursuri şi încercase să le înveţe prima lecţie fundamentală de autoapărare.

Femeile erau mai interesate să şuşotească între ele şi să chicotească, ba chiar să flirteze cu bărbaţii pe care îi antrena Hoyt în celălalt capăt al terenului, decât să-şi mişte mai repede fundurile lor grase.

Glenna le alesese pe douăzeci dintre femeile mai tinere, presupunând că acestea aveau să se dovedească mai entuziaste şi într-o formă fizică ceva mai bună decât celelalte. Iar asta probabil că fusese prima ei greşeală.

Sosise acum vremea să-şi înăsprească tonul.

— Linişte! Vocea ei ascuţită le redusese pe dată la tăcere, producându-le un singur gâfâit, la unison. Şi mie-mi place să schimb ocheade cu băieţii, la fel cum îi place oricărei fete, însă noi nu ne aflăm acum aici pentru ca voi să vă alegeţi partenerii cu care veţi merge la balul recoltei. Ne-am adunat în acest loc pentru ca eu să vă învăţ cum să rămâneţi în viaţă. Tu, cea de colo! Şi ea alese la întâmplare o brunetă frumoasă, care părea ceva mai robustă decât celelalte. Vino aici, lângă mine.

Se auziră câteva chicoteli, iar femeia respectivă zâmbi cu superioritate, pe când se apropia, cu un mers ţanţoş, de Glenna.

— Cum te cheamă?

— Dervil, doamnă. Apoi, ea începu să ţipe şi să se retragă atunci când Glenna îşi repezise un pumn înainte, oprindu-şi-l la numai câţiva centimetri depărtare de faţa fetei.

— Asta ai tu de gând să faci, atunci când cineva o să te atace, Dervil? Crezi că e de-ajuns doar să schelălăi ca din gură de şarpe şi în rest să nu ripostezi cu nimic? Şi Glenna apucă braţul lui Dervil şi i-l ridică până în dreptul chipului fetei, după ce o lovise din nou cu pumnul. Antebraţele li se ciocniră.

— Mă doare. Şi Dervil rămase cu gura căscată de uimire. N-ai niciun drept să-mi faci rău.

— Nu este vorba despre niciun drept, atunci când faci rău cuiva. Este vorba doar despre o rea intenţie. Iar, dacă parezi cu antebraţul izbitura, atunci o să te doară mai puţin decât dacă primeşti o lovitură directă de pumn în plină figură. O să facă o impresie bună, Dervil. Parează! Nu, nu-ţi azvârli braţul în sus, ca şi cum ar fi o cârpă de şters vasele. Ţine-l încordat! Şi încă o dată! Cu fiecare lovitură, Glenna o făcea pe fată să se retragă tot mai mult. Ai ceva carne pe tine, iar prin vene îţi curge ceva sânge. Nu te va ajuta cu nimic să ţipi şi să te zbaţi. Ce-o să faci, când te vor ataca mai mulţi?

— O să scape cu fuga, strigă altcineva, şi cu toate că se auziseră şi câteva râsete, Glenna se opri şi dădu din cap.

— Fuga ar fi şi ea o posibilitate. Există momente în care ea reprezintă chiar unica soluţie. Dar în cazul ăsta, ar fi bine să fugiţi de mama focului. Un vampir se poate mişca iute ca fulgerul.

— Noi nu credem în existenţa demonilor, îi spuse Dervil, ridicându-şi bărbia şi frecându-şi antebraţul lovit. Din îndârjirea cu care strângea fata din buze şi din sticlirea ochilor acesteia, Glenna înţelese că îşi făcuse din ea întâiul său duşman din Ţara Făgăduinţei.

Atunci, fie, fie şi-aşa, se gândi femeia.

— Însă puteţi fi absolut sigure de faptul că ei cred în existenţa voastră. Aşa că acum alergaţi. Până la capătul terenului şi înapoi. Alergaţi ca şi cum v-ar urmări toţi demonii iadului. La dracu.! Am spus să alergaţi mâncând pământul. Şi pentru a le pune în mişcare, ea stârni o vâlvătaie de foc, la picioarele lor.

Se auziră câteva chiăieli, dar femeile o luară la goană. Ca nişte biete fătuci, îşi zise disperată Glenna în sinea sa. Fluturând haotic din braţe, cu paşi mici şi cu fustele incomode fâlfâindu-li-se în jurul picioarelor. Şi cel puţin trei dintre ele se împiedicară şi căzură, lucru pe care ea îl considera stânjenitor pentru orice femeie, de oriunde ar fi fost aceasta.

Gândindu-se că avea să le piardă pe jumătate dintre ele, în cazul în

care le-ar fi pus să alerge şi înapoi, Glenna fugi şi ea după ele.

— Iată ce concluzie am tras eu: Câteva dintre voi au ceva viteză, însă în marea voastră majoritate alergaţi încet şi ineficient. Aşa că vom alerga în fiecare zi câte o lungime de teren. Va trebui să purtaţi… cum se numesc? Jambiere. Dresuri. Şi colanţi, adăugă ea, arătând către propriii ei pantaloni de trening. Îmbrăcăminte bărbătească, pentru antrenamente. Jupele nu fac decât să vă îngreuneze mişcările şi să vă împiedice fuga.

— O doamnă – începu una dintre ele, dar se opri, atunci când Glenna o fulgeră din priviri.

— Atunci când fac eu instrucţie de front cu voi, să ştiţi că nu mai sunteţi deloc doamne, ci soldaţi. Apoi Glenna se hotărî să abordeze o altă tactică şi le întrebă: Care dintre voi are copii?

Câteva îşi ridicară mâinile, aşa că ea o alese pe una care îi lăsase impresia că măcar o ascultase cu un oarecare interes. Tu? Cum te cheamă?

— Ceara.

— Ce-ai face tu, Ceara, dacă o creatură ar încerca să-ţi ia copilul?

— Bineînţeles că m-aş opune. Sunt în stare chiar să şi mor, luptându-mă să-mi apăr copilul.

— Arată-mi. Eu vreau să-ţi iau copilul. Tu ce faci? Şi pentru că Ceara o privea derutată, Glenna încercă să-şi mai tempereze din nervozitate. Eu ţi-am ucis soţul. Acum el zace mort la picioarele tale şi singurul obstacol dintre mine şi copilul tău a mai rămas doar persoana ta. Opreşte-mă. Împiedică-mă să ţi-l iau. Ceara îşi ridică mâinile, cu degetele îndoite ca nişte gheare, repezindu-se cam în dorul lelii la Glenna. Femeii i se tăie răsuflarea, atunci când se izbi de umărul Glennei şi căzu pe spate.

— Cum ai putea să mă opreşti? o întrebă Glenna. Copilul urlă disperat. Fă ceva!

Ceara se ghemui, după care făcu un salt drept în sus. Glenna se lăsă doborâtă, iar apoi o aruncă peste cap pe Ceara şi îi propti un cot în gâtlej.

— Acum a fost ceva mai bine. Ai acţionat mai bine. Însă mişcările tale au fost cu mult prea lente, iar eu mi-am putut da seama, din privirea ta şi din mişcările corpului tău, ce anume intenţionai să faci.

Glenna se ridică în picioare, iar Ceara rămase în şezut, scărpinându-se la ceafă.

— Arată-mi şi mie cum ar trebui să fac, îi spuse ea Glennei.

La sfârşitul şedinţei de antrenament, Glenna îşi împărţi ucenicele în două tabere. În tabăra Cearei se aflau acelea care prezentau cât de cât interes şi aptitudini, iar în tabăra lui Dervil erau acelea care nu numai că nu manifestau aceste calităţi, ci se şi împotriveau cu îndârjire să-şi piardă timpul cu o activitate care în mod tradiţional nu era de

competenţa femeilor.

După plecarea lor, Glenna se aşează pe pământ. Câteva minute mai târziu, veni şi Hoyt lângă ea, iar Glenna îşi sprijini capul de umărul lui.

— Cred că nu mă prea pricep să fiu instructor, îi spuse bărbatul.

— Nici eu nu am calităţile necesare. Cum o să ne descurcăm, Hoyt? Cum oare vom izbuti să facem din aceşti oameni simpli o armată?

— N-avem încotro, trebuie să-i instruim. Însă eu unul sunt deja extrem de obosit, şi suntem de-abia la început.

— A fost altfel atunci când ne aflam în Irlanda, noi şase. Ştiam şi înţeleseserăm pe deplin ceea ce aveam de înfruntat. Cel puţin, tu ai de-a face cu nişte bărbaţi, dintre care măcar unii ştiu să mânuiască sabia sau arcul cu săgeţi. Eu am o turmă de fete, dintre care o mare parte n-ar fi în stare să se opună nici măcar unui pitic orb şi cu un singur picior, şi cu-atât mai puţin unui vampir.

— Oamenii se ridică la luptă doar atunci când nu mai au de ales, tot aşa precum am făcut şi noi. Hoyt îşi întoarse capul şi o sărută pe Glenna pe păr. Trebuie să credem din toată inima că vom reuşi, pentru ca eforturile noastre să fie încununate de succes.

— Contează foarte mult încrederea, se declară ea de acord. Mulţi dintre ei nu cred ceea ce le spunem noi.

Hoyt se uită la cei doi străjeri care duceau nişte drugi de fier, pe care începură să-i înfigă în pământ, bătându-i cu un baros.

— Nu va mai trece multă vreme, şi vor crede şi ei. Hoyt se ridică în picioare şi îi întinse şi Glennei mâna. Haide să vedem dacă s-au întors şi ceilalţi.

Blair nu-şi amintea să mai fi fost cândva somată să se prezinte în faţa şefilor – cu excepţia convocărilor în biroul directorului adjunct de la liceu. Se îndoia că Moira ar fi avut cumva intenţia de a o priva de libertate, însă i se părea ciudat să fie adusă în faţa prinţesei, sub escortă.

Moira îi deschise ea însăşi uşa şi îi adresă lui Blair un zâmbet grav.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Asta a fost totul, Dervil, mulţumesc. Ar fi cazul să mergi acum şi să-ţi asiguri locul tău de-acolo.

— Am înţeles, my lady…

— Vreau să participi şi tu. Vreau să fie acolo toată lumea. Blair, te rog să intri. Prinţesa se dădu cu un pas înapoi, pentru a-i face loc lui Blair să pătrundă şi ea în încăpere, după care îi trânti lui Dervil uşa-n nas.

— Văd că îţi exerciţi din plin atributele monarhice.

— Ştiu că probabil este elocvent în acest sens comportamentul meu. Moira îi mângâie uşor braţul lui Blair, iar după aceea se întoarse şi se îndreptă spre centrul camerei. Şi cu toate astea, eu am rămas

aceeaşi.

Cu toate că ea purta tot îmbrăcămintea aceea pe care Blair o socotea a fi echipamentul pentru antrenament al Moirei – o tunică simplă, pantaloni şi nişte ghete butucănoase în picioare – totuşi prinţesa arăta întrucâtva altfel.

Şi încăperea aceea contribuise probabil la crearea acelei impresii. Blair presupuse că încăperea cu pricina era un soi de cameră de zi, extrem de rafinată şi de luxoasă. Pernele tapiţate în lucrături bogate, draperiile grele din catifea şi încântătorul mic şemineu de marmură, cu focul de turbă licărind molcom în el, toate astea vorbeau despre un rang înalt şi trădau noua poziţie socială a Moirei.

— Te-am chemat acum aici ca să-ţi comunic şi ţie cum urmează să se desfăşoare demonstraţia.

— Să-mi comunici şi mie, repetă Blair.

— Nu-mi închipui că îţi va plăcea tot ce am hotărât eu să fac, dar decizia mea este deja luată, în împrejurările date, altfel nu se poate, sub niciun motiv.

— Ce-ar fi atunci să-mi spui la ce anume te-ai gândit şi ce ai hotărât să faci, iar după aceea, eu îţi voi comunica la rândul meu, dacă-mi place, ori ba.

Şi ei nu-i plăcu. Şi insistă şi se certă şi ameninţă şi sudui. Însă Moira rămase fermă pe poziţie.

— Ce au avut ceilalţi de zis despre asta? o întrebă Blair.

— Lor încă nu le-am spus. Mai întâi, te-am anunţat pe tine. Gândindu-se că acest lucru avea să le prindă bine amândurora, Moira turnă fiecăreia dintre ele câte un pahar de vin. Pune-te şi tu, te rog, în situaţia mea. Aceşti vampiri sunt nişte monştri care mi-au ucis mama. Ei au asasinat-o pe regina din Ţara Făgăduinţei.

— Iar ideea era – adică este – de a le arăta tuturor că vampirii există şi de a le dezvălui natura lor demonică şi modalitatea în care trebuie să fie înfruntaţi şi distruşi.

— Da, ăsta-i un scop esenţial. Moira zăbovi o clipă ca să soarbă din vin şi să-şi mai adune gândurile. În pofida îndatoririlor zilnice, ea îşi mobiliza forţele pentru ceea ce avea să urmeze. Peste câteva zile, eu o să merg la stâncă. Şi din nou, în faţa lumii de pe Tărâmul Făgăduinţei, lume care urmează să se adune acolo, o să pun mâna pe sabie. Dacă o s-o ridic, atunci am să fiu regină. Iar în calitate de regină, voi conduce poporul meu la război – şi anume, în primul război din Lumea Făgăduinţei. Am eu dreptul oare să-i trimit pe oamenii mei în bătălie, le pot eu oare solicita chiar sacrificiul suprem al vieţilor lor, dacă nu mi-am dovedit în prealabil legitimitatea?

— Moira, tu nu trebuie să-mi dovedeşti mie nimic şi nici să te justifici în faţa mea.

— Ţie poate că nu. Şi totuşi, trebuie s-o fac în faţa altora. Şi să-mi

dovedesc asta chiar şi mie însămi – înţelegi? N-o să mă încumet să ridic şi apoi să accept sabia şi coroana, până ce nu mă voi simţi demnă şi de una, şi de alta.

— După cum mi se pare mie, tu deja eşti demnă de amândouă. Şi nu ţi-aş fi spus aşa ceva, dacă aş fi crezut altfel.

— Ştiu asta, şi tocmai de aceea te-am şi chemat pe tine şi nu pe unul dintre ceilalţi. Tu o să-mi vorbeşti pe şleau, iar eu voi face acelaşi lucru. Pentru mine contează faptul că tu crezi în mod sincer că sunt deja pregătită în vederea primirii sabiei şi a coroanei. Contează chiar foarte mult. Însă trebuie să simt şi eu asta, înţelegi?

— Da, la naiba! Fiindcă înţelegea perfect ce voia să spună, Blair îşi trecu degetele prin păr presându-şi pielea capului. Da.

— Blair, mi-e teamă de tot ce mi se cere să fac şi de ceea ce se aşteaptă de la mine. Mi-e frică de ceea ce sunt obligată să fac şi de ceea ce va urma. Te rog să mă ajuţi să fac lucrul respectiv în seara asta, în calitate de prietenă, de tovarăşă de luptă şi de femeie care ştie cât de necruţător poate fi uneori destinul.

— Şi dacă eu refuz, tu oricum tot o să faci ceea ce te-ai hotărât să faci.

— Bineînţeles că da, îi răspunse Moira, schiţând un surâs timid. Dar, dacă ai fi de partea mea, m-aş simţi mai puternică şi mai sigură pe mine.

— Însă eu chiar te înţeleg. Chiar dacă nu-mi place, eu tot te înţeleg.

Moira lăsă deoparte paharul cu vin, se ridică în picioare şi o luă de mână pe Blair.

— Asta mie îmi este de-ajuns.

Transformaseră întrunirea într-un soi de petrecere, se gândi Blair. Torţele erau aprinse, străjuind terenul de instrucţie. Flăcările se ridicau spre un cer pe care luna, aproape plină, strălucea ca un reflector.

Gradenele erau pline de oameni care încercau să-şi ocupe câte un loc în spatele barierelor din lemn. Îşi aduseseră şi copiii cu ei, şi chiar şi bebeluşii, remarcă Blair, iar întreaga atmosferă era una de mare sărbătoare.

Femeia era înarmată, avea sabie, ţepuşă şi arc cu săgeţi şi auzi şoaptele şi comentariile făcute pe un ton scăzut, pe când se îndrepta spre loja regală.

Se strecură şi îşi făcu loc, alături de Glenna.

— La ce sumă crezi că s-ar ridica asigurarea, pentru un astfel de spectacol? Avem aici foc, lemn mult şi atâtea veşminte inflamabile.

Glenna scutură din cap, în timp ce se uita la mulţime.

— Ei nu înţeleg cum stau lucrurile. Sunt aidoma unor fani înflăcăraţi care de-abia aşteaptă să înceapă concertul. Pentru

Dumnezeu, Blair, se află aici chiar şi nişte vânzători ambulanţi care oferă plăcintă cu carne.

— Să nu subestimezi niciodată inventivitatea micilor întreprinzători.

— Am încercat să ajung până la Moira, înainte de a fi fost poftiţi aici. Nici măcar nu cunoaştem planul.

— Îl cunosc eu. Şi n-o să-ţi placă deloc. Înainte de a apuca ea să-i dea mai multe explicaţii, se auzi sunetul de trompetă. În loja oficială intră familia regală. Să nu daţi vina pe mine, mai izbuti să spună Blair, încercând să acopere uralele mulţimii dezlănţuite.

Riddock făcu un pas înainte şi îşi ridică mâinile, încercând astfel să-i potolească pe spectatori.

— Locuitori ai Ţării Făgăduinţei, aţi venit aici pentru a saluta revenirea acasă a Înălţimii Sale, prinţesa Moira. Pentru a vă exprima bucuria de a se fi întors cu bine, atât ea, cât şi Lord Larkin, lord de MacDara.

Uralele se înteţiră, pe când Moira şi cu Larkin îl încadrară pe Riddock. Larkin îi aruncă lui Blair un zâmbet triumfător.

El nu ştie tot ce are să urmeze, îşi zise aceasta în sinea sa, simţind cum i se pune un nod în gât.

— Vă aflaţi acum aici ca să le uraţi bun venit şi vitejilor bărbaţi şi femeilor îndrăzneţe care i-au însoţit până la noi, pe Tărâmul Făgăduinţei: magicianul Hoyt, din familia Mac Cionaoith, doamna acestuia, Lady Glenna – vrăjitoarea cu părul roşu ca focul, doamna Blair – întunecata războinică, precum şi Cian, făcând parte tot din clanul Mac Cionaoith şi fiind frate al magicianului. Ei sunt cu toţii bineveniţi în ţara noastră, în casele şi în inimile noastre.

Se auziră urale furtunoase. Peste câteva sute de ani, îşi spuse Blair, nu vor mai exista atâţia magicieni şi vrăjitoare. Asta în cazul în care ar mai supravieţui cineva pe pământ, peste câteva sute de ani.

— Popor al Ţării Făgăduinţei! Am trecut cu toţii prin momente grele şi triste, de durere şi de teamă. A dispărut dintre noi iubita noastră regină. Ea a fost asasinată nu de către oameni, ci de către nişte creaturi monstruoase. Îi veţi vedea în această seară chiar aici, pe acest teren, pe doi dintre vampirii care ne-au ucis-o pe regină. Ei au fost aduşi aici, la porunca Înălţimii Sale Regale şi datorită curajului dovedit de Lord Larkin, Lady Blair şi Cian, din familia Mac Cionaoith.

Riddock se retrase câţiva paşi, şi după încordarea bărbiei sale, Blair îşi dădu seama de faptul că bărbatul ştia ceea ce avea să urmeze şi că nu-i era pe plac acest lucru.

Moira înaintă cu un pas şi aşteptă ca mulţimea să se mai domolească.

— Locuitori ai Ţării Făgăduinţei, m-am întors lângă voi, am revenit acasă, dar nu ca să vă aduc bucurie, ci pentru a vă anunţa că războiul

este iminent. Am primit, din partea zeiţei Morrigan însăşi însărcinarea de a mă lupta cu aceste creaturi demonice, care ar putea distruge lumea noastră, lumea prietenilor mei, ca şi toate celelalte lumi existente. Am primit însărcinarea de a vă conduce pe voi în această bătălie, eu împreună cu aceste cinci persoane, pentru loialitatea cărora garantez cu viaţa mea, cu ţara mea şi cu coroana pe care într-o bună zi o voi purta, în cazul în care zeii vor considera că o merit. Moira tăcu două-trei clipe, iar Blair înţelese faptul că aceasta încerca să-şi dea seama de starea de spirit a mulţimii, pentru a-şi putea continua expunerea. Aceasta nu este o bătălie pentru întinderi de pământ sau alte bogăţii, şi nici pentru glorie sau răzbunare, ci pentru însăşi viaţa noastră. Eu nu v-am fost conducătoare, n-am fost o războinică, ci doar o ucenică, o fiică ascultătoare şi o mândră cetăţeancă a Ţării Făgăduinţei. Şi totuşi, vă cer să fiţi de acord să mă urmaţi pe mine, să-i urmaţi şi pe ceilalţi prieteni ai mei, şi să vă daţi la nevoie chiar şi viaţa în luptă. Pentru că la sfârşitul zilei în care sărbătorim finalul verii, ne vom confrunta cu o armată formată din creaturi de soiul celor pe care le veţi vedea în seara asta.

Pe terenul de întreceri cavalereşti fură aduşi târâş cei doi vampiri. Blair îşi dădea seama că oamenii vedeau doar nişte bărbaţi legaţi în lanţuri, şi care poate că or fi fost ei asasini, dar nu păreau să fie chiar demoni.

Oamenii începură să zbiere, să ceară să se facă dreptate, ba unii vărsară chiar şi nişte lacrimi. Însă nu erau stăpâniţi de o frică reală.

Paznicii prinseră lanţurile de drugii de fier înfipţi în pământ, iar la un semn al Moirei, părăsiră locul.

— Cei ce mi-au omorât mama şi au asasinat-o pe regina voastră au un nume. Ei sunt vampiri. În lumea de unde vine, lady Blair i-a vânat şi i-a distrus. Ea este aceea care i-a prins pe aceşti demoni. Ea vă va arăta ce anume sunt ei.

Blair expiră prelung aerul din piept şi întoarse puţin capul spre Larkin.

— Îmi pare rău.

Şi înainte ca el să apuce să scoată vreun sunet, ea făcu un salt jos din lojă, intrând pe teren.

— Ce se petrece aici? întrebă Larkin.

— Tu să nu te bagi. Şi Moira îl apucă strâns de braţ. Aceasta este dorinţa mea. Ba mai mult, aceasta este şi porunca mea. Aşa că nu te amesteca. Absolut nimeni nu trebuie să intervină.

Pe când Blair începea să vorbească, Moira ieşea din lojă.

— Vampirii n-au decât un unic scop pe lume, şi anume, pe acela de a ucide. Şi Blair le dădu ocol, permiţându-le celor doi să-i adulmece mirosul, acel miros care avea să le stârnească o cumplită foame. Ei se hrănesc cu sânge de om. Vă vor vâna şi vă vor suge sângele. În cazul

în care vor să se hrănească din voi, veţi muri repede. În mari chinuri, îngroziţi, dar totuşi repede. Dacă vor mai mult, adică să se şi distreze cu voi, atunci vă vor tortura, aşa cum i-au torturat şi pe membrii familiei găsite moartă de mine, de Larkin şi de Cian în pădure, în noaptea în care i-am capturat pe ăştia doi.

Vampirul mai voinic încercă s-o înşface pe Blair. El avea nişte ochi injectaţi, iar spectatorii aflaţi mai aproape de teren îi putură vedea şi colţii.

— Vampirii nu se nasc, continuă Blair. Ei nu sunt concepuţi şi nici nu se dezvoltă într-un pântec de femeie. Ei devin vampiri. Sunt transformaţi în vampiri, din oameni. O muşcătură de vampir, în cazul în care nu este letală, îl infectează pe omul respectiv. Unii dintre cei infectaţi devin pe jumătate vampiri şi sclavi ai celorlalţi vampiri. Altora li se suge sângele până aproape de punctul în care viaţa lor atârnă de un fir de păr. Pe urmă, ei sunt hrăniţi cu sânge de oameni din spiţa lor, şi mor numai ca să se ridice din nou. Însă nu ca oameni, ci ca vampiri pe de-a-ntregul.

Blair continua să le tot dea târcoale vampirilor, având grijă ca aceştia să nu o poată atinge.

— Copilul vostru, mama voastră sau iubitul, ori iubita voastră pot fi transformaţi în felul acesta. Şi apoi nu vă vor mai fi copil, mamă sau iubit, ori iubită, ci vor deveni demoni ca şi aceştia de-aici, animaţi de dorinţa nestăvilită de a suge sânge, dorinţă care îi împinge să se hrănească, să omoare şi să distrugă.

Blair se răsuci pe călcâie, iar în spatele ei, vampirii se zbăteau în lanţuri, urlând de foame şi de frustrare fiindcă n-o puteau atinge.

— Asta vi se poate întâmpla şi vouă. Sunt sute sau poate chiar mii de nemernici asemănători ăstora. Cu astfel de demoni vă veţi confrunta. Pe ei nu-i omoară metalul, ci doar îi răneşte. Şi Blair se răsuci în direcţia vampirilor, după care făcu o crestătură cu vârful sabiei ei, pe pieptul vampirului mai voinic. Ei sângerează, dar se vindecă apoi repede. Iar o astfel de rană nu-i prea scoate din circulaţie şi nici măcar nu le încetineşte mişcările. Iată care sunt armele ce îi pot distruge pe vampiri. Lemnul. Ea scoase la iveală o ţepuşă, iar când fandă către vampirul mai pipernicit, acesta se feri, încercând să-şi protejeze pieptul. Direct în inimă. Focul. Şi Blair puse mâna pe o torţă, iar când o flutură prin aer, ambii vampiri începură să ţipe. Se hrănesc noaptea, fiindcă lumina directă a soarelui îi poate ucide. Însă se pot adăposti în semiîntuneric şi pot merge pe ploaie. Pot ucide atunci când cerul este acoperit de nori. Simbolul crucii îi face să ardă, şi cu puţin noroc, pot fi ţinuţi la respect. Şi apa sfinţită îi arde. Cu sabia trebuie să le tai capul, ca să-i omori.

Şi ea putea simţi pulsul mulţimii, se gândi Blair. Exista multă surescitare acolo, confuzie şi un început de spaimă. Dar mai multă

neîncredere. Pentru că lumea vedea în continuare doar nişte bărbaţi puşi în lanţuri.

— Acestea sunt armele voastre, asta-i ceea ce aveţi voi la dispoziţie, alături de inteligenţă şi de curaj, împotriva unor creaturi care sunt mai puternice, mai rapide şi mai greu de ucis decât voi. Dacă nu ne luptăm şi nu învingem, ei vă vor devora, în mai puţin de o lună, din momentul ăsta.

Blair tăcu, în timp ce Moira înainta spre ea, pe teren.

— Să fii sigură pe tine, îi şopti Blair Moirei.

— Sunt sigură pe mine. Şi Moira o strânse scurt de mână pe Blair, după care se întoarse spre mulţimea care vocifera îngrijorată şi confuză.

Moira acoperi cu vocea ei acele glasuri.

— Morrigan se zice că este zeiţa războinicilor, şi totuşi se mai spune despre ea şi faptul că nu s-a luptat niciodată în vreo bătălie. Dar cu toate astea, eu îi respect porunca. Aceasta este credinţa. Nu pot, şi nici măcar n-am intenţia să vă cer să aveţi încredere în mine, aşa cum aveţi într-un zeu. Eu sunt femeie, şi sunt şi muritoare, ca şi voi. Însă când vă cer să mă urmaţi în bătălie, să ştiţi că în fruntea voastră se află o adevărată războinică. Indiferent dacă voi purta sau nu o coroană pe cap, în mână voi avea o sabie şi mă voi bate umăr la umăr cu voi. Moira îşi scoase sabia şi o ridică în văzduh. În seara asta şi pe acest teren, eu voi distruge creaturile care vouă v-au răpit regina, iar mie mama. Fac totul doar în numele ei, în numele sângelui vărsat de către ea. Fac totul numai pentru voi, pentru Ţara Făgăduinţei şi pentru întreaga omenire. Moira se întoarse cu faţa către Blair. Fă-o, dacă mai ai vreun sentiment de iubire pentru mine, îi mai zise Moira, atunci când văzu că Blair şovăia. Ca de la războinică la războinică sau ca de la femeie la femeie.

— Este reprezentaţia ta.

Blair îl alese pe cel mai sfrijit dintre cei doi vampiri, deşi bănuia că acesta tot avea vreo cincisprezece kilograme mai mult ca Moira.

— În genunchi! îi strigă ea, ţinând sabia cu tăişul lamei lipit de beregata acestuia.

— Ţi-e uşor să ucizi pe cineva înlănţuit, îi spuse el răguşit, dar tot se lăsă în genunchi.

— Da, cred că da. Şi regret deja că nu te voi putea omorî. Blair continua să-i ţină sabia la gât, în timp ce făcu un pas în spatele arătării. Apoi, scoţând cheia pe care i-o dăduse Moira, îi descuie lacătul cu care îi erau prinse lanţurile în legături. Plină de mândrie şi de teamă, ea îşi înfipse sabia în pământ, lângă el, după care se îndepărtă.

— Ce-ai făcut? o întrebă Larkin pe Blair, atunci când aceasta îşi reluă locul, în faţa lojei.

— Am făcut ceea ce m-a rugat ea să fac. Şi ceea ce mi-aş dori şi eu ca ea să facă pentru mine, dacă aş fi într-o situaţie similară. Blair se uită drept în ochii lui. Dacă tu n-ai încredere în ea, atunci de ce ar avea ei? Blair îl luă pe Larkin de mână. Dacă nici noi nu avem încredere în ea, atunci cum ar putea ea să fie sigură de sine?

Blair eliberă mâna lui Larkin şi, cu faţa spre terenul de turniruri, se rugă în gând să fi făcut ceea ce trebuia.

— Ridică sabia, îi strigă Moira vampirului.

— Cu zeci de arcuri cu săgeţi îndreptate spre mine? o întrebă creatura.

— Nicio săgeată nu va porni din niciun arc, dacă nu vei încerca să fugi. Ţi-e frică să te lupţi cu o fiinţă omenească, în condiţii absolut egale? Ai fi fugit şi în noaptea aceea, dacă mama mea, regina, ar fi ţinut în mână o sabie?

— Ea a fost firavă, dar sângele ei era consistent. Vampirul se uită pieziş spre stânga, în direcţia celuilalt vampir, care se afla în continuare înlănţuit şi legat mult prea departe de el, ca să-i poată fi de vreun ajutor. Ar fi trebuit ca tu să te afli în locul ei atunci.

Cuvintele vampirului nu făcură decât să-i răsucească şi mai tare cuţitul în rana ei sufletească.

— Da, şi deci ai ucis-o fără niciun rost. Dar acum, poate să fi sosit şi rândul meu. O să te primească oare Lilith înapoi, dacă în seara asta o să-mi bei sângele? Dar îţi doreşti acest lucru. Şi Moira se crestă uşor în palmă. A trecut multă vreme de când nu te-ai mai alimentat. Femeia văzu cum el se linge pe buze, în timp ce ea îşi ridicase mâna, iar sângele i se prelingea pe braţ şi picura pe pământ. Haide, vino, doboară-mă şi hrăneşte-te.

În acel moment pe vampir îl lăsară nervii şi el smulse sabia din pământ, ridicând-o şi lovind cu ea.

Moira nu pară acea primă lovitură, ci se eschivă, sări lateral şi îl izbi cu piciorul, culcându-l la pământ cât era de lung.

O mişcare bună, se gândi Blair. Vampirului îi mai trebuie să suporte şi umilinţa, în afara fricii şi a foamei. Creatura se ridică şi se aruncă asupra Moirei, cu acea iuţeală stranie şi supranaturală de care dădeau dovadă unii vampiri. Însă Moira era pregătită. Poate că fusese pregătită toată viaţa ei, îşi zise Blair.

Săbiile se ciocniră şi Blair îşi dădu seama că, în vreme ce vampirul era mai rapid şi mai puternic, Moira avea o rezistenţă fizică mai bună. Ea împinse sabia vampirului în sus şi într-o parte, după care îşi înfipse propria ei sabie în pieptul lui. Apoi Moira se retrase, reluându-şi poziţia de luptă.

Blair ştia că, dacă o astfel de rană putea fi mortală pentru un om, pe un vampir nu-l afecta prea tare şi nu-l scotea din circulaţie.

Ignorând ţipetele şi răcnetele de panică, ca şi zgomotul de paşi în

fugă, Blair urmărea lupta acerbă dusă în teren.

Vampirul îşi făcu mâna pâlnie în dreptul rănii din piept şi îşi duse la gură sângele recuperat. Blair auzi în spatele ei un zgomot de trup prăbuşit la pământ, în momentul în care cineva leşinase.

Vampirul se apropie din nou de Moira, iar de data asta el anticipase mişcarea acesteia. El o lovi cu sabia în braţ şi o izbi cu dosul palmei peste faţă. Ea se rostogoli pe spate şi pară următoarea lovitură, însă astfel Moira se trezi împinsă către cel de-al doilea vampir.

Blair îşi ridică arbaleta, pregătită să-şi încalce promisiunea făcută Moirei.

Însă aceasta se lăsă în jos şi se rostogoli lateral, lovind simultan cu ambele picioare, figură care, pur şi simplu, o încântă pe Blair.

— Bravo! Bravo, fetiţo! Acum doboară-l! Nu-i bine să te mai joci mult cu focul.

Dar lupta depăşise cu mult dorinţa de a arăta oamenilor cât de mult putea rezista un vampir în bătălie. Moira lovi cu sabia şi îl răni pe vampir în umăr, şi totuşi ea se dădu înapoi, în loc să-i aplice lovitura de graţie.

— Cât de mult a supravieţuit mama? îl întrebă Moira pe demon. Cât de mult a suferit, înainte să moară? Ea continua să pareze loviturile şi să lovească la rândul ei, chiar dacă mâna cu care strângea în pumn mânerul sabiei devenise acum lipicioasă, din pricina propriului ei sânge.

— Mai mult decât vei suferi tu sau laşul care te-a zămislit.

Moira rămase cu gura căscată, iar vampirul o atacă. Ea n-apucă să vadă prea bine acea mişcare şi nu ştia nici măcar cum anume apucase să se apere. Simţi durerea înţepăturii produse de sabia adversarului, scoase un strigăt, îşi flutură sabia prin aer şi îi reteză spurcăciunii capul.

Femeia căzu în genunchi, sfâşiată atât de durerea din suflet, cât şi de aceea a rănilor fizice de pe corpul ei. Ea depăşi respectiva stare, urletele delirante ale mulţimii semănând cu zgomotul îndepărtat al oceanului vuind în plină furtună. Se ridică în picioare şi se întoarse în direcţia lui Blair.

— Dezleagă-l acum şi pe celălalt.

— Nu. E îndeajuns atât, Moira.

— Asta numai eu hotărăsc. Şi femeia se apropie de cealaltă, smulgând cheia de la brâul lui Blair. Pe asta o fac numai eu singură.

Mulţimea amuţise, pe când ea traversa pista de turniruri. În timp ce se apropia de vampir, Moira îi văzu acestuia brusca sticlire din ochi de foame şi de plăcerea festinului ce va urma.

Apoi Moira zări săgeata trecând pe lângă ea şi străpungând inima vampirului. Moira se răsuci, îndurerată de faptul că fusese trădată. Dar nu Blair era persoana care ţinea în mână arbaleta, ci Cian.

Acesta aruncă arma cât colo.
— A fost arhisuficient atât, rosti el laconic şi plecă.

17

În acea clipă, Moira văzu roşu în faţa ochilor, nu se mai gândi la nimic şi nu mai zăbovi niciun moment. Ea nu-şi mai reluă locul din loja regală şi nu se mai adresă poporului ei. Pe când se grăbea să se îndepărteze de-acolo, prinţesa îl putu auzi pe Larkin ridicând glasul, puternic şi limpede, pentru a le vorbi celor prezenţi. El putea să-i ţină locul acolo, iar acest lucru era îndeajuns.

În vreme ce se năpustise după Cian, femeia încă mai strângea în mână sabia ei însângerată.

— Cum îndrăzneşti să-mi faci una ca asta?! Cum de ai tupeul să intervii?!

El îşi continuă drumul şi ajunse în curtea castelului, pe care începu s-o traverseze.

— Nu primesc ordine de la tine. Nu-ţi sunt nici înrobit şi nici slujitor.

— N-aveai niciun drept. Ea trecu înainte şi se răsuci în faţa lui, împiedicându-l să intre în castel. Şi văzu pe chipul lui expresia unei furii reci pe când vampirul îi striga:

— Mă doare în cot dacă aveam sau nu dreptul să fac ceea ce am făcut.

— N-ai putut să mai suporţi? Ţi-a fost imposibil să mă mai laşi să mă lupt cu încă unul dintre ei, să-l chinui şi să-l fac să sufere, după care să-l distrug. N-ai mai izbutit să te abţii, să stai cu mâinile-n sân şi doar să mă priveşti, lăsându-mă pe mine să-l înfrâng şi pe cel de-al doilea monstru.

— Dacă aşa-ţi place ţie să crezi…

El n-o împinse ca să treacă de ea şi să păşească înăuntru, ci îşi schimbă direcţia de deplasare, mergând de-a curmezişul curţii şi trecând pe sub bolta unei arcade.

— N-o să-mi întorci tu mie spatele! De data asta, când îl depăşise din nou şi se postase din nou în faţa lui, ea îl şi împinse în piept cu latul lamei de la sabie. Furia ei nu era rece ca a lui, ci îi fierbea în suflet precum urgia cumplită a zeilor. Tu eşti prezent aici numai pentru că eu am vrut asta, am fost dispusă să te primesc şi ţi-am acordat permisiunea să vii. Aici nu eşti tu stăpânul.

— Nu ţi-a trebuit prea mult până să-ţi dai arama pe faţă şi să afişezi o trufie de mare conducătoare, aşa este? Însă bagă bine la cap, prinţeso: eu nu mă aflu acum aici decât pentru că mi-am dorit eu acest lucru, iar *permisiunea* ta nu face nici două parale, pentru cei ca mine. Şi acum, ori foloseşti sabia aceea, ori o laşi în jos şi ţi-o vârî la loc în

teacă.

Femeia îşi aruncă sabia cât colo într-o parte, iar aceasta zurui pe pietre.

— Aveam dreptul să-l ucid şi pe cel de-al doilea vampir.

— Aveai dreptul să şi mori, în faţa unei mulţimi care urla? Eşti un pic cam prea mică, pentru a aspira la titlul de gladiator.

— Eu i-aş fi…

— I te-ai fi oferit, unui vampir înfometat la culme, drept masa acestuia cea de pe urmă, se răsti Cian la ea. Nu l-ai fi putut dovedi pe al doilea vampir. Poate că ai mai fi avut o mică şansă, în cazul în care ai fi fost odihnită şi n-ai fi fost nici rănită. Însă Blair ţi l-a ales pe vampirul mai prăpădit dintre cei doi, pentru început, fiindcă acesta constituia pentru tine cea mai bună şansă de a-ţi argumenta punctul de vedere. Şi aşa ai şi făcut, poţi fi satisfăcută cu asta.

— Tu crezi că ştii ce pot şi ce nu pot eu să fac?

În acel moment, Cian doar îi strânse uşor cu o mână tăietura laterală, dându-i imediat drumul, atunci când Moira se albise la faţă ca varul şi se clătinase, rezemându-se cu spatele de zid.

— Da, îi răspunse el. Şi la fel de bine ştia asta şi vampirul acela, care ar fi cunoscut cu precizie modul în care ar fi trebuit să te înfrunte. Cian îi ridică femeii marginea de jos a tunicii şi se şterse cu aceasta, de sângele Moirei. Tu n-ai fi rezistat în faţa lui decât până la cel mult două minute, după care ai fi fost la fel de moartă ca şi mama ta, cea pe care eşti atât de al naibii de înnebunită s-o răzbuni.

Ochii ei se întunecară brusc, trecând instantaneu de la cenuşiul ceţii, la acela al fumului.

— Să nu-mi vorbeşti tu de mama.

— Atunci, încetează şi tu să te mai foloseşti de moartea ei, ca să-ţi justifici acţiunile.

Buzele femeii avură un mic tremur, liniştindu-se imediat după aceea, în momentul în care Moira izbutise să-şi redobândească autocontrolul.

— L-aş fi doborât, deoarece n-aş fi avut încotro.

— Vorbeşti prostii! Ai fi mierlit-o, dar te dovedeşti a fi prea mândră şi prea tâmpită, pentru ca măcar acum să recunoşti acest lucru.

— Nu putem şti cu precizie, nu-i aşa? Iar asta fiindcă tu te-ai grăbit să-l lichidezi pe vampirul acela.

— Chiar crezi cu sinceritate că l-ai fi putut împiedica să-şi înfigă colţii în gâtul tău? o întrebă el, atingându-i în treacăt în jos cu un deget partea laterală a gâtului, de-abia mai ostenindu-se să ridice dintr-o sprânceană, atunci când ea îl plesni peste mână, dându-i-o la o parte. Atunci, dovedeşte-mi-o, încercând să mă opreşti pe mine. Vei avea nevoie de ceva mai mult decât de o anemică lovitură cu palma, pentru a reuşi acest lucru.

Cian se dădu înapoi şi ridică de jos sabia pe care o azvârlise ea. Iar atunci când i-o aruncă înapoi, Cian îi zâmbi cu tristeţe, deoarece ea schiţase o grimasă de durere, din cauza rănii pe care o primise în coaste, în cursul luptei cu primul vampir.

— Uite, acum tu ai o sabie, iar eu nu sunt înarmat. Încearcă să mă opreşti!

— N-am de gând acum să…

— Opreşte-mă! îi repetă el şi se grăbi s-o înghesuie uşor cu spatele la perete.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi pui labele pe mine!

— Păi atunci, opreşte-mă! El o împinse din nou, îi smulse din mână şi îi aruncă sabia cât colo.

Moira îi dădu o palmă peste obraz, după care el o prinse de umeri şi o lipi cu spatele de zid. Femeia simţi în acel moment ceva asemănător fricii, în timp ce ochii lui se uitau fix într-ai ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-mă!

Când gura lui îi strivi femeii buzele, ea simţi totul. Era în acelaşi timp şi întunecat şi strălucitor, şi dur şi insuportabil de moale, de catifelat şi de mătăsos. Fiori de plăcere îi străbătuseră prin întreg trupul.

Apoi, vampirul se îndepărtă puţin de ea, şi în acel moment femeia simţi că i se tăiase răsuflarea.

— Nu în felul acesta ar fi gustat monstrul acela din tine.

Cian o lăsă lipită de zid, tremurând, şi plecă mai înainte de a persevera într-o greşeală deja enormă.

El mai degrabă o mirosi, decât o văzu pe Glenna.

— Are nevoie de îngrijire, îi spuse acesteia vampirul, după care îşi văzu mai departe de drum.

*

În castel, Blair şedea în faţa focului ce ardea în şemineul din salonul familiei, încercând să se reculeagă şi să-şi revină în simţiri.

— Să nu începi acum cu reproşurile, îl avertiză ea pe Larkin. Ea m-a pus să jur că n-am să spun nimănui, iar adevărul este că eu am înţeles de ce a simţit ea nevoia asta.

— De ce nu mi-ai spus măcar mie?

— Pentru că n-ai fost prin preajmă. Şi fiindcă ea a acţionat în ultima clipă. M-a luat şi pe mine prin surprindere. După părerea mea, Moira a folosit o tactică excelentă. Am încercat eu s-o conving să nu facă una ca asta şi probabil că aş fi insistat şi mai mult, însă în linii mari femeia avea dreptate. Şi până la urmă, a izbutit să demonstreze ceea ce a vrut. Luptându-se.

Larkin îi întinse o cupă cu vin şi se lăsă pe vine, în faţa ei.

— Tu crezi că eu sunt supărat pe tine. Dar nu-i adevărat, nu sunt

supărat pe tine. Sunt supărat doar pe ea, puţin. Sunt supărat pe ea fiindcă n-a avut încredere în mine să-mi spună ce intenţiona să facă. Pentru că spurcăciunile alea nu i-au omorât numai ei mama, ci în acelaşi timp mi-au ucis şi mie mătuşa pe care eu am iubit-o nespus de mult. În seara asta, ea a încercat să-şi regleze conturile nu numai cu familia ei, ci şi cu mine. De un lucru însă poţi să fii absolut sigură, şi anume de acela că eu voi sta serios de vorbă cu Moira pe tema asta.

— Bine, bine. Blair sorbi din vin şi se uită în direcţia lui Hoyt, întrebându-l: Tu ce crezi?

— Dacă vrei cu tot dinadinsul să ştii, am şi eu opinia mea. N-ar fi trebuit ca Moira să ia totul asupra ei. Ea este cu mult prea importantă pentru a-şi asuma nişte riscuri atât de mari, iar noi trebuie să rămânem un cerc închis. Niciunul dintre noi n-ar trebui să ia decizii atât de însemnate, fără a se consulta în prealabil şi cu ceilalţi.

— Bine, văd că te menţii în limitele unei logici de fier, oftă Blair. Nu greşeşti, iar dacă am fi dispus de timpul necesar, aş fi insistat ca ea să vă împărtăşească şi vouă ce avea de gând să facă. Oricum, noi n-am fi putut s-o oprim, însă am fi fost preveniţi cu toţii. Pe mine m-a abordat de la înălţimea rangului ei. Oftând din nou, Blair se frecă la ceafă, încercând să-şi mai alunge încordarea. A încasat şi ea câteva lovituri, nu glumă.

— Îi va obloji Glenna rănile, o asigură Hoyt. Ar fi încasat şi mai multe scatoalce, dacă n-ar fi intervenit Cian la vreme.

— Oricum, n-aş fi lăsat-o să continue lupta şi cu al doilea vampir. Şi nu că i-aş reproşa lui Cian pentru că s-a băgat între ei, după ce mi-a smuls arbaleta din mâini, dar nici eu nu i-aş fi permis Moirei să se bată şi cu celălalt demon. Ea era deja istovită după lupta cu primul. Şi Blair mai luă încă o înghiţitură de vin. Însă nu-mi pare rău că ea l-a certat pe Cian, scutindu-mă astfel pe mine să fac asta.

— El ţine la tăvăleală. Hoyt mai înteţi focul în şemineu, cu vătraiul. Acum o să avem armata noastră.

— Aşa este, îi dădu dreptate şi Larkin. Nimeni nu se mai poate îndoi acum de natura inamicilor cu care ne vom confrunta. Nu suntem noi un popor de războinici, dar nu suntem nici laşi. Vom avea o armată, la sfârşitul verii.

— Ne putem trezi cu Lilith pe cap, în orice clipă, interveni şi Blair din nou în discuţie. Ne aşteaptă multă muncă. Ar fi cazul să mergem la culcare, pentru a ne putea trezi devreme, mâine de dimineaţă.

Când Blair dădu să se ridice, în pragul uşii apăru Dervil.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar am fost trimisă după lady Blair. Stăpâna doreşte să stea de vorbă cu ea.

— Iar o să facă pe şefa cu mine, bombăni Blair.

— Te aştept în cameră la tine, îi spuse Larkin, punându-i scurt o mână pe braţ. Când vei veni înapoi, o să-mi zici şi mie cum se mai

simte.

— O să-ţi spun. Blair se ridică în picioare şi îşi aruncă privirea înspre Dervil. Cunosc deja drumul.

— Mi s-a cerut să vă conduc până acolo.

Odată ajunse amândouă în faţa camerei Moirei, Dervil bătu la uşă. Glenna deschise uşa şi respiră uşurată, atunci când dădu ochii cu Blair.

— Excelent! Îţi mulţumesc că ai venit.

— My lady. Glenna ridică dintr-o sprânceană, iar Dervil îşi drese glasul şi continuă: Aş dori să-mi cer scuze pentru comportamentul meu de azi-dimineaţă şi să vă întreb la ce oră doriţi să se adune femeile pentru instrucţia de front.

— La o oră după ivirea zorilor.

— Mă puteţi învăţa să mă lupt bine?

— Vreau să te învăţ să te lupţi cât mai bine, o corectă Glenna.

— Vom fi pregătite, îi spuse Dervil, cu un zâmbet crispat.

— S-a mai întâmplat vreun lucru pe care nu l-am aflat şi eu? o întrebă Blair pe Glenna, după plecarea lui Dervil.

— Ţi-a scăpat şi ţie ceva, în ziua asta atât de lungă. Acum Glenna vorbea în şoaptă. I-am găsit pe Moira şi pe Cian certându-se în capătul curţii castelului.

— Nici nu-i de mirare.

— Cred însă că te-ar mira când ţi-aş spune că el a pus capăt controversei, prin intermediul buzelor lui, lipite de gura ei.

— Poftim, ce tot spui tu acolo?

— El a sărutat-o. Apăsat, înflăcărat şi pasionat.

— Aoleu!

— Ea era destul de tulburată, după aceea. Glenna aruncă o privire peste umăr. Şi după părerea mea, nu pentru că s-ar fi simţit ofensată, ori revoltată.

— Îţi repet: Aoleu!

— Ţi-am spus asta, pentru că nu vreau să-mi fac griji de una singură în această privinţă.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai împărtăşit şi mie îngrijorarea ta.

— Pentru asta există pe lume prietenii, îi mai spuse Glenna tot în şoaptă şi se dădu apoi la o parte din cadrul uşii. Moira, termină, te rog, de băut licoarea aceea pe care ţi-am adus-o, o îndemnă Glenna, vorbind pe un ton normal. Neapărat!

— Bine, o s-o termin repede. Ţi-ai făcut prea multe griji în privinţa mea.

Moira şedea lângă şemineu. Avea pe ea un halat, iar părul îi era desfăcut şi revărsat pe spate. Pe chipul ei palid ieşeau pregnant în evidenţă contuziile.

— Blair, îţi sunt recunoscătoare pentru că ai venit. Ştiu că eşti

obosită, însă am ţinut să-ţi mulţumesc personal pentru tot, înainte de a te duce la culcare.

— Cum te mai simţi?

— Glenna m-a doftoricit şi m-a îngrijit cu mare atenţie. Şi Moira dădu pe gât, până la fund, conţinutul cupei pe care o ţinea în mână. Mă simt destul de bine acum, mai adăugă ea.

— Ai luptat grozav. Ai făcut câteva mişcări frumoase.

— M-am jucat prea mult cu vampirul. Moira ridică din umeri, după care tresări când rana ei din coaste o săgetase dureros, în urma acelei mişcări. A fost un lucru prostesc şi trufaş. Iar asta, ca să nu-ţi mai spun, a fost şi mai prostesc şi mai trufaş să intenţionez să-mi măsor puterile şi cu celălalt vampir. Ai avut dreptate să te opui.

— Da, am avut dreptate. Blair se aşeză pe perniţa de la picioarele Moirei, şi-i spuse: N-am de gând să afirm că aş şti ceva despre ceea ce înseamnă să fii regină. Însă ştiu foarte bine că a conduce nişte oameni nu înseamnă să faci totul de una singură. A fi o adevărată războinică nu înseamnă să te lupţi chiar şi atunci când lupta nu este absolut necesară.

— Am permis ca simţămintele să-mi întunece limpezimea judecăţii. Ştiu asta şi n-o să mai fac niciodată aşa ceva.

— Slavă Domnului că s-a terminat totul cu bine, zise Blair şi o bătu uşor pe Moira cu palma pe genunchi.

— Voi sunteţi cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată, în afară de Larkin. Iar voi două sunteţi femeile cele mai apropiate de mine, în afară de mama mea. După expresiile de pe chipurile voastre când stăteaţi acolo în uşă, am dedus faptul că Glenna ţi-a relatat şi ţie scena pe care a surprins-o între mine şi Cian.

Neştiind prea bine ce trebuia să-i răspundă, Blair se frecă pe coapse cu palmele şi încuviinţă:

— Aşa e.

— Cred că n-ar strica să bem nişte vin, opină Moira şi dădu să se ridice, dar Glenna îi puse o mână pe umăr şi o opri.

— O să aduc eu vinul. Şi să ştii că nu i-am spus lui Blair acel lucru ca să te vorbesc pe tine pe la spate sau ca să te bârfesc.

— Ştiu şi asta, la fel de bine. Te-a preocupat faptul respectiv, ca prietenă, deoarece eşti şi tu femeie. Şi totuşi, n-ai de ce să te îngrijorezi. Am fost supărată, ba chiar de-a dreptul turbată de furie, se corectă Moira, în timp ce Glenna se întorcea, aducând vinul. M-a deranjat nespus de mult faptul că el şi-a permis să pună capăt lucrurilor pe care intenţionam să le fac.

— Cian a fost mai rapid decât mine doar cu câteva clipe, în privinţa asta, ţinu Blair s-o asigure.

— Bine! Bine! Am ţâşnit după el, când era de datoria mea să rămân acolo şi să vorbesc poporului meu. Însă eu m-am repezit după Cian şi

l-am făcut albie de porci, când el n-a vrut decât să mă împiedice să greşesc într-un mod realmente prostesc şi foarte probabil chiar fatal pentru mine. Iar Cian mi-a spus asta chiar atunci, pe loc, însă eu nu eram dispusă să-l ascult şi să recunosc adevărul. El mi-a şi arătat ceea ce ar fi urmat să mi se întâmple şi asta-i tot ce s-a petrecut la sfârşit. El doar mi-a demonstrat atunci faptul că eu nu mai aveam suficient de multă vlagă în mine, pentru a mai putea opri indiferent ce soi de atac. Asta a fost tot.

— E-n regulă… Blair îşi găsea cu mare dificultate cuvintele. Dacă tu eşti satisfăcută cu asta.

— Este greu pentru o femeie să fie satisfăcută, atunci când e sărutată de-o asemenea manieră, apoi este respinsă într-un mod atât de glacial. Moira ridică cu indiferenţă un umăr şi continuă: Însă scena a fost dominată de mânie manifestată de ambele părţi implicate. N-am de gând să-i cer scuze şi nu mă aştept la aşa ceva nici din partea lui. Vom merge înainte amândoi, fără a uita nicio clipă că pe lume, pentru oricine, există şi lucruri cu mult mai importante decât mândria şi temperamentul.

— Moira, i se adresă Glenna, mângâind-o uşor pe păr. Simţi ceva pentru el?

Prinţesa închise ochii, de parcă şi-ar fi făcut o introspecţie sufletească, după care îi răspunse:

— Există momente în care mă simt ca şi cum s-ar părea că numai sentimentele contează pentru mine. Însă eu nu-mi uit nicio clipă nici îndatoririle. Am acceptat să merg la stâncă şi să apuc sabia. Nu chiar mâine. Mâine sunt multe alte lucruri de făcut. Dar spre sfârşitul săptămânii, poate că voi merge. I-am demonstrat deja poporului meu că are în mine o veritabilă războinică. În curând, cu voia zeilor, îi voi dovedi că îi sunt şi regină.

După ce plecară Glenna şi cu Blair, Moira rămase în continuare nemişcată în fotoliul ei, uitându-se la focul care trosnea în şemineu.

— Doctoria pe care i-am dat-o s-o bea o s-o ajute să adoarmă, iar asta sper eu să se întâmple cât de curând. Expirând zgomotos, Glenna îşi băgă mâinile în buzunare.

— Lucrurile s-ar putea complica.

— Ce nu este oare complicat în lume? Ar fi trebuit să prevăd un lucru ca ăsta.

— Crezi că a venit vremea să-ţi comanzi un model mai nou de bol de cristal?

— Ce să fac şi eu? Cele două se îndreptară spre camerele lor, continuând să vorbească între ele. Crezi că ar fi cazul să vorbim şi cu Cian despre chestiunea asta?

— Sigur, ia-o înainte şi deschide tu discuţia.

Cu un zâmbet reţinut, Glenna scutură din cap.

— Bine, atunci, o să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Nu ne băgăm, cel puţin deocamdată. Eu sunt convinsă de faptul că nu e bine să-ţi ascunzi relaţiile în fundul sufletului. Dar nu intenţionez să-i spun lui Hoyt nimic din ceea ce s-a întâmplat.

— Iar, dacă tu crezi că eu am să fiu gură-spartă şi cu Larkin, află că te înşeli. Şi-aşa avem destule altele pe cap.

Era frig şi umezeală în acea dimineaţă, dar pe terenul de instrucţie se şi adunase un grup de femei. Cele mai multe dintre acestea purtau pantaloni şi tunici.

— S-au strâns azi de două ori mai multe ca ieri, i se adresă Glenna lui Blair. Iar asta numai datorită Moirei.

— Cu siguranţă că aseară ea a izbutit să demonstreze ceea ce avea de demonstrat. Uite cum o să facem. Ai la dispoziţie o oră, ca să le faci încălzirea. După aceea, eu o să mă înalţ în văzduh, călare pe spinarea jucărioarei mele de balaur. Fie din cauza acelei dimineţi mohorâte, fie ca urmare a tensiunii din seara precedentă, Blair se simţea cam fără chef. În primul rând, aş vrea să verific câmpul de bătălie şi să mă asigur că aşezările omeneşti din preajma acestuia au fost deja părăsite. Şi vreau să mai trec şi pe la capcane, ca să verific dacă sunt funcţionale.

— Începe încă o zi în paradis. Cred că n-ar fi rău să intrăm înăuntru. Glenna făcu un mic ocol, cu mâinile înfipte în şolduri. Să găsim un spaţiu corespunzător.

— Pentru ce anume?

— În cazul în care încă n-ai remarcat, află că a început să plouă.

— Da. Mi-am dat seama judecând după apa care mi se scurge prin păr. Partea proastă este că nu ştim ce condiţii atmosferice vor fi de sărbătoarea sfârşitului verii, Samhain. Dar în legătură cu asta, nu ştim nici cum se vor comporta femeile respective, dacă vreunele dintre ele vor fi nevoite să aibă de-a face cu un vampir, înainte de acea dată. Ar trebui învăţate să se lupte şi murdar, ca să zic aşa.

— Rahat cu perje!

— Fruntea sus, soldat! Şi Blair o împinse prieteneşte pe Glenna cu pumnul în braţ.

La capătul următoarei ore, Blair era murdară din cap până în picioare, uşor învineţită şi într-o dispoziţie de zile mari. Puţină instrucţie cu tăvăleală prin noroi reuşise să-i mai domolească agitaţia.

Femeia traversă curtea, pentru a-l căuta pe Larkin, dar încremeni locului, atunci când le văzu, pe mama şi pe sora acestuia, apropiindu-se de ea.

Perfect, minunat, îşi zise în sinea sa. Era plină de glod şi de sudoare şi tocmai urma să dea nas în nas cu mama individului cu care se culca ea.

Şi pentru că n-avea niciun loc în care să se poată ascunde, înfruntă situaţia.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa. Eu sunt Deirdre, iar ea este fiica mea, Sinann.

Blair dădu să le întindă mâna, însă îşi aminti de halul fără de hal în care se afla. Şi gândindu-se ea că, în astfel de condiţii, nu putea să le ofere niciun fel de reverenţă, pur şi simplu, doar dădu din cap, în direcţia lor.

— Mă bucur să vă cunosc. Tocmai am… ăăă… am antrenat câteva femei.

— V-am urmărit evoluţiile. Şi Sinann îşi împreună mâinile peste abdomenul bombat, în felul acela specific în care fac acest lucru femeile gravide. Ai multă îndemânare, măiestrie şi o energie debordantă.

Şi pentru că Sinann zâmbea în vreme ce rostea acele cuvinte, Blair îşi impuse să se relaxeze.

— Şi femeile acelea au început să devină din ce în ce mai îndemânatice.

— Fiul meu vorbeşte foarte frumos despre tine.

— Ooo! Şi Blair se uită la Deirdre şi îşi drese glasul. Relaxează-te odată, ce dracu'? îşi spuse ea. Mă bucur să aflu asta. Şi vă mulţumesc. Tocmai pornisem în căutarea lui. Trebuie să mergem împreună, într-o mică recunoaştere.

— El este acum la grajduri. Deirdre o privi pe Blair pe îndelete. Crezi că eu nu ştiu faptul că fiul meu se culcă cu tine? Înainte ca Blair să-i poată replica, ba chiar înainte de a apuca ea măcar să se gândească ce anume i-ar fi putut răspunde, Sinann scoase un sunet care semăna cu un chicotit înăbuşit. La urma urmei, eu sunt mama lui, continuă Deirdre, pe acelaşi ton blând. Ştiu şi că el s-a culcat şi cu altele, înaintea ta. Însă nu mi-a vorbit niciodată despre vreuna dintre acestea în felul în care îmi vorbeşte acum despre tine. Aşa că situaţia de faţă este cu totul alta decât e de obicei. Îmi cer scuze, dar din câte mi-a spus el, am înţeles că ţie-ţi place să vorbeşti pe şleau.

— Îmi place. Vai de mine şi de mine, îmi pare rău. Nu cred că am avut niciodată o astfel de conversaţie, şi în orice caz, nu cu cineva ca dumneata.

— Adică, nu cu o mamă?

— În primul rând asta. Nu vreau să crezi că eu doar împart patul cu oricine se nimereşte şi care… Blair nu-şi putea imagina o situaţie mai jenantă decât aceasta, în vreme ce Deirdre, pur şi simplu, o cerceta cu ceea ce părea a fi un interes uşor amuzat. El este un om bun. Este, ei bine, este un bărbat uluitor. L-ai crescut extrem de frumos.

— Niciun compliment nu-i mai plăcut ca ăsta, pentru inima oricărei mame, şi cu certitudine sunt de acord că ai dreptate în această

privinţă. Apoi, veselia i se mai estompă. Acest război se prăvăleşte asupra noastră şi Larkin va participa la marea bătălie. N-am mai avut niciodată de înfruntat o astfel de situaţie, aşa că trebuie să cred, în adâncul sufletului, că el face tot ce trebuie să facă şi că va supravieţui.

— Dacă te ajută cu ceva, află că şi eu cred asta, din toată inima.

— Mă ajută chiar foarte mult. Şi mai am şi alţi copii. Deirdre atinse cu mâna un braţ al fiicei sale. Mai am încă un fiu, adică îl am şi pe bărbatul fiicei mele, care îmi este şi el ca un fiu. Voi avea aceeaşi credinţă şi în legătură cu ei. Însă fiica mea nu poate lupta, precum femeile pe care le antrenaţi voi.

— Copilul urmează să se nască puţin înainte de Crăciun, îi zise Sinann lui Blair. O să fie cel de-al treilea copil al meu. Ceilalţi doi sunt încă prea mici pentru a se lupta, iar acest al treilea încă n-a văzut lumina zilei. Cum aş putea oare să-i apăr?

Blair se gândi la cruciuliţele pe care le confecţionaseră Hoyt şi cu Glenna. Ea credea că toţi ceilalţi aveau să fie de acord că sora însărcinată a lui Larkin se cuvenea să primească şi ea una.

— Poţi să faci o mulţime de lucruri, o asigură Blair. O să te ajut eu. Apoi ea se întoarse către Deirdre şi îi spuse: Iar dumneata nu trebuie să fii îngrijorată pentru fiica şi pentru nepoţii dumitale. Fiii şi soţul dumitale, prietenii mei şi cu mine nu vom permite ca urgia care se va abate asupra acestei ţări să facă ravagii.

— Văd că mă mai linişteşti şi-ţi sunt recunoscătoare pentru asta. N-om fi noi în stare să ne batem, dar nici cu mâinile-n sân n-o să stăm. Există multe lucruri pe care le pot face şi femeile care nu mai sunt chiar aşa de tinere, precum şi cele gravide. N-o să ne dăm în lături de la muncă nici noi. Acum poate că tu ai treabă, iar noi te reţinem de la lucru. Să te lăsăm să-ţi vezi de îndatoriri şi să nu te mai sâcâim. La revedere şi fie ca zeii să te aibă în paza lor.

— Mulţumesc.

Blair mai zăbovi o clipă, uitându-se după cele două cum se îndepărtau. Femeile astea au coloană vertebrală, nu glumă, se gândi ea. Lilith avea să fie pusă cu botul pe labe.

Ea îl descoperi pe Larkin la grajduri, unde acesta era dezgolit de la brâu în sus şi lucea de transpiraţie, în timp ce dădea o mână de ajutor la confecţionarea armelor care erau produse acolo, prin forjare.

Faptul că îl văzuse nu făcu decât să-i sporească brusc buna dispoziţie. Ce putea fi oare mai plăcut decât să te uiţi la un bărbat din cale-afară de arătos şi pe deasupra şi despuiat pe jumătate, care bătea cu barosul pe nicovală oţelul înroşit în foc, transformându-l într-o mândră sabie?

Femeia putu vedea că munca de-acolo fusese extrem de spornică încă de la bun început, după numărul armelor puse deoparte şi aşteptându-şi rândul să fie călite. Nicovala răsuna sub loviturile de

ciocan, iar fumul se ridica în valuri, în timp ce o lamă încălzită la roşu era cufundată într-o cadă plină cu apă.

Era cumva de mirare faptul că ea începu dintr-odată să se gândească la dragostea carnală? se întrebă în sinea sa Blair.

— Aş putea să rog pe cineva să graveze câteva cuvinte pe una dintre lamele astea de sabie? îi strigă ea lui Larkin. Ceva de genul: „Pentru femeia care mi-a săgetat inima“! Demodată dulcegărie căzută în desuetudine, şi totuşi un lucru foarte drăguţ, având darul să te mai înveselească.

Bărbatul îşi ridică privirea spre ea, rânjind.

— Arăţi de parcă te-ai fi tăvălit prin nămol.

— Păi chiar asta s-a şi întâmplat. Tocmai voiam să merg să mă spăl şi să mă schimb.

Larkin îi dădu unui alt bărbat barosul, apoi luă o bucată de pânză cu care îşi şterse sudoarea de pe faţă, după care se apropie de Blair.

— Până la Samhain, toţi bărbaţii şi toate femeile din Ţara Făgăduinţei vor fi înarmaţi până-n dinţi. Remarca lui Cian, făcută cu puţin timp în urmă, cum că am putea să facem săbii din lamele de la pluguri, nu mai pare acum să fie chiar atât de exagerată. Vestea asta s-a răspândit cu multă rapiditate.

— Bine, aşa se şi cuvenea să se întâmple. Poţi cumva să lipseşti o vreme de-aici?

El îi şterse femeii cu un deget noroiul de pe obraz.

— Ce anume ţi-ai propus să facem?

— Să facem câteva tururi prin văzduh, în zbor. Ştiu că vremea este mizerabilă, dar nu putem aştepta să apară soarele şi curcubeul. Trebuie să studiez câmpul de luptă, Larkin. Am nevoie să-mi formez mai întâi o primă impresie.

— Bine. Şi Larkin îşi luă tunica pe care şi-o dezbrăcase puţin mai devreme şi le vorbi iute în limba celtă bărbaţilor care lucrau de zor la făurirea săbiilor. Se vor descurca ei şi fără mine.

— Te-ai întâlnit cu Moira cumva, în dimineaţa asta?

— Da. Am avut o discuţie destul de aprinsă. Apoi am lăsat-o mai moale şi ne-am împăcat. Acum ea a plecat în sat, ca să le vorbească ţăranilor şi negustorilor. Ca să mai cumpere nişte cai, nişte căruţe şi diverse alte provizii, adică tot ce şi-a notat ea în legătură cu lucrurile de care vom avea nevoie în săptămânile următoare.

— S-a gândit foarte bine. Şi a procedat inteligent, lăsându-se văzută, după noaptea trecută. Cred că au auzit deja despre curajul ei şi aceia care n-au fost de faţă, lângă terenul de jocuri. Cu cât este mai vizibilă, cu-atât va fi mai bine.

Pe când intra în castel ca să se spele de noroi, Blair se gândi că, în săptămânile care urmau, toate femeile asemenea lui Deirdre şi Sinann se puteau ocupa de întocmirea unor liste de cumpărături pentru

aprovizionare. Ele ar fi avut astfel de lucru, îşi spuse ea. Iar familia regală şi-ar fi făcut simţită prezenţa.

Femeia se spălă de noroi şi îşi puse pe ea o bluză îndeajuns de curată, după care se echipă cu armele sale obişnuite.

Când se întâlni în curte cu Larkin, ea puse mâna pe tecile lui pentru sabie şi ţepuşe.

— Am ceva pentru tine. Şi Blair ridică harnaşamentul pe care îl aşezase pe pământ şi băgă tecile în nişte ochiuri. Am făcut asta special pentru tine, pentru a avea cu tine armele, atunci când te ridici în zbor, către înaltul cerului.

— Ce frumos este! Şi Larkin surâse, bucuros ca un copil care ar fi primit în dar o maşinuţă nouă, roşie şi strălucitoare. Cât de grijulie poţi fi, Blair! Şi bărbatul se aplecă şi o sărută.

— Dacă-ţi faci treaba, vom putea să şi testăm harnaşamentul respectiv, în condiţii concrete.

— Îţi rămân dator cu un cadou. Şi el o sărută din nou.

După ce Larkin se preschimbă în balaur, Blair îi prinse de trup harnaşamentul şi îl strânse rapid, asigurându-l.

— Nu-i rău, mă hazardez eu să spun. Nu-i rău chiar deloc. Şi Blair se săltă în spinarea zmeului. Să ne luăm zborul, băiete!

N-avea să se plictisească niciodată. Chiar şi pe ploaie, era încântată să simtă minunăţiile de dedesubtul ei şi să urce din ce în ce mai mult. Acum intraseră într-o pâclă umedă, care se întindea pe pământul de sub ei. Blair se simţea ca şi cum ar fi zburat printr-un nor în care toate sunetele erau amortizate şi nu exista decât zborul în sine.

Femeia ajunse la concluzia că n-avea să mai fie niciodată mulţumită de un aparat într-atât de comun, precum era avionul.

Ploaia se domolise, şi pe când soarele se străduia să-şi strecoare razele prin nori, Blair văzu curcubeul. Acesta se arcuia ca un amestec sângeriu de culori delicate ce păreau a se ivi printre picăturile de ploaie. Dând alene din aripi, dragonul Larkin se roti în aşa fel, încât arcul acela începu să strălucească în faţa lor, precum o arcadă triumfală, iar culorile se intensificară, părând a sclipi ca o mătase umedă. În timp ce razele soarelui străpungeau norii, ploaia şi acele delicate culori arcuite transformară întreaga boltă cerească într-o adevărată minunăţie.

Se auzi un sunet de trâmbiţe şi un freamăt vesel. Apoi, tot cerul fu invadat de balauri.

Lui Blair i se tăie răsuflarea, femeia simţind efectiv cum i se goleau plămânii de aer, în timp ce splendide creaturi înaripate zburau alături de ea, în faţă şi-n spate. Iar acele vietăţi erau şi mai viu şi mai variat colorate decât curcubeul, având străluciri de rubine, de safire şi de smaralde. Blair simţi trupul lui Larkin încordându-i-se, pe când acesta răspundea chemărilor lor, şi zâmbi fericită, atunci când el întoarse

capul, privind-o cu un vesel ochi auriu.

Zbura alături de un întreg stol de balauri. Sau poate cârd? Sau poate haită? Dar ce importanţă mai avea? În vreme ce aceştia treceau pe cerul străjuit de curcubeu, vântul produs de mişcările lor din aripi îi flutură haina. Ceilalţi balauri începură să danseze veseli, în rotocoale largi şi în salturi. Nerăbdătoare, ea se apucă zdravăn de harnaşament şi îi strigă lui Larkin să facă şi el la fel.

Femeia ţipă de încântare, atunci când el începu să plonjeze şi să se învârtă. Atârnată cu capul în jos, pe când el zbura cu burta-n sus, Blair văzu risipindu-se complet ceaţa, lăsând să se vadă în ansamblu Tărâmul Făgăduinţei, de un verde strălucitor, combinat cu un cafeniu-închis.

Larkin aproape că atinse vârfurile copacilor, zbură apoi de-a lungul unei ape curgătoare, după care începu să tot urce spre un cer care sclipea acum în bătaia razelor puternice ale soarelui.

Continuară să zboare, lăsând în urmă şi alte curcubeie şi aripi pline de giuvaieruri multicolore, până când nu mai rămaseră decât ei doi şi nemărginirea cerului. Ostenită, copleşită, Blair se aplecă şi îşi lipi obrazul de gâtul zmeului Larkin. Ea îşi aminti că el îi spusese că îi rămăsese dator cu un cadou. Acum îi oferise un cadou nepreţuit.

Zburau în plină lumină a soarelui, fiind din când în când surprinşi şi de câte o aversă. Dedesubt, puteau vedea micile sate şi aşezări, drumurile desfundate care uneau localităţile, reţeaua de izvoare şi de pârâiaşe, ca şi pâlcurile răzleţe de copaci.

Însă în faţa lor se înălţau munţii cei înalţi îşi întunecaţi, împresuraţi de ceţuri şi oarecum ameninţători.

Blair putea vedea acum marginea văii care se întindea până aproape de picioarele lor, ca o regiune accidentată şi presărată cu stânci. Simţi un fior pe şira spinării, când văzu pe viu ceea ce i se arătase numai în visele sale.

Aici soarele nu mai strălucea. Era ca şi cum lumina ar fi fost absorbită, suptă de burdihanul întunecos al râpelor abisale şi respinsă de ierburile mate şi uscate care se luptau cu vârfurile de stânci măcinate de intemperii şi de trecerea implacabilă a timpului.

Pământul cobora şi se ridica, încreţindu-se în falduri bogate, iar munţii ameninţători îşi aruncau peste el imensele lor umbre care păreau a-l provoca să se mişte şi să se transforme.

De data asta, femeia simţea ceva mai mult decât un simplu fior. Era năpădită de o frică latentă şi înnăscută, care apăruse fără niciun motiv aparent. Era teama că acest pământ neiertător urma să-i fie mormântul.

Pe când Larkin se întorcea, Blair închise ochii şi pentru o clipă ea dădu frâu liber acelei frici. Îşi zise că spaima nu putea fi înfrântă, nu putea fi doborâtă cu pumnii şi cu forţa armelor, ci trebuia să fie

recunoscută şi acceptată.

De îndată ce ar accepta-o, Blair ar fi putut s-o ţină sub control. Dacă ar fi fost îndeajuns de puternică, ar fi putut folosi acea spaimă ca să se lupte şi să supravieţuiască.

După ce ateriză Larkin, Blair coborî imediat din spinarea acestuia. Femeii îi cam tremurau picioarele. Trebuia să recunoască acest lucru. Însă reuşea să se sprijine pe ele şi numai asta conta. Şi cu toate că îşi simţea degetele înţepenite, îi desprinse lui Larkin harnaşamntul cu arme.

În clipa următoare, Larkin redevenise om şi stătea în picioare lângă Blair.

— Este un loc bântuit de forţele răului.

Pentru Blair a constituit o veritabilă uşurare să-l audă pe Larkin spunând acest lucru.

— Oo, da, ai mare dreptate.

— Aproape că poţi simţi cum se ridică şi iese răul din pământ. Am mai fost acolo şi întotdeauna mi s-a părut că locul acela parcă nici nu face parte din Ţara Făgăduinţei. Dar niciodată n-am simţit ceea ce am simţit astăzi, ca şi cum pământul însuşi ar fi vrut să se caşte şi să ne înghită.

— Groaznic. Trebuie să recunosc faptul că m-a speriat până şi pe mine. Mi-a îngheţat sângele în vene. Blair îşi frecă faţa cu palmele, după care îşi roti privirea împrejur. Unde suntem acum?

— În apropiere de Valea Tăcerii. N-am vrut să aterizez chiar acolo. Se poate ajunge uşor de-aici şi simţeam nevoia să facem o pauză.

— Ai dreptate.

Larkin o mângâie pe Blair pe obraz.

— Locurile astea nu se aseamănă cu ceea ce am văzut noi acolo unde erau curcubeiele acelea.

— Aş îndrăzni să afirm că sunt opusul lor. Şi aş dori să-ţi mai spun şi altceva, mai înainte să mergem la locul acela. Acel zbor – curcubeul, ceilalţi balauri, întreaga ambianţă, reprezintă cea mai incredibilă experienţă a vieţii mele.

— Adevărat? Şi Larkin se umflă în pene. Iar eu care credeam că cea mai incredibilă experienţă a vieţii tale a fost aceea de a face dragoste cu mine.

— Oo, da, ai dreptate. Ei bine, atunci asta se află pe locul al doilea.

— Excelent. Larkin îi ridică bărbia şi o sărută pe Blair. Mă bucur că ţi-a plăcut.

— A fost mai mult decât o plăcere. Mi s-a părut de-a dreptul uluitor. Este cel mai frumos cadou pe care mi l-a făcut vreodată cineva.

— Nu mi-a fost greu să-ţi arăt acel curcubeu. Balaurilor le plac curcubeiele.

— Zău? Zmeii aceia erau într-adevăr minunaţi. Am crezut că o să-mi iasă ochii din cap, ca la melc.

— Dar tu mai văzuseşi un dragon la viaţa ta.

— Iar tu eşti cel mai frumos şi mai grozav dintre ei toţi. Însă, Larkin, îţi dau cuvântul meu că balaurii aceia au fost extraordinari. Ce culori minunate aveau şi câtă putere cu care… Dar ia stai puţin! Oamenii obişnuiesc să-i încalece şi să-i călărească aşa cum te călăresc eu pe tine?

— Nimeni nu călăreşte aşa precum călăreşti tu, iubita mea. Şi nu, oamenii nu-i călăresc niciodată pe balauri. În definitiv, ei nu sunt cai.

— Însă la nevoie, ar putea fi. Tu ai vorbit cu ei.

— Nu este chiar ceea ce s-ar putea numi o conversaţie. Mai precis, este doar un soi de comunicare. O modalitate de exprimare a gândurilor şi a sentimentelor. E un lucru pe care îl pot face numai atunci când iau formă de balaur, ca să zic aşa.

— Războiul aerian ne-ar oferi un avantaj considerabil. O să mă mai gândesc la asta.

— Blair, balaurii sunt nişte creaturi blânde.

— La fel de blânde sunt în mare parte şi femeile pe care le antrenez eu şi cu Glenna pentru luptă. În situaţii limită, amice, te foloseşti de orice poţi. Blair văzu întipărită împotrivirea pe chipul lui. Lasă-mă să mă iluzionez şi eu puţin în privinţa asta. O s-o luăm pe-aici, nu-i aşa?

— Da, pe-aici.

Cei doi merseră pe cărarea străjuită de tufişuri şi de crini portocalii. Larkin se aplecă, smulse un crin şi i-l oferi femeii.

Blair se uită la floare, la delicatele petale cu o culoare atât de intensă. Era sălbatică şi minunată, în acelaşi timp.

Blair se gândi că, în vreme ce ea îi vorbea despre război, bărbatul îi oferise o floare.

Poate că era un gest prostesc – poate că amândoi se purtau ca nişte caraghioşi –, însă Blair băgă tulpina crinului într-una dintre butonierele hainei ei, pentru a-i inspira aroma dulceagă, pe când se îndreptau spre câmpul de bătălie.

18

Cei doi mergeau doar de câteva minute, când Blair auzi sunetul tropotit al unor cai şi huruitul care i se păru că aparţine unei căruţe sau cotigi. După ce depăşiră următoarea cotitură a drumului, femeia constată că avusese dreptate, văzând nu una, ci două căruţe, ambele încărcate până la refuz cu oameni şi cu bunurile lor materiale. Pe spatele cailor se aflau şi călăreţi, unii dintre aceştia fiind doar nişte băieţandri.

De partea din spate a fiecărei căruţe erau legaţi mai mulţi catâri care mergeau uitându-se în jur cu priviri ce păreau iritate la maximum.

Prima căruţă se opri, iar vizitiul acesteia îşi săltă puţin de pe cap pălăria în faţa lui Blair, în semn de salut, după care i se adresă lui Larkin:

— Aţi luat-o într-o direcţie greşită, începu el, pentru că, din porunca familiei regale, toată suflarea din această regiune de provincie trebuie să se strămute spre Dunglas sau şi mai departe, poate chiar în Cetatea Făgăduinţei însăşi, dacă lumea are să poată ajunge până acolo. S-a anunţat că or să năvălească nişte demoni şi are să fie război mare.

Alături de vizitiu, femeia îşi strânse şi mai tare la sân pruncul pe care îl purta în braţe.

— Locul acesta e foarte periculos, le spuse şi ea. Toată lumea trebuie să-şi părăsească gospodăriile. Prinţesa Moira în persoană a decretat de curând că toţi cetăţenii din Ţara Făgăduinţei trebuie să intre şi să se zăvorască în casele lor, după asfinţitul soarelui. Dacă vreţi, o să vă facem loc în căruţă şi o să vă luăm cu noi până la vărul meu din Dunglas.

— E amabil din partea dumitale, doamnă, şi îţi mulţumim mult pentru ospitalitate, însă noi am venit aici pentru a îndeplini o misiune primită din partea familiei regale, aşa că ne vom urma drumul.

— Am fost obligaţi să ne părăsim oile şi recoltele, zise vizitiul, uitându-se în urma lui. Dar călăreţii care au venit de la castel ne-au spus că nu există altă soluţie.

— Şi au avut dreptate.

Bărbatul se întoarse să se uite mai cu atenţie în direcţia lui Blair.

— Şi ni s-a mai spus şi că, pe Tărâmul Făgăduinţei, au sosit de peste mări şi ţări câţiva războinici şi vrăjitori, ca să se lupte umăr la umăr cu armata noastră în această crâncenă bătălie şi să-i gonească pe demoni din lumea oamenilor.

— E adevărat şi acest lucru, încuviinţă Larkin, văzând însă pe feţele celor doi atât teamă, cât şi îndoială. Eu am ieşit din lumea asta şi apoi am revenit aici. Sunt Larkin, lord de Mac Dara.

— *My lord!* exclamă vizitiul scoţându-şi pălăria de pe cap. Suntem extrem de onoraţi că aţi binevoit să staţi de vorbă cu noi.

— Iar dânsa este lady Blair, o vestită războinică dintr-o altă lume.

Auzind acele cuvinte, băiatul care călărea pe un cal lângă căruţă începu să se agite în şa.

— Atunci, înseamnă că ai ucis demoni? Te-ai luptat cu ei şi i-ai distrus, nu-i aşa? I-ai bătut măr şi i-ai ucis, Lady?

— Seamas! Femeia, care în mod evident era mama lui, îi vorbi cu asprime: Nu ţi s-a dat voie să li te adresezi, şi cu-atât mai puţin să-i pisezi cu tot felul de întrebări.

— Nu-i nimic. Blair mângâie uşor cu o mână calul băiatului. Ea îşi zise în sinea sa că băieţelul acela avea o figură deschisă, iar pe faţa lui pistruii explodaseră precum cimbrul în borş. Micuţul nu putea să aibă mai mult decât opt anişori. Femeia îi răspunse: Da, m-am luptat cu ei şi i-am omorât. Şi la fel a făcut şi Lord Larkin.

— Aşa o să fac şi eu.

Ea spera din toată inima să nu se întâmple niciodată una ca asta. Spera şi se ruga la Dumnezeu ca puştiul să se culce în siguranţă în fiecare noapte, tot restul vieţii lui.

— Un băiat voinic cum eşti tu are o cu totul altă misiune de îndeplinit. Trebuie să stai înăuntru în fiecare seară, până la terminarea războiului, şi să-i păzeşti pe mama ta şi pe frăţiorii şi surioarele tale. E nevoie de mare curaj, ca să le poţi asigura lor protecţia.

— Niciun demon nu le va clinti nici măcar un fir de păr!

— Iar acum, eu vă urez drum bun şi călătorie fără peripeţii, le spuse şi Larkin.

— Şi vouă la fel, *my lord, my lady*.

Vizitiul dădu bice cailor şi îi struni. Blair îi petrecu din priviri, până ce ambele căruţe se îndepărtară, hurducăind cu zgomot pe drumeagul de ţară.

— Trebuie să aibă multă încredere în familia ta, ca să-şi facă bagajele şi să-şi părăsească astfel casele. Asta-i o altă armă puternică, acest gen de credinţă.

— I-ai vorbit frumos băiatului şi l-ai făcut să înţeleagă faptul că a sta înăuntru cu mama lui constituie o îndatorire. Progenitura lui Lilith avea cam tot atâţia ani – sau poate chiar şi mai puţini, de fapt. Larkin îşi duse o mână pe sub plete şi îşi pipăi cicatricea de pe ceafă. Şi chipul lui era la fel de drăgălaş. A avut şi el o mamă, înainte de a fi fost transformat într-un monstru.

— Lilith o să plătească pentru toate nelegiuirile ei. Te deranjează cumva muşcătura aceea? îl întrebă femeia, în timp ce îşi reluaseră

plimbarea.

— Nu mă deranjează. Deşi nu-i un lucru care să poată fi dat uitării cu una, cu două, după cum cred că ştii şi tu foarte bine. Larkin îi ridică femeii mâna, i-o întoarse cu interiorul încheieturii la vedere şi îi sărută cicatricea. Încă mă mai sâcâie faptul că nenorocitul acela micuţ şi-a băgat coţii lui ascuţiţi în mine. Era doar cu puţin mai mare ca un copilaş, şi totuşi a fost cât pe ce să mă ucidă.

— Vampirii copii nu sunt cu nimic mai puţin periculoşi decât adulţii. Şi după părerea mea, cred că sunt şi mai înspăimântători.

Zona de tufişuri rămăsese în urmă, iar acum în faţa lor se întindea Valea Tăcerii.

— Şi pentru că tot veni vorba despre lucruri înspăimântătoare, şi aici simţi cum ţi se face pielea ca de găină, şopti în continuare Blair. Nu sunt o fricoasă de felul meu, dar nu m-ar deranja dacă m-ai ţine acum de mână.

— Mi-ar face plăcere să mergem ţinându-ne de mână.

Şi astfel străbătură locul acela care i se părea lui Blair a fi capătul lumii.

Pământul cobora într-un povârniş abrupt şi neregulat. Şi urca în mai multe coline urâte acoperite de pietre. Suprafeţe întregi, îşi zise Blair, prin a căror iarbă sălbatică trecea numai geamătul vibrant al unui vânt rece.

— Există aici o mulţime de locuri în care te poţi ascunde, spuse Blair. Şi noi ne putem folosi de ele, în aceeaşi măsură ca şi ei. În cea mai mare parte, o să ne luptăm corp la corp. Numai cavaleriştii cei mai buni ar putea lupta călare, pe un astfel de teren. Blair miji ochii. Ar fi bine să coborâm, ca să cercetăm zona îndeaproape.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş propune să mergi acum călare pe o capră?

— Nu mă prea încântă ideea. Însă Blair îl strânse de mână. Ba mai mult, dacă nu ne descurcăm acum, pe lumină şi fără niciun fel de presiuni, nu vom face faţă nici bătăliei care va avea loc noaptea.

Pe când îşi începuseră coborârea, Blair descoperi că acolo existau o mulţime de hârtoape. Iar pământul nu se sfărâma sub bocancii ei. Poate că ea ar fi preferat pentru bătălia bătăliilor un sol neted, însă exista şi posibilitatea ca ei să profite de configuraţia terenului.

— Ne pot fi utile aceste mici râpe şi grote. În ele ne putem ascunde oamenii şi armele.

— Aşa s-ar părea. Şi Larkin se lăsă pe vine şi se uită printr-un minuscul orificiu. Dar şi ei s-ar putea gândi la acelaşi lucru, după cum ai mai spus-o chiar tu, în Irlanda.

— În cazul acesta, va trebui să ajungem noi primii aici şi să ocupăm câteva puncte strategice. Am putea face asta prin magie – şi o să discutăm cu Hoyt şi cu Glenna în privinţa asta – sau am putea folosi cruciuliţele.

Larkin dădu din cap şi se ridică în picioare.

— O să ocupăm zona înaltă de-acolo şi poate şi pe aceea de dincolo. Bărbatul gesticula, în timp ce studia cu mare atenţie terenul. Să-i dominăm de la înălţime, asta ar trebui să facem. Să-i copleşim pe nenorociţi, aşezându-ne arcaşii în zonele cele mai înalte.

Blair se urcă pe un vârf de stâncă.

— Vom avea nevoie de lumină; ăsta-i un lucru important.

— Pe lumina lunii, nu ne putem baza.

— În noaptea în care ne-am întâlnit cu Lora acasă la Cian, Glenna a făcut în aşa fel încât să apară un soi de lumină. Dacă ne vom lupta pe întuneric, vom cădea seceraţi, ca muştele. Terenul ăsta le convine. Aici noi nu putem instala capcane, mai adăugă Blair, încruntându-se gânditoare. Există riscul ca propriii noştri oameni să cadă în vreuna dintre ele.

Larkin îi întinse o mână ca s-o ajute, atunci când ea se pregăti să sară jos.

— Lilith va veni şi ea, noaptea, ca să studieze terenul şi să-şi poată pune la punct o strategie de luptă. S-ar putea ca nemernica să mai fi fost aici, încă înainte de a ne fi născut noi sau poate chiar înainte de a se fi născut şi părinţii noştri. A cutreierat locurile astea ca să-şi urzească planurile de mărire şi să viseze la acea unică noapte ce urmează să vină.

— Da, ea a fost şi altă dată aici. Dar…

— Dar ce anume?

— Dar şi eu am mai fost aici. Am văzut locul acesta cu ochii minţii, de când mă ştiu. De acolo de sus şi până aicea jos, în plin soare şi linişte deplină, ca şi în întunericul nopţii sfâşiate de strigăte de luptă. Cunosc acest loc, şopti ea. Toată viaţa mi-a fost frică de el.

— Şi cu toate astea, n-ai ezitat să vii. Ai venit să-l cercetezi şi să-l înfrunţi, iar acum îl calci în picioare.

— Mă simt de parcă aş fi fost împinsă în fiecare zi din ce în ce mai aproape de locul ăsta în care mi-am imaginat în vis că voi muri. Eu nu vreau să mor aici, Larkin.

— Blair…

— Nu, nu mi-e frică de moarte. Şi nici nu sunt obsedată de ideea morţii. Însă, Dumnezeule, nu vreau să-mi găsesc sfârşitul aici, în locul acesta sinistru şi pustiu. Nu vreau să ud cu sângele meu revărsat pământul ăsta arid.

— Opreşte-te! îi strigă el, apucând-o strâns de umeri. Nu te mai chinui atât.

Ochii ei mari căpătaseră o nuanţă de un albastru extrem de închis.

— Înţelegi tu? Eu nu sunt sigură dacă mi-am văzut într-adevăr moartea cu ochii sau doar mi-am închipuit-o, din cauza spaimei. Nu ştiu dacă m-am uitat la mine însămi murind aici. Şi în orice caz,

blestemaţi să fie zeii aceştia, pentru mesajele lor alambicate, ca şi pentru solicitările lor absurde.

Femeia îi împinse uşor pieptul cu palmele, pentru a-l îndepărta de ea şi a respira în voie.

— E-n regulă, acum mi-am revenit. N-am avut decât un mic atac de panică.

— Din cauza acestui loc unde sălăşluieşte răul pur care ţi se strecoară pe sub piele şi-ţi îngheaţă sângele în vene. Dar binele învinge întotdeauna.

— Prin urmare, locul este în avantajul lor. Dar, ştii ceva? Avem şi noi un atu. Cei care vor veni aici, care vor pune stăpânire pe pământul ăsta şi care se vor lupta, vor fi mânaţi de o flacără lăuntrică. Iar aceasta va învinge forţele răului.

Blair nu crezuse că ar fi posibil, mai ales în acea îngrozitoare linişte şi în acel loc de coşmar, însă ea începu să râdă în hohote, până ce o durură fălcile.

Femeia se apucă să-i dea lui Larkin detalii, în timp ce mergeau amândoi pe pământul accidentat. Li se părea mai uşor să-l traverseze aşa, să-l studieze şi să-şi limpezească gândurile. Atunci când urcară înapoi, Blair se simţea cu mult mai stăpână pe ea decât înainte.

Ea îşi şterse mâinile şi dădu să spună ceva. Apoi, pur şi simplu, înlemni.

Zeiţa se afla într-un şuvoi de lumină care părea să izvorască direct din mantia ei cea albă. Şi totuşi, acea lumină pălea în faţa frumuseţii ei orbitoare.

Sunt trează, îşi zise Blair în sinea sa. Iar ăsta este un lucru nou. Sunt trează de-a binelea, şi totuşi uite-o aici, în faţa noastră.

— Larkin, vezi şi tu ceea ce văd eu…?

Între timp, Larkin se sprijinise într-un genunchi şi îşi aplecase capul.

— My lady.

— Fiule! îngenunchezi în faţa cuiva în existenţa căruia n-ai crezut niciodată cu-adevărat?

— Am ajuns să cred în multe lucruri în care înainte nu credeam.

— Atunci, crede şi în ceea ce vezi acum, îl îndemnă zeiţa Morrigan. Vă preţuiesc pe toţi laolaltă, ca şi pe fiecare dintre voi în parte. V-am urmărit călătoria până aici, prin lumină şi prin întuneric. Iar tu, fiica mea, tu nu vrei să îngenunchezi?

— De asta ai tu nevoie?

— Nu. Şi Morrigan zâmbi. Mă întrebam numai. Ridică-te, Larkin. Află că îţi sunt profund recunoscătoare şi mă simt foarte mândră de tine.

— Ne oferi cumva şi o întreagă armată de zei? se interesă Blair, făcându-l pe Larkin să scoată un mic sunet înăbuşit, în încercarea de a

o reduce la tăcere.

— Voi sunteţi toată armata mea, voi toţi şi cu ceea ce purtaţi pentru totdeauna în interiorul vostru. V-aş fi cerut eu oare aşa ceva, în cazul în care acest lucru n-ar fi fost posibil?

— Nu ştiu, îi răspunse Blair. Nu ştiu dacă zeii solicită numai lucruri posibile.

— Şi totuşi, aţi venit aici, vă pregătiţi de luptă şi vă veţi avânta în bătălie, astfel că vă bucuraţi de recunoştinţa şi admiraţia mea. Acum, în cea de-a doua lună, perioada de instruire aproape că s-a încheiat. La fel se va termina şi perioada de cunoaştere. Trebuie să vă daţi seama dacă sunteţi în stare să câştigaţi acest război.

— Dar, my lady, ce anume trebuie să mai aflăm?

— Veţi şti cu siguranţă asta la momentul oportun.

— Vezi? Şi Blair îşi întinse neputincioasă mâinile. Eşti mereu enigmatică. De ce trebuie întotdeauna ca totul să fie încifrat?

— Te simţi frustrată, ştiu asta. În ochii lui Morrigan părea a licări un uşor amuzament, în timp ce zeiţa se apropia de ei. Însă cu siguranţă că exista afecţiune în felul în care aceasta îi mângâia cu degetele ei calde obrazul lui Blair. Muritorii pot vedea drumul săpat de zei, însă rămâne la latitudinea lor să-şi aleagă o direcţie pe care s-o urmeze. Vreau să vă spun că voi sunteţi speranţa mea, voi doi şi ceilalţi patru cu care aţi format cercul. Voi sunteţi speranţa mea, şi în acelaşi timp şi speranţa întregii omeniri. Voi sunteţi bucuria mea şi viitorul. Zeiţa îl mângâie uşor şi pe Larkin pe obraz şi îi zise: Iar tu eşti o fiinţă binecuvântată.

Morrigan se dădu câţiva paşi înapoi, însă nu mai era veselă. Pe chipul ei se citea acum tristeţea amestecată cu o forţă indestructibilă.

— Inevitabilul se va produce. Vor fi sacrificii de vieţi omeneşti, multă durere şi mult sânge. Viaţa îşi are preţul ei. Umbrele vor cădea, întuneric peste întuneric, iar din ele se vor ridica demonii. Prin beznă va trece o sabie şi o coroană va emana lumină. Magia reglează bătăile inimii, iar ceea ce a fost pierdut poate fi recucerit, dacă respectiva inimă îşi doreşte acest lucru. Transmiteţi membrilor cercului vostru aceste cuvinte ale mele şi să nu le uitaţi nicio clipă. Pentru că războiul ce va urma nu va fi câştigat prin voinţa zeilor, ci prin voinţa omenirii.

Morrigan dispăru apoi împreună cu lumina, iar Blair rămase împreună cu Larkin, la marginea pământului blestemat.

— Tu îţi mai aminteşti ce a spus ea? Blair îşi ridică mâinile, după care le lăsă să-i cadă fără vlagă la loc. Cum am putea să ţinem minte toate vorbele ei? Tu ai izbutit cumva să le reţii?

— O să mi le reamintesc eu. Este prima mea întrevedere cu o zeiţă, aşa că te asigur că nu voi uita absolut nimic.

Apoi cei doi zburară din nou, îndepărtându-se de Valea Tăcerii şi având drept ţintă prima dintre cele trei locaţii pe care le stabilise Blair

pentru instalarea de capcane. Ei aterizară pe o pajişte verde, străbătută de un frumos râu şerpuit. Rămânând în picioare lângă râu, femeia scoase harta la întocmirea căreia contribuiseră toţi şase.

— Perfect, dacă pornim de la premisa că portalul nostru se află aproape în acelaşi loc şi aici, precum este şi în Irlanda, acelaşi lucru se va constata şi în cazul căii de intrare a lui Lilith, stâncile fiind acolo la aproximativ treizeci de kilometri spre vest.

— Ele sunt acolo unde figurează pe harta asta, îi arătă bărbatul, plimbându-şi un deget de-a lungul coastei marine desenate pe hartă. Şi la fel şi cavernele, pe care ea le-ar putea folosi drept bază de operaţiuni.

— Aşa e, ar putea să facă asta, încuviinţă Blair. Şi ar putea să-şi cantoneze şi ceva trupe acolo, însă ar fi mai plauzibil ca ea să-şi aşeze tabăra mai aproape de câmpul de bătălie. Chiar dacă nu face asta, ea tot va trebui la un moment dat să se deplaseze de la vest la est, iar dacă-şi va alege cel mai direct traseu, urmează să traverseze acest drum. Ca şi acest râu, mai adăugă ea, arătând cu capul în direcţia apei. Şi ar fi mai inteligent din partea ei să traverseze râul aici, lângă punctul ăsta, în locul în care fâşia de apă se îngustează. Moira a spus că se va ocupa ea de partea magică.

— Ea a pus să fie adus aici bărbatul cel sfânt, aşa precum ai vrut tu. Apa este sfinţită.

— Nu mă îndoiesc de puterile bărbatului vostru cel sfânt, însă aş fi şi mai sigură dacă aş verifica eu însămi cum stau lucrurile.

Şi Blair scoase din buzunar o sticluţă plină cu sânge.

— Pe ăsta îl am de la vampirul pe care l-ai lichidat tu acum câteva zile. Hai să facem un mic experiment.

Larkin scoase recipientul pentru apă şi merse la râu, ca să-l umple. Şi între timp, îşi făcu palma căuş şi gustă apă direct din râu.

— E proaspătă şi rece. Păcat că nu e şi îndeajuns de adâncă, pentru ca să putem înota puţin, fiindcă astfel te-aş fi putut convinge să-ţi scoţi din nou hainele de pe tine.

— N-avem timp acum de aşa ceva, frumuşelule! Femeia se ghemui pe vine lângă Larkin şi deschise sticluţa. Numai câteva picături o să fie îndeajuns ca să vedem dacă merge sau nu. Larkin picură puţină apă în sticluţă. Iar sângele de-acolo începu imediat să bolborosească şi să scoată aburi, în contact cu apa din râu, picurată peste el. Excelent! În mod accidental, ai devenit şi tu fără să vrei un bărbat sfânt. Uite cum mai fierbe sângele ăsta! Ea se îndreptă de spate şi schiţă un rapid dans al fericirii. Imaginează-ţi numai! Blestemata armată a vampirilor mărşăluieşte de zor şi se pregăteşte să traverseze râul, dacă nu pe-aici, atunci printr-un alt loc oarecare. La naiba! zic demonii. Trebuie să ne udăm acum la picioare, însă noi suntem armata de vampiri a forţelor răului şi nu ne temem de puţină apă împuţită. Apoi ei încep

traversarea. Parcă-i şi aud! Ah, vai, la dracu'! Pleosc înainte, pleosc înapoi şi e din ce în ce mai rău. Am luat apă la galoşi! Ce naiba mai e şi asta? Ne frige apa! Picioarele ne ard de ne seacă! Şi va fi tot mai rău, dacă unii dintre ei vor intra în panică şi îi vor îmbrânci pe ceilalţi, care vor aluneca şi vor cădea bâldâbâc, în râu. Ce bucurie! Ce extaz!

Larkin stătea ghemuit pe vine şi se uita rânjind la chipul încântat al femeii, spunându-i:

— Ai avut o idee a naibii de strălucită.

— A fost o găselniţă inspirată. Hai noroc! Şi ea îi strânse mâna şi apoi bătu palma cu el. E ceva, nu glumă!

Bărbatul se ridică în picioare şi o trase pe Blair la pieptul său, sărutând-o prelung şi apăsat pe gură.

— E ceva, nu glumă, care îmi place mai mult decât orice altceva.

— Nimeni nu te-ar putea contrazice. Nu crezi că ar fi minunat dacă Lilith ar mărşălui în frunte, deschizând ea însăşi calea în mod ţanţoş prin apă? Un ultim picioruş fierbinte. Îmi place la nebunie gândul ăsta.

Femeia răsuflă adânc.

— Bine, acum gata cu distracţia. Hai să verificăm şi celelalte locuri.

Avem o zi bună, îşi zise în sinea sa, în vreme ce se îndreptau amândoi în direcţia celei de-a doua locaţii. Curcubeie, stoluri de balauri în zbor, zeiţe – numai minuni la tot pasul. Blair îşi înfruntase unul dintre coşmarurile secrete, plimbându-se prin Valea Tăcerii, iar acum ieşise cu bine din greaua încercare şi îşi vedea prinzând contur tacticile ei de hărţuire contra vampirilor.

Armata lui Lilith avea să primească nenumărate lovituri, cu mult înainte încă de a fi sosit Samhainul, adică sărbătoarea sfârşitului verii, data la care, după previziunile zeilor, ar fi urmat să aibă loc marea bătălie decisivă din Valea Tăcerii. Şi, deoarece se ştia că vampirii nu obişnuiau să-şi îngrijească răniţii, era foarte probabil ca Lilith să-şi piardă o bună parte din efectivele oştirii, încă din timpul marşului acesteia de întâmpinare a destinului.

Când Larkin îşi începu coborârea, Blair se pregăti să-l bată uşor cu palma pe spate. Apoi însă el o luă într-o altă direcţie. Nedumerită, ea se uită în jos şi văzu o căruţă răsturnată.

Alături de aceasta, zăcea la pământ un bărbat, iar lângă el stătea în picioare o femeie, cu un ţânc în braţe şi cu un alt copilaş ceva mai mărişor ţinându-se de fustele ei. Copilul mai mic scoase un scâncet, care putea să fi fost de încântare sau la fel de bine putea să fi fost şi de spaimă, atunci când zărise un balaur auriu cu o femeie în spinare, coborând lin în zbor planat, ca să aterizeze pe drum. Tânăra mamă păli brusc, făcându-se pământie la faţă şi dându-se înapoi, în momentul în care balaurul din faţa ei se preschimbă într-un bărbat.

— Ooo, Fecioară Preacurată!

— Nu-ţi fie teamă! i se adresă Larkin femeii respective, afişând în acelaşi timp ceea ce Blair socotea a fi zâmbetul lui cel mai cuceritor. Tot ce ai văzut n-a fost decât o mică scamatorie nevinovată. Eu sunt Larkin, fiul lui Riddock.

— Stăpâne! Din obrajii ei pierise orice urmă de culoare, însă ea încercă să facă o reverenţă în faţa lui.

— Văd că aţi avut necazuri. Soţul tău este rănit?

— Am probleme cu piciorul, interveni acesta. Bărbatul se strădui să se ridice în şezut, însă nu izbuti decât să scoată un geamăt. Mi-e teamă că mi l-am rupt.

— Lasă-mă să arunc şi eu o privire, îi zise Blair, îngenunchind lângă el. Ea remarcă faptul că el era tras la faţă şi alb ca varul, având o enormă contuzie învineţită care i se întindea pe întreg maxilarul inferior.

— Ni s-a rupt osia de la căruţă. Slavă zeilor că familia mea n-a păţit nimic, dar eu am căzut urât de tot. Apoi, a mai spălat putina şi blestematul de cal.

— S-ar putea să avem de-a face aici cu o mică fractură. Blair îi zâmbi încurajator. Osul nu-i chiar atât de grav rupt ca osia căruţei tale, însă o vreme n-o să mai poţi umbla. Larkin, omul ăsta are nevoie de ajutor.

Larkin se uită la roata căruţei.

— Ca să putem repara avem nevoie de nişte lemn nou. Apoi Larkin o întrebă pe femeie: Unde mergeaţi voi?

— Stăpâne, aveam de gând să ne oprim peste noapte la un han, atunci când i-am fi întâlnit în cale pe călătorii de pe drumul către Cetatea Făgăduinţei, după care ar fi urmat să ne continuăm a doua zi călătoria într-acolo. Soţul meu are multe rude în Cetatea Făgăduinţei, iar fratele său, Niall, face parte din trupa de străjeri de la castel.

— Îl cunosc foarte bine pe Niall. După ce o să iei cu tine ceea ce crezi că vă va fi absolut necesar peste noapte, o să vă putem duce la un han.

Copilul mai mare al celor doi, o fetiţă de vreo patru anişori, îl trase pe Larkin de tunică şi îl întrebă:

— Unde ţi-au dispărut aripile?

— Deocamdată le-am ascuns, însă o să ţi le arăt de îndată. Acum ajut-o pe mama ta. El îi făcu apoi un semn lui Blair. Crezi că el o să poată suporta mersul călare? o întrebă Larkin.

— Va trebui să mai faci un drum suplimentar. Îi putem monta temporar o atelă la piciorul respectiv, dar ai grijă să nu-l zgâlţâi. Are şi-aşa mari dureri.

— În cazul ăsta, mă simt nevoit să-l duc în zbor. Hanul nu este decât la câţiva kilometri depărtare de-aici.

— Du-i acolo pe toţi. Sunt doar două persoane adulte, dintre care un bărbat rănit, precum şi doi prichindei. Cam atâta poţi tu să duci o dată, în spinare, în zbor.

— Nu-mi face nicio plăcere să te las aici singură.

— Păi, este ziua în amiaza mare. Şi pe deasupra, mai sunt şi înarmată până-n dinţi. Pot foarte bine să-mi continui drumul şi să verific de una singură şi următoarea capcană. Mai sunt doar vreo patru sute de metri până acolo, nu?

— Aşa este, dar ar fi mai bine să aştepţi aici întoarcerea mea. N-aş întârzia mai mult de o jumătate de oră.

— Să aştept aici, lângă epava unei căruţe? Aş putea să merg în recunoaştere şi să mă şi întorc, până ce ajungi tu înapoi. Apoi vom putea pleca şi la ultimele capcane şi poate să dăm un ocol şi întregii zone şi să vedem dacă mai există cineva care să aibă nevoie de ajutor. Şi vom avea timp berechet să ne şi întoarcem acasă înainte de lăsarea întunericului.

— Bine atunci, aşa vom face, pentru că tu oricum vei părăsi locul ăsta, de îndată ce eu voi pleca spre han.

— Mă bucur că m-ai înţeles.

Dură multă vreme, nu atât ca să urce familia în cârcă, cât mai ales s-o convingă pe femeie că acest lucru era absolut necesar.

— Nu-ţi face griji, Breda, încercă Larkin s-o mai liniştească pe femeie. Eu o să zbor la o cât mai mică altitudine şi vă voi duce, pe voi toţi, pe tine, pe soţ şi pe copiii tăi, la han, cât ai clipi din ochi, şi vom chema acolo oameni care să-l ajute şi pe bărbatul tău. O să am grijă ca mâine, dis-de-dimineaţă să vină cineva aici şi să vă repare căruţa, după care să v-o şi aducă la han. Mai bine de atât nici că se poate.

— Nu, stăpâne, nu! Tu eşti atât de bun. Şi femeia rămase pe loc, frângându-şi mâinile. Bineînţeles că am auzit şi noi de harul dumitale. Îl ştie toată suflarea din Ţara Făgăduinţei. Dar să şi văd totul cu ochii mei… Iar ideea de a călări un balaur înaripat în zbor…

— Nu crezi că fiica ta va avea după aceea multe de povestit? Haide, soţul tău are nevoie de ajutor.

— Da, sigur, sigur.

Înainte ca femeia să se răzgândească, Larkin se şi transformă şi o lăsă pe Blair să se ocupe de tot restul. Ea îl ajută pe bărbatul rănit să se ridice, pe când dragonul Larkin se culcase cu burta pe pământ. Apoi Blair îl legă pe rănit în spinarea zmeului, folosind pentru asta o frânghie de la căruţă.

— Vă sunt extrem de recunoscător, îi zise lui Blair bărbatul. Nu ştiu cum ne-am fi descurcat fără voi.

— Dacă semeni într-adevăr cu fratele tău, ai fi găsit tu până la urmă o cale. El este un bărbat pe cinste. Suie-te în spatele lui, îi spuse

apoi Blair nevestei. Şi copiii ţine-i bine între voi. Eu o să vă leg pe toţi de spinarea balaurului. Veţi fi în deplină siguranţă, crede-mă.

— Îmi plac aripile lui. Şi fetiţa se căţără pe spatele dragonului, mai înainte ca mama ei s-o mai poată opri. Sunt strălucitoare.

Apoi Larkin prinse între labele lui lucitoare desaga cu lucrurile strict necesare ale familiei. După aceea întoarse capul şi îi atinse lui Blair un braţ cu botul.

În cele din urmă, zmeul Larkin se înălţă în văzduh. Blair o auzi pe fetiţă strigând de încântare, în vreme ce zburau pe deasupra drumului, îndepărtându-se tot mai mult.

— Cunosc senzaţia, spuse Blair râzând. Ea traversă apoi drumul şi o porni peste primul câmp, cu harta în mână.

Se bucura că avea ocazia acum să meargă pe jos şi să fie o vreme singură. Şi nu că n-ar fi fost îndrăgostită până peste urechi de acel individ, se gândea femeia, mângâind cu un deget floarea de la butonieră. Însă era obişnuită să fie de una singură, iar în ultima vreme îşi petrecuse mai tot timpul în compania celorlalţi.

Încă de la bun început, ea a făcut parte dintr-o echipă – dintr-un cerc, se corectă ea. Ceilalţi cu care completa cercul erau oameni pe care-i respecta şi în care credea, nu încăpea nicio îndoială în privinţa asta, însă erau în acelaşi timp persoane cu care trebuia să se consulte.

Una peste alta, ea se adaptase la munca în echipă, mai bine decât crezuse iniţial că ar fi fost posibil. Poate că avea o mare importanţă şi componenţa acesteia.

Şi, prin intermediul echipei, ea ajunsese în cele din urmă să devină şi jumătatea dintr-un cuplu. Nu crezuse că i s-ar mai fi putut întâmpla una ca asta acum. Şi cu-atât mai puţin să se ataşeze de un bărbat care să ştie totul despre ea, ba chiar mai mult, să o şi respecte pentru ceea ce era şi făcea.

Ştia deja că avea să fie realmente răvăşită sufleteşte, atunci când ar fi urmat ca ei să se despartă şi să meargă fiecare mai departe pe propriul său drum. În privinţa asta nu exista alternativă, aşa că n-avea niciun rost să se mai gândească la acest lucru, şi cu-atât mai puţin să-şi irosească bruma de timp rămasă, plângându-şi de milă.

Oricum, trebuia ca amândoi să-şi trăiască viaţa împreună, înainte de a rămâne singuri şi trişti.

Era cu mult mai bine să se bucure şi să preţuiască la justa lui valoare timpul pe care-l mai aveau de petrecut unul lângă celălalt. Iar după aceea, putea privi în linişte retrospectiv, ştiind că iubise şi că fusese iubită.

Blair privi în sus spre cer, întrebându-se în sinea sa cum se descurcau fermierul şi familia acestuia, în primul lor – şi dacă era să se ia după gospodina casei, şi în ultimul lor – zbor călare pe spinarea unui balaur.

Larkin avea să aibă grijă de ei. La asta se pricepea de minune. Să aibă grijă de cineva. Şi dacă-i mai adăugai în plus şi înfăţişarea de prinţ frumos ca din basme, şi comportamentul neînfricat în luptă, şi zâmbetul ştrengar, precum şi virilitatea sa excepţională, obţineai întruchiparea perfecţiunii masculine înseşi.

Blair verifică iar harta şi sări peste un gard scund de piatră, pe câmpul următor.

Mai departe, erau câţiva copaci, ca şi drumul cel mai direct de pe litoral şi până în Valea Tăcerii.

Aveau să treacă pe-aici, se gândi Blair, cu două sau poate cu trei ore înainte să ajungă la râul cu apă sfinţită. Iar pe timp de noapte, vor parcurge rapid această zonă deschisă, ca să se adăpostească în pădure, la alţi câţiva kilometri mai în interiorul uscatului.

Acest itinerar părea ideal. Dacă mai adăugai şi fermele şi căsuţele presărate ici şi colo, exista posibilitatea ca vampirii să găsească şi ceva hrană proaspătă.

Ooo, da, îşi spuse Blair, ea pe-aici ar fi venit. Cu siguranţă. Poate că şi-ar fi adus trupele în tranşe, lăsându-i pe unii prin grote, în diverse puncte de siguranţă, de-a lungul drumului, pentru vânătoare, pentru diverse ambuscade şi raiduri fulgerătoare.

— Eu aşa aş proceda, murmură Blair, iar după o ultimă studiere a hărţii, se îndreptă spre sud-est şi intră într-un mic pâlc de copaci.

Văzu aproape instantaneu totul, iar primul ei gând fu acela că vreun copil sau vreun trecător se împiedicase de capcană şi căzuse în ea.

Îşi simţi inima cât un purice. Alergă înspre groapa cea mare, îngrozită că avea să zărească probabil nişte trupuri omeneşti înfipte în ţepele de lemn de dedesubt.

Văzu însă mai multe arme răspândite şi un cal mort.

— Au pornit-o în avans, şopti ea, şi în ciuda soarelui care strălucea pe bolta cerească, ea îşi duse mâna la spate, ca să-şi scoată sabia din teacă.

Blair se gândi că vampirii se grăbiseră, atunci când prinseseră de veste că ei se duseseră deja la Dansul Zeilor, cu provizii şi cu arme. După care dispăruseră fără urmă.

Ar fi trebuit să ştie unde dispăruseră ei, îşi zise femeia. Aşadar, armata lui Lilith se afla şi ea în Ţara Făgăduinţei şi începuse să înainteze. Şi trecuse deja de acel loc. Capcana funcţionase cu succes. După numărul de arme, se părea că scoseseră din circulaţie şi din luptă circa o duzină de vampiri – plus acel nefericit cal.

Se lăsă pe vine dorindu-şi să mai aibă o parte din frânghia pe care o utilizase ceva mai devreme. Trebuiau să recupereze acele arme – pentru că nu-şi puteau permite niciun fel de risipă – şi mai urmau să-l scoată de-acolo şi pe sărmanul cal.

Se tot gândea cum ar fi putut să facă acest lucru împreună cu Larkin, când îşi dădu seama de faptul că lumina se schimbase. Privi în sus şi văzu deasupra ei că tot cerul era acoperit de nori negri.

Dat fiind faptul că soarele urma să apună dintr-un moment într-altul, Blair se ridică în picioare.

— La naiba!

Se dădu înapoi, departe de groapa capcanei, şi se gândi că nu numai o duzină de vampiri căzuseră într-o capcană. Ea însăşi se afla în aceeaşi situaţie.

Şi ei apărură atunci ca din pământ, din iarbă verde.

19

Ea lichidă iute doi vampiri, printr-o largă legănare a sabiei, încă înainte ca aceştia să se fi deshumat în totalitate. Dar în subconştientul ei îşi dădea seama că se afla în mare pericol.

După doborârea primilor doi, femeia mai numără într-o fracţiune de secundă alţi opt. Ei o înconjuraseră, tăindu-i orice posibilitate de a se retrage şi de a mai scăpa cu fuga. Dacă izbutea să supravieţuiască şi de data asta – iar şansele de a scăpa cu viaţă erau infime –, Blair îşi zise în sinea ei că avea să se autoînvinovăţească mai târziu.

Deocamdată, întrucât spălatul putinii nu mai constituia o posibilitate, îi mai rămăsese doar varianta de a se lupta.

Unicul lucru în favoarea ei, îşi reaminti ea, era acela că ştia al dracului de bine să se lupte. Îşi scoase ţepuşa şi pară cu propria ei sabie prima sabie îndreptată asupra ei, în timp ce lovea tare şi cu piciorul în spate. Apoi se răsuci balansându-şi sabia, tăindu-şi inamicii şi câştigând astfel timp. Zărind o breşă în rândurile duşmanilor, ea azvârli ţepuşa.

Încă un adversar căzu răpus pe loc.

Şi totuşi, aceştia nu erau nişte recruţi proaspeţi, care să facă multe greşeli fatale. Avea de-a face cu soldaţi experimentaţi şi bine instruiţi în număr de şapte. Ea se gândi la foc, trimiţând o trâmbă de vâlvătaie din lama săbiei pe care i-o vrăjise Glenna.

— Da, haideţi, veniţi! Ţintind precis, Blair mai doborî încă un vampir, care căzu pe spate, cu un braţ cuprins de flăcări.

Apoi ea zbură prin aer, după ce la următoarea ei lovitură de picior unul dintre inamici i-l prinsese şi o azvârlise în sus. Femeia se izbi tare în trunchiul unui arbore şi văzu stele verzi pe un fond cenuşiu cu irizaţii roşietice. Însă cel care o atacase astfel făcu şi el cunoştinţă cu focul şi cu oţelul sabiei ei şi căzu în groapa capcanei, zbierând ca din gură de şarpe.

Blair se rostogoli lateral, durerea explodându-i în tot corpul, însă continuă să lovească cu lama cuprinsă de flăcări a sabiei ei. Braţul ei stâng îi amorţise de la umăr în jos şi femeia îşi mai pierduse în plus şi ţepuşa. Ea tăia, străpungea şi lovea de sus în jos, însă o cruntă lovitură de pumn în plină figură aproape că o trimisese drept în capcană. Izbuti să sară peste aceasta, luptându-se apoi să-şi păstreze echilibrul. Şi izbind în disperare în dreapta şi-n stânga, urlând, ea respinse şi următorul asalt al vampirilor.

Unul dintre demoni îi sări la beregată, aşa că îl pocni cu mânerul sabiei în nas, direct între ochi. În timp ce spurcăciunea cădea înapoi,

Blair simţi că îi plesneşte lănţişorul cu cruciuliţele de la gât.

Rămăsese acum şi fără ţepuşă, şi fără cruciuliţe. Şi mai avea de înfruntat încă cinci vampiri. N-avea să reuşească, nu mai spera să le poată ţine piept, până ce ar fi ajuns la ea şi Larkin, ca să mai echilibreze balanţa de forţe.

În consecinţă, n-avea să moară în vale, ci aici şi acum. Însă, pentru numele lui Dumnezeu, ea o să distrugă cât mai mulţi ar fi putut, aşa că atunci când i-ar fi sărit în ajutor şi Larkin, el să-i poată lichida pe toţi ceilalţi.

Braţul ei stâng era aproape inutilizabil, dar mai avea picioarele, cu care împărţea lovituri cu nemiluita, în timp ce izbea rapid şi cu sabia de foc. Atacurile vampirilor o istoviseră, reducându-i ritmul mişcărilor. Ea blocă un asalt de sabie, însă vârful acesteia îi crestă în cădere coapsa. Uşoara ei poticnire o lăsă suficient de descoperită pentru ca un alt vampir să-i dea un picior în burtă, tăindu-i răsuflarea şi aruncând-o înapoi.

Femeia căzu rău, având senzaţia că ceva se rupsese înlăuntrul ei. Cu bruma de puteri care-i mai rămăsese, ea lovi orbeşte în continuare, şi spre marea sa satisfacţie văzu un vampir explodând în flăcări.

Apoi, o altă lovitură o făcu să scape din mână şi sabia, şi astfel Blair fu complet dezarmată.

Câţi dintre vampiri or mai fi supravieţuit oare? se întrebă în sinea ei. Trei? Poate că trei. Larkin putea face faţă la trei. Avea să se descurce el. Cu capul tulbure, ea se strădui să se ridice din nou în picioare. Nu voia să moară întinsă pe spate. Îşi strânse pumnii şi se luptă să-şi păstreze echilibrul.

Poate că… poate că o să reuşească să distrugă cu mâinile goale încă unul, măcar încă unul, înainte ca ei să apuce s-o ucidă.

Dar ea văzu că ei se dăduseră înapoi. Erau trei? Sau patru? Vedea dublu, însă Blair se încăpăţână să-şi focalizeze privirea şi o recunoscu pe Lora plutind uşor deasupra solului.

N-avea de gând s-o omoare, îi trecu femeii vag prin minte. Doar voia să o obosească şi s-o sleiască de puteri. S-o păstreze apoi numai pentru sine. Asta ar fi fost mai rău decât moartea, se gândi Blair, simţind cum îi îngheaţă sângele în vene. Femeia se întreba dacă nu cumva ar fi putut găsi o armă sau vreo modalitate de a-şi pune capăt vieţii, mai înainte ca Lora să apuce să facă din ea un monstru.

Măcar de-ar fi reuşit, dacă ar fi putut să se arunce în groapa capcanei. Ar fi preferat să fie străpunsă de o ţeapă decât să fie transformată în vampir.

— Mă simt extrem de impresionată, îi spuse Lora zâmbind şi aplaudând-o alene. Ai înfrânt şapte dintre cei mai buni războinici ai noştri şi astfel eu am pierdut pariul pe care îl pusesem cu Lilith. Eu am susţinut în cadrul rămăşagului că tu nu vei fi în stare să distrugi mai

mult decât pe patru dintre ei.

— Mă bucur că te-am făcut să-l pierzi.

— La drept vorbind, tu ai beneficiat de un uşor avantaj. Lor li s-a poruncit să nu care cumva să te omoare. Plăcerea aceasta îmi va reveni mie.

— Eşti convinsă?

— Sunt absolut convinsă. Şi haina aceea. Ţi-am admirat haina aceea încă de când te-am văzut întâia oară, în Irlanda, pe marginea drumului. Cred că-mi va sta minunat, îmbrăcată cu ea.

— Aşadar, tu ai fost? Îmi pare rău, dar toţi aveţi aceeaşi duhoare.

— Şi eu pot spune acelaşi lucru despre voi, muritorii, îi replică Lora, uşor amuzată. Şi pentru că tot veni vorba despre muritori, trebuie să recunosc că Jeremy acela al tău a fost absolut delicios. Continuând să zâmbească, Lora îşi duse degetele la buze şi le bătu uşor de câteva ori, ca şi cum ar fi retrăit în memorie acele clipe.

Blair îşi porunci în gând să nu şi-l imagineze pe Jeremy. Să nu-i ofere Lorei nicio satisfacţie. Astfel că femeia se mulţumi să răspundă hohotelor de râs ale Lorei printr-o tăcere mormântală.

— Scuză-mă, te rog, dar am uitat de bunele maniere. Ne-am mai întâlnit noi două, bineînţeles, însă niciodată n-am fost prezentate în mod oficial una celeilalte. Eu sunt Lora şi te voi transforma şi pe tine în vampir.

— Iar eu sunt Blair Murphy şi o să te fac praf şi pulbere. Şi să ştii că haina mea arată pe mine cu mult mai bine decât pe tine.

— O să fii cea mai încântătoare colegă de joacă. De-abia aştept. Şi pentru că simt pentru tine admiraţie şi respect, o să ne luptăm mai întâi. Numai tu şi cu mine. Şi Lora întinse un deget către cei doi soldaţi, făcându-le semn să se îndepărteze, înapoi, înapoi, înapoi! Acum urmează să ne luptăm între noi fetele.

— În consecinţă, chiar vrei dă te baţi cu mine? Blair îşi porunci cu îndârjire să gândească, în pofida durerii pe care o simţea. În săbii, în cuţite, sau cu mâinile goale?

— Îmi place la nebunie cu mâinile goale, zise Lora şi îşi ridică braţele, fluturând din degete. Lupta devine astfel foarte intimă.

— Îmi convine şi mie. Şi Blair îşi desfăcu haina, ca să-i arate Lorei că nu mai avea niciun fel de armă asupra ei. Pot să-ţi pun o întrebare?

— *Bien sur!*

— Accentul tău este real sau contrafăcut? Şi Blair îşi desfăcu sticla cu apă de la cingătoare.

— M-am născut la Paris, în anul 1585.

— Nu mai spune! pufni Blair.

— Bine, spuse Lora râzând, recunosc că anul exact este 1583. Dar ce femeie nu-şi ascunde vârsta?

— În momentul în care ai mierlit-o, erai mai tânără decât sunt eu

acum.

— Eram mai tânără atunci când am început să trăiesc adevărata mea viaţă.

— Depinde din ce unghi priveşti lucrurile. Blair ridică sticla cu apă şi o deschise. Îmi dai voie? Băieţii tăi au cam scos untul din mine. Mă simt puţin cam deshidratată.

— Chiar te rog.

Blair apucă sticla de la bază şi începu să bea din ea. Gâtlejul ei uscat şi însetat simţea apa aceea ca pe un balsam.

— Şi dacă eu te dobor pe tine, băieţii tăi mă vor omorî?

— Nu, nu mă vei doborî.

Blair îşi aplecă uşor fruntea şi îşi făcu o rugăciune.

— Pe cât faci pariu?

Şi Blair smuci de sticlă, astfel încât faţa şi gâtul Lorei să fie scăldate cu apa sfinţită.

Răcnetele ei erau ascuţite ca nişte brice ruginite care îi scrijeleau creierul lui Blair. Se simţea miros de fum şi de carne arsă. Femeia se împletici îndepărtându-se, în timp ce Lora continua să ţipe strident şi ţopăia ca o apucată.

O armă, se gândi Blair, luptându-se să vadă şi doar să rămână în picioare. Totul, orice putea fi o armă. Ea înşfăcă o creangă lăsată în jos dintr-un copac, atât ca să se ţină de ea, cât şi pentru a face un ultim efort disperat. Cu ultimele puteri, trase de creangă şi aceasta trosni şi se rupse. Scoţând un urlet ce putea fi luat şi drept hohot de plâns, femeia o roti ameninţător în direcţia celor trei vampiri care se şi repeziseră s-o atace.

În acel moment, balaurul plonjă în picaj din înaltul cerului, pocnind cu coada în toate direcţiile. Blair îl văzu atunci pe un vampir zburând cu capul înainte în groapa capcanei, în timp ce balaurul se preschimbase la loc în om, iar acesta îşi scosese sabia din harnaşamentul care îi căzuse acum în jurul picioarelor.

Ultimul lucru pe care îl mai văzu ea înainte de a-şi pierde cunoştinţa şi a se prăbuşi la pământ a fost flacăra sabiei care spinteca întunericul.

Bărbatul se lupta ca scos din minţi, nemaiţinând seama de propria lui siguranţă. Chiar dacă primea lovituri, el nu le simţea. Furia şi spaima lui depăşeau orice durere. Fuseseră trei vampiri, însă chiar dacă ar fi fost treizeci, el tot i-ar fi căsăpit, asemenea unui zeu al răzbunării.

Dragonul trimisese un vampir în ţepele din capcană. Iar acum bărbatul reteza din umăr un braţ al celui de-al doilea, după care creatura ciungă o luase la fugă peste câmp, urlând de mama focului. Cel de-al treilea se grăbi să bată imediat în retragere. Larkin aruncă o ţepuşă şi îl străpunse pe vampir, trimiţându-l direct în iad.

Pregătit să folosească sabia în cazul în care ar mai fi apărut şi alţi vampiri din întuneric, bărbatul îngenunche lângă Blair, nemaicontenind să-i rostească numele. Blair era pământie la faţă şi plină de sânge şi de vânătăi care se închiseseră la culoare.

Când ea deschise ochii, bărbatul văzu că Blair avea privirea împăienjenită de durere.

— Eroul meu, rosti ea într-o laconică şoaptă guturală. Trebuie să plecăm acum cât mai repede de-aici. S-ar putea să fie şi mai mulţi pe-aproape. Vai de mine şi de mine, Doamne, sunt rănită. Ajută-mă să mă ridic în picioare.

— Stai puţin liniştită. Vreau să văd cât de grav eşti rănită.

— Sunt rănită grav. Dar… se luminează din nou sau poate că am intrat eu deja în tunelul acela alb şi imbecil, despre care vorbesc atât de mult oamenii.

— A reapărut soarele pe cer. Acum suntem în siguranţă.

— Zece, zece vampiri au fost, şi cu târfa aia de franţuzoaică unsprezece. Capul meu – la naiba. M-am ales cu o contuzie cerebrală de toată frumuseţea. Acum văd dublu. Însă – Blair nu-şi putu reprima un ţipăt, atunci când el îi mişcase umărul.

— Iartă-mă! Draga mea, iubita mea, te rog să mă ierţi.

— E dislocat. Nu cred să fie vreo fractură, ci numai o luxaţie. Vai, Doamne! Trebuie să-mi pui umărul la loc în articulaţie. Eu nu pot… nu pot. Te ocupi tu de asta, da? Şi după aia… Doamne-Dumnezeule! Să mergi şi să faci rost de o căruţă. N-o să pot călări.

— Ai încredere în mine, da, iubito? Să ai încredere în mine.

— Am. Şi voi avea de-a pururi. Dar trebuie ca tu…

Larkin rezolvă totul rapid, lipind-o cu spatele de tulpina copacului şi apăsând-o tare, în timp ce îi punea umărul la loc.

De data asta, ea nu mai ţipă, însă el o văzu dându-şi ochii peste cap, după care căzu, moale ca o cârpă, în braţele lui.

Larkin îşi rupse mâneca de la tunică şi o folosi ca să-i bandajeze rana din coapsă, după care se uită să vadă dacă nu cumva avea şi ceva coaste rupte. După ce făcu ce ştiu mai bine pentru ea, Larkin o întinse cu grijă pe pământ, apoi se grăbi să adune armele. După ce băgă armele în harnaşament, el şi-l petrecu peste umăr, sperând să nu-i cadă.

Apoi se transformă din nou în balaur şi o luă cu grijă pe femeie în gheare, de parcă ar fi fost din sticlă.

— Ceva nu e în regulă! Glenna o înșfăcase strâns pe Moira de braţ, în timp ce stăteau amândouă în picioare pe terenul de instrucţie, antrenând un grup de eleve dintre cele mai dotate şi mai silitoare. S-a întâmplat un lucru rău, foarte rău. Trezeşte-l pe Cian. Trezeşte-l chiar acum. Amândouă văzură învolburarea neguroasă a cerului înspre sud-

est şi perdeaua încreţită de pâclă întunecată care se lăsase într-acolo.

— Larkin şi Blair se află în partea aceea.

— Cheamă-l pe Cian, îi repetă Glenna Moirei şi începu să alerge.

Femeia nu avu nevoie să strige după Hoyt; acesta deja fugea spre ea.

— Lilith, a fost tot ce i-a spus aceasta.

— Midir, vrăjitorul ei. Bărbatul o luă de braţ, trăgând-o spre castel. Asta probabil că-i opera lui.

— Ea este deja aici. Iar Larkin şi cu Blair sunt acolo departe, în întuneric. Trebuie să facem ceva cât mai repede, pentru a contracara vraja lui. Nu se poate să nu existe o cale.

— Ar fi cazul ca Riddock să trimită acolo nişte călăreţi.

— Nu ar ajunge în timp util. Sunt kilometri buni până acolo, Hoyt.

— Oricum ar fi, ei tot ar trebui să meargă acolo.

Când Hoyt şi cu Glenna intrară în mare grabă în castel, Cian cobora deja scările, cu Moira după el.

— El era deja pregătit să vină, le spuse Moira.

— Am simţit schimbarea. A fost o noapte falsă. Eu pot ajunge acolo mai repede decât voi, muritorii.

— Şi la ce bun să faci asta, dacă soarele va reapărea pe cer? îl întrebă Moira.

— A sosit momentul să testez şi blestemata aia de pelerină de protecţie.

— Să nu ne separăm. Nu putem risca. Şi nu putem nici să trimitem călăreţi, Hoyt. Glenna scutură din cap. Nu ne-ar ajuta cu nimic, acum. Avem nevoie de un cerc şi de o vrajă inversă. Poate că ar fi bun doar un miracol, se gândi ea. Este neapărat necesară o magie.

— Trebuie s-o facem afară, sub cerul liber. Hoyt se uită în ochii fratelui său. Ai fi dispus să rişti? Am putea încerca şi fără tine, îi spuse el, mai înainte ca Cian să fi apucat să-i dea vreo replică. Doar noi trei.

— Dar împreună şi cu mine aveţi mai mulţi sorţi de izbândă. Hai s-o facem!

Îşi luară cu toţii lucrurile de care aveau nevoie. Când Cian coborî din nou, de data asta îmbrăcat cu pelerina pe el, Hoyt şi cu Glenna se aflau deja afară şi se pregăteau cu febrilitate.

Moira îl întâmpină pe Cian, atunci când acesta ajunsese în capătul de jos al treptelor.

— Sunt convinsă că încrederea ta în fratele tău va întări vraja asta.

— Zău?

— Cred că disponibilitatea ta de a risca atât de mult pentru nişte prieteni de-ai tăi ţi-a asigurat deja protecţia, continuă ea, pe acelaşi ton calm.

— Vom afla asta în curând. Cian îşi puse pelerina şi îşi trase gluga pe cap. Deocamdată, să nu riscăm nimic, mai adăugă el. Şi vampirul

păşi apoi, în plin soare, pentru întâia oară după aproape o mie de ani.

Afară era foarte cald. Cian simţea cum căldura îl copleşeşte, aproape până la aprindere. Îşi simţea pieptul apăsat şi respiraţia îngreunată, însă traversă curtea.

— Încă nu m-am transformat într-o torţă vie. Şi totuşi, mai spuse el, totuşi nu m-aş supăra câtuşi de puţin, dacă n-o să dureze un timp prea îndelungat.

— Vom fi cât se poate de expeditivi, îi spuse Glenna. Mulţumiri fierbinţi pentru tine, Cian.

— Hai să lăsăm la o parte, dacă se poate, termenul „fierbinţi“.

— Carneol, pentru viteză. Şi Glenna începu să pună respectivele cristale după un anumit model de pentagramă, pentru pietre. Piatră solară, pentru lumină. Agate arborescente pentru protecţie, pene pentru coeziune. Apoi ea luă plantele şi le puse într-un vas. Usturoi pentru apărare. Scuze, i se adresă ea lui Cian.

— Ăsta nu-i decât un mit.

— Aşa. Nalbă pentru recăpătarea echilibrului. Trandafir şi salcie pentru forţă şi iubire. Luaţi-vă de mâini! Tu, Cian, să ţi le ţii sub pelerină. O să ne apropiem noi de tine.

— Concentraţi-vă! porunci Hoyt, cu privirea aţintită spre cerul întunecos şi spre punctul cel negru dinspre sud-est. Extrageţi tot ce aveţi în voi. Amândoi aveţi putere în voi. Extrageţi-o şi închideţi cercul.

— Paznici ai turnurilor de veghe, strigă Glenna, facem apel la voi.

— Dinspre est, dinspre sud, dinspre vest şi dinspre nord. Aruncaţi focul vostru asupra acestui cerc.

La aceste vorbe ale lui Hoyt, se aprinseră lumânările galbene alese de către Glenna pentru a simboliza soarele.

— Puternică Morrigan, uneşte-te cu noi acum, mai spuse Hoyt. Noi suntem slujitorii tăi, noi suntem soldaţii tăi.

Îndreptându-şi privirea în sus, către cer, Glenna îşi eliberă întreaga putere interioară.

— Binecuvântaţi să fiţi voi şi binecuvântaţi să fim şi noi, cei care ne străduim să doborâm această plagă. Magie contra magie, Puritatea albului contra întunecimii negrului, iar de-aici izvorăşte şi puterea noastră împotriva atacului mişelesc. Forţa şi dreptatea să înfrângă noaptea. Cu toate puterile noastre unite înălţăm strigătul nostru şi spargem magia neagră din cerul răsăritean. După cum ne dorim noi, praful să se-aleagă din toată noaptea asta.

Mâna Glennei vibră în mâna lui Hoyt, pe când puterea se rotea de-a lungul circumferinţei cercului. Cu ochii la cer, ea văzu grozăvia bătăliei turbate. Lumini orbitoare izbindu-se de întuneric ca nişte săbii, stârnind un tunet care cutremură întreg pământul.

— Ne împotrivim magiei negre! strigă Hoyt. Îi gonim înapoi, îi

aruncăm afară. Invocăm soarele, ca să strălucească prin noaptea contrafăcută.

Iar războiul dintre alb şi negru continuă la fel de înverşunat pe cer.

Pe măsură ce-şi recăpăta cunoştinţa, Blair percepea acut durerea. Se simţea parcă bătută de vânt şi avea impresia că îi fugea pământul de sub picioare.

Zbura ea oare? Asta ţi se întâmplă cumva, după ce dai ortul popii? Dar, dacă tot era moartă, atunci cum naiba de mai avea dureri atât de mari?

Încercă să se mişte, însă se simţea ca legată. Sau poate că trupul ei, pur şi simplu, refuza să mai funcţioneze. Apoi ea reuşi să-şi întoarcă privirea şi văzu un grumaz auriu.

Blair îşi zise în sinea ei că Larkin trebuia să fie. Apoi, ea îşi pierdu din nou cunoştinţa.

El îi simţi foiala şi o strânse uşor, în speranţa că în felul acesta o mai liniştea, o făcea să se simtă în deplină siguranţă. Întoarse capul ca să se uite la ea, însă femeia închisese iar ochii.

Era atât de palidă. Părea atât de fragilă.

El o lăsase singură.

Toată viaţa lui, avea să păstreze în memorie imaginea ei sângerând şi nemaiavând în mână ca armă de apărare decât o creangă de copac, în timp ce monştrii o încercuiseră ca nişte vulturi.

Dacă el ar mai fi întârziat doar câteva secunde, ea putea fi acum moartă. Iar asta doar pentru că el nu fusese cu ea. Avusese grijă de siguranţa altora şi mai zăbovise puţin, pentru ca o fetiţă de patru anişori să-i mângâie aripile de balaur.

Iar atunci când se lăsase întunericul, el nu fusese cu ea.

Îl rodea spaima că, deşi zburase repede pentru a ajunge la ea şi deşi îi oprise pe cei trei demoni care o atacaseră, el tot ar fi ajuns prea târziu ca să-i mai poată salva viaţa.

Chiar dacă văzu castelul, teama tot îl rodea. O zări pe Moira ieşind repede în curte şi îi văzu şi pe Hoyt, pe Glenna, pe tatăl lui şi pe toţi ceilalţi. În continuare însă, el nu simţea decât teamă.

De îndată ce atinse pământul, se preschimbă la loc în om şi o duse pe Blair pe braţe.

— E rănită. E rănită.

— Ad-o înăuntru. Păşind repede pe lângă Larkin, Glenna întinse mâna şi îi luă lui Blair pulsul, la carotidă. Sus în dormitor la ea. Mă duc să iau leacurile necesare. Moira, vezi ce poţi face pentru ea. Vin şi eu imediat.

— Cât de rău este rănită? se interesă Cian alergând pe scări în sus, după Glenna.

— Nu ştiu încă. Pulsul ei este încetinit şi extrem de slab. Iar pe

faţă… a fost lovită rău.

— Are muşcături?

— Deocamdată, n-am zărit niciun fel de muşcătură. Glenna înşfacă din iatacul ei trusa de prim ajutor şi se năpusti înapoi.

Larkin o întinsese pe Blair pe pat şi rămăsese în picioare, în timp ce Moira o atingea pe Blair pe faţă, pe umeri şi în dreptul inimii.

— De când şi-a pierdut cunoştinţa? întrebă Glenna, pe când intra din nou în cea mai mare viteză în cameră.

— Ăăă… Nu ştiu precis. A leşinat, bâigui Larkin. A trebuit să-i… Umărul ei, era luxat. A trebuit să… A leşinat atunci când i-am repus articulaţia umărului la loc. Cred că şi-a mai recăpătat o dată cunoştinţa, în drum spre casă, dar nu sunt absolut sigur de asta. S-a lăsat întunericul peste noi. Eu nu eram atunci împreună cu ea. Ei au început s-o atace, iar ea a fost singură.

— Ai adus-o vie acasă. Moira, ajută-mă să-i scot mantia şi hainele. Trebuie să văd unde este rănită.

Cian dădu să-i scoată bocancii din picioare.

— Bărbaţii trebuie să părăsească încăperea, spuse Moira.

— N-o fi prima femeie pe care o văd goală şi nici măcar nu cred că ea şi-ar face prea mari griji, în privinţa asta. Câţi vampiri au tăbărât asupra ei? îl întrebă apoi Cian pe Larkin.

— Ea mi-a spus că erau zece. Zece plus franţuzoaica. Atunci când am ajuns înapoi la ea, n-am mai găsit decât trei vampiri.

— I-a făcut să plătească. Cian îi scoase cu delicateţe lui Blair pantalonii.

Glenna îşi înghiţi o exclamaţie de disperare, văzând contuziile şi crestăturile.

— Lovitură în coaste. Probabil că şi la rinichi. Contuzii învineţite. Umărul este şi el rău lovit. Spintecătura de la picior este din fericire o rană destul de superficială. Dar, Dumnezeule, şi genunchiul a fost atins. Cel puţin nu este fracturat. N-are nimic rupt.

— Ea… Larkin întinse mâna şi apucă una dintre mâinile lipsite de vlagă ale lui Blair. Spunea că vede dublu. Zicea că are o comoţie cerebrală.

— De ce nu aşteptaţi voi doi afară? le vorbi cu blândeţe Glenna. Lăsaţi-ne, pe mine şi pe Moira, să o îngrijim.

— Nu, eu n-o s-o mai las din nou. Avea dureri mari. Trebuie să-i daţi ceva împotriva durerilor.

— O să-i dau. Îţi promit. O să-i dau tot ce voi putea, contra durerii. Mai bine ai aprinde focul. E bine să-i fie cald.

Blair le putea auzi vocile. Nu izbutea chiar să le deosebească sau să înţeleagă sensul cuvintelor, însă sunetele îi întăreau convingerea că era încă în viaţă.

Şi durerile îi spuneau acelaşi lucru, dându-i de înţeles că încasase o

bătaie soră cu moartea.

Începuse acum să simtă şi mirosuri. Fum de turbă arzândă, parfumul Glennei şi o aromă puternică de flori. Dar când încercă să deschidă ochii, nu reuşi. Asta o făcu să fie cuprinsă de panică, simţind ca şi cum ar fi avut în piept nişte neplăcute picăturele de acid.

Să fi fost oare în comă? Nu voia să fie în comă. Oamenii intrau în comă şi uneori nu-şi mai reveneau niciodată. Prefera să fie moartă, decât captivă în întuneric. Să audă, să simtă, dar să nu fie în stare să vadă sau să comunice.

După aceea, ea simţi cum alunecă peste ea ceva ca o mătase. Mai întâi, o atingere diafană a pielii, după aceea şi sub piele, mai adânc, din ce în ce mai adânc, până la durerea care o făcuse să-şi încleşteze pumnii.

Apoi, mătasea aceea se încălzi şi începu s-o frigă. Vai, Dumnezeule! Simţind arsura ei, îşi descleştă pumnii, până când durerea se răspândi şi se sparse în mii de bucăţele.

Deschise ochii şi văzu o lumină orbitoare care o biciui.

— La naiba! În mintea ei ea ţipase, dar din gâtlej nu-i ieşise decât un croncănit gutural.

Blair inspiră ca să poată sudui din nou, însă vorbele i se transformară într-o şoaptă imperceptibilă.

— Te doare, ştiu asta. Te doare până ce începi să te vindeci. Poţi să te uiţi la mine, Blair? Mă vezi? Nu, nu te mişca şi uită-te drept la mine.

Blair se strădui să deschidă iar ochii. În faţa ei, aproape, ea văzu chipul Glennei. Aceasta o prinsese pe Blair de ceafă şi îi ridicase încet şi cu multă grijă capul.

— Bea puţin din asta! Doar puţin. Nu pot să-ţi dau prea mult, fiindcă ai un traumatism cranio-cerebral. Însă o să-ţi facă bine.

Blair înghiţi şi făcu o grimasă.

— Parc-ar fi o fiertură din scoarţă de copac.

— Eşti pe-aproape. Ştii unde anume te afli?

— Sunt acasă.

— Cum te cheamă?

— Blair Murphy. Vrei să-ţi spun şi codul numeric personal?

Glenna schiţă un zâmbet.

— Câte degete vezi acum?

— Două şi jumătate. Vederea îmi este înceţoşată, însă Blair se străduia să-şi utilizeze văzul. Îşi dădu seama de faptul că încăperea era plină de oameni – că acolo se afla întreaga echipă. Hei! Dorothy, Sperietoarea de Ciori şi Omul de Tinichea. În tot acest timp îl strângea tare de mână pe Larkin, probabil că îndeajuns de tare, încât să-l doară oasele. Îşi relaxă degetele şi schiţă un zâmbet. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa şi m-ai adus înapoi aici.

— N-a fost cine ştie ce mare scofală. Te-ai descurcat aproape de una singură.

— Eram terminată. Blair închise din nou ochii. Scoasă din circulaţie.

— N-ar fi trebuit să te las singură.

— Tacă-ţi fleanca! Blair l-ar fi şi înghiontit uşor cu pumnul, în cazul în care ar fi avut şi puterea de a face vreun gest. Nu-i adevărat şi n-are niciun rost să mai vorbim despre asta.

— De ce v-aţi separat? îl întrebă Cian pe Larkin.

În timp ce Larkin le povestea celorlalţi despre bărbatul rănit, Blair închisese din nou ochii. Le putea auzi pe Glenna şi pe Moira vorbind în şoaptă între ele. Parcă plutind uşor, Blair se gândi că Glenna avea un glas mătăsos – atrăgător şi liniştitor – în vreme ce vocea Moirei era mai degrabă catifelată, blândă şi caldă.

Ce straniu gând mai avusese, îşi zise Blair. Dar cel puţin, îi mai treceau gânduri prin minte.

În timp ce o tot oblojeau, durerea se acutiza, după care se estompa şi dispărea, iar apoi se acutiza din nou şi se estompa iar. Ea începuse să anticipeze acel ritm, după care îşi dădu seama de încă un lucru.

— Sunt dezbrăcată cumva? S-ar fi ridicat rezemată în coate sau cel puţin ar fi încercat asta, dacă Glenna n-ar fi împins-o imediat înapoi. Sunt dezbrăcată. Vai, Doamne!

— Dar eşti şi acoperită complet, cu un cearşaf. A trebuit să te examinăm din cap până în picioare, îi spuse Glenna. În plus, eşti plină toată de răni şi de vânătăi, aşa că nu mai face pe pudica.

— Faţa mea. Blair ridică o mână ca să-şi pipăie figura. Cât de rău arată faţa mea?

— Pudică, orgolioasă şi cochetă, o caracterizează Glenna. Ăsta-i un semn bun. În clipa asta, nu cred că ai ajunge în finala concursului pentru Miss Spaima Vampirilor, dar după părerea mea, arăţi foarte bine.

— Eşti frumoasă. Larkin îi luă mâna şi i-o sărută. Nici că se poate mai frumoasă.

— E chiar atât de rău? Dar eu mă vindec repede. Nu la fel de repede ca voi, i se adresă ea lui Cian, dat totuşi repede.

— Poţi să ne spui ce s-a întâmplat cât timp ai fost singură? o întrebă Hoyt, atingându-i glezna. Larkin ne-a spus că te-ai luptat cu zece vampiri.

— Da, zece, plus Lora, iar asta înseamnă unsprezece. Capcana a funcţionat. E un cal mort acolo jos, şi sunt şi multe arme. Ar trebui să luăm armele alea. Erau în pământ.

— Ce anume? Armele? se interesă Hoyt.

— Nu, vampirii. Ei erau băgaţi în pământ. Capcană în capcană. Şi s-a făcut întuneric – brusc. Ca o eclipsă de soare, doar că mai rapidă. Şi

ei au ieşit din pământ. I-am răpus pe primii doi mai înainte să fi ieşit ei complet din pământ. Am înţeles după aceea, ceva mai târziu, că nu încercau să mă omoare – fapt pentru care, sinceră să fiu, am rămas în viaţă. Ei doar au încercat să mă istovească, pentru ea. Căţea laşă.

— Dar tu ai ucis-o pe ea.

Blair scutură din cap în direcţia lui Larkin, şi durerea o făcu să regrete imediat acea mişcare.

— Nu. Nu cred. N-aş fi putut s-o înfrâng într-o luptă directă. Deabia mă mai puteam ţine pe picioare. Iar ea ştia bine asta. A apărut şi a început să vorbească vrute şi nevrute. Spera să mă transforme în vampir, urmând ca eu să devin iubita ei lesbiană. Nu poate ea aşa ceva. Şi pe ea o doare acum. Ooo, da! Şi nici ea n-arată prea bine. Sticla cu apă.

— Apă sfinţită, şopti Larkin. Ce deşteaptă eşti!

— Orice lucru poate deveni o armă. I-am aruncat pe faţă cât am putut eu de multă. Am şi lovit-o. Pe faţă, pe gât. Am auzit-o urlând, atunci când fugea. Altceva n-am mai putut să fac. A fost bine că ai venit.

— Aveai în mână o creangă…

— Ce fel de creangă?

— O creangă de copac, îi spuse el, sărutându-i din nou degetele. Fluturai prin aer o creangă de copac.

— Da. Bravo mie! Îmi sunt neclare unele lucruri.

— E destul pentru moment. Şi Glenna duse cupa cu leacuri la buzele lui Blair. Mai bea puţin din asta.

— Aş prefera un cocteil margarita, de la gheaţă.

— Cine n-ar prefera? Şi Glenna îşi trecu uşor mâna peste faţa lui Blair. Acum dormi.

20

Se tot scufunda şi ieşea la liman, iar durerea o invada de fiecare dată când se ridica la suprafaţă. Slăbiciunea o trăgea apoi din nou la fund, dar nu înainte de a apuca să audă şoapte şi murmure. Nu înainte de a se auzi pe sine însăşi răspunzând la nişte întrebări cu care i se părea că era bombardată de fiecare dată când îşi revenea în simţiri.

De ce oare n-o lăsau ei în pace, să doarmă?

Iar apoi, cineva îi mai turna pe gât nişte fiertură din scoarţă de copac şi ea continua să plutească din nou în derivă.

Câteodată pe când plutea, ea mai revenea şi la acel câmp şi retrăia fiecare lovitură, fiecare blocare şi fiecare mişcare a ceea ce socotise atunci că aveau să fie ultimele clipe ale vieţii ei.

Iar alteori, ea plutea fără nicio ţintă.

Larkin şedea lângă ea, uitându-se cum Glenna şi cu Moira se succedau în schimburi, ca s-o îngrijească; din când în când, câte una dintre ele venea ca să aprindă lumânările sau să mai bage turbă pe foc, ori doar să-i pună lui Blair câte o mână pe frunte, pentru a verifica dacă nu-i crescuse febra mare.

Din două în două ore pe ceas, una dintre ele ar fi urmat s-o trezească din somn şi să-i pună întrebări de ordin personal. Iar asta din cauza comoţiei cerebrale, îi spusese Glenna. Era o precauţie necesară, fiindcă ea primise nişte lovituri extrem de puternice în cap.

Apoi Larkin avea să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla dacă una dintre acele lovituri ar fi făcut-o să-şi piardă cunoştinţa şi ce anume i-ar fi putut face ei vampirii, în timp ce femeia era singură cu aceştia.

De fiecare dată când se gândea la aşa ceva, imaginându-şi totul, Larkin îi lua mâna, ca să-i găsească pulsul care îi bătea sub cicatricea de la încheietura mâinii.

Bărbatul îşi petrecea timpul vorbind cu ea tot felul de nimicuri şi cântând din cavalul pe care i-l adusese Moira. El credea – ba chiar spera din toată inima – ca ea să se odihnească mai uşor în acordurile muzicii.

— Ar cam fi cazul să te mai duci şi tu să te odihneşti acum, timp de o oră sau două, îi spunea Moira, trecându-şi o mână prin păr, în timp ce vorbea. În răstimpul ăsta o să rămân eu să stau cu ea.

— Nu pot.

— Nu. Nici eu n-aş putea, dacă aş fi în locul tău. Ea este atât de puternică, Larkin, iar Glenna atât de pricepută. Mi-aş dori să nu-ţi mai faci atâtea griji.

— Nici nu ştiam că puteam să am sentimente atât de puternice

pentru cineva. Şi că puteam să fiu sigur, fără nicio umbră de îndoială măcar, de faptul că această femeie este… ei bine, că ea înseamnă totul pentru mine.

— Pentru mine asta era o certitudine, dar nu faptul că urma să fie ea persoana cu pricina, ci că avea să existe cineva, până la urmă. Şi că atunci când aveai să-ţi găseşti aleasa inimii, aceasta ar fi urmat să-ţi schimbe radical viaţa. Moira se aplecă să-l sărute în creştet. Şi chiar sunt un pic invidioasă, din pricina asta. Te superi?

— Nu. El îi întoarse femeii capul şi îşi lipi obrazul de faţa ei. Pe tine am să te iubesc toată viaţa. Cred că aş putea să fiu chiar şi la mii de kilometri depărtare de tine, şi tot ar fi de-ajuns să întind mâna, ca să te pot atinge.

Ochii Moirei se umplură de lacrimi.

— Nici dacă aş fi vrut, n-aş fi putut să fac o alegere mai bună decât asta. Şi cu toate acestea, şi ea este, în acelaşi timp, cea mai norocoasă femeie din lume.

— Se trezeşte din somn.

— Foarte bine, vorbeşte cu ea. O s-o ţinem trează câteva momente, după care o să-i dau medicaţia.

— Te-ai trezit, îi spuse încet Larkin, ridicându-se în picioare, ca s-o ia de mână. Inimioara mea, o alintă el în limba celtă. Deschide ochii!

— Ce? Ea începu să clipească. Ce s-a întâmplat?

— Spune-mi pe dată cum te cheamă.

— Scarlett O'Hara. Da' ce? Nu poţi să ţii minte nici cinci minute asta? îi replică ea ţâfnoasă. Blair Murphy mă cheamă. N-am bubă la creier. Sunt doar obosită şi supărată.

— E destul de lucidă, decise Moira şi mai turnă într-o cupă din leacul Glennei.

— Nu mai vreau doctorie din aia. Auzindu-şi propriul ton mofturos, Blair închise pentru o clipă ochii. Uite ce este! Nu vreau să fiu irascibilă. Sau, bine, poate că vreau. Şi ce dacă? Însă porcăria aia mă cam tufleşte şi mă scoate din peisaj. Şi nici asta n-ar fi chiar aşa de rău, dacă nu m-ar trezi cineva din somn din zece în zece minute, ca să mă întrebe dacă n-am uitat cumva şi încă mai ştiu cum mă cheamă.

Deloc deranjată de atâta fanfaronadă, Moira lăsă cupa deoparte.

— Glenna mi-a cerut s-o scol din somn, dacă Blair refuză să-şi bea poţiunea.

— Of, Dumnezeule! Nu te duce după teroristă!

— Mă-ntorc într-o clipă.

Larkin se aşeză pe marginea patului lui Blair, în vreme ce Moira ieşea din odaie.

— Ţi-a mai revenit culoarea, să ştii. Iar asta e o uşurare pentru mine.

— Aş putea pune rămăşag că momentan am pe mine pictate tot

felul de culori, dintre cele mai variate. Albastrul-vineţiu, negrul, purpuriul şi galbenul acela bolnăvicios. Nu-i rău că aici este destul de întuneric. Ascultă, n-are rost să-ţi mai pierzi timpul pe-aici, cu mine.

— Nu plec nicăieri.

— Apreciez acest lucru. Dar… auzi? Nu crezi că am putea vorbi şi despre altceva decât despre fundul meu tăbăcit în bătaie? Spune-mi ceva! Spune-mi… când ai aflat prima dată că te puteai preschimba, luând orice formă doreai?

— Ooo, trebuie să fi avut pe atunci doar vreo trei anişori. Vezi tu, îmi doream să am şi eu un căţeluş. Tata îşi avea câinii lui de vânătoare, însă aceştia socoteau că nu era de demnitatea lor să se joace cu picii ca mine, să se tot fugărească alergând după mingiuca pe care le-o aruncam eu peste tot şi să aporteze diferite beţe.

— Un căţeluş. Ea se relaxă, ascultându-i timbrul vocii. Ce fel de căţeluş?

— Of, orice fel ar fi fost bun pentru mine, însă mama spunea că n-avea de gând să mai primească încă un câine în casă şi că deja mă avea pe mine şi pe prunc, după fundurile cărora trebuia să se ţină întreaga zi. Pruncul respectiv era fratele meu mai mic şi ar fi avut pe atunci de-abia cu puţin mai mult decât un an. Iar eu nu ştiam în acele momente că mama era din nou însărcinată, purtând-o în pântec pe sora mea.

— Nu era deloc de mirare că mama ta n-avea niciun chef să mai înveţe încă un patruped să nu facă murdărie prin toată casa.

— Mama mea a fost şi ea aici să vadă ce faci. A trecut deja de două ori, în seara asta. Şi la fel şi sora mea şi tata.

— Ooo! Blair îşi cuprinse faţa în mâini, închipuindu-şi halul în care trebuia să arate. Grozav, n-am ce zice!

— Prin urmare, ca să-mi continui povestea, eu am tot implorat-o să-mi aducă un căţeluş, însă totul a fost în zadar. Mama era de neînduplecat. Şi eu stăteam bosumflat în camera copiilor, imaginându-mi diverse planuri de a fugi cu o şatră de ţigani, acolo unde aş fi putut avea câţi căţeluşi aş fi vrut, şi aşa mai departe. Şi mă tot gândeam intens la căţeluş, când deodată, am simţit o… o mişcare în interiorul meu. Iar în acel moment, a început să se rotească şi o lumină în jurul meu. Eu atunci m-am speriat şi am vrut s-o strig pe mama, dar, de fapt, am lătrat.

— Te transformaseşi într-un căţeluş.

Ochii femeii se mai limpeziseră acum; Larkin putea vedea foarte bine asta, putea desluşi veselia din ei, în vreme ce el îşi depăna povestea.

— Ooo, ce teroare – şi ce mai emoţie, în acelaşi timp. Nu puteam avea un căţeluş, aşa că m-am preschimbat eu însumi într-un căţeluş şi asta a fost ceva uluitor.

— Aş avea anumite îndoieli în privinţa posibilităţii de a te juca cu un căţeluş care eşti tot tu însuţi, însă ar fi un comentariu ieftin din partea mea, aşa că mă abţin. Dar tu dă-i înainte, nu te opri!

— Păi, am ieşit în goana mare din cameră şi am coborât grăbit scările până la parter, acolo unde m-a văzut mama. Şi crezând ea că eu i-am adus un căţeluş în casă, în ciuda interdicţiei ei, mama s-a pregătit să gonească afară respectivul patruped, care eram, de fapt, chiar eu. Şi credeam că urma să-mi ardă o papară pe cinste şi am vrut să mă ascund bine, când ea şi-a dat seama de ceea ce credea că făcusem eu şi atunci am încercat să scap cu fuga afară. Însă ea m-a încolţit într-un ungher, întotdeauna a fost foarte iute în mişcări. Şi m-a înşfăcat de ceafă şi m-a ridicat de-acolo. Eu probabil că am scâncit şi arătam demn de toată mila, căci ea a oftat adânc, din rărunchi, şi m-a scărpinat pe după ureche.

— S-a muiat toată.

— Da, mama mea este extrem de blândă şi de calină. Şi am auzit-o atunci spunând, limpede ca o zi senină: „Băiatul ăsta, ce-am să mă mai fac eu oare cu băiatul ăsta al meu? Şi ce-am să mă fac şi cu tine? i-a zis ea respectivului căţeluş din braţele ei, femeia neavând habar că acel căţeluş era chiar băieţelul ei, despre care tocmai vorbise. Ea s-a aşezat apoi, cu mine în poala ei. Iar când a început să mă mângâie, eu m-am răsucit cu burta-n sus şi m-am preschimbat la loc în băiat.

— Şi când s-a trezit ea din leşin, revenindu-şi în simţiri, ce a mai făcut?

— Ooo, mama mea este foarte rezistentă şi a tratat cu seriozitate întreaga problemă. Îmi amintesc că a făcut nişte ochi mari – iar ochii mei probabil că erau la fel de mari ca şi ai ei. Şi i-am încolăcit gâtul cu braţele, nespus de bucuros că nu mai eram căţeluş şi că redevenisem băieţel. Şi ea s-a pus atunci pe un râs de nu se mai oprea. A reieşit apoi faptul că bunica ei se pare că a avut acelaşi har pe care îl am şi eu.

— Excelent, deci, este o trăsătură caracteristică familiei voastre.

— Se pare că zestrea asta genetică îşi spune din când în când cuvântul. Iar spre sfârşitul acelei săptămâni, bunica ei, aceea despre care eu aş fi putut pe atunci să jur că era mai în vârstă decât însăşi luna de pe cer, s-a mutat să locuiască împreună cu noi şi m-a învăţat tot ce aveam nevoie să ştiu. Şi mi l-a mai adus cu ea şi pe un micuţ căţel pătat, pe care eu l-am botezat pe loc Conn, după numele războinicului care a luptat în o mie de bătălii.

— E o poveste foarte frumoasă. Pleoapele lui Blair se îngreunaseră şi femeii începuseră să i se închidă ochii de somn. Şi ce s-a mai întâmplat cu Conn? îl întrebă ea pe Larkin.

— Conn a mai trăit fericit doisprezece ani bătuţi pe muchie, după care a trecut peste Puntea Curcubeielor, acolo unde putea fi din nou

căţeluş şi se putea juca toată ziulica la soare. Acum, dormi, iubita mea. O să mai vorbim şi atunci când te trezeşti.

El îşi ridică privirea atunci când Glenna se strecură tiptil în încăpere, schiţând chiar şi un zâmbet.

— A adormit iar, îi zise Larkin femeii. De data asta, fără medicamente. Asta-i bine nu?

— Da. Şi n-are deloc febră, îi răspunse Glenna, după ce îşi pusese palma pe fruntea lui Blair. Dacă a refuzat să-şi ia doctoria, bănuiesc că a mai lăsat-o durerea. Şi şi-a recăpătat şi culoarea în obraji. Moira mi-a spus că nu vrei să te îndepărtezi deloc de lângă ea.

— Cum aş putea?

— Dacă ar fi fost Hoyt în situaţia ei, şi eu aş fi procedat la fel ca şi tine. Însă ce-ar fi să te întinzi şi tu lângă ea, ca să te mai odihneşti puţin?

— S-ar putea s-o lovesc prin somn. N-aş vrea să-i fac rău.

— N-o să-i faci niciun rău. Glenna merse la fereastră şi trase draperiile. Nu vreau ca soarele să vă tulbure somnul şi să vă trezească. Dacă vei avea nevoie de mine, vino şi cheamă-mă sau trimite pe cineva să mă anunţe. Însă eu cred că ea se va odihni bine, câteva ore bune de-acum încolo. Glenna îşi puse o mână pe umărul lui Larkin, se aplecă şi îl sărută pe obraz. Lungeşte-te o vreme alături de ea şi fă şi tu ceea ce face şi ea, adică încearcă să adormi.

Larkin se întinse în pat şi Blair se mişcă şi se întoarse doar puţin, atât cât să ajungă ghemuită cu faţa în direcţia lui. El o luă de mână cu tandreţe.

— Ea va plăti cu vârf şi îndesat, pentru ceea ce ţi-a făcut. Îţi jur că va plăti.

Ascultând respiraţia uşoară şi regulată a lui Blair, bărbatul închise ochii şi în cele din urmă adormi.

Într-o altă încăpere, în alt loc, ardea un foc în şemineu, iar draperiile erau închise ermetic, pentru a nu lăsa să pătrundă lumina zorilor.

Prin cameră răsunau reverberat vaietele sălbatice ale Lorei. Aceasta se zbătea, în timp ce Lilith o ungea cu un balsam de un verde-palid, peste zonele arse şi opărite de pe faţa, de pe gâtul şi chiar de pe sânii franţuzoaicei.

— Stai locului, nu te mai mişca! Nu te mai zbate, iubita mea, dulcea mea fetiţă. Nu mi te împotrivi. Asta o să-ţi facă bine.

— Mă frige! Mă arde!

— Da, ştiu. Lui Lilith i se adunară lacrimi în ochi şi în gâtlej, în timp ce ungea cu alifie urâtele arsuri de pe beregata Lorei. Da, fetiţa mea, ştiu. Uite, bea puţin din asta.

— Nu vreau să beau! Şi Lora întoarse capul, închizându-şi strâns şi

ochii şi gura.

— Dar trebuie. Deşi o durea inima pentru că trebuia să-i provoace durere Lorei, Lilith o prinse cu fermitate de ceafa şi o obligă să guste puţin din licoare. Încă puţin, doar puţin, o îndemnă ea. Aşa, foarte bine, iubita mea.

— Mi-a făcut rău. Lilith, ea mi-a făcut rău.

— Hai, taci acum din gură. O să rezolvăm noi şi problema asta.

— O să-mi rămână cicatrici. Şi pe faţa Lorei începură să se rostogolească lacrimi proaspete peste balsam, în timp ce Lora îşi întorcea iar capul. Acum sunt urâtă şi plină de cicatrici. Cum de te mai poţi uita la mine, după ce m-a desfigurat în halul ăsta?

— Ba mie una îmi pari acum chiar mai frumoasă decât înainte, şi te iubesc şi mai mult. O sărută apoi pe Lora pe buze, cu multă tandreţe. Lilith nu permisese nimănui altcuiva să se ocupe de îngrijirea Lorei. Îşi jurase că nimeni în afară de ea nu avea să se atingă de pielea arsă a iubitei sale. Eşti cea mai dulce scumpete de fetiţă. Şi în acelaşi timp, şi cea mai curajoasă.

— A trebuit să mă ascund în noroi!

— Taci! Nu-i nimic! Ai ajuns acum înapoi la mine. Lilith o luă de mână pe Lora, îi întoarse palma în sus şi îi dădu nenumărate sărutări în podul palmei. Eşti din nou cu mine.

În acel moment, uşa se deschise şi în odaie intră Davey. Acesta ducea în mâini o tavă de argint, pe care se afla un pocal de cristal. Băiatul strângea din buze, încercând din răsputeri să nu verse conţinutul recipientului.

— N-am risipit nici măcar o singură picătură.

— Ce băieţaş mare şi cuminte te-ai făcut! Lilith luă cu o mână pocalul, iar cu cealaltă îl mângâie pe copil în creştet.

Lora întoarse din nou capul.

— Nu se cade ca el să mă vadă în halul în care sunt acum.

— Ba da. El trebuie să afle de ce anume sunt în stare aceşti *muritori*. Haide, vino, Davey, şi aşază-te lângă Lora. Uşurel, să n-o zgâlţâi.

Băiatul se urcă pe pat cu multă grijă.

— Te doare rău?

Lora dădu din cap.

— Foarte rău.

— Mi-aş dori să nu te doară. Pot să-ţi aduc o jucărie, dacă vrei.

În ciuda suferinţei, Lora zâmbi.

— Poate ceva mai târziu.

— Ţi-am adus nişte sânge. Este cald încă. N-am furat din el nicio picătură, îi mai spuse băiatul, mângâind-o pe mână aşa cum văzuse că făcea şi Lilith. Mama mi-a spus că ai nevoie de tot sângele ăsta, ca să te faci din nou sănătoasă şi puternică.

— Aşa este. Uite! Şi Lilith duse pocalul la buzele Lorei. Bea-l, însă

cu înghiţituri mici.

Sângele băut o mai linişti pe Lora, iar licoarea pe care i-o dăduse Lilith mai devreme îi mai alinase durerile.

— Îmi face bine. Ea se întinse pe spate şi închise ochii. Dar mă simt foarte vlăguită. La început, am crezut, vai, Lilith, am crezut că am orbit. Ochii mă usturau rău de tot. M-a păcălit, nemernica! Cum de am putut eu să fiu chiar atât de *proastă?*

— N-ai de ce să te autoînvinovăţeşti. Nu suport asta.

— Cred că eşti furioasă pe mine.

— Cum aş putea să fiu furioasă, tocmai într-un asemenea moment? Doar ne-am petrecut împreună secole întregi, atât la bine, cât şi la rău. Să-ţi spun că te-ai comportat prosteşte? Bineînţeles că te-ai comportat prosteşte, dar şi eu aş fi putut face aceeaşi greşeală. La ce bun s-o omori, fără un pic de spectacol? Şi Lilith îşi lăsă puţin în jos corsetul, îngăduind să se vadă cicatricea sub formă de pentagramă, dintre sânii ei. Eu nu m-am ales pentru vecie cu semnul ăsta tot pentru că m-am jucat cândva, mult prea mult timp, cu un muritor?

— Cu Hoyt. Lora rostise cu multă furie acel nume. Tu te-ai bătut cu un vrăjitor. Căţeaua care mi-a lăsat de-a pururi cicatrici nu se pricepea să facă nicio magie.

— Când mama o să-l omoare pe vrăjitorul acela, eu o să-i lipăi sângele, aşa cum lipăie un căţeluş lapte.

Lilith râse şi îl ciufuli uşor pe Davey, în glumă.

— Aşa te vreau. Iar tu, Lora, să nu fii chiar atât de sigură că acea ucigaşă de demoni nu utilizează şi ea magia. Lilith îl săltă pe Davey în poală la ea. Nu cred că ar fi putut să te aranjeze în halul acesta, fără ajutorul vrăjilor.

— Cel puţin, a fost şi ea grav rănită, şi poate chiar mortal.

— Vezi că există întotdeauna şi o jumătate plină a paharului? Lilith îl sărută pe Davey. Midir este cel care a greşit. Magia albă a înfrânt farmecele lui. Lilith avu nevoie de câteva clipe, ca să se mai calmeze după furia pe care i-o produsese incompetenţa magicianului ei. M-aş descotorosi de el, dacă am avea un altul la fel de puternic cu care să-l înlocuim. Dar îţi promit şi îţi jur că ei vor plăti scump. Odată cu venirea nopţii Samhain-ului, tu te vei scălda în sângele ei, iubita mea. Iar noi toţi vom suge sânge pe săturate. Şi când voi avea întreaga lume la picioare, tu te vei afla tot lângă mine.

Ceva mai liniştită acum, Lora îi întinse lui Lilith mâna.

— Mai rămâi puţin împreună cu mine? O să stai aici, cât timp o să dorm eu?

— Bineînţeles că da. În definitiv, noi formăm o familie.

Blair se trezi treptat. La început, mintea i se deşteptă prima, încercând să-şi dea seama unde se afla şi ce i se întâmplase. Simţi în

cap o răpăială ca de tobe, apoi începură să-i zvâcnească şi ochii. Ea conştientiză după aceea şi alte dureri – într-un umăr, în coaste, în abdomen şi în picioare. În timp ce zăcea acolo liniştită şi se autoanaliza, ea înţelese că nu exista nicio porţiune din corpul ei care să n-o doară.

Durerea însă era suportabilă, prin comparaţie cu suferinţa cumplită care o doborâse. Mai simţea încă gustul licorii pe care i-o dăduse Glenna. Nu era chiar atât de scârboasă poţiunea aceea, îşi zise în sinea sa. Licoarea totuşi fusese groasă şi înecăcioasă, astfel că ea şi-ar fi dorit să bea acum o găleată de apă, ca să-i îndepărteze gustul.

Deschise cu precauţie ochii. În odaie era lumină de la focul din şemineu şi de la lumânările aprinse. Aşadar, nu se luminase încă de ziuă. Bine. Una peste alta, ea se simţea acceptabil.

De fapt, se simţea îndeajuns de bine încât să aibă senzaţia de foame, ceea ce era un semn bun. Tocmai încerca să se ridice în şezut, când îl zări pe Larkin care venea spre patul ei, dinspre fereastra din celălalt capăt al încăperii.

— Hei, du-te să dormi şi tu puţin! îi strigă ea

El se opri apoi şi îi aruncă o privire, constatând:

— Te-ai trezit.

— Da, şi înainte să mă întrebi tu, îţi spun ca să ştii că eu sunt Blair Murphy, mă aflu acum în Ţara Făgăduinţei şi fundul mi-a fost tăbăcit de către o şleahtă de vampiri. Crezi că aş putea găsi pe-aici ceva de mâncare?

— Ţi-e foame. Aproape că el fredonase de bucurie acele vorbe, în timp ce se apropia în mare grabă de patul în care se afla ea.

— Da, mi-e foame. Poate luăm o gustare de noapte târzie sau un mic dejun, în funcţie de oră.

— Ai dureri în continuare.

— Am durerea de cap cea mai cruntă posibil, recunoscu ea. Şi mai am şi alte junghiuri. Dar cel mai mult mă deranjează faptul că mă simt cam ameţită. Iar, în plus, adăugă ea făcând o grimasă, simt nevoia să fac pipi. Aşa că te rog să ieşi puţin din cameră.

El însă o luă în braţe şi o duse pe sus la oliţa dindărătul paravanului pictat.

— Nu pot să fac în prezenţa ta. Pur şi simplu, mi-e imposibil. Ieşi de-aici şi numără până la treizeci. Ea se strâmbă din nou, în timp ce vezica i se încorda. Ba ar fi mai bine să numeri până la patruzeci, înainte să reintri în odaie. Haide, oferă-i unei fete câteva momente de intimitate.

Larkin îşi dădu ochii peste cap, dar se conformă dorinţei ei. După exact patruzeci de secunde, el reveni în încăpere, acolo unde o găsi făcând câţiva paşi nesiguri. Bărbatul ajunse dintr-un salt lângă ea şi o apucă zdravăn de braţ.

— Glenna mi-a spus că s-ar putea să fii ameţită.

— Puţin. Sunt puţin ameţită şi am dureri în tot trupul. Însă ar fi putut să fie mult mai rău, adică în clipa asta aş fi putut să fiu deja moartă sau să beau cu poftă, la trezire, o porţie considerabilă de sânge. Vreau să mă uit în oglindă, ca să văd ce am.

Şi Blair şontâcăi până la oglindă, susţinută de Larkin. Pe obrazul stâng, avea julituri de la nas şi până la tâmplă. Şi ea se putea mândri cu ochii învineţiţi. Glenna îi confecţionase un soi de bandaj în formă de fluture, ca să-i acopere rana de pe frunte. Ea se răsuci şi observă faptul că, deşi umărul îi era plin de contuzii, acestea căpătaseră deja bolnăvicioasa culoare galbenă-verzuie, ca semn că se vindeca.

— Da, ar fi putut să fie şi mai rău. Şi Blair îşi trecu o mână peste coaste. Sunt cam sensibile, dar n-am fracturi. Iar asta-i foarte bine.

— În viaţa mea n-am fost atât de înspăimântat ca de data asta.

— Nici eu. Ea se uită, prin oglindă, în ochii lui. Nu ştiu dacă ţi-am mulţumit sau dacă doar am visat că-ţi mulţumesc, în timp ce călătoream pe lumea cealaltă, dar tu mi-ai salvat viaţa. N-o să uit niciodată cum i-ai nimicit pe cei trei vampiri, ca pe nişte jucărioare.

— Dacă aş fi ajuns mai devreme…

— Nu crezi că toată treaba asta ţine de soartă? Dacă ţi-ar fi fost scris să ajungi mai devreme, asta ai fi făcut. Ai ajuns în timp util şi numai asta contează.

— Blair. Bărbatul îşi aplecă fruntea, rezemându-şi-o uşor de umărul ei cel sănătos, şi spunându-i ceva în limba celtă.

— Ce mi-ai zis acum?

— O să-ţi explic eu, un pic mai târziu. Şi Larkin se îndreptă de spate. Deocamdată, o să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Asta chiar că mi-ar prinde bine. Mă simt de parcă n-aş mai fi mâncat de zile întregi. Dar n-am de gând să mă bag la loc în pat, ci aş vrea să mă aşez.

El o ajută să se aşeze pe fotoliul de lângă şemineu, după care îi aduse o pătură cu care îi înveli picioarele.

— Vrei cumva să trag draperiile?

— Da, sigur. Auzi? După ce rogi pe cineva să-mi prepare ceva de mâncare, ar trebui să pleci ca să mai apuci şi tu să tragi un pui de somn, până dimineaţă… Aa!

Blair clipi şi îşi puse o mână streaşină la ochi, pentru a se feri de razele strălucitoare de soare, care intrau pe geam.

— Eu am dormit o vreme, îi spuse el, schiţând un surâs.

— Da, se pare că şi eu am dormit. Cât e ceasul?

— Cred că e trecut de amiază.

— Trecut de… Blair expiră zgomotos. Cred că forţele mele de autovindecare au lucrat din plin.

— Mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare, dacă-mi promiţi că nu te

mai mişti din locul în care te-am aşezat.

Blair îşi frecă uşor genunchiul care o durea.

— N-o să plec nicăieri.

Era evident că Larkin n-o crezuse pe cuvânt, dat fiind faptul că după câteva minute în încăpere îşi făcu apariţia şi Glenna.

— Arăţi mai bine, îi spuse aceasta.

— Asta înseamnă că iniţial trebuie să fi arătat ca dracu'

— Da, aşa e. Şi Glenna puse pe masă o casetă, pe care o deschise.

Blair se încruntă şi se uită semnificativ la casetă.

— Să ştii că nu mai am nevoie de acea licoare magică din scoarţă de copac.

— Vom trece la altceva. Mai vezi dublu?

— Acum văd normal. Mă doare capul rău de tot.

— Îi vin eu de hac şi durerii ăsteia. Şi Glenna se apropie de ea şi îşi puse degetele pe tâmplele lui Blair. Umărul ce-ţi mai face?

— Mă doare mai rău decât mă dor coastele, iar acestea nu mă supără prea tare. Iar, în plus, cred că mi-am luxat şi un genunchi. Nu mă pot sprijini prea bine pe el.

— Ţinând cont de faptul că, atunci când te-a adus Larkin aici, genunchiul tău era umflat dublu, faţă de mărimea lui normală, e bine că acum îl simţi doar puţin nesigur. De când te-a adus înapoi, acum e prima oară când Larkin iese din această încăpere.

— Dar mi-a spus că a dormit puţin.

— L-am convins să se întindă puţin lângă tine în pat.

— Se autoînvinovăţeşte. E o prostie.

— Sunt de acord cu tine că este o prostie. Dar nu e numai asta. El ţi-a vegheat toată noaptea somnul, pentru că este îndrăgostit-lulea de tine. Cum îţi mai simţi acum capul?

— Poftim? Aa… e mai bine, îşi dădu ea seama. Mult mai bine. Mulţumesc. Ah, Dumnezeule! Ce-o să mă fac?

— O să găseşti tu o soluţie. O să ţi se aducă nişte ceai – una dintre infuziile mele. O să pun câte puţin din fiecare plantă. Să-l bei pe tot. Să vedem ce pot să fac şi cu umărul tău.

— Dacă aş rămâne aici, în Ţara Făgăduinţei, ar însemna să renunţ la scopul pentru care m-am născut, la ceea ce m-a ajutat să-l întâlnesc. Glenna, nu pot. Orice aş simţi şi orice mi-aş dori, nu se poate să nu mai fiu ceea ce sunt.

— Asta-i lupta dintre datorie şi iubire. Poate fi un mic război nesuferit între aceste două lucruri, nu crezi? Însă acum încearcă să te relaxezi. Fă nişte exerciţii de respiraţie Yoga. Tu eşti o femeie puternică, Blair. La minte, trup şi suflet. Foarte multă lume nu înţelege cât de greu este să fii o femeie puternică. Eu una aş îndrăzni să spun că Larkin este un bărbat care înţelege acest lucru.

Mai târziu, după ce mâncase şi după ce începuse să se simtă ceva mai întremată, Blair îl convinse pe Larkin de faptul că ea trebuia să încerce să şi umble. Femeia ştia că Larkin avea s-o susţină la nevoie, la întâiul semn de slăbiciune. Şi ea chiar se simţea slăbită, dar nu atât fizic, cât sufleteşte. Trebuia să-i spună, iar el merita să afle adevărul, că ea nu putea să-i facă niciun fel de promisiuni de viitor. După ce îşi vor fi încheiat misiunea, ea ar fi urmat să-l părăsească.

Blair ştia cum era să fii respins şi îşi dorea din tot sufletul ca în privinţa lor lucrurile să fie altfel.

Ieşiră în curtea în care se afla fântâna arteziană pe care ea o putea vedea de la fereastra iatacului ei, iar soarele strălucea puternic, în timp ce atmosfera era răcoroasă, vestind sosirea toamnei.

— A mai rămas doar o lună, îi spuse el şi se aşezară împreună pe o bancă din marmură de un albastru foarte închis. Vom fi gata la vreme.

— Da, vom fi gata. Peste câteva zile, Moira va prelua sabia.

— Şi dacă nu este ea cea hărăzită să fie regină? Dacă eşti cumva tu acela?

— Nu, nu e aşa. Şi Larkin ridică dintr-un umăr. M-am gândit mult la asta şi aş şti dacă lucrurile ar sta în acest fel. Precum ştie şi Moira. Şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Dar familia ta. Acest loc. Eşti legat de el prin naştere, prin sânge.

— E-adevărat. Şi Larkin o luă de mână şi se jucă uşor cu degetele ei. Este locul în care m-am născut şi de care o să-mi fie întotdeauna dor.

— O să-ţi fie… ce anume ai zis? Dor? Dar de ce? Noi vom învinge. Faptul că eu am primit o mamă de bătaie nu înseamnă că ei ne vor şi învinge în război.

— Nu, nu înseamnă asta şi ei nici nu ne vor înfrânge. Şi Larkin o ţintui cu privirea. Ochii bărbatului erau ca oţelul aurit. Pentru că ne vom lupta până la ultima suflare şi până la ultima picătură de sânge.

— Păi şi-atunci, de ce…?

— Lasă-mă să-ţi pun o întrebare pe care n-a formulat-o până acum niciunul dintre noi. Oare toţi vampirii din lumea ta au venit aici ca s-o urmeze pe Lilith?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci, după ce vom câştiga şi această bătălie decisivă, lupta tot va continua. Va trebui ca tu să-i vânezi pe vampiri, la fel cum i-ai vânat şi până acum. Aici, supravieţuitorii vor constitui o armată care li se va opune întotdeauna vampirilor. Locuitorii din Ţara Făgăduinţei ştiu acum ce sunt vampirii, în timp ce oamenii din lumea ta nu ştiu.

— Da, ai dreptate. Aşadar, el înţelegea totul. Aş fi vrut… îmi pare rău. N-am încotro şi trebuie să mă întorc în lumea mea. Dacă ar fi fost după mine… Dar nu este şi n-am de ales.

— Nu, tu n-ai de ales, eu însă am. Aşa că voi pleca împreună cu

tine în lumea ta, ca să lupt şi eu alături de tine.

— Poftim? Cum ai zis?

— Iubita mea, ai crezut că aş fi în stare să te las să pleci de lângă mine?

— Dar tu nu poţi pleca de-aici.

— Şi de ce nu? Moira va fi regină, iar tatăl meu o va sfătui atunci când ea va avea nevoie. Fratele şi cumnatul meu vor lucra pământul şi vor avea grijă de cai.

Blair se gândi la mama lui, la sora lui, la fratele lui. Ea se gândi şi la tatăl lui şi îşi aminti de privirea lui Riddock, atunci când îl îmbrăţişase pe Larkin, după întoarcerea acestuia.

— Nu se poate să-ţi părăseşti familia.

— Da, e greu să-i părăseşti pe cei pe care îi iubeşti. N-ar trebui să se întâmple aşa ceva decât atunci când nu se poate altfel. Nu se compară cu felul în care te-a părăsit tatăl tău, Blair.

— Rezultatul final tot ăla e.

— Ba nu, nu este şi atunci când cei care se despart nu încetează să se iubească. Şi este foarte adevărat că adeseori un bărbat se mută şi pleacă de lângă părinţii lui. Ăsta este cursul firesc al lucrurilor.

— Dar, de obicei, bărbaţii se mută în câte un oraş apropiat. Sau într-un alt loc din ţară. Nu într-o cu totul altă lume.

— Ar fi o pierdere inutilă de timp, dacă ai încerca să mă convingi să-mi schimb părerea în privinţa asta. Hotărârea mea este deja luată de o bună bucată de vreme încoace. Moira ştie asta, deşi n-am vorbit concret cu ea despre aşa ceva. Şi la fel şi mama. Larkin o privi pe Blair direct în ochi. Tu crezi că eu aş fi în stare să lupt şi să risc totul, după care să mă îndepărtez de aceea care contează cel mai mult pentru mine, atât în lumea asta, cât şi în orice altă lume posibilă, ori imposibilă? La nevoie, mi-aş da şi viaţa pentru ea. Dar, dacă supravieţuiesc, tu îmi vei aparţine mie. Şi decizia asta a mea e definitivă.

— Definitivă?

— Mă gândeam, de vreme ce tu n-ai rude apropiate acasă la tine, că ne-am putea căsători aici. Iar, dacă vrei, am mai putea face o petrecere de nuntă şi la Chicago.

— Zici să ne căsătorim? Dar eu n-am spus că am să mă căsătoresc cu tine sau cu altcineva. De fapt, n-am să mă căsătoresc niciodată.

— Bineînţeles că ai să te căsătoreşti cu mine, nu vorbi prostii. Şi Larkin o bătu uşor, cu palma pe genunchiul sănătos. Tu mă iubeşti pe mine. Iar eu te iubesc la rândul meu pe tine, se grăbi el să-i spună, mai înainte ca ea să-i poată replica. Era cât pe ce să-ţi declar asta încă din prima noapte în care am fost împreună. Însă un bărbat n-ar trebui să rostească asemenea cuvinte atunci când este contopit cu o femeie, cred eu. De unde să fie sigură, biata de ea, că el vorbeşte cu inima, şi

nu cu, ei bine, nu cu…

— Dumnezeule!

— M-am gândit să-ţi spun asta şi cu alte ocazii, însă de fiecare dată mi-am zis în sinea mea că totul mai putea aştepta. Iar acum am înţeles că am zăbovit prea mult. M-ai întrebat ce anume ţi-am spus în limba celtă, acolo înăuntru, atunci când te-ai trezit. O să-ţi mărturisesc acum. Aşa că uită-te la mine. Şi Larkin o mângâie pe obraji. Eu ţi-am spus atunci că tu eşti răsuflarea mea, pulsul meu, inima mea. Ţi-am mai spus că o să te iubesc până chiar şi atunci când toate vor încremeni. Eu te voi iubi pe tine şi numai pe tine, până la sfârşitul lumilor. Aşa că te vei căsători cu mine, Blair. Iar eu voi merge oriunde vei merge şi tu şi mă voi lupta alături de tine. Vom trăi împreună, ne vom iubi unul pe celălalt şi vom face copii.

— Trebuie să… trebuie să fac câţiva paşi. Blair se ridică în picioare, dar se simţea acum şi mai nesigură decât înainte şi merse până la fântâna arteziană. Avea nevoie să răsufle şi să simtă acum duşul răcoros al apei care îi spăla faţa. Nimeni nu m-a iubit vreodată atât de mult, în felul acesta. Nici măcar nu sunt sigură dacă m-a iubit cineva cu-adevărat, până la tine. Nimeni nu mi-a oferit vreodată ceea ce-mi oferi tu acum. Blair se întoarse apoi cu faţa spre Larkin. Aş fi cea mai mare proastă, dacă te-aş refuza. Iar eu numai proastă nu sunt. Am crezut că am iubit cândva pe cineva, dar sentimentele pe care le-am avut atunci pălesc în faţa celor pe care le nutresc acum faţă de tine. Am crezut că va trebui să fiu îndeajuns de puternică încât, pur şi simplu, să plec de lângă tine. N-am ştiut că tu poţi fi într-atât de puternic ca să vii cu mine. Deşi ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Blair reveni de lângă fântână şi întinse mâna spre Larkin, atunci când acesta se ridicase în picioare. M-aş căsători cu tine oriunde. Aş fi mândră să mă căsătoresc cu tine. El o prinse uşor în braţe şi o sărută apăsat pe buze. Strânge-mă bine, îi şopti ea. Doar sunt o vânătoreasă de vampiri, nu o făptură fragilă.

Larkin râse şi o luă pe sus.

— Ai grijă de ea! Ţi-ai pierdut minţile?

Moira se apropie în fugă de ei, în timp ce Larkin zâmbea ştrengăreşte, rotind-o din nou în aer pe Blair.

— Doar un pic. Ne-am logodit.

— Aaa! Moira se opri înmărmurită şi îşi duse mâinile la inimă. Minunat! Dumnezeu să vă ajute. Mă bucur nespus pentru voi. Prinţesa se apropie şi îi sărută pe rând pe amândoi, pe ambii obraji. Trebuie să sărbătorim evenimentul. Mă întorc înăuntru ca să le dau şi celorlalţi vestea cea mare. I-a venit o idee şi lui Cian… Însă asta mai poate aştepta.

— Ce idee? o întrebă Blair.

— Un fel în care… cum s-a exprimat el? Un fel în care să-i putem

da lui Lilith cu tifla. Dar…

— Eu sunt de acord. Şi Blair îl bătu uşor cu mâna pe Larkin pe braţ şi îl întrebă: Ce-ar fi să mergi tu înăuntru? Vin şi eu imediat. Acum vreau să schimb o vorbă cu Moira, ca între noi, fetele.

— Foarte bine. Dar să nu stai prea mult în picioare.

— Ia te uită cine vorbeşte, după ce te-a învârtit prin aer! Vă doresc multă fericire, Blair.

— Vreau să te asigur că o să încerc, în fiecare zi a vieţii mele, să-l fac fericit.

— Chiar că-l faci fericit. Şi Moira îşi lăsă uşor capul într-o parte. Noi suntem prietene, nu? Tu şi cu mine.

— Tu, Glenna, Hoyt, Cian, voi sunteţi cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată.

— Şi eu simt la fel, aşa că o să fiu sinceră cu tine. O să mă doară când va pleca. O să mă doară inima după el. Iar după ce nu-l voi mai vedea, o să plâng până ce îmi vor seca lacrimile. Apoi o să fiu bucuroasă şi fericită. Pentru că ştiu că el va avea parte de ceea ce îşi doreşte şi de ceea ce merită.

— Vom profita de fiecare ocazie ca să vă vizităm şi să petrecem ceva timp cu tine şi cu toată familia lui.

— Gândul acesta îmi va mai domoli dorul. Acum, hai să mergem şi noi înăuntru. Are dreptate. N-ar trebui să mai stai atâta în picioare.

— Mă simt mai bine ca oricând.

— Dragostea îţi dă puteri. Şi totuşi, aceste puteri trebuie drămuite cu grijă, ca să-ţi ajungă pentru ideea care i-a venit lui Cian.

Venise vremea persiflării lui Lilith, se gândi Blair. Ca şi vremea emoţiilor puternice. Şi era minunat.

— Eşti sigură că te simţi în stare de aşa ceva? o întrebă Glenna.

— Sunt foarte sigură că mă simt capabilă de aşa ceva. Este un demers direct. Şi Blair îi zâmbi ştrengăreşte lui Cian. Bună idee ai mai avut!

Acesta se uită înspre cer şi privi stelele care începuseră să apară.

— Este o noapte senină, numai bună pentru o asemenea ispravă. Nu e chiar ceea ce s-ar numi o strategie de luptă, însă…

— Ba este o strategie de luptă. Demoralizarea inamicului constituie întotdeauna o bună strategie. Şi Blair roti săbiile pe care le ţinea în mâini. Prin urmare, sunt pregătită? o întrebă ea pe Glenna.

— Eşti pregătită.

— Gata, frumosule. Fă-te iar balaur.

— Aşteaptă puţin. Mai întâi, am ceva pentru tine, un lucru pe care vreau să ţi-l ofer aici, în cercul nostru. Unul dintre simbolurile Ţării Făgăduinţei este tocmai balaurul. Un alt simbol suntem şi noi, adică tu şi cu mine. Aşa că vreau ca tu să porţi acest inel de logodnă. Şi Larkin

scoase un inel de aur strălucitor, având forma unui balaur. Glenna a desenat modelul, atunci când i-am spus ce anume mi-aş dori şi mi-ar plăcea. Iar bijutierul s-a folosit de modelul ei, ca să execute inelul.

— Este minunat, şopti Blair, atunci când Larkin i-l puse în deget.

— Şi în acelaşi timp, este şi sigiliu. Larkin îi cuprinse în mâini faţa şi o sărută cu patimă. Apoi se depărtă puţin de ea şi îi aruncă un surâs ştrengăresc. Iar acum, haideţi să-i dăm cu tifla căţelei!

Larkin se preschimbă în balaur. Sărindu-i pe spinare, Blair ridică spre bolta cerească ambele săbii.

— Şi ei se înălţară în văzduh, spuse bătrânul. Şi trecură pe lângă lună şi pe lângă stele şi pe lângă întunericul din dosul acestora. Şi din acele săbii ţâşniră flăcări peste Ţara Făgăduinţei, ca să le poată vedea toată lumea. Vânătoreasa de vampiri scrise cu litere de foc, pe cer, acest cuvinte:

„Binecuvântată să fie Ţara Făgăduinţei şi întreaga omenire. Noi suntem viitorul.“

Bătrânul duse la buze paharul cu vin.

— S-a povestit că regina vampirilor stătea dedesubt şi blestema amarnic, agitându-şi pumnii, în timp ce acele cuvinte străluceau precum soarele.

Bătrânul sorbi din paharul lui cu vin şi ridică o mână, atunci când copiii adunaţi în jurul lui începuseră să protesteze, susţinând că această poveste nu se putea încheia în acel mod şi în acel moment.

— Aaa, păi, ar mai fi multe de povestit. Dar nu în seara asta. Ia, acum duceţi-vă voi în bucătărie, pentru că mi s-a spus că o să găsiţi acolo prăjituri cu ghimbir, ca să mâncaţi înainte de culcare. Mie-mi place foarte mult prăjitura cu ghimbir.

Când rămase singur şi în cameră se lăsă din nou tăcerea, el îşi bău tot vinul. Apoi începu să picotească, în timp ce focul din şemineu îi încălzea oasele, iar gândurile îi rătăceau către ultima parte a poveştii.

Către momentul cunoaşterii.

– Sfârşit –

Glosar de cuvinte irlandeze, personaje şi locuri

a chroi termen galez de alintare însemnând „iubitul/a meu/ a“, „iubitul/a inimii mele“, „dragul/a meu/a“

a ghrá termen galez de alintare însemnând „dragostea mea“, „dragul/a meu/a“, „dragă“

a stór termen galez de alintare însemnând „dragul/a mea/a“

Aideen vărul mai mic al Moirei

Alice McKenna descendentă a lui Cian şi Hoyt Mac Cionaoith

An Clar, districtul Clare în epoca modernă

Beal (Bale), nume folosit de Blair când lucrează ca momeală

bi istigh, termen galez care înseamnă „intră“

Blair Nola Bridgit Murphy, unul din membrii cercului celor şase, „războinicul“; vânător de demoni, descendentă a Nolei Mac Cionaoith (sora mai mică a lui Cian şi Hoyt)

braes, pantaloni purtaţi de bărbaţii din Geall

Bridget's Well, cimitir în Comitatul Clare, numit astfel după Sf. Bridget

Burren, regiune calcaroasă şi carstică din Comitatul Clare, caracterizată prin peşteri şi râuri subterane

cailleach dearg, vrăjitoare cu părul roşu, poreclă pentru Glenna

cara, termen galez însemnând „prieten, rudă“

Ceara, una dintre femeile din sat

Cian Mac Cionaoith/McKenna, fratele geamăn al lui Hoyt, vampir, lord de Oiche, unul din membrii cercului celor şase, „cel care este pierdut“

Cillard, zonă din districtul Clare

Cirio, iubitul muritor al lui Lilith

ciunas, termen galez însemnând „linişte“; bătălia are loc în Valley of Ciunas – Valea Tăcerii

claddaugh, simbolul celtic pentru dragoste, prietenie şi loialitate

Cliffs of Mohr (şi Moher) [Stâncile din Mohr] numele dat ruinelor forturilor din sudul Irlandei

Conn, căţeluşul lui Larkin din copilărie

Dance of the Gods, the Dance [Dansul Zeilor] locul în care membrii cercului celor şase trec din lumea reală în tărâmul fantastic Geall

Dara, districtul Kildare în epoca modernă

Davey, fiul lui Lilith, regina vampirilor, vampir-copil

Deirdre Riddock, mama lui Larkin

Dervil, una dintre femeile din sat

Dunglas, zonă din Geall

Eire, denumirea galeză a Irlandei

Eogan, soţul Cearei

Eoin, cumnatul lui Hoyt

Eternity [Veşnicia], numele clubului de noapte al lui Cian, situat în New York City

Faerie Falls [Cascada Zânelor], loc imaginar în Geall

Frilte r Geall, termen galez însemnând „Bine ai venit în Geall!“

Fearghus, cumnatul lui Hoyt

Gaillimh, în prezent localitatea Galway, capitala Irlandei de Vest

gaiscioch dorcha, războinicul întunericului, poreclă pentru Balir

Geall, în galeză înseamnă „făgăduinţă“; ţinutul din care vin Moira şi Larkin; oraşul peste care va domni într-o zi Moira

Glenna Ward, unul din membrii cercului celor şase, „vrăjitoarea“; locuieşte în oraşul New York în zilele noastre

Hoyt Mac Cionaoith/McKenna, unul din membrii cercului celor şase, „magicianul“

Isleen, servitor la Castelul Geall

Jarl, stăpânul lui Lilith, vampirul care a transformat-o pe ea în vampir

Jeremy Hilton, fostul logodnic al lui Blair Murphy

King, numele celui mai bun prieten al lui Cian, pe care Cian l-a cunoscut pe când King era copil; directorul clubului *Eternity*

Knockarague, oraş în Geall, unde locuieşte mama lui Larkin

Larkin Riddock, unul din membrii cercului celor şase, „cel cu multe chipuri“, văr cu Moira, regina din Geall

Lora, vampir; iubita lui Lilith

Lucius, iubitul vampir al Lorei

Mac dara, una din poreclele lui Larkin

Malvin, sătean, soldat în armata din Geall

Mam, termen pentru „mama”

Manhattan, parte a New Yorkului unde locuiesc Cian McKenna şi Glenna Ward

mathair, termen galez însemnând „mamă“

Michael Thomas McKenna, descendent al lui Cian şi Hoyt Mac Cionaoith

Mick Murphy, fratele mai mic al lui Blair Murphy

Midir, magician vampir în slujba lui Lilith, regina vampirilor

miurnin, termen galez de alintare însemnând „iubitul/a meu/a“

Mo chroi, termen galez care înseamnă iubitul/a meu/a“, „iubitul/a inimii mele“, „dragul/a meu/a“ (vezi *a chroi)*

Moira, unul din membrii cercului celor şase, „cărturarul“; prinţesă, viitoare regină în Geall

Morrigan, Zeiţa Bătăliei

Niall, luptător din armata Geallului

Nola Mac Cionaoith, sora mai mică a lui Hoyt şi Cian

o Dubhuir, poreclă folosită de Blair când lucrează ca momeală

ogham (ogam), alfabet irlandez din secolele V-VII

oiche, termen galez însemnând „noapte“

Oran, fiul cel mai mic al lui Riddock, fratele mai mic al lui Larkin

Phelan, cumnatul lui Larkin

Prinţul Riddock, tatăl lui Larkin îndeplinind temporar funcţia de rege al Geallului, unchiul matern al Moirei

Regiunea Ciarrai, ţinutul Kerry din zilele noastre, situat în sud-vestul extrem al Irlandei, numit uneori şi „Regatul“

Samhain, sfârşitul verii (sărbătoare celtică); lupta are loc în ziua sărbătorii Samhain, prin care se celebrează sfârşitul verii

Sean Murphy, tatăl lui Blair Murphy, vânător de vampiri

Shop Street, centru cultural din Galway

Sinann, sora lui Larkin

sláinte termen galez însemnând „Noroc!“

slán agat termen galez însemnând „la revedere“, adresat persoanei care rămâne

slán leat termen galez însemnând „la revedere“, adresat persoanei care pleacă

Tuatha de Danaan, zei galezi

Tynan, paznic la Castelul Geall

Vlad, armăsarul lui Cian